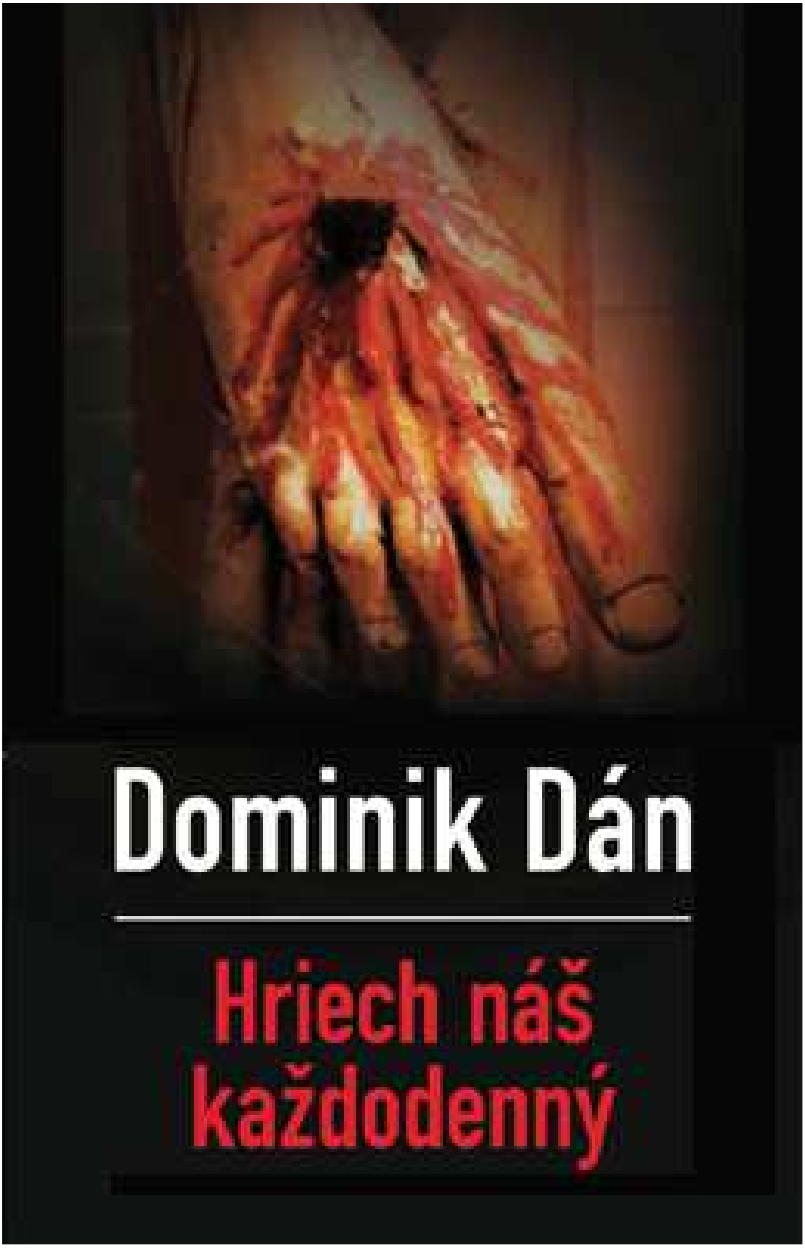

Dominik Dán
Hriech náš
každodenný

Copyright (c) Dominik Dán 2008
Slovák Edition (c) Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2008

ISBN 978-80-8085-522-2

Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu niekomu zdať akési povedomé…

Imperiti facíle ad credendum impelluntur.
Neskúsení, neznalí ľudia sú ľahko dohnaní k tomu, aby verili.
/Cicero/

Venujem Ine a Vladovi Khandlovcom.
Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem MUDr. Denisovi Valentovi, súdnemu znalcovi odboru Zdravotníctvo a Farmácia odvetvie Súdne lekárstvo.

Nasledujúce strany budú nechutné. Nečítajte ich. Ak sa predsa rozhodnete a vydržíte až do konca, nevyčítajte mi že som zvrhlý a morbídny, že preháňam, že sa snažím zveličovať, že nepoznám hranice.
Nevyčítajte mi, že som slušnosť a zdravý rozum vymenil za peniaze a pochybnú popularitu a že mi oči zaslepila vidina prchavej slávy. Nevyčítajte mi, prosím, že som slepý
Skutočnosť je oveľa horšia.

NOVEMBER 2002
Pondelok 1:00
Plazil sa, ale už nevládal.
Dlane mal rozodraté do krvi a drobné kamienky pod kožou sa zlepili krvou a trhali vlákna svalov jedno za druhým. Malo by to bolieť, ale nebolelo. Nohy ho z posledných síl vyniesli z pivnice na chodbu a odtiaľ do mrazivej noci. Posledný úder, čo dostal do brady, mu zalomil hlavu, zabolel v zátylku a vyslal teplú vlnu do chrbta a do ramien. Potom stratil vedomie. Keď sa prebral, cítil sa ťažký. Teplo sa z tela vytratilo. Aj bolesť. Ostalo iba tupé nič. Prestával sa cítiť. Najprv ruky, potom nohy… potom celý chrbát.
Chcel vstať, ale spadol. Bol už na ulici, ale chcel ísť ešte ďalej. Ďalej… preč od neho… od diabla… preč!
Plazil sa, ale už naozaj nevládal.
Začal sa dusiť. Zlomený nos upchala krvná zrazenina a do úst mu z pažeráka vystrekli zvratky. Pomiešali sa s krvou a úlomkami zubov a vytvorili hustú kašu. Trochu vytieklo, ale veľká hrča ostala v hrdle a dusila ho.
Kašľal a snažil sa vytlačiť hrču von a nadýchnuť sa, ale… nešlo to! Nešlo to! Dávil a ručal. Stále mal plné ústa a keď sa mu aj podarilo kúsok vypľuť, ústa sa opäť zaplnili.
Nevidel.
Viečka mal naliate krvou a zlepené. Cez tenké škáry sotva rozoznával obrysy domov.
Nič ho nebolelo. Už ho nič nebolelo.

Mechanicky zaberal striedavo rukami a striedavo nohami. Sunul sa vpred ako veľký zakrvavený plaz. Doplazil sa ku kontajneru na konci tmavej ulice v starobylom centre Nášho Mesta. Vzoprel sa na lakťoch a z posledných síl sa snažil zachytiť kovového držadla. Vtedy ju zbadal. Konečne! Záchrana!
„Adam, pozri… tam niekto leží!“
„No a?“
„Adam, hýbe sa… on… chce vstať…“
„No a?“
„Adam, mali by sme sa pozrieť…!“
„Feťák zasraný… vylihuje si pri kontajneroch… a ja sa mám ísť na neho pozrieť… si normálna!? Pohni a nasadni už, čakajú nás! Vieš, že musím byť na ukončení, je to pre mňa životne dôležitá recepcia, je tam minister a generálny riaditeľ a všetci, veď som ti už hovoril! Ak sa to dnes večer podarí uvariť, tak o mesiac som…“
Veľký bavorák urobil piť piť a zablikal svetlami. Adam v smokingu sa obzrel, kde má manželku.
„Tak nasadneš už?!“ bol nervózny. Išlo mu o všetko.
„Seriem ti na tvoju recepciu!! Neboli sme tam od začiatku, tak načo sa tam teperíme teraz o jednej v noci!? Doletíš ako zmyslov zbavený, rýchlo, obliekaj sa! Čo som ti ja slúž…!?“
„Nese… ty!! Bože!! Zdena!! Čo som komu urobil!? Nerozumieš tomu, že Laco mi volal o deviatej, že sa ide o mne jednať a o všetkom sa rozhodne teraz v noci… priletel som na poslednú chvíľu, tak ma netlakuj aspoň ty!!!“
„Nemohol si predtým zavolať!!? Aspoň z letiska, že si priletel… Ty idiot! Uprostred noci sa vovalíš do bytu… skoro som skolabovala!!“
„Teraz, na ulici to budeme riešiť, nie!? Krava! Čo už teraz na tom záleží, či som zavolal, alebo nie?! Tak nasadneš už!?“
Nenasadla. Trucovito hodila obnaženým plecom vytŕčajúcim z prekrásnej večernej toalety. Urobila pár klopkavých krokov v prítmí kamennej ulice. V jednej ruke kabelka, v druhej lem nekresťanský drahých šiat. Nepáčili sa jej, ale keď predavačka v

salóne povedala cenu a odkiaľ sú, vzala si ich. Držala ich vysoko, aby sa nezašpinili o dlažbu.
„Ty, Adam… ale… on tam leží pri tom kontajneri… a kýva nám…“
„Chce dvacku na pivo! Ser naňho a švihni si už!“ muž bol netrpezlivý.
„Je akýsi čudný Adam… On je akýsi… celý biely, čo to má na sebe!? Bielu deku, alebo… bielu nočnú košeľu? Alebo… počkaj, Adam! A je celý krvavý… preboha!!!“
„O jeden dôvod viac aby sme k nemu nešli, máš šaty za sto litrov, tak sa neondej a sadaj už!!“
„Ale…“ urobila krok a ostrá špica podpätku sa zaryla do pukliny medzi dlažobné kocky.
„Boha!“ zastonala.
„Ty krava! Tie sú od Manola… keby ťa videl Blahník, zalomil by rukami! Stáli tričku… ak zlomíš ten opätok, jednu ti vrazím, fakt!! Zdena!!! Neblbni a sadaj!!“
Pričupla, opatrne si zachránila opätok a vrátila sa k autu. Kým nasadla, ustráchané sa pozrela hore k ich balkónu.
„Adam! Čo ak zomiera?!“ syčala a cmúľala si prst, lebo pri vyťahovaní opätku si zlomila nalepený necht.
„Tak sa to dočítaš zajtra v novinách! Feťák zasraný…“
Naštartoval a vyrazili.
Mali sa radi. Bola to láska. Ona ho milovala, lebo robil šéfa medzinárodnej poisťovne a mal ambície na generálneho a on ju miloval, lebo jej tata bol… vlastne všetko, čo Adam v živote dosiahol, mu zabezpečil práve on. Tak ju miloval, lebo mocný tata ešte žil.
Na spoločnom konte mali niekoľko miliónov dôvodov na lásku. Ale ich láska k blížnemu svojmu nebola schopná prekročiť prah ich veľkého bavoráka. Ich láska bola zbabelá. Tak radšej zabuchli dvere a vyrazili v ústrety rozbehnutej party.
Na chodníku pred nimi zomieral chlapec.
Mal trinásť rokov. Volal sa Peter Mikuš.
Aj jeden z apoštolov sa volal Peter. Aj on raz zomieral… a nerád, ako tento… a tiež ho to bolelo.

2

Pondelok 5:58

„…za túú horúúú za vysokúúú, mám frajarkúúú černóó… jóóókúúú… a za túúú ho…“

„Drž hubu, Janči! Je šesť a tu bývajú samí fajnoví… zasa sa budú na nás sťažovať! Oni vstávajú o desiatej a obedujú, keď my máme fajront! Minule im vadilo, že trieskame s kontajnermi a že šrotovačka príliš hučí! Radšej drž tú tlamu na uzde a podaj ho sem!“

„Prečo? Prečo by sem si nemohel zaspívat, ket sem si včera fajnovučko šmekol a dneska mám pocit, že by som létal, chlapci moji, jaká bola!? Jak cukrová vata na hodoch…“

„Kašlem ti na tvoje orgie…“

„Na čo…!?“

„Na trtkačku! Hulákať tu tak skoro ráno nemôžeš…“

„A môžem!“

„A nemôžeš!“

„Nemôžem!? A prečo? Nech sa všetci po…“

„Kušuj a podaj ďalší, nech to odsýpa!“

„Na!“ a posunul mu ďalší kontajner.

Smetiari postupovali systematicky od priechodu k priechodu a snažili sa robiť čo možno najväčší hluk. Zvlášť v tejto štvrti, lebo práve z tejto zavšivenej prominentnej štvrte im chodilo najviac sťažností.

Spievať by však nemusel. Hrkotanie kontajnerov a hluk stroja sa ospravedlniť dali, hoci aj ich hlučnosť by sa dala pri troche dobrej vôle znížiť, ale načo? Ale spev o šiestej ráno v prázdnych uličkách starého mesta by vedúci neospravedlnil nijako, a preto ho kolega smetiar zahriakol.

„Kušuj a podávaj…“

Veľké žlté auto na boku s nápisom OLO zacúvalo *do* slepej uličky. Keď cúvalo, odporne pípalo. Aj to by sa dalo vyriešiť, ale načo?

„Ešte tam vzadu jeden a končíme, ideme vysýpať… Janči, podávaj!“

Janči zoskočil zo zadnej stúpačky a rutinovaným pohybom chytil kontajner. Mykol ním.
„Fúúj, kurvy prachaté! Zasrali celý kontajner…“ a zhnusené sa pozrel na rukavicu, čo sa mu šmykla po rúčke.
„Boha… to nie je hovno, to je… to je…“ privoňal, „Ježišu-kristenanebi… krv!“ pozrel na zem a očami sledoval krvavú stopu vedúcu k… „Ježišukriste… milosrdný Bože…“
„Neziap! Feri!! Vylez!“ veliteľ ľavej stúpačky kývol na šoféra a pobúchal mu po dverách kabínky.
Šofér smetiarskeho auta z mašiny nikdy nevystupoval a dianie na ulici ho vôbec nezaujímalo. Počúval rádio, čítal noviny, raňajkoval, telefonoval, strihal si nechty alebo robil čokoľvek iné, ale nikdy nevystupoval, iba ak…
„Tak vylez! Je tam chlap a vyzerá celkom nahovno…“
Fero zatiahol ručnú brzdu a vystúpil.
Obzrel si kontajner a krvavú lajnu vedúcu k schúlenej postave v priechode.
„Je hotový?“
„Viem ja?“
„Janči, ic ho kuknút…“
„Ani bohovi!“
Tak išiel vodič.
„Ty!“ a drgol mu do ramena. „Héj!“
Chytil ho za ramená a odtiahol ho od steny. Pozrel mu do tváre a rýchlo ho vrátil späť.
„Je studený a krvavý a… nejako čudne tu čupí…“
„Hotový?“
„Je hotový…“
„Má retázku… alebo prstene?“ spýtal sa Janči.
Vodič sa pozrel.
„Nemá.“
„A peňaženku?“
„Šacuvat ho nebudem! Dôjdu fízli a budú zas múdri… serme račik naňho a podme het!“

„Nemôžeme!“ zaskučal veliteľ ľavej stúpačky. „Máme ho v rajóne, kúsok od kontajnera. Každý blbec zistí, že sme tu boli a museli sme ho vidieť! Aj fízli! Radšej zavolaj na dispečing…“
„Kristaboha, taká lapália…“ zauvažoval vodič Fero, ale podvedome tušil, že kolega má pravdu. Už sa z toho ne-vyvlečú.
„Máš asi recht, zavolám na dispečing, nech pošlú poli-cajtóf…“
„Panenko Maria Šaštýnska, oroduj za nás…“ zastonal Janči.

3

Pondelok 7:22

„Chlapci… a potom som si ju otočil na bruško…“ Chosé stíchol a škodoradostne skontroloval tváre prítomných. Bol spokojný. Závideli všetci.

Tlstý Vaňa si už hodnú chvíľu neodhryzol, hoci kopa pred ním na stole svedčila o tom, že v sobotu vydával najmenej tri dcéry, alebo zdedil podiel v McDonalde. S otvorenými ústami civel na Chosého a čakal, čo bude.

Kuky mu z kopy ukradol kúsok salámy a polovicu vajca na tvrdo a slastne privoňal. Na svojom stole mal položený nízkokalorický jogurt a grahamové rožky, lebo výsledky z labákov ešte stále ukazovali kritické hodnoty triglyceridov a cholesterolu v krvi, a hoci cvičil ako besný, priberal a priberal. Keby mal normálnu výšku, žiadny problém, ale na krpcovi bolo vidieť každé kilo dvojnásobne a Krauzovi už pripadal ako Václav Neckář. Videl ho nedávno v televízii… tiež by si mal dať skontrolovať tri-glyceridy.

Hanzel si kúpil kosmodisk na kríže a chválil ho, kade chodil, až ho začali upodozrievať, že ho platí firma, čo ten nezmysel predáva. Všetkým tvrdil, že na presnosť v streľbe to nemá žiadny negatívny vplyv a že ešte stále patrí k najlepším strelcom v kraji. Nevideli ho strieľať už dosť dávno, a tak mu sotvakto veril.

Vaňa už netlstol, už sa viac nedalo. Asi sa mu vzoprela koža a odmietla sa ďalej naťahovať. Jedol a jedol, ale prekonať stošesťdesiatku nie a nie.

Starý Burger fajčil, a pretože ho polohy na brušku aj napriek veku stále zaujímali, odložil noviny a spozornel.

Krauz pozrel na hodinky a keď zistil, že do ranného nástupu u šéfa majú ešte osem minút, rozhodol sa nekaziť par-ťákovi radosť a zaťal zuby, hoci mal sto chutí poslať Cho-séhо do prčíc aj s jeho nočnými zážitkami.
Krauz sa usmial. Chosé sedel vedľa zrkadla a Krauz sa našteloval tak, že videl svoj odraz vedľa neho. Sám musel uznať, že keď im kolegovia hovorili whisky boys, mali v niečom pravdu. Na fľaši whisky Black&White boli dvaja psici. Biely a čierny. Sedeli poslušne vedľa seba a… teraz, keď sedeli aj oni poslušne vedľa seba, boli im naozaj podobní. Čierny Chosé a biely Krauz. Bohvie, čo slovo rasizmus znamená v skutočnosti… na oddelení vrážd mali iné starosti než posmievať sa Chosému za jeho výzor. Keby ich mali aj aktivisti niektorých takzvaných hnutí, mnohé noviny by vychádzali iba dvojstranové a nikomu by to neprekážalo a… možno by takých výrazov ani nebolo treba. Bežní ľudia majú iste iné starosti.
„A… potom?“ nevydržal Vaňa a zároveň sa spýtal a odhryzol si z obrovského obloženého chlebíčka.
„Potom… som ju…“
Zazvonil telefón.
„Dokelu!“ zaklial Chosé, lebo už bol dobre rozbehnutý a odhodlaný vysvetliť im do najmenších podrobností, čo s rozvedenou riaditeľkou gymnázia včera robil a čo sa s ňou ešte len chystá spraviť. Signalizoval im to už mesiac, lebo tak dlho odolávala, ale včera sa zlomila a chlapi chceli počuť výsledok.
„Krauz, oddelenie vr… už ideme.“
Položil a všetci stuhli.
„Asi niečo máme, volal Šaňo. Máme si švihnúť všetci k nemu.“
„Kurva!“ povedal Vaňa, ale nemyslel tým šéfa.
Alexander Mayor bol šéf oddelenia vrážd už dlho a takýto titul by si nezaslúžil. Robil, čo mohol, aby ukočíroval partu vraždárov, obhájil ich prácu na každej zbytočnej porade a sledoval všetky nové prípady, na ktoré sa ho vrchnosť neustále vypytovala. Bola to nezávideniahodná robota. Mobil mu vyzváňal aj v sobotu a v nedeľu a aj cez sviatky a operačný

dôstojník iba hlásil… mŕtvola tam a tam… zranenia také a také… okres urobil to a to… a čo mám robiť?
Nič. Vraždári sa postarajú, stačí zavolať a skáču ako na špagátiku.
Na chodbe bol pohyb ako počas manévrov. Šéf asi obvolal aj ostatné kancelárie. Všetko sa náhlilo k nemu.
„Posledný zamyká…“ zasyčal Burger cez rameno Vaňoví, lebo dobre vedel, že kým sa vyteperí spoza stola, ostatní už budú pred fajrontom.
„Víím, néé…!?“ zafrflal Vaňa a kúsok majonézy mu kvapol na košeľu. Rezignovane zamieril k umývadlu. Teraz už bude určite posledný…
„Kušte… tak ticho!“ šéf skúšal zvládnuť riavu sadajúcich si tiel a hrkotanie stoličiek. „Sadnite si už… začneme o pár minút skôr… kašlať na zvodku, ani vám ju nebudem čítať, koho zaujímajú štyri ukradnuté autá a jeden vyrazený zub v Kotve? Koho to naozaj zaujíma, prečíta si ju sám. Máme tu čerstvé hlásenie o náleze podozrivej mŕtvoly muža… to je pre nás zaujímavé… tak bude tu už ticho!?“
„Kušte…“ zasyčal Krauz a pripravil si ceruzku a štvor-čekovaný dvojhárok.
Všetci stíchli.
Mayor sa nadýchol a pokračoval.
„Mŕtvola neznámeho muža sa nachádza… kde je Vaňa?“
„On je…“ skúsil nesmelo Kuky.
Dvere sa rozleteli a Vaňa s obrovským mokrým fľakom na hrudi víťazoslávne vpochodoval dnu.
„…už dojedol,“ dokončil Kuky.
„… tak, teraz sme už určite kompletní. Pokračujem… mŕtvola neznámeho muža sa nachádza na Kláštornej ulici pri múre a muž je, ako mi hlásil operačný, zdemolovaný! Treba to pozrieť.“
„Šaňo, Kláštorná je slepá, pri múre pod hradom sa končí, tam nemá neznámy čo robiť. Celú ľavú stranu zaberá archív mestskej knižnice a zatuchnuté byty starousadlíkov a pravá strana, opretá o hradný múr, bola zrekonštruovaná na luxusné byty a predáva sa papalášom. Vraj sedem melónov za byt…“

„Kecáš!“
„Kuky, nekecám! Kupujem tam dva, tak viem, čo budem platiť, néé?!“

Mayor zopäl ruky a povytiahol obočie.
„Richard, prosím ťa, vykašli sa na tie vaše večné fóriky a začnime niečo robiť!“
„Iste, šéfe! Takže… chcel som iba povedať, že tam bez-domovci ani žobráci nechodia, tak prečo je to neznáma mŕtvola?“
„Lebo mi operačný hlásil, že nemá u seba žiadne doklady!“
Krauz začal písať. Poznámku o dokladoch zakončil veľkým výkričníkom.
„Pokračuj!“ postrčil šéfa.
„Okresný výjazd je tam od trištvrte na sedem. O šiestej ho našli smetiari, ležal kúsok od kontajnerov zašitý v rohu nejakého podchodu…“
„Bol tam súdniar?“
„Ešte nie. Okres zastavil ohliadku, keď zistili rozsah zranení.“
„A ten je?“
„Rozsah? Je vraj celkom dobitý.“
Krauz znechutene odhodil ceruzku na stôl.
„Takže vieme houbeles!“
„A preto sa na to radšej pozrieme! Richard, chcem od teba počuť excelentné rozdelenie síl a stručnú analýzu.“
„Analyzovať nemám čo a excelentne tam vybehne všetko, čo má ruky a nohy zdravé! Ozvem sa ti z miesta činu a potom uvidíme. Volám Lengyela, potrebujem tam súdneho lekára…“
„Netreba, už ho volal operačný. Privezie ti ho hliadka.“
„Tak čo ma zdržuješ, mohol som byť už tam a…“
Zazvonil telefón.
„Mayor, prosím… Áno, pán riaditeľ… ááno… vieme… je mŕtvy… nie, nevieme… nie, nevieme… nie, ešte nevieme… ale ja mám túto informáciu iba päť minút, odkiaľ to mám všetko vedieť?… Kedy sa sťažovala? V piatok? Nie… nezvest-nosti neevidujeme, na to je oddelenie pátrania… Áno, spojím sa s nimi… kto by tam išiel, Krauz!!“

Mayor položil a zovrel pery.
„Riaditeľ chce byť informovaný, okamžite a priebežne. Ak sa potvrdí, že je to ten chlapec, sme v pi… jeknej bryn-de… a vraj prečo ešte nič nevieme, a že kto pôjde na miesto činu…“ šéf oddelenia vrážd hlasno dychčal a musel si povoliť kravatu.
„Ja?“ spýtal sa Krauz a vystrúhal blbečkovský ksicht.
„Neser ma a zmizni!! A cestou telefonuj! Stále! Chce byť informovaný… okamžite a priebežne!“
„Kto? Vrátnik?“
Mayor zaťal zuby a chvíľu hľadal na stole gumu, ale našiel iba polkilové krištáľové ťažidlo na spisy. Bolo mu ho ľúto, a tak tentokrát nehodil nič.
Ľúto ťažidla, nie Krauza.

4

„Dobrý večer, salón Nikolet… ako vám môžeme poslúžiť?“
„Dobrý večer, slečna, je tam, prosím vás, Boris?“
„Moment… Boris!! Máš tu telefón.“
Čakala. Asi mal robotu.
„Boris…“
„Ahoj, Zdena…“
„Aa…ahoj, Zdenka! Prečo mi voláš na pevnú?“
„Lebo mi neberieš mobil!!“
„Neberiem? Aha! Počkaj… no jasné! Vybitý, ani som si nevšimol. Vieš, mám toľko roboty…“ stíchol a sprisahanecky zašepkal, „robím Zuzanu Bielu…“
„Tú herečku?“
„Nóó… a… nemôžem sa zdržovať.“
„Ja ťa zdržujem? Prepáč!!!“
„Nie!! To nie! Ty nikdy! Myslel som to tak, že sa nemôžem zdržovať telefonovaním a kontrolovaním mobilu a… tak som si ani nevšimol, kedy sa mi vybil! Však vieš, a…“
„Je v Mníchove, od rána do stredy…“
„Zdenka… ešte príde jedna zákazníčka, ja dnes asi…“
„Chcel si prejednať tú bezúročnú pôžičku. Dnes je ideálny čas. Alebo sa už nechceš osamostatniť?“

„Chcem! Vieš dobre, že chcem!! Vlastný salón je odjakživa môj sen, ale… mal som to prejednať s tvojím mužom, nie?“
„Iste, ale musí to prejsť cezo mňa, niečo ako… hĺbková kontrola… Veľmi hlboká… kontrola! Ja k tvojmu… tvojmu projektu musím zaujať ústne stanovisko, odborne povedané… orálne stanovisko… Už si zabudol? To minule, to bolo iba predbežné prejednanie podmienok… a to nestačí!! Mne určite nie!“
„Je nedeľa!! Dnes mám najlepšie zákazníčky…“
„Nevyhováraj sa!! O desiatej ťa čakám a potom mi porozprávaš čerstvé klebety od Zuzy, kto s kým v divadle… a tak.“
„Ty beštia!“
Položila. Chvíľu držal telefón pri uchu a v očiach sa mu nebezpečne zablyslo, potom ho rýchlo položil. Zákazníčka čakala. Cestou k čerstvo umytej hlave ho napadli tri slová… sviňa, rašpľa a stará ludra… takže vlastne štyri. Ani jedno nepatrilo herečke Zuzane Bielej.
Mal chuť ju zabiť!
Lenže rašpľa mala prachy.

5

Policajt v uniforme nadvihol zeleno-bielu pásku s nápisom POLÍCIA, ktorou mu prikázali prehradiť slepú ulicu, a vpustil autá ďalej. Nemali majáky a ani služobné označenie a ani jeden z osádky mu neukázal preukaz. No aj tak vedel, že sú to policajti.
Chlapci z oddelenia vrážd vošli a zaparkovali kúsok za páskou. Na koniec ulice prešli pešo. Načo ničiť pneumatikami stopy?
„Poručík Machovec, vyšetrovateľ okresu. Kto z vás je vyšetrovateľ z kraja?“
„Nikto!“
„Ale…“
„Najprv pozrieme… uvidíme…“
„Vy ste…?“
„Krauz. Oddelenie vrážd. Ak bude treba krajský výjazd, zariadime to. Môžete mi povedať, čo ste zatiaľ zistili?“

Nestihol. Predbehli ho nažhavení Krauzovi kolegovia.
„Richard, ideme sa pozrieť na koniec uličky, my ideme na začiatok… my ideme…“
Dvojice sa rozliezli a začali pracovať. Krauz iba prikyvoval a do zošita si písal, kto kam ide. Stál uprostred slepej ulice a pripadal si ako režisér v historickom filme. Čakal iba, z ktorej brány vybehnú zbrojnoši a začnú sa mlátiť. Kláštorná ulica pod hradom patrila k historicky významným lokalitám. Asi preto jej pravú časť predali odkundesom s armádou murárov za chrbtom. Tí strhli ošarpané, komerčne nevyužiteľné barabizne z prelomu osemnásteho a devätnásteho storočia s prekrásnymi štukatérskymi priečeliami a postavili moderné trojpodlažné pueblové domy s obrovskými loggiami nalepenými jedna na druhú ako lastovičie hniezda. Natreli ich farbami… natreli ich farbami! Hrôza! Prvomájový sprievod uprostred dvesto rokov starého kameňa.
„Ja som poručík Machovec a som okresný vyšetrovateľ!!!“
„Počúvam vás, pán kolega,“ prikývol Krauz.
„Toto je miesto činu!!“
„Neberiem vám ho… a ak sa smiem spýtať, akého?“
„Je tam mŕtvola.“
„Infarkt?“
„No… to nikto nevie.“
„Jeden by to mohol zistiť, ak ho pustíte bližšie.“
„Vy?“
„Nie… súdniar.“
„Ale kým príde, vaši ľudia mi pošliapu.“
„Určite menej, než ste toho pošliapali vy s vašimi ľuďmi! Pozrite, tamten v rohu, prečo fajčí? Kto mu to dovolil? Kam odhadzuje ohorky? A tamten, prečo sa opiera o kontajner a nemá rukavice? Odtiaľto vidím, že ten kontajner je od krvi! A ten tam… nodoboha!! On ští pár metrov od mŕtvoly!! Héej!! Ty! No… ty!! Drbenká ti, seržant!? Nechceš sa mu vyšťať na hlavu!? Choď s tým káblom!“
„Ale veď som od neho dvadsať metrov…“

„Ak to bude vražda, tak je miestom činu celá ulica, všade môžu byť stopy.“
„Tak dobre…“ chlapec s troma striebornými hviezdičkami na ramenách sa zapol a urazený začal po vreckách zháňať cigaretu.
„Panenkomaria! Kto ich to učí? To sa fakt v tej policajnej škole na nich nič nenalepí?“ zastonal Krauz.
Kuky si to všimol a podišiel k chlapcovi v uniforme. Jemne mu zovrel rameno a vybral mu nezapálenú cigaretu z úst.
„Kámo, prosím ťa, buď tej lásky a choď si ju zapáliť tam za pásku,“ a jemne do neho strčil. Chlapec odletel a už nedebatoval. Za páskou si s kolegom pripálili a ticho si šomrali, čo za stádo premúdrených chujov to zase prišlo, a trel si ubolené rameno.
„Nepoznám vás, vy ste z násilnej… pán vyšetrovateľ?“ obrátil sa Krauz na vyšetrovateľa.
„Nie! Robím vyšetrovateľa na ekonomike, iba mám dnes výjazd.“

„Aha! Iba na vás prišiel dnes rad, čo? Takže, kým sa z vás stane univerzálny odborník na mŕtvoly, postavte sa tam na chodník a zavolajte vaše uniformované hliadky k páske, nech už nekontaminujú miesto činu! A my sa tu zatiaľ po-rozhliadneme. Keď príde doktor, tak sa všetci traja spolu pozrieme na mŕtvolu a potom budete kvalifikovať… také sú u nás zvyky.“
Plodnú debatu prerušil príchod motohliadky Auto za-flekovalo kúsok od chodníka a doktor Lengyel vystúpil. Nohy nechal na chodníku, ale inak sa vrátil späť do auta a trčal mu iba zadok. Keď sa opäť vynoril, v ruke sa mu hojdala kožená brašňa.
„Ááá, už je tu!“ dodal Krauz.
„Vy mi nemáte čo dávať príkazy, pán detektív! Ja som tu vyšetrovateľ! Prečo neprišiel vyšetrovateľ z kraja? Budem o vašom postupe informovať nadriadených… pán… pán…“
„Poznačte si, Krauz! A som zvyknutý… a myslel som to s vami dobre, bez urážky.“
Vyšetrovateľ Machovec si písal. Aspoň jeho meno, keď sa zatiaľ nezmohol na nič iné.

„Čau… te, banda! Prajem pekné pondelkové ráno,“ ledabolo kývol Lengyel.
„Čau,“ odzdravil Krauz a podal mu ruku. „Už som ti povedal, že s tou brašnou vyzeráš ako ozajstný doktor?“
Burger a Hanzel vyšli z náprotivnej brány a pridali sa k nim. Tiež si s doktorom podali ruky.
Poznali sa. Doktor Lengyel robil na súdnom lekárstve aspoň tak dlho ako oni na vraždách. Vlastne o dosť dlhšie, ale vidieť to nebolo, lebo chlapi na oddelení vrážd pupka-teli a on behal, skákal, cvičil, a potom pitval, aby sa uistil, že jeho sa to ešte netýka. Presnejšie, najprv pitval a až potom cvičil a meral si tlak a tep, aby sa uistil, že jeho sa to naozaj ešte netýka, aj fajčiť prestal.
Potom mu na stôl priviezli tri rakoviny pľúc v jednom mesiaci… ani jeden nefajčil, tak si občas jednu-dve zapálil. Občas ho Krauz vytiahol na pivo a vtedy spravil aj krabičku za dve hodiny. Na tom čísle sa ustálil aj neskôr bez piva v naivnom presvedčení, že tých pár denne nemôže uškodiť.
Krauz ho vytiahol na pivo kedy chcel… mohol, lebo od istého policajného plesu sa poznali nie len chlapi, ale aj ich manželky, a občas sa ako rodiny navštevovali a keď volal Krauz, pani Lengyelová muža vždy pustila von v naivnej predstave, že je v dobrých rukách.
Byť v dobrých rukách vraždára, to je vrcholne naivná predstava! S vraždármi bol Lengyel zohratá partia a trochu krvi a nejaká tá mŕtvolka ich nikdy nerozhádzali.
„Zasa ste v prúsere, vtedy som vám dobrý…“ šomral Lengyel sledujúc krvavú stopu na kamennej dlažbe.
„Nie si nám dobrý ani v prúsere, nenamýšľaj si, ale keď sme volali na plastickú chirurgiu, zložili nám. Tak koho sme mali?“
„Hmm, tých už nevolajte, berú strašné prachy!“
„Pes závistlivý…“obrátil sa Krauz na Burgera, ale hovoril o Lengyelovi „jeho zákazníci mu do vačku nedajú nič, iba čo im vylomí z úst a stiahne z prstenníka, preto závidí šikovnejším…“
tárali a postupovali po stope. Všetci oči na dlažbe.
Odrazu stáli pri kontajneri.

„Povie mi už konečne niekto, o čo tu ide!?“ doktor si vybral cigaretu a hľadal zapaľovač.
„Nefajčíme, nepijeme, netrtkáme, zvlášť nie na mieste činu. Zabudol si na motto nášho oddelenia?“
„Aha!“ a schoval cigaretu.
„Vraj mŕtvola neznámeho muža a je rozbitý, viac nevieme ani my. Čakali sme na teba, asi zbytočne…“ zakončil skormútene Krauz.
„Tu ležal a snažil sa vstať,“ ukázal Lengyel.
Burger sa zohol. Pozorne si prezrel kontajner.
„Chuchvalce zrazenej krvi a úlomky zubov… snažil sa kričať… ako tu ležal… vypľúval krv… a šmuhy sú po celom kontajneri… snažil sa vstať… vyšplhať sa po ňom…“
„Súhlasím…“ prikývol Lengyel. „Asi… volal o pomoc… a možno ho aj niekto videl… alebo počul…“
„Bóóže…“ neudržal sa Krauz a prevrátil oči.
„Dobre, dóóbre, už som ticho.“
„Nemusíš, ale nevyšetruj za nás!“
„Zase…“

„Áno!!! Zase! Súdniar má pitvať a detektívi vyšetrovať! Inak si hovor, čo chceš… k veci!“
„Som smädný.“
„Je štvrť na deväť.“
„Normálni ľudia sú smädní aj o štvrť na deväť.“
„Normálni ľudia sú o štvrť na deväť ešte v posteli.“
„A sú smädní… po nedeli, ak sú v pondelok ešte o štvrť na deväť v posteli.“
„Ja ho zabijem!“
Burger vstal od kontajnera a zagánil.
„Keď vy dvaja prestanete kecať, budete aj niečo robiť?“
„Tak poďme k nemu,“ znechutene pokrútil hlavou Len-gyel a premeral si vzdialenosť od kontajnera k schúlenej mŕtvole. Sotva desať krokov. Urobil ešte jeden pokus.
„Ani v aute nič… nemáte…?“

„Potom ťa *vezmem* do mliečáku na kakavko… platím…“ rezignoval Krauz.
Tárali. Doberali sa navzájom. Improvizovali a predstierali nevraživosť. Nahrávali si jeden druhému na smeč… ale… v skutočnosti už pracovali. Neznalý veci by už nenápadne volal na psychiatriu a žiadal dve tri zvieracie kazajky, ale chlapci z oddelenia vrážd lengyelovsko-krauzovský humor dobre poznali. Uškŕňali sa a čakali, kedy si aj oni budú môcť zakontrovať.
Obaja pomaly postupovali od kontajnera k mŕtvole. Očami mapovali každý centimeter štvorcový kamennej dlažby.
Krauz sa obzrel. Na konci ulice bol kamenný múr. Vysoký. Nad ním pokračovala skala až hore k hradu.
Lengyel skontroloval dlažbu pod sebou, položil si braš-nu na prasknutý obrubník a natiahol si rukavice. Detektívi tiež.
„Musím ním pohnúť, inak sa nedá. Zavolaj fotografa,“ zašomral Lengyel.
Kuky odbehol, aby zohnal okresného technika. Ostatní zatiaľ stáli a civeli.
Muž kľačiaci na hrane priechodu bol malý. Chudý. Veľmi malý a veľmi chudý. Biele tenisky, rifle a priveľká biela košeľa. Nebola zastrčená v nohaviciach. Keby stál, padala by mu až pod kolená. Kľačal bokom opretý o múr iba
kúsok v priechode. Hlavu mal zakliesnenú na prsiach a videli z nej iba zátylok. Ruky na bruchu.
Otŕčal im iba chrbát a podrážky tenisiek.
„Tá košeľa je čudná…“ zašomral Lengyel.
„Lebo…?“
„Je november, príliš chladno.“
„Niekde tu musel byť u niekoho v byte.“
„Presne to som mal na mysli, Riško, a…“
„A?“
„Je špinavá.“
„Spadol.“
„Pozri sem,“ Lengyel sa ho nedotýkal, iba ukazoval, „a sem… dlhé šmuhy, a sú suché, akoby staré. To je čudné, a natrhnutá látka na košeli… tu a tu. Nespadol. Plazil sa a dosť dlho.“

„Dobré, na doktora céescé… fakt dobré! Je tu dosť dlho na to, aby šmuhy obschli?“ Krauz sústredene písal všetko, čo Lengyel hovoril.
„Choď do kelu aj s céescé! To neviem. Uvidíme na pitve.“
„Radšej si to poznačím,“ zašomral Krauz a do zošita si napísal: SUCHÉ ŠMUHY NA KOŠELI – SÚVIS NA CAS SMRTI?
A podčiarkol.
Potom si to rozmyslel a dopísal si: OPÝTAJ SA HO NA PITVE, LEBO JE SKLEROTIK!!
Tiež podčiarkol.
„Čo som to chcel… aha!“ ozval sa Lengyel. „Čo je s tým technikom!?“
„Tu som. Čo treba?“ spýtal sa technik a veľký čierny kufor si položil do priechodu.
„Smiem?“ obrátil sa na Krauza, lebo bol svedkom jeho výstupu s mladou uniformou a v podstate bol na detek-tívovej strane. Starý skúsený harcovník nechcel urobiť triviálnu chybu ako seržantské ucho a kontaminovať miesto činu.
„Iste… malo by to tam byť čisté,“ skonštatoval Krauz, lebo si to už preveril.
„Takže?“
„Odfotografujeme ho.“
„Maličkosť! Mám vybrať čísla?“

„Nie! Iba orientačné zábery, ako kľačí. Pohneme ním iba minimálne, aby sme zistili, čo mu je. Ak to zoberieme na vraždu, urobíme si obhliadku sami s naším technikom, ak nie, budeš pokračovať…“
„V poriadku,“ technik nelenil a začal fotografovať. „Uhnite,“ vyhnal ich zo záberu a blesk im oslepil oči. Vyšli z priechodu a čakali.
Technik vošiel do priechodu a urobil pár záberov aj z tejto strany. Pozrel na počítadlo.
„Osem… chcete viac?“
„Netreba,“ usúdil Krauz.
„Aj video?“

„Ak máš kameru!“ ožil Krauz.
„Mám, ale… nemám pásku. My máme na okrese vyčerpaný limit.“
Lengyel povytiahol obočie.
„Limit!? Minule som čítal v novinách, že vládna ochranka dostala päť nových bavorákov, a vy na okrese nemáte na videopásku!?“
„Tomu ty nerozumieš!“ zastal sa Krauz technika. „Si iba doktor! My máme na ministerstve analytikov a ekonomických expertov! Oni vedia, čo je to priorita!“
„Príliš častá výmena sekretárok?“
„Skoro dobre, doktorko, ale kúsok vedľa, to je promis-kuita! Ja som povedal priorita!“
„Aha!“
„Priorita, to je… najprv bavoráky, potom okres.“
„Už mi je to jasné!“
„Nie je, doktor, lebo ani nám nie, ale nič si z toho nerob.“
„Richard, ale to je dosť trápne, tu na ulici zomierajú ľudia a vy zháňate všivavú videopásku?“
Krauz smutne pokýval hlavou. Potom dostal nápad.
„Možno by sme ministrovi vnútra mali prezradiť tajomstvo, že polícia je tu pre ľudí.“
„A pochopí?“
„Tento? Ten ani netuší, že polícia patrí pod ministerstvo vnútra.“
„Pána boha!“
„Amen!“ zakončil Krauz. Obrátil sa na technika. „Tak kaš-li na video, ak bude treba, spraví ho náš technik, zatiaľ díky.“
„Fajn,“ prikývol okresný technik a začal sa baliť. „Tak s ním už pohni, doktor, ale čo možno najmenej. Chalani, poďte sem!“ rozhodol Krauz.
Kuky sa zohol a chlapcovi pridržal nohy, aby sa neroz-tiahli. Burger ho chytil za ramená. Lengyel za hlavu a všetci ho na tri odtiahli na pár centimetrov od múru.
Doktor kľačal vedľa neho, akoby sa modlil, a prehmatá-val mu hlavu. Skúsil s ňou pokývať. Skúmavo sa mu zahľadel do tváre.

Roztiahol mu pery. Prehmatal mu krk, sánku a prezrel prsty na rukách. Vstal.
„Vráťte ho späť, tááák… pomaly, opatrne… presne ako bol… dobre. Nechajte ho tak!“
Lengyel si zamyslene sťahoval rukavice. Pokrútil hlavou a potom zas.
„Čo sa ti nezdá?“
„Riško, je zbitý ako žito, hrôza! Tvárová časť je úplne zdemolovaná, vlasová časť samý chuchvalec a chrbát… zabudol som na chrbát! Bóóže, som ja ale sklerotik! Dajte rukavice… vlastne netreba! Richard, vyhrň mu opatrne košeľu, máš ešte rukavice.“
Krauz pokľakol a prezrel si spodný lem košele. Nenašiel nič okrem zaschnutých šedých šmúh a opatrne chytil spodný okraj. Zodvihol ho. „Kriste pane!“
„Bože dobrý!“
„No fasa.“
„Kurvaajstým!“ Každý mal čo povedať.
Krauz opatrne vrátil lem košele späť na päty a vstal. Lengyel našpúlil pery.
„Riško, Richard… on… poďte sem!“ zavelil doktor. Nasledovali ho ku kanálu. Lengyel vybral cigarety a všetkým ponúkol. Všetci si vzali. Burger popripalbval. Stáli v kruhu okolo kanálu ako mesiačikovia okolo ohňa.
„Chlapci, muž je podpriemernej výživy, chudý, malého vzrastu, tvár neholená… to nie je muž! To je chlapec! Decko. Desať, možno dvanásť rokov. Tvárová časť bola vystavená brutálnemu útoku cudzej osoby, nos je zlomený, viečka naliate, vyrazené zuby… na chrbte stopy po bičovaní,

a nie hocaké. Videli ste. Údery nenatrhli kožu, ale boli razantné, lebo stredová dotyková ryha má masívny fialový lem, teda šľahy boli silné, ale robené niečím, čo nenaruší kožu. Bolo ich veľa, strašne veľa. Hlava je v ostrom uhle zvesená na hrudi, predpokladám aj prasknuté, alebo zlomené väzy, posledný, alebo jeden z posledných úderov bol smrteľný. Pitva nám ukáže

viac, ale… predbežne… chlapci, to decko niekto mučil a… umučil ho na smrť. A tie nechty… plno hliny, zopár je zodratých až nas mäso, on sa niekam štveral, alebo plazil alebo neviem… viac zatiaľ neviem.“ Lengyel prednášal monotónnym hlasom bez farby a zápalu. Pokojne. Rutinovane.
Potom dohovoril, potiahol si a odpľul.
„Samovraždu vylučuješ…?“ skúsil Kuky a zazubil sa.
Všetci ho zmrazili pohľadmi.
„Sorry,“ sklapol.
„Toto nie je sranda, chlapci!“ zagánil Krauz na Kukyho.
„Povedal som sorry…“
„Dobre, ešte… doktor, kedy asi zomrel? Ktorá nočná hodina nás má zaujímať pri vypočúvaní svedkov?“
„Rigor mortis… tedáá… stuhnutosť sa už prejavila, je zima, skoro mrzne… v noci… Krv je čerstvo zaschnutá, bez hnedého nádychu, ja by som tipoval, že je tu asi šesť až osem hodín, niečo okolo polnoci, alebo tesne po polnoci, to je náš čas!“
„Ak je to tak, ako hovorí doktor, musíme začať konať. Zavolám Šaňovi, že je to asi naše, nech pošle komplet krajský výjazd, vyšetrovatelia sa dohodnú na právnej kvalifikácii a na príslušnosti, my zatiaľ zabezpečíme priestor po svojom a rozbehneme sa po bytoch naokolo, vyžiadam si posily z okresu, aby nám s tým pomohli, ty, doktor, zalez do tej svojej smradľavej búdy a čakaj ma… o dve-tri hodiny som tam aj s ním a niečo s chlapcom urobíme.“
Lengyel opatrne nasmeroval ohorok cigarety medzi mreže kanálu, pustil ho a vzdychol si.
„Čo urobíme? Rozrežem ho na plátky, iné nič. Bože, tie ich maminky… keby nás videli!“

6

Inžinier Adam Rys to nemal v živote ľahké. Keď mu kučeravá hlavička dorástla do veľkosti povestnej detskej zvedavosti, začal sa pýtať.
„Pani vychovávateľka… a prečo vám musím hovoriť pani vychovávateľka, a nie mama… ako hovoria v telvízoríku?“

Dozvedel sa, že mamy majú iba niektoré rozmaznané decká, oni ostatní majú vychovávateľky a spoločný vianočný stromček v spoločenskej miestnosti. Z toho množstva balíčkov pod ním bol jeho vždy iba jeden, buď obrázková knižka, alebo plyšový maco, neskôr tepláky…
Naučil sa, že v živote bude jeho iba to, čo si vezme, inak mu ostanú tepláky až do smrti. Naučil sa, že aj o tie všivavé tepláky musí vedieť bojovať, inak mu ich vezmú starší chalani z horného poschodia, a tak rozbil nos každému, kto sa k nemu a k jeho balíčku priblížil. A keď už ležal na zemi s krvavým nosom, vzal mu tepláky a mal dvoje.
O tom je život.
Francúzsky kráľ Ľudovít XI. nemal pravdu, keď povedal… Divide et impera. Opak je pravdou. Vezmi a panuj! To pochopil Rys ešte skôr, než mal chuť sa s niekým deliť. Vlastne… tú nedostal nikdy v živote.
Vzal si maturitné vysvedčenie, diplom inžiniera ekonómie, vzal si miesto poisťovacieho úradníka a… keď nadišla tá správna chvíľa, vzal si aj Zdenu.
Musel.
Nie kvôli tehotenstvu, to nikdy neprišlo, lebo by jej pokazilo postavu a pleť. Okrem toho s deckami je večná oš-tara a ona na utieranie ušpinených zadkov nemala aj tak nikdy čas. Vizážista, masér a kaderník jej boli vždy milší než otravné usoplené decko v parku na hojdačke.

Musel, lebo… jej otec sa prepracoval na riaditeľa poisťovne a bezvýznamnému úradníčkovi pri priehradke by nikdy nepomohol. Zaťovi musel, a tak si ju Adam vzal. Mladú rozmaznanú fiflenu.
Ona fiflena a on… no… spočiatku tiež nič zaujímavé a riaditeľ si vedel predstaviť aj lepšieho zaťa, ale Rys sa zakrádal poisťovacou džungľou tak obozretne, prefíkane a cieľavedome, až sa raz ocitli v jednom bordeli. Dosť trápne stretnutie na chodbe, naviac za asistencie polície. Hľadali nejaké mladistvé dievčatá a čo čert nechcel, tá najmladšia bola čírou náhodou na

izbe s riaditeľom. Rys využil ďalšiu náhodu a dohodol sa s veliteľom akcie, ktorému robil mimoriadne výhodnú životnú poistku, že tam on, ani pán riaditeľ v ten večer vôbec neboli. Policajtom stačilo hľadané dievča a meno riaditeľa sa v žiadnom služobnom hlásení neobjavilo. Odvtedy to bolo ich spoločné tajomstvo, lebo pani riaditeľova dbala na dobré mravy a meno rodiny a nebolo žiaduce ju obťažovať s podobnými prkotinami.
Potom ho, už ako vedúci oddelenia, na firemnej akcii zachránil od blamáže a odrecitoval referát o minuloročných úspechoch poisťovne s množstvom čísel a ukazovateľov prakticky z hlavy, lebo riaditeľ si pre momentálnu indispozíciu nevedel spomenúť, ani ktorého je dnes a… riaditeľ si ho konečne všimol! Na druhý deň mu aj prišiel osobne poďakovať.
Rys poskočil z konára na konár a stal sa vedúcim pobočky. Poskakoval a poskakoval, až skončil v predkance-lárii samotného chlebodarcu. Samostatný odborný poradca pre stratégiu.
Keď videl mosadznú ceduľku s magickým nápisom na svojich dverách prvý raz, stál pred ňou v nemom úžase a kochal sa ako malý chlapec pod stromčekom. Lepšie ako dvoje nové tepláky s tromi pásikmi!
Potom si ju vzal, lebo musel. Cítil… akosi podvedome cítil, že na mosadznú ceduľku na dverách by sa dalo vygra-vírovať aj iné ohodnotenie skrytých možností a tajných túžob… a na to potreboval jej fotra! Tak si ju vzal! Bol medzi nimi pätnásťročný rozdiel.
Rozmaznaná hnusná cundra!
Bože!!! Koľkokrát mal chuť ju zadusiť vankúšom, keď chrápala vedľa neho… Koľkokrát!!… Ale pekná bola, to musel uznať. Bola prekrásna. Tvár na vankúši sa jej strácala v záplave svetlých vlasov a nevedela spať pod paplónom, vždy si ho zmotala medzi nohy a otrčila mu holý zadok. V takých chvíľach nečakanej rozkoše sledoval líniu jej tenkých nôh až po zlatožlté chĺpky v rozkroku a…
Prekrásne tvary prírody…

Normálne sa holila, ale iba pahorok, a aj to len do tenkého pásika. Dole si nechávala bujnú zlatú šticu. Raz sa jej opýtal prečo. Odpoveď musela mať pripravenú už dávno, lebo ho vytočila. Rada ho vytáčala a už pár mesiacov po sobáši nadobudol podozrenie, že niektoré odpovede má vopred pripravené, napísané a tajne naštudované, len aby vyzerali ako spontánne a aby ho čo najviac vytočili.
„Lebo to niektorých mužov dráždi, keď sa im obtierajú o bradu a nos…“
„Ty… kurva!!! Ale mne to vadí!!“
„Tvoj problém!“
A zaliezla do sauny. To ešte bývali v obyčajnom rodinnom dome so saunou a malým krytým bazénikom osem krát päť na ochladenie. Až potom, neskôr, Zdena našla inzerát stavebnej firmy, že sa budú predávať luxusné byty na Kláštornej priamo v centre mesta. Až neskôr sa presťahovali. Medzitým…
Keď sa brali, Zdena už bola rozvedená.
Dávno rozvedená. Rýchle vysokoškolské manželstvo spojené s oslavou promócií. Jej manžel absolvoval na fakulte telesnej výchovy a športu a ona, nádejná právnička, si ho vzala, lebo mal… všetko, čo začínajúce mladé manželstvo nutne potrebuje. Ona mala iba štvorizbový komplet zariadený byt, meďáka v koži s dreveným volantom, konto so šiestimi nulami od tatina… a iné nepodstatné veci. On mal to podstatné, o čo jej išlo.
Stotridsaťosem dní po sobáši prišiel jej manžel na políciu podať trestné oznámenie za ublíženie na zdraví. Policajtovi na stálej službe podal lekárske tlačivo, kde bolo odborne popísané jeho zranenie.
Policajt si odborným okom prezrel pečiatku lekára. Zdala sa mu na prvý pohľad pravá, potom dátum vystavenia potvrdenia… včera, aj to by sedelo, a potom diagnózu…

Opatrne položil tlačivo vedľa písacieho stroja a zagánil na vystrašeného svalovca.
„Vy chcete podať trestné oznámenie na manželku!?“
„Ááno.“

„Za ublíženie na zdraví?“
„Áno.“
„Lebo vám ublížila?“
„Áno.“
„Na zdraví?“
„Áno“
„Vy vážite… koľko?“
„Deväťdesiat päť“
„A ona?“
„Šesťdesiat… sotva…“
„A to vám kto uverí!?“ zrúkol službukonajúci policajt a vztýčil sa nad poškodeným, celý červený od zlosti. „Kto!? To kvôli takej somarine mám zakladať papier do stroja a zbytočne mlátiť do kláves…!?“
„Ja… ale… tu máte lekárske potvrdenie, prosím,“ jachtal poškodený manžel.
Policajt sa nedôverčivo vrátil k potvrdeniu. Skúmavo si ho prečítal.
„Tu píšu… ehm…“ odkašlal si a dlaňou si pošúchal bradu, „píše doktor, že… poškodenie kože, podkožia a pre-hryznutie… corpora cavernosa penis…“ Policajt sa zamyslel.
„Corpora… bohvie, čo to je… potom tu píše ten doktor… penis… to akože…“ spýtavo pozrel na manžela a neveriaco naklonil hlavu.
Manžel smutne prikývol.
„Pokiaľ tomu dobre rozumiem, tomu jedinému slovu z toho latinského balastu, to akože… ftáka?“ Manžel smutne prikývol. Policajt zdúpnel.
„To akože… jeho!? Malého!? Naozaj!? Ako!?“
„Ona… viete…“ manžel sa ostýchavo obzrel a policajt svižne zavrel dvere na úradovni a rýchlo si sadol. „Ako?“ horel zvedavosťou. „No… ona… je nenormálna.“
„Ako… vaša žena, čo?“
„Ona! Chcem sa dať rozviesť! Ja už nevládzem, ona by stále len mrdala a…“

„A k tomu konkrétnemu zraneniu došlo ako, akým spôsobom… odborne povedané… akým postupom.?“
„No, fajčila ma a… ona by stále iba fajčila a ja som už nechcel a… ani druhýkrát som už nechcel a ani… tretíkrát som už… tak som trhol, a ona zahryzla a… kurvajednavyjeba-ná…“ zastonal manžel a nebol ďaleko od plaču.
„Táák píšeme,“ ožil policajt, „kde to vlastne býva… te? Adresu, poschodie?“
Stoosemdesiatdva dní po sobáši ich rozviedli.
Ako dôvod rozvodu uviedol neprekonateľné nezhody… pravdu sa hanbil uviesť. Hanbil sa priznať, že ho sexuálne týrala. Absolventovi fakulty telesnej výchovy a športu sa veľmi uľavilo. Zdrhol treťou kozmickou! Odvtedy žila Zdena sama, presnejšie, bez zákonitého manžela, inak… nikdy nie sama. Občas aj v trojke, občas ich bolo aj viac.
Adam si razil cestu v sľubnej kariére a pretože mal cvik z detstva, stále boxoval. Už nie závodne, iba občas si skočil do klubu udrieť do vreca.
Keď mu na dvere namontovali mosadznú ceduľku s nápisom vedúci pobočky, mal štyridsaťpäť a vzal si ju, aby sa ceduľky menili rýchlejšie.
V práci všetko OK, v ringu tiež, zdravie bez problémov, iba…
Tak sa napokon odhodlal a zašiel za obvoďákom. Ten ho poslal k urológovi.
„Nie, sexuologickú poradňu, pán Rys, nemusíte navštevovať, váš problém nie je psychického charakteru.“
„Myslel som si… jednoducho… viete, pán doktor, ja… ako by som to…“
„Len pokojne, pán Rys, len pokojne.“
„Ja… som ho nikdy nemal bohvieakého, štve ma to už od malička… teda od puberty, keď sme sa spolu po tréningu sprchovali, ale teraz… oženil som sa… tak povediac na staré kolená… mám krásnu ženu, ale…“
„Viem! Chápem! To je problém veľkej väčšiny mužov. Požičajú si kazetu, vidia tam chlapíka s dvadsaťpäťkou rampou a myslia si, že je to tak u každého, iba u nich doma nie!

Upokojte sa, pán Rys! Prosím vás, upokojte sa! Európsky priemer je napriek všetkým hlúpym rečiam obyčajných pätnásť centimetrov a ázijský iba o centimeter viac! Merali ste si ho v stoporenom stave aj predtým?“
„Meral… kto nie?“
„Neviem kto nie, ja sa pýtam vás… aký bol výsledok?“
„No… jedenásť…“
„Aha!“
„V tridsiatke… a teraz, po štyridsaťpäťke, akoby sa to celé telo zbláznilo, pľúca v keli, srdce sa ozýva a hapruje, prostata nefunguje a na dôvažok… ešte sa aj zmenšil…“
„Koľko má?“
„Deväť a pol…“
„Takže deväť!“
„No… takže deväť!“
„Stoporený?“
„Ako inak!? S nadstavcom!?“
„Nie! Prepáčte. Upokojte sa prosím, pán Rys! Po štyridsaťpäťke si veľa mužov začne uvedomovať proces starnutia, telo sa správa inak a niektoré signály sú alarmujúce. Ja vás ako lekár chápem, aj ako chlap, to je v tomto veku normálne… úbytok objemu aj dĺžky, ale vy musíte pochopiť prírodu…“
„Seriem na prírodu! Pán doktor!! Seriem! Mám prachy! Mám toľko prachov, že si môžem kúpiť desinu vodovodnú rúru od Nového Zélandu až k nám do obývačky a ešte si ju dám aj pozlátiť, tak prečo by som nemohol mať… prečo!? Aspoň pár centimetrov!“ zaúpel pacient. „Mám takú peknú ženu…“ dodal skormútene.
„Pán Rys, vzhľadom k vašej muskulatúre a vitalite tipujem, že s tým srdcom a pľúcami to nebude až také zlé.“
„Boxoval som… kedysi…“
„O prostate sa môžeme porozprávať neskôr.“
„Ak ho predĺži…“
„Fajčíte?“

„Fajčím, pijem, trt… by som chcel!!“ už bol nervózny a odpovedal kúsavo a úsečné.
„Nepredĺži, pán Rys, ale prostata má vplyv…“
„Kašlem na prostatu a na jej vplyv! Ja mám iné vplyvy a chcem ich využiť! Nehovorte mi, že sa to nedá operovať!?“
„Dá! To by som klamal, dá sa.“
„Nie, len neklamte, len to nie! Povedzte mi pravdu!“
„Dá!! Chcem vám to práve vysvetliť, ale stále mi skáčete do reči.“
„Už mlčím, pán doktor… už mlčím.“
„Dá! Penis je takým zvláštnym závesom ukotvený na Iónovú kosť a sme schopní tento záves chirurgicky uvoľniť…“
„Ja som to vedel!!!“
„… a získať…“
„No!! Koľko!?“
„Pár centimetrov…“
„No!! Koľko!?“
„Jeden, jeden a pol, u niekoho dva, ale potom už penis nestojí hore, ale je v pravom uhle k frontálnej rovine tela a…“
„Preboha! Doktor!! Jeden a pol centi?!! Ja potrebujem aspoň desať!!“
„Bohužiaľ.“
„Aké bohužiaľ!? Mám peniaze, ja zaplatím koľko poviete, prosím vás!! Ja vám kráľovský zaplatím!“
Po vyšetrení, keď Rys odišiel, si doktor umýval ruky a pozorujúc tečúcu vodu si sám pre seba povzdychol.
„Ďalší, čo má peňaženku väčšiu než vtáka a nevie pochopiť, že tie dve veci spolu vôbec nesúvisia.“

z

Lengyel vyriekol svoj ortieľ, zbalil brašnu a odišiel nabrúsiť nože.
Chlapci z oddelenia vrážd čakali pri kanáli za páskou a fajčili. Okresný vyšetrovateľ so svojimi ľuďmi čakali pri páske. Všetci čakali na príchod krajského vyšetrovateľa. Kým nerozhodne, panoval pokoj zbraní.

Krauz do mobilu vysvetlil vec jednoznačne, stručne a veľmi presne. Mayor už vedel, že to bude vražda, a na dohadovanie sa medzi vyšetrovateľmi z okresu a kraja nečakal. Stiahol ešte dvoch detektívov z poobednej služby, aby prišli hneď teraz do práce, a poslal psovoda na miesto činu.
„Ideme?“ spýtala sa ho riaditeľova hlava vo dverách.
„Už. Ešte zabezpečím jedného detektíva sem na telefón, keby sme potrebovali niečo narýchlo vylustrovať alebo zariadiť, a už idem.“
„Počkám ťa dole v aute.“
Tak sa stalo to, čo sa muselo stať. Do slepej uličky pod hradom sa nahrnulo množstvo prácechtivých funkcionárov. Každý sa opýtal Krauza, čo už spravil. Každému zvlášť odpovedal, že nič, ešte iba začnú. Skoro každý fajčil. Skoro každý pobehoval sem a tam a riadil. Skoro každý bol nervózny. Skoro každý rozsieval nervozitu medzi podriadených. Každý by už mohol ísť do…
„Šaňo, poď sem, bokom,“ kývol Krauz na šéfa.
„No?“
„Čo no? Zober ich a choďte do prdele!“
„Si normálny!?“
„Nie, ale dám si urobiť testy.“
„Musíme vedieť, či je to ten chlapec!“
„Načo!? Na hovno!? Ak je to on, zistím to až na pitve, skôr mu tvár neočistíme a nevytlačíme viečka. Až potom ho môžem fotografovať. Ak ho v tomto stave nafotíme a ukážeme matke, ver tomu, že to, čo rozvírila v piatok, bude iba vánok oproti tajfúnu, čo spustí! Ak to nie je on, máme ďalšieho nezvestného zabitého bez totožnosti. Tak či tak teraz nič nezmôžem, ak sa tam všetci nahrnú, sme v prdeli! Pošliapu ešte aj to málo, čo ostalo! Uvedomujete si, že teraz nevieme nič!?“
Riaditeľ krajskej kriminálky ich zbadal a rýchlo zamieril k nim.
„Vieme už, kto to je? Je to on?“
„Kurva…“
„Pán riaditeľ!“ predbehol Mayor Krauza, len aby nedopovedal. „Krauz má pravdu v jednom, musíme im dať čas na serióznu obhlia…“

Zapišťali gumy a prirazila čierna limuzína s dymovými sklami. Mayor nedopovedal a prekvapene sa obzrel. Pomaly a veľmi dôstojne vystúpil sám pán najvyšší riaditeľ polície v kraji.
Funkcionári poodhadzovali ohorky kde ich napadlo a stavali sa do radu.
„Dobrý deň, pán riaditeľ, dobrý deň pán ria…“ zaznievalo dookola.
Muž v perfektne strihnutom obleku si uhladil fúziky a čierne lesklé vlasy, potom vestu a odborným okom sa porozhliadol. Skontroloval osadenstvo.
„Dobrý… páni, vieme už, kto to je? Vieme už, kto je páchateľom, alebo kto je podozrivý… vieme už, či je to ten chlapec z minulého týždňa?“
Nikto nič.
„Pýtam sa, či už niečo vieme!?“ riaditeľ sa mrazivo poobzeral po prítomných.
Skúsil to riaditeľ kriminálky.
„No… prišli sme na miesto iba pred pár minútami, pozrel ho súdny lekár. Je hrozne dobitý, nedá sa identifikovať… musíme začať s obhliadkou miesta činu a…“
„Na to sa nepýtam! Pýtam sa, čo sme už zistili! O chvíľu je tu televízia, čo mám povedať verejnosti? Mám vyznieť ako idiot, alebo čo?!“

Krauz prikývol, lebo stál za ním. Mayor ho zdrapol za rukáv a strhol bokom, kým stihol otvoriť ústa.
„Pôjdem si ho pozrieť sám!“ rozhodol najvyšší.
„Pán riaditeľ…“ Krauz si vytrhol rukáv zo zovretia, „detektív Krauz, oddelenie vrážd. Nič tam neuvidíte, je zdemolovaný a nedá sa identifikovať. Okrem toho je natlačený na stene a kľačí. Iba nám poničíte trasológiu, presnejšie, to málo, čo nám ešte ostalo. Ja by som navrhoval…“
„Pán Krauz! Hádam sa môžem pozrieť na priebeh vyšetrovania a na miesto činu, nie? Ešte stále som tu krajským riaditeľom ja!!“ počkal, kým mu chlapec v uniforme zodvihol pásku a odišiel ku kontajneru ignorujúc vražedné pohľady vraždárov.

„Veď to…“ zašomral Krauz.
„Drž hubu!“ zasyčal Chosé.
V tom momente sa nad nimi ozval rachot. Ostrá rana a dunivé doznievanie. Výbuch bol tak silný a nečakaný, že podvedome sa prikrčili a vtiahli hlavy medzi ramená. Krauz vzhliadol hore a vzdychol si.
„No zbohom… ešte aj toto!“
„To nebolo ďaleko, musel udrieť len sem niekde,“ znalecky sa ozval krpatý Kuky.
„Ty si z obliga, neboj sa, teba netrafí, ani keby si stál na Kamzíku,“ podrypol ho parťák.
„Vaňa, kušte! Radšej zožeňte nejaké igelity, keby…“
Krauz nestihol ani dopovedať. V tom momente sa otvorili nebesá a bez najmenšej výstrahy sa na chalanov vyliali tony vody.
„Kristajehotam…“ skučal Krauz a všetci sa náhlili do najbližšieho priechodu. „Zabudli sme sledovať počasie, chlapi, ten kontajner musíme prikryť…“ pozrel sa na spúšť na ulici a smutne pokrčil ramená, „Alebo aj nie! Už je to všetko v prdeli, drahí veriaci…“
Mohutné kvapky sa odrážali od dlažby a poskakovali do výšky kolien. V momente sa dolu ulicou valila voda.
„Aj tak nie je čím, Richard. V autách nemáme ani kúsok igelitu.“
„Jasné, že nemáme! Iba asi tristokrát som žiadal Šaňa, aby na porade u riaditeľa prejednali dovybavenie výjazdu,
aby sme nafasovali nejaký vojenský stan alebo igelitové plachty, presne pre takéto prípady, ale…“
„Klídek, kámo!“ chlácholil ho Chosé. „Dnes máš akúsi bojovne organizátorskú náladu, čo je, Sylvia má krámy?“
„Vieš čo?“ odul sa Krauz, otočil sa im chrbtom a zapálil si. Teraz už mohol hocikde.
Lejak poľavil a prešiel do vytrvalého dažďa.
Prišlo veľké biele auto súkromnej televízie.
Redaktorka s dlhými kostnatými nohami a orlím nosom svižne vyskočila, otvorila si obrovský dáždnik a pridržala ho

kameramanovi. Vystúpilo pár asistentov a všetci sa skryli pod obrovské farebné kupoly.
„No prosím!“ frflal vytrvalo Krauz. „Oni sa vedia v teréne o seba postarať, my nie!“
„Mňa by skôr zaujímalo, kto ich informuje…“ zašomral Burger. Krauz to hneď využil.
„Chosé, ešte robíš do tej reportérky…“
„Néé!“
„… s tým materským znamienkom na…“
„Né! Hovorím!“
„… na… kde to mala to znamienko?“
„Dva centimetre pred mojím nosom… občas. Ale hovorím, že nííjéé! Nie je počuť?“
„A nemohol by si sa jej ex post spýtať, kto im dáva tieto prudko rýchle bonzy na čerstvé prípady?“
„Zbytočné! Skúšal som, kompl. Je to najstráženejšie tajomstvo súkromných televízií. Skôr zistíš počet homosexuálnych partnerov ich riaditeľa, než mená polišov, čo si takto privyrábajú.“
„Škoda.“
„Je to vraj celkom dobrý džob, za šťavnatého tipa dávajú tri litre.“
Vaňa spozornel. „Vážne!? Tri? Šak ani za vyriešenú vraždu toľko nedostávame!“
„Teraz ide iba o to zistiť, čo nie je v poriadku, či výška honorárov v televízii, alebo výška našich odmien,“ zafilozofoval si Kuky.
Krauz ich počúval na pol ucha a nemal chuť na žarty, zachmúrený sledoval mokrú ulicu.

Vodič krajského riaditeľa polície na pokyn vyšprintoval z auta a priniesol mu dáždnik. Aby sa riaditeľ nezaťažoval, držal mu ho nad hlavou celú cestu až k redaktorke. Zvítali sa ako starí známi, chvíľu spolu debatovali a potom si ho umiestnila na schody historickej budovy so štukatérskou výzdobou, aby bol záber čo najefektnejší. Jeden z asistentov ho kryl obrovským dáždnikom.

Čo už… verejnosť treba informovať za každého počasia. Občas aj pravdivo. Naozaj len občas…
„No, jedného by sme mali z krku, teraz už iba aby dorazil krajský výjazd a môžeme začať niečo robiť," zašomral s uspokojením Krauz a sledoval ako sa krajský riaditeľ šte-luje do kamery.
„A potápači!" upresnil Chosé a fľochol na potoky vody stekajúce do kanála.
Prišiel psovod. Dvoma kolesami vyletel na obrubník až to v aute zaskučalo. Svižne vyskočil, ponaťahoval sa a otvoril zadné dvere na pikape. Jemu bolo hej! Mal dlhý pršiplášť až po zem a jeho kamarát hustú kožušinu.
„Kto tu tomu velí? Zase ty… ako vždy?" psovod zamieril ku Krauzovi.
„Všetko je ako vždy!"
Popodávali si ruky.
„Tak načo ste ma volali?" psovod sa znechutene zahľadel na skupinku funkcionárov preskakujúcich kaluže a trieliacich preč z miesta činu.
„Teraz už iba na dve veci, ktorú chceš počuť ako prvú?"
„Poznám obidve, neunúvaj sa, akurát nezabudnite potom napísať do hlásenia, že pes zase nič nenašiel… mudrlanti! Astor, ku mne!"
„Bacha na guličky, páni, to je Astor," zašomral Burger.
Všetci detektívi prinožili a obe dlane si dali tam, kam futbalisti, keď robia múr pred priamym kopom. Astor bol obrovský vlčiak, čo nenávidel náhubok. Raz prišiel na to, že sa ho môže zbaviť, ak ho zakliesni nejakému chlapovi do rozkroku a trhne nabok. Čo to spraví s chlapom, ho príliš netrápilo, hlavné bolo, že to fungovalo. Všetci starší detektívi, čo Astora poznali, automaticky zaujímali obranný postoj, mladším občas tiekli po lícach slzy rozkoše.
„Zavolaj si ho!"
„Astor! Ku mne! Počul si?"
Astor pribehol ku skupinke v priechode, skontroloval, či mu niektorý z postávajúcich nenechal medzierku, a keď zistil, že tu

ho už poznajú, lenivo sa vyvalil k nohám psovoda a tváril sa, že mu dnes náhubok veľmi neprekáža.
„Pohov!“ zavelil Burger a všetci roznožili.
Krauz odfŕkol ohorok do potoka na ulici, vyzrel von z priechodu a skontroloval utíchajúci dážď meniaci sa iba na občasné kvapky a iba tak, aby zabil čas, sa spýtal:
„Je šanca, že niečo chytí?“
„Určite nie! Všetko ste pošliapali vy, potom to zdupľo-vali tamtí a nakoniec to spláchol lejak… čo si myslíte, že má v nose sonar alebo mínohľadačku!?“
„Tak počkáme na krajský výjazd, necháš ho pro forma pobehať po uličke a môžeš s ním ísť na cvičák.“
„Díky!“
„Alebo do prírody a na Deň polície môžeš potom deťom kŕmiť hlavičky, akí sú služobní psi šikovnučkí…“
„Astor! Ber ho!“
Astor svižne vstal a sledoval psovodovu ruku, komu to má vytmaviť. Ukazovala na Krauza, a tak si ho očuchal, ale cítil z neho fízla,a tých ho učili chrániť, nie trhať, tak iba nesmelo zaštekal a rozpačito pobehoval a hľadal medzierku, kde by sa zbavil náhubku.
Riaditeľ medzitým skončil s redaktorkou a podišiel k nim.
„Páni, keď neprekáža dážď mne, nemusel by ani expertom z oddelenia vrážd. Okrem toho už ani neprší, tak čo keby ste sa už konečne pohli a začali niečo…“
Astor našiel medzierku.
Náhubok zacengal o dlažbu.
Riaditeľ v predklone odkrivkal do auta a nechal sa odviezť do úradovne.
Reportérka zúrila, že kameraman už vypol mašinu.
Krauz siahol do náprsného vrecka, vybral služobný preukaz a z neho dve dvadsaťkorunové bankovky.
„Ak ti ich dám, kúpiš mu dvadsať deka debrecínskej šunky?“ a podal ich psovodovi.

„Jasnačka… a začnem mu aj vykať, pán Astor! Ku mne!! Prineste si košík, pán pes!!“
Detektívi jeden po druhom hladkali psíka. „Zlatý havinko!“
Bolo po daždi. Prišiel krajský výjazd. Vyšetrovateľ, detektív v dosahu, technik, druhý technik a kopa kufrov.
„Čau,“ pozdravil vyšetrovateľ a ako prvému podal ruku Krauzovi. Poznali sa, spravili spolu už nejednu vraždu. Starý praktik s dlhoročnou praxou. „Videl si ho? Je to naozaj naše, Richard?“
Vyšetrovateľ podával ruku jednému za druhým. Krauz medzitým vysvetľoval.
„Videl, bol tu aj Lengyel, ak by sme veľmi chceli, uhrali by sme to zatiaľ na ublíženie na zdraví so smrteľným následkom a mohli by sme to nechať zadokumentovať okresu, ale na pitve by sme obanovali. Lengyel si myslí, že jeden z posledných úderov bol smrteľný a zlomil mu väz, a to by pitva preukázala. Okrem toho ho asi mučili. Myslím, že bude lepšie, ak sa s okresným vyšetrovateľom nebudeš dohadovať a vezmeme to od začiatku my. Ak sa naše predpoklady na pitve nepotvrdia, odstúpiš im to ako ubližo-vačku, ale vzhľadom na ten piatkový cirkus si myslím, že sa do toho zainteresuje aj prokurátor, a dostaneš to príkazom, a sme vlastne tam, kde sme začali, takže ja by som nešpekuloval a začal to ako vraždu.“
„Díky. Ani si ho nejdem pozrieť, verím ti. Dohodnem sa s okresným vyšetrovateľom, preberiem miesto činu a o desať minút začíname… Ozaj, čo ten dážď?“
„Príma, družstevníci budú mať radosť.“
„Či nezničil stopy!“
„Určite áno, ale rozsah zistíme až neskôr.“
„A… krajský riaditeľ… prečo tak rýchlo zdupkal?“ spýtal sa vyšetrovateľ cez plece, lebo už mieril ku kolegovi z okresu.
„Asi má problémy s prostatou, chudák,“ usmial sa Bur-ger a ešte raz pohladkal Astora.
„Tak, chlapci, poďme na to!“ zavelil Krauz.
Chlapci si odpľuli, poodhadzovali ohorky a vyšli z priechodu.

8

Rys mal silu ako tiger. Zmlátil ju, ale iba otvorenou dlaňou. Vedel, že keby použil päsť, zabil by ju jednou ranou.
Zdena nebola v kaviarni s kamoškou, ako mu pri odchode z domu tvrdila, a chybu spravila aj v tom, že mu to tvrdila aj po príchode domov. Smola. Rys si tam, samozrejme, odskočil a nenašiel ju.
Že sa kurví, mu bolo jasné už pár mesiacov po svadbe, ale robila to, mrcha, tak perfektne, že ich nemohol vymák-nuť. Chcel ich vymáknuť… pekne v objatí a rozlámať im obom kosti, ale nikdy mu to nevyšlo. Až oveľa neskôr pochopil prečo.
Pár dní, kým neodpuchla, nevyšla von, a Rys zistil, že je to celkom praktická metóda, ako ju udržať aspoň chvíľu doma. V krátkych prestávkach medzi záchvatmi zúrivosti sa snažil na vec pozrieť aj z druhej strany a musel uznať, že čiastočne môže byť chyba aj v ňom. Preto zašiel k lekárovi a dozvedel sa krutú pravdu. Centimeter, možno dva, viac ani piaď! A prachy si môže strčiť…
Potom prišlo obdobie vzostupu a mosadzné ceduľky sa menili závratnou rýchlosťou. Svokor bol lotor! Vlastne… kla-sa! Klasický lotor! Pootvoril mu dvierka do zákulisia veľkého biznisu a naznačil mu, že ráta aj s ním. Rys zavetril korisť a nemal čas na prkotiny. Zdena si vydýchla a tradááá…
Vídali sa čím ďalej tým menej. Jeho zamestnávali služobné cesty a ju… cesty za službami.
Aj tak sa občas stretli a občas aj v spálni a on sa snažil… naozaj sa snažil…
„Zdenka… Zdeni, mám dnes na ňom tie nové boxerky, tie s tým figovým listom vpredu, čo povieš na môj figový list? Zdeni…“

„Adam! Načo ti je figový list, tebe stačí štvorlístok!“
Vrazil jej takú, že preletela cez posteľ.
Krava jedna! Musela mať tie debilné odpovede niekde napísané a naučené, z jej blbej hlavy to nemohlo byť, určite nie! Asi z nejakého ženského časopisu, tam tie zakomplexova-né feministické kravy radia zakomplexovaným feministickým kravám, ako najlepšie nasrať manžela! A Zdena to vedela!

Ojóój, ako jej to išlo! Rys bol presvedčený, že to musí mať z tých debilných časopisov, čo sa v nich večne prehrabávala vyvalená pri bazéniku. Inak odkiaľ? Občas ho fakt vedela vytočiť do nepríčetnosti.
Vídali sa čím ďalej tým menej.
Čas bežal a on mal čím ďalej tým viac povinností.
Občas ju potreboval.
Už boli presťahovaní do luxusnej pueblovej bytovky na Kláštornej, keď jej spravil moncľa a na druhý deň ju potreboval na recepcii s nemeckým veľvyslancom. Chystala sa fúzia a zahraničný kapitál do ich poisťovne mu mal zaistiť nielen astronomický plat, ale hlavne miesto generálneho riaditeľa, lebo svokor to tak chcel a nechcel odísť na zaslúžený odpočinok, kým nebude zlatá baňa v pevných… rodinných rukách.
Nutne ju potreboval, aby reprezentovala.
„Seriem ti na tvoju recepciu!!“
„Zdena… ty!!! Ne… tlakuj ma! Musíš tam ísť!“
„Ako? Takto!? Ty hovädo! Veď sa pozri, ako si ma zmaľoval!! Chrapúň… debil…“
„Zdena! Ja ťa nutne potrebujem! Bude tam Gruber, ten z Mníchova, je na teba ako osa na med, ja ťa tam potrebujem! Aj tvoj otec mi kládol na srdce, aby si určite prišla a zapracovala na ňom!“
„Ako? Takto!? Ty… veď sa pozri ako vyzerám! Zmaľoval si ma ako…“
„Hovoríš zmaľoval?“ prestal revať a zamyslel sa. „Zrna… ľo… val… hovoríš…“
Vzal mobil a vyťukal číslo. Odišiel na balkón.
„Ahoj! Ja! Nič… v práci sa nič nestalo… ty, Laco, počúvaj, pamätáš sa, pred mesiacom, možno dvomi, si mi hovoril o tej nehode, čo sa stala tvojej žene… ako sa šmykla v kúpelni
a spadla… dobre!! Ty johan!! Ja viem že si jej utabačil jednu výchovnú, ale to ja akože do telefónu, keby odpočúvali!! No }cóó… nečne ti trklo!! Tak… kam si ju to odvliekol… vy ste na druhý deň išli na dovolenku či čo? Jáj! Áno! Svokre na šesťdesiatku! No, kam si ju to… počkaj! Píšem si! Salón…

NL.ko… let… Nikolet, áno? A kde… aha! Boha! Veď to je tu kúsok. Nie!! Si na hlavičku? Nepamätáš? Dom som predal! Už sme sa presťahovali do centra… tak díky a čau a… ako sa má manželka… aha… na chirurgii… a zošili jej to? Tak potom fajn! Obočie je svinstvo, je to vidieť! Potrebuješ s tým pomôcť? Nie? Nerýpali do toho fízli? Nie? Táák fajn… tak sa maj! A pozdravuj ju! Čau! Čo!? Na golfe? Nie!! Teraz nemám čas na golf… až inokedy!“
Vrátil sa do spálne.
„Obleč sa! Ideme sem za roh.“
„Nikam nejdem! Už som ti povedala!“
„Ty!! Kur… do… ja ťa asi rozšklbnem! Ideme do salónu, tam ti to spravia!!“
„Nikam nejdem!“
„Zde…“
„Dovleč ich sem! Mám tu komplet salón a kozmetiku od výmyslu… nech dolezú sem! A vypadni už!“
Obliekol sa, pár drobných si vopchal do vrecka a vybehol von. Prešiel ulicou a zahol za roh. Sledoval nápisy nad dverami a skoro prevrhol detský kočiarik.
Salón Nikolet. Páčil sa mu na prvý pohľad. Samé sklo a chróm.
„Prosím? Sadnite si, pane. Čím vám môžem poslúžiť?“
Napadlo mu viac vecí, ale…
„Ja… teraz asi ničím, slečna, ja by som potreboval majiteľa, alebo…“
„My máme majiteľku, pani Gitku.“
„Tak majiteľku.“
„Poďte za mnou.“
Odviedla ho dozadu do kancelárie.
„Dobrý deň. Môžem zavrieť dvere?“ podali si ruky.
„Ja by som vás chcel poprosiť o delikátnu a veľmi urgentnú službu… vlastne pomoc…“
„Prosím, sadnite si… kávičku?“
„Ani nie, ja…“

„Počúvam vás.“

„Ide o delikátnu…“
„Počula som, nemusíte sa báť, tu ste na správnom mieste. V tých najlepších rukách, my dokážeme pánom naozaj pomôcť aj v tých najdelikát…“
„Nie! O mňa ani tak nejde. Ja by som potreboval… pre manželku… u nás doma… trochu ju… ako by som to… upraviť, aby sa mohla vybrať do spoločnosti.“
„Radi ju uvítame! Nech príde.“
„Nemôže prísť, veď o to ide.“
„Je chorá?“
„No, svojím spôsobom…“
„Aha! Viete… pán… pán…“
„Rys.“
„Pán Rys, my také služby neposkytujeme! My sme renomovaná firma, chodia k nám najznámejšie osobnosti z politiky a zo šoubiznisu, herečky, manželky prominentov… my si nemôžeme dovoliť nedodržať termíny objednávok a momentálne sme úplne plní, my nechodíme po bytoch, my…“
Rys zalovil vo vrecku a vybral jednu drobnú bankovku a položil ju na stôl. Pani Gitke zaihrali oči. Bola to čudná bankovka, akoby falošná päťstokorunáčka… no mala akosi príliš veľa núl…
„My pracujeme výhradne v salóne, necho…“
Rys vybral druhú drobnú bankovku.
„Ale mne na tom naozaj záleží, o peniaze my nejde, mne ide o diskrétnosť.“
Gitka zhrabla drobné a otvorila dvere.
„Boríííš… poď sem!“
„Ešte nie som prezlečený, šéfka! Len teraz som prišiel…“
„Ani sa neprezliekaj! Poď sem, Boris.“

9

Astor sa prebehol mokrou uličkou a ani nezaťal. Psovod ho zaviedol do priechodu k mŕtvole. Tu bolo sucho. Pritiahol vôdzku a zavelil: „Sadni!“

Nechali pracovať technikov. Postupovali pomaly okolo mŕtvoly a svietili si s baterkami s ostrým modrým svetlom. Prešli celý priechod a…
„Nič! Tvrdý kameň. Žiadne výrazné trasologické stopy, žiadna biológia, okrem volným okom viditeľnej krvi. Môže pokračovať!“
„Astor! Stopa… tu… ešte sem… Astor… tu… stopa! Hľadaj! Stopa! Astor! Stopa! Tu…“
Pes chvíľu pobehoval sem a tam a občas sa pozorne zahľadel na psovoda, aby sa ujednotili, či chcú obaja to isté. Astor bol veľmi šikovný služobný pes. Znovu sa pohol a s nosom tesne pri zemi pobehoval sem a tam ako dokonalý biologický vysávač. Odrazu sa zasekol. Všetci stuhli.
Pes stál a vťahoval vzduch nad kamennou dlaždicou. Vrátil sa k mŕtvole a chvíľu krúžil. Zamieril späť na chodník, ale tam narazil na vodu a stopa sa stratila. Zvrtol sa späť k mŕtvole, potom zamieril k dlaždici a rozbehol sa cez priechod, krížom cez vydláždený dvor orámovaný z každej strany pavlačmi až do priechodu na opačnej strane dvora. Pes bežal na dolnú ulicu. Všetci detektívi za ním. Vletel do davu náhliacich sa spoluobčanov. Niektorí do práce, iní z práce, ďalší už v práci… ale všetci sa náhlili, aby ich nechytila druhá vlna dažďa, a tak nastala na chodníku trma-vrma. Pes im vrážal do nôh a tí, čo ho zbadali a snažili sa mu vyhnúť, sa aspoň zaplietli do dlhej stopovacej vôdzky.
„Boha, Krista, chyťte si toho psa, čo to tu stvárate!!!“ Ľudia sa rozčuľovali a mávali rukami, aby nespadli.

Pes pobehol hore-dolu a sadol si.
„Tááák… a končíme, vážení… Astor! Ku mne! Tááák si hodnýýý, móój!“ pochválil ho psovod, pohladkal ho po hrudi a dal mu keks.
„Prečo?“
„Sadol si. To znamená, že stopa ďalej nevedie a už nevie, ako by nám pomohol.“
„A… čo to všetko má znamenať?“

„Našiel stopu, čo nesúvisí s vami, čo ste už boli pri mŕtvole. Vaše pachy si automaticky pamätá a vie, že ste tu a nie ste pre neho zaujímaví. Vie, že má hľadať stopu, čo nepatrí nikomu z vás, a jednu našiel. Vrátil sa proti smeru a narazil na mokrý chodník, takže nezistíme, odkiaľ stopa vedie. Potom zamieril do priechodu a cez dvor, to znamená, že objekt bežal týmto smerom. Prebehol cez druhý priechod a vybehol na ulicu. Jeho stopu na dolnej ulici zmyl dážď, alebo sa pomiešala s ostatnými, alebo nasadol do auta… možností je veľa. Tam, kde ju stratil, si sadol. To je všetko.“

„No a čo z toho?“ pýtal sa ďalej Krauz.

„Ja neviem, ty si detektív! Pomôže vám to?“

„To ani netuším, možno neskôr. Ešte sa ho opýtaj, či to bol muž, alebo žena a aké má rodné číslo.“

„Tak vytiahni stovku,“ skúsil psovod.

„Tebe na pivo, že?“

„Néé… psíkovi na debrecínku, mal by pol kila…“

„Chudák pes, možno desať deka, ostatné by zchramstali psovodove decká!“

„Múdry! Tak si to tu užite, my už ideme. Záznam o použití služobného psa mám poslať kam?“

„Ako vždy, nič sa nezmenilo.“

Psovod zamieril k autu a Astor pochopil, že je koniec práce a začína sa zábava. Poskakoval a tešil sa na lúku, kde mali mať doobeda výcvik a kde sa vybehá s ostatnými kolegami.

Krauz sa vrátil do auta a vzal si veľký zápisník. Hrubými čiarami si načrtol Kláštornú ulicu, priechod, polohu mŕtvoly, dvor a druhý priechod na dolnú ulicu…

„Kuky, tá dolná sa ako volá?“

„Zvonková a vedie dole na Hviezdoslavovo námestie.“

„Díky.“

Trhanou čiarou si naznačil pohyb psa. Prešiel sa po Kláštornej a naznačil si všetky vchody do domov, na ľavej strane do historických budov na pravej do novostavby a priechody do dvorov a kam vyúsťujú. Technik medzitým rozostavil žlté tabuľky s čiernymi číslami a vyšetrovateľ si písal úvod

obhliadky. Kde sa nachádzajú, aký je deň, koľko je hodín, aké je počasie, kto tvorí výjazd, kto z funkcionárov už pobehal po mieste činu, ktorý lekár urobil ohliadku mŕtvoly a všetky potrebné údaje na spísanie oficiálnej obhliadky miesta činu vraždy. Niečo mu napadlo.
„Richard, kde si? Tu si. A bola tu erzetpéčka? Bol tu nejaký lekár?“
„Lengyel.“
„Okrem neho niekto musí konštatovať smrť.“
Všetci sa pozreli na Krauza. Stuhol. Ale nestratil duchaprítomnosť.
„No je ten Lengyel ale čurina sklerotická, ani tlačivá od záchranárov mu nechýbajú.“
A bolo po probléme. Vinníka našli. Všetkým sa uľavilo.
„Rýchlo niekto zavolajte sanitku, nech vypíšu papiere, že je mŕtvy,“ zašomral vyšetrovateľ a pokračoval v písaní.
Burger zavolal a vysvetlil situáciu.
„Už idú, sú tu za rohom.“
Mayor si všimol zádrhel a našiel si Krauza.
„Problém?“
„Nič! Nemáme papiere od erzetpéčky… smetiari, čo ho našli, asi videli, že je kaput, a volali iba políciu, a nie sanitku, a potom ma vytočili tamtí, a začalo pršať, zabudol som…“
„Nič to, veď prídu.“
„A… Šaňo, neber to v zlom, ale nemám rád, keď mi po fleku behajú papaláši a neurobia nič iné iba rozsievajú nervozitu a stres, prepáč!“
„Drbenká ti? Ty, a prepáč!? Si namäkko? Ty nie si vo svojej koži, stará má krámy?“
Krauz povytiahol obočie a zhlboka sa nadýchol.
„Počúvaj!! To si dnes už druhý, čo sa staráš o menštruáciu mojej ženy!! Nechcete niektorí tu náhodou po papuli?“
„Prečo?“
„Lebo mi nejde do hlavy, odkiaľ môžete všetci vedieť, že ich má,“ dodal skormútene Krauz.

„Tomu sa v modernej terminológii hovorí informačné toky," neodpustil si Chosé, lebo stál opodiaľ a všetko počul.
„Tebe dám taký tok…!!"
„Klídek, kompl! Žijeme v dobe mobilných telefónov, už nemusíš cestovať krížom cez celé mesto, aby si sa dozvedel, že z toho nič nebude, stačí vyťukať číslo a ušetríš si cestu."
Krauz prekvapene pozrel na šéfa.
„Šaňo, počúvaj, bude to vražda, ak mu jednu…?"
„Ty myslíš, že Chosé jej už volal?"
„…a tebe druhú!!?"
Mayor pobavene pokrútil hlavou a chlácholivo poklepal Krauza po pleci.
„Ako malé deti, stále dokola to isté! Ale som rád, že vás mám… debili!"

10

„Peťo, kam zase ideš!?"
„Von, mami… prídem večer."
„Kedy veče…"
Tresk!

r?"
„… i.

Dvere sa zapleskli a Peťo zbehol po schodoch, vybehol na ulicu a zahol za roh, aby sa im vyhol.
„Ty mu nič nepovieš?"
„Eva, nie je sopľavé decko, má trinásť! Chce byť s chalanmi, tak čo? Ja v jeho veku…"
„Typické! Ja v jeho veku! Keď si ty mal trinásť, behalo po uliciach toľko úchylákov a zlodejov a vagabundov a dílerov a…?"
„Zase si pozerala televízne noviny."
„Nóó jasné! Ešte niečo o tej hysterke…"
„Si zbytočne hysterická, Eva. Nič sa mu nemôže stať."
„… je predsa po mne…" zašomrala tichučko.
„… je predsa po mne, poradí si! Chalan!"
„Karol, ten chlapec je vonku čím ďalej tým častejšie a dlhšie… a doma menej a menej a je november, je tma už o piatej a ty

vypadneš na nočnú a ja… som tu na neho sama… keby si mu aspoň slovíčko," zavzlykala, „mňa tu už nikto nepoč…"
Zložil noviny a vstal. Podišiel k nej a opatrene jej vzal žehličku, položil ju na plechový roh dosky a otočil si ju k sebe.
„Evi… no tááák… neplač," a potriasol ňou.
Privinula sa k mužovi a kŕčovito sa rozplakala.
„Ja nechcem, aby…" ďalej jej nebolo rozumieť, lebo sa jej pustil sopeľ a stískal ju tak mocne, až sa začala dusiť. Chvíľu sa pohupovali v rytme uspávaného decka.

„Evi, no tááák…"
„Karol, ty si stále v robote… Peťo je stále vonku…" od-tiahla sa a pozrela hore na jeho bradu.
„Ale učí sa, nie?"
„Je stále najlepší… bola som na rodičku, iba samé chvály, z dejepisu by mohol pridať, ale inak… ale stále niekam z domu uteká, akoby…"
„Evi! Nikam neuteká! Má nás rád, aj teba, aj mňa, a aj my jeho… je v takom veku! Jednoducho to príde s vekom! Chce byť medzi seberovnými… nič sa nedeje!"
„Ty všetko zľahčuješ, Karol… túla sa s tou bandou od vedľa, s tým Robom, čo vyzerá ako vrah, možno aj fetuje alebo čo, a… Bohdalíková hovorila, že aj kradnú autá, či rádiá z áut, alebo… možno…"
„Peter nekradne! Natoľko ho poznám! Partia vonku možno áno, ale Peter… nie!"
„Peter nie! Si sa rozhodol, že!? Bohvie, kde sa fláka."
Ťažko si vzdychol.
„Boha do toho neťahaj, nemá s tým nič spoločné. Ak naozaj chceš, pohovorím si s ním. Sľubujem, a to náboženstvo s ním preberiem tiež… mne sa to nepáči. Už to zašlo podľa mňa príliš ďaleko. Ten ich učiteľ sa mi tiež nepáči. Pohovorím si s Peťom, ak chceš… a s tým učitelíkom tiež!"
„Ak chcem!? Ty by si mal chcieť, veď je to aj tvoj syn… jediný… Peťo! A Boha do toho nemám ťahať!? Prepáč, pán bývalý… predseda straníckej skupiny… hovno sme z toho

tvojho funkcionárčenia mali vtedy a hovno z toho máme aj teraz! Inak by si sa nemusel takto drieť po nociach! A Boha z toho nevynechám… je tu a je náš a drží ochrannú ruku aj nad tebou!! Ty bezbožník nešťastný!! Peťa láskavo nechaj na pokoji, možno našiel cestu…“
„Daj už s tým, prosím ťa, pokoj! Cestu! Celý život bude padať na kolená a skláňať hlavu a život mu utečie pomedzi prsty a… pre chlapa je iba jedna cesta! Postarať sa o rodinu s hrdo vztýčenou hlavou, a nie spínať ruky k Bohu! Robil som, čo som mohol, aby som nás uživil. Vieš to veľmi dobre! Za starého režimu a aj teraz! Že som bol v strane, no bože, chcem povedať… je tam toho!! To je už dávno za nami, teraz máme iné starosti. Pozri, dnes je streda, idem
na noc, zajtra ráno prídem, to je štvrtok… mám poobednú od druhej do desiatej vo fabrike… v piatok som doma celý deň, sadneme si, pozhovárame sa.“
„V piatok máš od polnoci ten prevoz z Viedne.“
„Zabudol som. Ešte že ťa mám, ale do polnoci sa to dá v pohodičke stihnúť! Pohovorím si s ním.“
„Karol, kedy už budeš doma? Sadnime si. Teraz je taká pekná chvíľa… prosím ťa, poď si na chvíľu sadnúť, teraz!“
„Eva! Načo? Čo zase!?“ jemne ju odstrčil, lebo pokazila atmosféru a tušil, že ho zase bude nahovárať, aby išiel k doktorovi a aby…
„Aby si bol chvíľu aj so mnou.“
„Prosím ťa! Si ako malé decko! Načo to všetko robím? Pre vás! Pre koho iného? Ešte máme tristo tisíc, musím to splatiť, inak sme v keli aj s bytom aj s celou našou existenciou… ešte rok to musíme vydržať.“
„A ty? Ty to vydržíš? Ešte celý rok!? Veď ideš z fabriky rovno do nočnej na kamión a potom znova na šichtu do fabriky a… už vraciaš čistú kyselinu. Ty si myslíš, že ťa každé ráno nepočujem, ako ťa napína!? A syn sa ti túla, ani nevieš kde, a ja… stále sama… stojí to vôbec zato!?“
„Netúla sa! Je vonku, to je normálne, a ty… ja… Evi, ešte rok, ja to všetko splatím a potom pôjdeme do Chorvátska, iba my

dvaja, a všetko ti vynahradím!! Ešte jeden jediný rok a vykašlem sa na celé kamióny a budem chodiť iba do fabriky, ako každý normálny manžel…“
„A tvoj žalúdok? O tom sa ti nechce?“
„Evi! Už je to lepšie…“
„Áno… už tak pri tom neručíš, ani nechtami neškriabeš od bolesti o stenu.“
„Už je to naozaj lepšie.“
„Nie je!“ a zahnala sa horúcou žehličkou, aby ustúpil a nezdržoval ju.
„Tak nie je,“ priznal skormútene, „ale musím to vydržať. Nejako tie dlhy splatiť musíme… a potom si zájdeme aj do toho Chorvátska. Idem sa osprchovať, a keby si mi nabalila večeru, by bolo fajn,“ povedal rezignovane a podvedome tušil, že má stopercentnú pravdu. V kúpeľni sa chytil za brucho a potlačil. Nahol sa dopredu a vytlačil kyselinu z pažeráka. Nažltnutá tekutina sa vyliala a ani nezaručal.

Naučil sa dáviť bez zvukov, aby ju nenervoval. Pustil vodu a všetko spláchol.
„Kurva! Zase krv!“ okomentoval pár kvapiek v umývadle.
Bol u doktora. Minulý mesiac. Nepovedal jej nič. Nechcel, aby sa zbytočne trápila. Bolesti brucha sa už nedali vydržať, a tak zašiel k ich podnikovému.
„Čo bolo!? Oslava? Dajte si živočíšne uhlie.“
Podnik si simulantov nemohol dovoliť. Kto by ich platil? Kto by za nich plnil plán výroby? A tak ďalej pracoval v modernej fabrike na výrobu áut, kde kripeľ nemá čo robiť, lebo je iba na oštaru. A *cez* voľno jazdil s kamarátom na kamióne, z Viedne vozili nábytok.
Peter zatiaľ vybehol a šikovne zahol za roh, aby sa im vyhol.
Krauz rozdelil chlapcov do dvojíc a začala sa bežná rutina. Lozili po domoch a vyzváňali. Každého, kto otvoril, v stručnosti vypočuli, čo robili okolo polnoci, alebo tesne po polnoci, či niečo podozrivé nepočuli, kde boli, kto im to môže potvrdiť… a podobne.

Všetci odpovedali rovnako. Nič nepočuli, nič nevideli.
Krauz, Chosé a starý Burger ostali pri chlapcoch z výjazdu a mokrou uličkou postupovali k mŕtvole. Znovu prezerali každý centimeter dlažby. Krauz si robil krížiky do náčrtku a tmolil sa pri stene. Vyšetrovateľ písal a postupoval po chodníku. Stretli sa v priechode pri chlapcovi.
„Nič," skonštatoval vyšetrovateľ. „Na pravej strane ulice vôbec nič a vy?"
„Prvé stopy začínali asi desať metrov pred smetiakom," začal Krauz, „a boli to krvavé šmuhy na dlažbe. Zmyl ich dážď, ale budeme ich mať na fotografiách od okresného technika, našťastie stihol urobiť pár orientačných záberov, kým sa to spustilo. Robím si poznámku, aby nám ich dodal čo najskôr, to zariadim ja. Keď chodník uschne, aj tak urobíme na tých miestach stery, v labákoch nám niečo nájdu a biológ dúfam bude schopný urobiť DNA. Myslím, že to bude krv nebohého, ale pre istotu… ďalej, pri sme-tiaku je chýmus prikrytý igelitkou. Kto to bol!?" zahulá-kal Krauz.
Jeden v uniforme sa prihlásil.
„Mal som ju náhodou vo vrecku, tak som ju roztrhol a prikryl to… Myslel som, že by tá šabľa mohla byť dôležitá…" povedal ospravedlňujúco.
„Díky kámo! Perfektný postreh," a potom ticho dodal, „tá šabľa môže byť naozaj dôležitá, označ ju!"

Technik vybral nové žlto-čierne číslo a položil ho k ige-litke.
„Keď ju nafotím, ako ju zaistím? Iba vzorku, alebo…"
„Celú! Treba ju zoškrabať celú."
„Toho som sa obával. No nič, dám ti ju do dvojitého igelitového vrecka."
„Dobre! Vezmem ju na pitvu, porovnáme obsah žalúdka, opäť si myslím, že to bude z neho, lebo nepredpokladám, že by nám to tu ošabľoval nejaký bezdomovec… ale pre istotu! Ideme ďalej. Na smetiaku ostalo pár krvavých stôp, všetko sa našťastie nezmylo, takže tu budeme iba tampónovať…"
Technik prikývol.

„… a fotiť…“
„To je samozrejmé.“
„Nie vždy… Potom je tu mŕtvola v priechode, presnejšie na hrane priechodu a chodníka, ďalej už neprešiel. Kľačí… presnejšie sedí si na pätách a telo má opreté o múr a zakliesnené vo výklenku, hlava na prsiach, ruky na bruchu zopäté… zopäté… akoby k modlitbe.“
„Chytá ťa fantas? Dramatické výlevy za každú cenu? K modlitbe…“ nechápavo krútil hlavou Chosé.
„Dobre, dóóbre, to mi iba tak vyhŕklo! Takže činnosť pri mŕtvole… čím skôr mu zabalíme ruky do igelitových vreciek, ak prišlo ku kontaktu s páchateľom, nesmieme stratiť mikrostopy pod nechtami a na dlaniach, potom ho detailne nafotíme, chcem aj záznam na video a zavoláme havranov, nech ho prevezú Lengyelovi na súdne a… tam sa už o neho postaráme. Mŕtvolu treba zamerať, nakresliť plánik ulice… ale to ti už hovoriť nemusím, nie?“
„Iste!“ súhlasne prikývol krajský technik.
„Má niekto iné návrhy?“ Krauz sa porozhliadol.
Vyšetrovateľ prikývol a tiež sa porozhliadol.
„Dobre… Richard, plán je dobrý, iba… ty pôjdeš s ním na pitvu, ale ja by som tu jedného vraždára potreboval až do konca, pre istotu.“
„Ja tu ostanem,“ ponúkol sa vyšetrovateľovi Burger.
„Výborne Edo! Už sme spolu zopár mŕtvol upratali, takže ideme na to! Technik… kde je tech… aha! Tak začni diktovať čísla stôp a záberov, nech to má nejakú chronológiu a vrátime sa na začia…“
„Poďte sem, chalani!“
Všetci sa poobzerali. Z priechodu ako z tunela zaznel hlas, ale nikto nevidel pôvodcu.
„Tu… tu som!“
Spoza rohu druhej strany priechodu sa vystrčila Kuky-ho hlava.
„Sem!“
Prešli k nemu.

„Pozrite,“ ukázal na stenu za rohom, „a sem,“ ukázal na roh priechodu.
„Dokelu,“ Krauzovi vyletelo obočie, „ako to, že sme to predtým nevideli?“
„Lebo sme tadiaľto iba prebehli za Astorom… s nosmi pri zemi.“
„Asi… do prčíc, to je… dlaň!“
„Krvavá dlaň!“ doplnil Kuky.
„Krvavá dlaň, a celkom pekná, ale je zliata, nevidím žiadne ryhy ani slučky, asi sa daktyloskopický využiť nebude dať, čo?“
Technik odbehol ku kufríku a vzal si veľkú lupu. Kým sa vrátil, jeden po druhom študovali nález, ale ustúpili a nechali pracovať odborníka.
„Prd z toho! Iba biológia. Daktylku z toho nedostanem, je to všetko zliate do jednej machule.“
„Tak to aspoň tampónuj a urob viac sterov, aby sme mali dosť materiálu aj na DNA,“ navrhol Krauz.
Obzrel sa a premeral si vzdialenosť k mŕtvole.
„Aký dlhý je priechod?“
„Desať.“
„Dvanásť.“
„Osem a pol.“
Tipov bolo viac.
„Máš pásmo?“ skúsil Krauz.
Technik opäť odbehol ku kufríku a priniesol pásmo. Kuky ho podržal a technik sa vrátil k mŕtvole.
„Deväť pätnásť!“ hlásil technik.
Krauz vzhliadol hore. Očami si premeral klenbu a uznanlivo pokýval hlavou.
„Starí stavitelia boli machri. Klenba je dlhá deväť metrov pätnásť a široká…“

Počkal, kým sa technik s Kukym premiestnili.
„Tri osemdesiat dva…“

„…a široká skoro štyri metre a drží tu už sto rokov. Príma robota, ale… jedna vec je na tomto priechode zvláštna. Pozrite," ukázal na zem, „neprší sem!"
Všetci sklopili zrak.
„A… čo je na tom, ty johan, také zvláštne!? Veď nad nami sú štyri poschodia bytov, tak ako by sem mohlo tiecť?" nechápavo mu kontroval Chosé.
„Tak potom mi vysvetli, ak sem netečie a žiadny dážď tu nezmyl stopy, prečo nevedie krv od mŕtvoly k odtlačku na stene? Pozrite na zem! Vlastne na dlažbu. Je suchá, možno už sto rokov, ale ja nevidím žiadne kvapky ani strie-kance, ani kaluž… nič! Až na konci krvavý odtlačok dlane!"
Kuky si čupol.
„Daj sem tú lupu," požiadal technika.
Krpatý Sherlock Holmes si dokonca aj kľakol a išiel s lupou až na zem.
„Niečo tu je, Richard. Pár kvapiek padlo dole pod odtlačok dlane a zmiešali sa s prachom, ale okamžite sa zlepili do hrčiek a sú skoro neviditeľné, ale zaistiť sa dajú. Niečo po sebe predsa len zanechal."
Kuky vstal a víťazoslávne sa zazubil. Chosé si vybral cigaretu. Nezapálil si ju, iba vtiahol pach tabaku. Bol príliš blízko k mŕtvole.
„Kto?" spýtal sa krpca.
Kuky ukázal na mŕtvolu.
„On nie. Prišiel zdola po chodníku ku kontajneru a odtiaľ tam, kde kľačí. Tam kde je, tam aj skončil, sem sa určite nedostal, takže, ak je tu odtlačok dlane, je… jedine páchateľov… nie?"
Chlapi stáli a čumeli na roh vedľa Kukyho.
„No…"
„Možno."
„Asi."
„Hádam."
Chlapi odúvali pery a špekulovali nad Kukyho objavom.
„Astor bežal týmto smerom, takže možno máš aj pravdu… v každom prípade, tej dlani na stene treba venovať zvlášť

pozornosť a kvapky zmiešané s prachom treba zaistiť celé a čo možno najviac. Uvidíme, čo nám povie DNA… Kuky!“ Krauz ukázal na zem.
„No?“
„Na štyri, a vetri ďalej, ak tromfneš Astora, dám ti požiariť náhubok!“
„Môžeš ma… aj s Astorom… aj s pozláteným náhubkom! Ja chcem radšej dvacku na debrecínku,“ odul sa krpec, ale sám od seba znova pokľakol a dal sa do skúmania dlažby. Veľkú lupu odťahoval a prisúval k dlažbe.
„Chlapci, radšej vypadnite! Ono je toho tu asi viac… aj tu… aj tu vidím kvapku, aj tu…“ a rukou ukázal k mŕtvole. „Chalani, ono to fakt smeruje k nemu, ale prečo sa potom vrátil a zgegol tam!? Alebo… no radšej vypadnite, nech to všetko nepošliapete, a technik, poď to zaistiť prednostne, lebo… je to akési čudné, nech to niekto náhodou nezničí!“
Chlapi vyšli z priechodu a nechali tam iba technikov a Kukyho.
Vyšetrovateľ si poznačil, že po zábere osemnásť a stope číslo desať sa našli nové stopy, ktoré treba preskúmať a vyhodnotiť, a chcel Krauza pozvať na cigaretku niekam bokom, pokecať a dohodnúť sa, čo ďalej, ale…
„Chalani, je tam Richard!?“ zaznelo z druhej strany ulice.
Krauz vystúpil spoza kontajnera a zamával tlstému Váňovi a Hanzelovi.
„No!?“
„Poď sem!“
Vyšetrovateľ a Krauz prešli krížom cez ulicu a zašli až do rohu, kde slepá ulička končila vysokým oporným múrom. Pozreli na chodník, kam ukazoval Hanzel.
„Pozri… te!“
Krauz s vyšetrovateľom bezradne civeli.
„Na môj vkus trochu veľa krvi,“ poznamenal vyšetrovateľ.
„A trochu bokom,“ zadumal sa Krauz, „tu nemá čo robiť!“
Pozrel hore. Boli krytí obrovským balkónom v tvare mušle. Aby ich Krauz spočítal, zacúval na ulicu. Vyvrátil hlavu a ukazoval

si prstom. Nad prvým balkónom boli ešte tri, ale nie nad sebou, ale cik-cak.
„Moderná architektúra. Fakt to sem pasuje ako koňovi zlatý zub," zašomral Krauz a vrátil sa k nim. Premeral si Kláštornú ulicu odhora nadol.

„Povedzte mi, kto to sem mohol naprojektovať. Oproti mne sú sto rokov staré domy a nad nami oblúkové balkóny a novostavba natretá na žlto a červeno. Hovädá…"
„Hovorí ti niečo pojem developed šark… ako žralok?" spýtal sa vyšetrovateľ.
„No?"
„Robia, čo môžu, aby tu pod hradom získali pozemky. Vložíš desať korún a zarobíš tisíc, asi taký je kurz."
„Oto," oslovil Richard Hanzela a ignoroval jeho dva revolvery za pásom, ktoré si odokryl, keď si rozopol bundu. Každý, kto Hanzela poznal, vedel, že je fanatik na strelné zbrane, najlepší strelec v kraji a odborník na akékoľvek výbušniny. Krauz iba zodvihol zrak od jeho pásu a pokračoval, „bol si aj hore, ide to zvrchu, alebo…"
„Teraz sme to našli, nikde inde sme zatiaľ neboli."
„Tak vybehnite hore, na prvé, na druhé, kam až bude treba. Prezrite balkóny, musíme zistiť, odkiaľ to začalo, a či to vôbec kvapkalo zhora."
Krauz ustúpil, zacúval na ulicu a začal kresliť.
Načrtol si vchod do domu s veľkým kovaným číslom tridsať, nad ním prvý balkón a potom všetkých osem, po štyri z každej strany rozložených exentricky. Balkón na prvom poschodí sa skoro dotýkal oporného múru a aby bola bezpečnosť domácich zabezpečená na sto percent, balkón bol za-mrežovaný. Vyššie sa oporný múr odkláňal od rohu budovy a kopíroval skalu. Na druhom poschodí medzeru vyplnili ostatným pletivom. Na treťom poschodí už nebol múr, ale skala stúpajúca až hore k hradu a bola tak ďaleko od balkónov, že nebolo treba ani mreží, ani pletivo. Skala bola taká strmá, že sa z nej nedalo preskočiť na balkóny. Jedine horolezec by sa dokázal zvrchu spustiť, ale

musel by prekonať asi päťmetrový odstup od balkónov na treťom a štvrtom poschodí, a to architekt pokladal za nezmysel a neriešil to. Nájomníci áno. Všetky bočné balkóny si dali zamrežovať.
Krauz si ich zakreslil a ukázal na krv pod balkónom pri opornom múre.
„Jeden tu ostatne, kým ju technik nezaistí, a dbajte na to, aby zoškrabal všetky kvapky, nech máme čo najviac materiálu… asi to bude komplikovanejší prípad, než na prvý pohľad vyzerá. Oto, postaraj sa o to!“
„Aký básnik!?“
„Nebrbli a ostaň tu, ja idem… pitvať.“
„Keby si sa lepšie učil, mohol si tu čvirikať so mnou na čerstvom vzduchu!“
„„… som sa neučil, tak idem sekundovať tomu zvrhlíkovi s mačetou!“
„A navyše sem ide šéf,“ upozornil ho Hanzel.
Krauz mu vyšiel v ústrety.
„Deje sa niečo, Šani?“
„Richard… odchádzame… aj s riaditeľom… ostane to na vás, ale nutne potrebujeme vedieť, či je to ten chlapec…“
„Chápem ťa, Šani, po piatkovej relácii v telke…“
„Cháp to ako prioritu a neblbni. Čo navrhuješ, ako ho stotožníme čo najskôr?“
Krauz sa prestal škeriť a zvážnel.
„Šaňo, pozri, vec sa má tak: fotografie z tváre sa použiť nedajú, v súčasnom stave sa to jednoducho matke ukázať nedá! Máme tenisky a rifle, to je slabé, načo jej to vláčiť, to môže byť naozaj scestné! Také rifle má skoro každé decko! Telo som ešte nevidel, staré jazvy po operáciách, ak nejaké sú, ani nepoznám, takže… navrhujem takýto postup. Pošli niekoho k nim domov, nech im vysvetlí, že máme mŕtvolu chlapca, a nie je určená totožnosť, nech matka dá jeho hrebeň, fotografiu a zubnú kefku. Ja skočím na pitvu a skúsime mu vypreparovať tvár do reálnej podoby a odfotografovať ho. Tomu veľa šancí nedávam, ale počkáme na určenie krvnej skupiny a medzitým možno pomôžu

výsledky z pitvy, možno mal operované slepé črevo, alebo má šošovičku pri pupku, alebo čokoľvek, a to potom skonfrontujeme s výpoveďou matky… jednoducho zistím na pitve markanty a budeme vedieť, na čom sme.“
„Fajn, ale nemám k nim koho poslať, všetko je tu.“
„Tak tam pošli niekoho z majetkovej alebo ekonomickej kriminálky na záskok.“
„No… to by sa dalo, ale nemyslíš, Richard, že je to dosť necitlivé? Ak to bude naozaj on… poslať za matkou ľudí, čo o prípade nič nevedia, a nechať ich improvizovať, to je dosť…“
„Tak fajn! Zase si ma do toho navŕtal! Chceš aby som k nim skočil ja, povedz to rovno!“

„Bolo by to najlepšie.“
„Pre teba.“
„Si na hlavičku? Pre vec! Uvedom si, ak im zabili syna…“
Krauz pokýval hlavou a sklopil zrak. Mal deti, dve, bol síce vraždár, ale aj rodič.
„Asi máš pravdu Šani, tak aspoň zavolaj matke, nech je doma… ja sa tam cestou na pitvu zastavím.“
„Je doma stále, vzala si dovolenku, psychicky to nezvláda a je na tom dosť zle. A stále čaká, že jej zavolá niekto z polície. Spolieham sa na teba a … prosím ťa, taktne…“
„Iste! Taktne jej poviem, že…
Krauz nedopovedal. Chcel Šaňa ešte podpichnúť, ale uvedomil si, že ani on to nemá ľahké a že… vlastne nikto z nich to nemá ľahké, tak aké tam podpichovanie? Mal ísť za matkou, ktorá už päť dní nemá doma jediného syna, a mal jej vysvetliť, že to zbité, mŕtve telíčko možno ani nie je jej syn, ale že možno to aj je jej syn, ale že možno ani nie…
„Tak to nechaj na mňa, Šani, ja si už nejako poradím,“ vzdychol si rezignovane a zamieril k autu.

12

Peter vybehol von, ale hoci šikovne zahol za roh, nevyhol sa im. Robo, čo naozaj vyzeral ako vrah, striehol za kríkmi a podložil mu nohu.

Peter sa natiahol na chodníku a partia ho obstúpila.
„Tak čo, sväté koléénko, kam si sa vybral takto proti noci… a proti nám?“
Peter vstal a oprášil si kolená.
„Nejdem proti vám, ani proti tebe, Robo… idem si svojou cestou.“
„Ááá… všetci zopneme ruky a poďakujeme svätému Petrovi, že nejde proti nám! V mene otca i syna i ducha svätého… ďakujeme ti, najsvätejší pán Peter, že nejdeš proti nám! Tak by sa ti to páčilo? A čo keby si, pre zmenu, išiel dnes s nami? Jaro má perfektného tipa na favoritku bez alarmu, je tam rádio, repráky… komplet výbava.“
„Ja… už nechcem.“
„Už nechceš? A fízlom bonzovať chceš?“
„Nebonzoval som a ani som nechcel, pýtali sa ma iba, kde bývaš a ja som im nič nepovedal a… okrem toho, stál si za rohom a videl si, že ani z auta nevystúpili, takže…“
„Takže, takže… to je tvoja jediná záchrana, že ma nenašli, inak… Ale aj tak, ideme na ranu, si vítaný a môžeš sa predviesť, máš najšikovnejšie ruky na zámky. Potrebujeme ťa, ideš!?“
„Nie!“
„Prečo?“
„Lebo už nechcem.“
„Ale päťstovka každý týždeň sa ti hodila, čo?“
„Hodila, ale už nechcem!“
„Ale do kostola, to by sa ti páčilo, čo?“

„Páčilo… a aj pôjdem!“
„Najprv vráť mobil!“
„Hovno! Odpracoval som si ho!“
„Nával!“
„Hovno!“
Robo sa zahnal a jednu mu vlepil. Peter odletel a to ho zachránilo. Dvaja, čo do nich vrazil, neudržali kruh a spadli tiež. Peter preletel cez nich a pristál na trávniku. Urobil kotrmelec, vstal a rozbehol sa.

„Kurva! Chalani, zdrhá!! Za ním!“
Ale trinásť ročného chalana v rozbehu nechytí ani dostihový chrt. Zahol za roh a zmizol v parku.
„Počkáme si ho pri kostole,“ navrhol počerný výrastok.
Robo zauvažoval.
„Serme na neho, chytíme si ho inokedy. Jaro, kde je odparkovaná tá favoritka?“
„Na Fedinovej sedemnásť, pod garážami.“
„Tak poďme, chalani, kšeft je kšeft.“
„Ale… jedine Peťo vie otvárať tie zámky.“
„Tak vyrazíme okno!“
Peter prebehol parkom a zamieril k zastávke autobusu. Párkrát sa obzrel a keď zistil, že ho neprenasledujú, spomalil.

XIII

Krauz zazvonil a počkal.
„Kto je?“
„Polícia, det…“
Dvere sa okamžite rozleteli. Drobná ženička niečo málo cez tridsať sa oprela o hranu a polovicu seba schovala za dverami.
„Vy ste…“ nedopovedala. Upútala ju výška muža stojaceho na chodbe a prenikavo modré oči, aké policajti nemávajú.
„Len pokojne, ja som naozaj od polície,“ Krauz zalovil v náprsnom vrecku a ukázal jej odznak a úplne automaticky z neho vyhŕklo, „detektív Krauz, oddelenie vrážd.“
„Ježišukristepanenie!“
Ruka jej vyletela k čelu, nohy sa jej podlomili a išla do vývrtky. Krauz ešte stihol v duchu ohodnotiť svoje antré slovami… si ty ale debil… a vyštartoval jej na pomoc. Zachytil ju tesne nad linoleom. Šmýkala sa mu a nehlučne čupla na zem. Stál nad ňou rozkročmo ako eifelovka a pripadal si dosť nemožné.
„Pani… haló… pani… halóó…“
Vôbec nereagovala. Vzal ju do náručia a vošiel. V obývačke bolo tiež linoleum, koberec bol iba pod konferenčným stolíkom a sedačkou. Poťah sedačky bol mastný a na hranách zodratý.
Posadil ju a narovnal jej hlavu, aby sa nedusila. Pre istotu jej zatlačil na bradu a skontroloval jazyk.

„Pani… Milešová… halóó… pani…“
Zahnal sa, ale rozmyslel si to. Namiesto facky sa rozhodol pre vodu. Našiel kuchyňu, z pohára vylial zvyšok oranžovej šťavy a nabral si čerstvú vodu. Pokúsil sa jej pár kva-

piek dostať cez zovreté pery, ale sedela dosť nemožné a všetko jej stekalo po brade dolu na tričko. To ho inšpirovalo a opäť sa zahnal, ale uvedomil si, že s takým množstvom vody by ju skôr utopil než prebral, a odlial do kvetináča. Zvyšok jej chrstol do tváre a rozotrel po čele a lícach.
Konečne sa prebrala. Vyvalila oči a meravo sedela. Krauz si všimol obrovské zreničky a takmer žiadnu dúhovku.
„Nodoboha! Pani! Vy máte niečo so srdcom… ste chorá… halóó… počujete ma? Vy ste chorá na srdiečko? Máte nejaké lieky? Pani!“
Zreničky sa zúžili a čierne oči zhnedli. Mala pekné, jan-tárovo hnedé oči.
„No konečne! Už ma počujete, pani Milešová?“
„Tro… chu… kto st… kde som… kto je Milešová?“
Bola dezorientovaná. Krauz k nej pristúpil, obkročil jej natiahnuté nohy a jemne ju chytil za bradu. Nasmeroval jej pohľad na seba a chcel jej povedať, že všetko je už v poriadku a že jej všetko vysvetlí, ale od dverí sa ozvalo: „Ste doma, pani Mikušová!? Suseda… ste doma!? Dvere máte dokorán,“ a do obývačky sa vo valila korpulentná dáma s nákupnými taškami v rukách. Krauz si ešte stihol uvedomiť, že zabudol za sebou zavrieť vchodové dvere, a potom sa začala pohroma.
Ženička zbadala susedu s natiahnutými nohami sediacu na sedačke, tričko pod bradou samý mokrý fľak, nad ňou sa obkročmo týčil nejaký mamľas a zvieral jej bradu a snažil sa jej asi otvoriť ústa… alebo čo? Automaticky klesla pohľadom nadol a skontrolovala Krauzov rázporok. Na-dýchla sa a…
„Ty sviňa!!! Okamžite ju pusti! Ak ju okamžite nepustíš, volám políciu! Alebo… volám aj tak… políííciáá!!! Pomóóc!!“
Domácej to nevadilo. Rezignovane sedela ďalej. Ešte stále sa iba spamätávala. Krauzovi áno.

„Nerevte… ja som policajt!“
„No ty sviňa na druhú!! A vraj muži zákona! Svine ste jeden ako druhý!“
„Nie sme, pani, prosím vás, to je iba nedorozumenie…“
„Pekné nedorozumenie, nie som blbá! Vidím čo vidím, né!?“
„Iste, ale…“
Na chodbe treskli dvere a ozvali sa ťažké kroky.
„Kto volal políciu? Co sa deje?“
Vošiel starší šedivý pán s kutáčom v ruke, poobzeral sa, pochopil, o čo ide, a ostrý hrot namieril na Krauza.
„Jeden pohyb a si synom smrti… mám výcvik, tak ma neser, chlapče!“
„Ešte že ste prišli, pán Zamko, pozrite, čo s ňou porobil… chúďatko moje…“
„Nie som chúďatko.“
„Nie ty!! Ty odroň! Sused, čo s ním spravíme?“
Krauz sa pootočil a muž zbadal za pásom pištoľ.
„Ak po nej siahneš, hodím!“ a zahnal sa.
Krauza to prestalo baviť a zodvihol ruky. Tu sila nepomôže, jedine trpezlivosť… ešte si uvedomil… Kutáč v paneláku!? Čo tí ľudia nevymyslia! A založil si ruky za hlavu ako v americkom filme. Dedovi sa to evidentne páčilo.
„Vzdávam sa!“
„Tak sa mi to páči… a teraz sadnúť! Celú vec vyšetríme! Som kapitán Zamko, dôstojník vojenskej polície na dôchodku a…“
„…a nikam si sadať nebudem a nič sa vyšetrovať nebude!“ Krauz zložil ruky. „Konečne normálny človek! Počúvajte! Obaja! Prestaňte ziapať a hysterčiť! Ja som naozaj policajt a prišiel som sem vyšetrovať a pani Milešovej… či Mikušovej sa stratil syn a ja… to vlastne celé vyšetrujem, tak som za ňou prišiel, ale omdlela v chodbe a vniesol som ju v bezvedomí do obývačky a zabudol som zavrieť za sebou dvere a oblial som ju vodou, aby sa prebrala… a vtedy ste prišli, pani! Tu, pozrite, je môj služobný preukaz!“
Obaja sa pozreli a dedo zložil zbraň.

„To je v poriadku,“ zastonala pani Mikušová a namáhavo vstala. Zavrávorala a Krauz ju zachytil.
„To je v poriadku, ďakujem, suseda… naozaj… ďakujem…“
Žena s nákupom pokrútila pochybovačné hlavou.
„Ozaj? Taký fešák a policajt?“
„Pred chvíľou som bol sviňa.“
„Néé…“
„Nie pred chvíľou?“
„Néé… sviňa! To mi iba tak vyhŕklo. Tak prepáčte, ja len že… bolo dokorán…“

„Veď sa nič nestalo, práve naopak, musím vás oboch pochváliť, v iných panelákoch môžu človeka aj mordovať po kúskoch, a nikto ani len stopäťdesiatosmičku nevytočí, a vy… ako bojová jednotka prvého zásahu! Perfektné! S takými ľuďmi sa hneď ináč spolupracuje! Keby som vás potreboval, kde vás nájdem?“
„Na druhom, nad Mikušovcami.“
„Ja som tu oproti cez chodbu… kapitán Zamko vo výslu-be!! Som vám okamžite k dispozícii, pán dôstojník! Aspoň dúfam… že ste dôstojník!“
„Som. Ďakujem, ale teraz k dispozícii naozaj nemusíte byť, mám inú robotu a… zabuchnite za sebou, keď budete odchádzať.“
Tak aj spravili.
Ostali sami. Sadla si a čakala. Aj Krauz si sadol.
„Všetko to spôsobila moja netaktnosť, ospravedlňujem sa…“
„Prečo oddelenie vrážd… on je…“
„Nie! Vlastne… neviem… ja… my…“
Pripadal si ako idiot. Jantárové oči ho hypnotizovali a rozhodili mu myšlienky. Zlepil si dlane a zovrel ich medzi stehná. Uvedomil si, že to robia iba páchatelia v jeho kancelárii a okamžite ich vytiahol a uhladil si vlasy.
Nespúšťala z neho oči. Sedela a čakala. A dúfala.
Najradšej by sa vyfackal.
„Takže takto!“ rozhodol sa byť rázny a vykašľať sa na jej jantár. „Dnes ráno bola v centre mesta nájdená mŕt… no…“ nebolo to

ľahké, vykašľať sa na jej jantár. Zahľadel sa jej na ponožky. Pokrčila nohy a kolená si pritisla k brade. Obranná pozícia. Mala zaručiť, že jej synovi sa nemohlo nič stať a tento tu prišiel úplne zbytočne a iba podaromnici stráca čas. Nič sa mu nemohlo stať a odteraz to už bude iba lepšie a lepšie. Krauz ju chápal a nemal to srdce pokračovať úradným tónom, „no… ono je to tak, pani Mikušová, viete, našli sme mŕtveho chlapca, bližšie okolnosti vám zatiaľ nemôžem povedať, nie preto, že by som nechcel, ale preto, že ich ani ja nepoznám. Musíme zistiť, kto to je a čo sa mu stalo a zatiaľ vôbec nikto nepovedal, že je to váš syn a ani si to nemyslíme, iba vyšetru…“
„Koľko máte hlásených nezvestných trinásťročných chlapcov?“ Prekvapila ho jej vecnosť.
„Žiadneho. Tedáá… jedného…“
„Aké mal vlasy?“
„Vlasy? No… hnedé, krá…“
„Aké dlhé?“
„Krátke…“
„Oči?“
„Neviem…“
„Mal tenisky Nike?“
„Neviem značku, mal tenisky…“
„Biele?“
„Biele.“
„Dva centimetre od pupku mal vodorovnú jazvu?“
„Neviem, nevidel som ho vyzlečeného.“
Zmĺkla a bradu si zakliesnila medzi kolená. Začala sa pohupovať.
„Peter mal… Bože dobrotivý!!… Máá!!… krátke hnedé vlasy, modré oči, pri pupku vodorovnú jazvu od kolobežky, spadol, keď mal päť, a museli mu to šiť… dlho sa hojila, lebo dostal infekciu a už nikdy nezmizne… povedal doktor. Naposledy mal oblečené biele tenisky Nike, modré rifle, žltohnedé tričko a hnedú bundu. Prečo neviete, akej farby mal oči… ten mŕtvy… chlapec…?“

„Lebo… lebo…“ Krauz si predstavil zdemolovanú tvár a viečka opuchnuté tak, že sa spájali do úzkej štrbiny, „lebo to budeme skúmať až na pitve.“ Nemohol jej povedať pravdu.
„Peter nebol doma od stredy. Šesť dní. Nikdy to nespravil. Sám od seba by to nikdy nespravil.“ Hovorila pomaly, monotónne a hľadela kdesi za Krauza. „Mal…“ razantne po-krútila hlavou, „má nás rád! Máme sa radi, naozaj radi, on by nikdy neodišiel z domu, povedal by mi to! Dal mi päťstovku… na jedlo…“
„Päťstovku?“
„Prepáčte, to nesúvisí, to ja iba tak…“
„Všetko súvisí.“
„Prosím vás, nechajte to tak. Veď sám ste povedali, že… to… asi nie je on…“
„Povedal som, že zatiaľ nevieme.“
„Je to Peter?“

„Ja… pani Mikušová…“
„Nechcete mi povedať pravdu kvôli tomu piatku, že? Urazila som vás!“
„Nie! Ja televíziu nepozerám, a aj keby… ako som to počul od kolegov… v podstate ste mali pravdu.“
„Je to Peter?“
„Pani Mikušová, tlačíte ma do niečoho, čomu sa chcem vyhnúť… predčasné konštatovanie…“
„Tak prečo ste prišli práve k nám?“
„Lebo ste zahlásili nezvestného syna a ja by som potreboval Petrovu zubnú kefku, hrebeň a fotografiu.“
„Načo?“
„Idem na pit… vlastne to nie je dôležité! My spravíme nejaké testy, vy nám dodáte porovnávací materiál a…“ chcel povedať „a je to!“, ale v mysli mu napadli dvaja nešikovia Pat a Mat a radšej si zahryzol do jazyka.
„Vy idete na pitvu, však?“
„Pani…“
„Idem s vami, počkajte, oblečiem sa!“
„Nie! To nie! To nemôžete!“

„Sedím tu už šesť dní!!“ už nehovorila pomaly a ani monotónne. „Šesť dní a päť nocí čakám na svojho syna!! Päť nocí som už nespala! Tak čo nemôžem!? Kto mi v tom zabráni!? Vy tam máte na stole nejakého chlapca… možno môjho syna, a ja sa nesmiem ísť na neho ani pozrieť!?“
„Môžete! Vlastne… urobíme prvotné porovnania, a ak to bude len trochu smerovať k vášmu synovi, tak vás alebo manžela prizveme na identifikáciu, ale zatiaľ…“
„Idem s vami!“
„Nemôžete! Pri pitve môžu byť prítomní iba… jednoducho, pri pitve nemôže byť prítomný nikto z rodiny, alebo… nechcel som povedať z vašej rodiny, chcel som povedať celkovo! Civili! Jednoducho nikto!“
„Budem sedieť v čakárni!“
„Na patológii čakárne nie sú! Na koho by tam kto čakal?“
„Ja postojím!“
„Pani…!“
Už mal toho dosť. Robiť na jednej strane policajta a na druhej chápavého človeka a nedať sa popliesť sa jednoducho niekedy nedá. Okrem toho dobre vedel, že by ju podľa
predpisov mohol a mal vziať na identifikáciu ešte pred začatím pitvy, ale videl tvár toho neboráka a vedel, že bez určitých kozmetických úprav by Mikušová pohľad na nebožtíka neprežila. Nechcel ju tam, kým ho nepripravia a potom sa identifikácii aj tak nevyhne. Krauz si pošúchal tvár a plesol sa po stehnách.
„Aby bolo jasné! Ja s vami jednám mimoriadne citlivo a vy mi to iba sťažujete! Počúvajte ma! Viem, čo je to päť nocí nespať a viem si predstaviť, v akom ste strese, ale ja jednoducho nemôžem porušiť určité predpisy a budem sa ich držať! Teraz to spravíme takto. Vy mi dáte, o čo som vás požiadal, ja si napíšem váš mobil a pôjdem na… do práce a okamžite, akonáhle niečo zistím, vám volám! Skontaktujeme sa a dohodneme si ďalší postup.“
„Aj vy mi dáte mobil!“

„Načo!? Dobre. Dám, ale upozorňujem vás, že to bude trvať pár hodín a kým neskončíme, nedvíham!“
„Dobre.“
Krauz vytiahol mobil a spýtavo k nej natrčil bradu.
„Číslo!“
„Vy si nepíšete?“
„Urobíme to jednoduchšie… číslo!“
Ona diktovala a Krauz vyťukával. Potom stlačil volanie. Mobil na skrini zahral Yellow submarine od Beatles a Krauz prerušil spojenie.
„Teraz máte moje číslo na neprijatých hovoroch a ja vaše v pamäti, takže sme v kontakte a ja vám sľubujem, že vám zavolám, len čo budem niečo vedieť!“
„Sľubujete?“
„Sľubujem!“
„Prosím vás…“ zastonala, prerývane vydýchla a stíchla. Chvíľu si hľadeli do očí. Potom tichučko zašepkala.
„Ja… sa bojím…“
Vstal a podal jej ruku. Vstala a automaticky mu vkĺzla do náručia. Bol na to zvyknutý… veď robil na oddelení vrážd… ale dnes to bolo niečo iné.
„Len pokojne, pani Mikušová… nič nie je isté…“ ale ani sám tomu neveril. Tie tenisky, rifle, vlasy…
Vzal si zubnú kefku, hrebeň, dve fotografie a vypadol s pocitom viny.

14

„Mami, tata už išiel na nočnú?“
„Peťo, kde si bol doteraz, je pol desiatej! Samozrejme, že už odišiel! Nezdá sa ti, že to už trochu preháňaš? Každý večer do noci vonku?“
„Bol som s chalanmi.“
„Pikuj do kúpelne, umyť ruky a k stolu… naberiem ti večeru…“
„Čo máme?“
„Granadír.“
„Fajn!“

„Najprv tie ruky, tulák… jeden…“
Najedol sa a ostal sedieť za stolom ako dospelý chlap. Lakte od seba a ťažká hlava nad tanierom. Sedel a dumal.
„Hotovo?“
„Díky! Bolo to perfekt! Pomôžem ti s riadom?“
„Netreba, už som stihla a jeden tanier ešte zvládnem. Učil si sa niečo?“
„Zajtra máme ľahké.“
„To hovoríš každý deň!“
„V piatok nie.“
„Aby som ťa…“ zahnala sa utierkou, ale neudrela.
Umyla tanier, vysušila ho a uložila medzi ostatné. Utierku prevesila cez rúčku na sporáku.
„Ideme si pozrieť telku, alebo… máš niečo rozčítané…?“
„Mám, ale… neva… ak chceš, tak telku!“
Oprela sa o drez a tlak na kríže jej urobil dobre. Zaklo-nila hlavu a pokrútila ňou z boka na bok. Potom si všimla jeho dospelácky výzor.
„Stalo sa niečo, Peťo?“
„Prečo?“
„Len tak… si akýsi… stalo sa niečo?“
„Nie!“
„Tak dobre…“ chcela odísť do obývačky.
„Mami…“
Zaváhala a znovu sa oprela.
„No?“
„Aj dnes si drhla schody?“
„Áno, prečo? Našiel si špinu? Alebo sa niekto sťažoval?“
„Nie! Vonia celý barak! Robíš to perfektne, ako všetko…“
„Tak potom?“
„A… cez deň si bola v úrade?“
„Samo! Prečo?“
„A tatino, skončí zajtra nočnú a pôjde zase na kamión, však?“
„Áno.“
Ruky si založila na prsia a začalo ju to zaujímať.
„Lebo musíme splácať tú pôžičku, však?“

Ani neprikývla.
„Preto sa občas hádate, nemáme peniaze, čo?“
Prekvapil ju. O peniazoch sa ešte nikdy nerozprávali. Trinásťročný sopliak! Ale v poslednom čase akosi povyrástol, vlastne… dospel! Aj slovník sa mu zmenil. Minule ho počula telefonovať so spolužiakom, vraj… jedno gigaherzový procesor je pomalý a dvadsať giga pamäte je málo… aspoň dvojgigáč a osemdesiatku pamäť a grafickú kartu…
Ani netušila, o čom rozpráva, ale vedela, že keby mu kúpili počítač, bol by viac doma a netúlal by sa po kamarátoch, čo ho mali. Ale teraz sa jednoducho nedalo. Peťo mal pravdu, ona mala dve práce a otec bol stále v práci a keď bol doma, spal. Aj tak sotva vyšli. Peťo to videl. A aj vnímal.
„Mami, vy sa iba driete a ja…“
„Peťo, vstaň, poď sem.“ Objali sa. „Stalo sa niečo?“
„Nie! Iba… na!“
Odtiahol sa od nej a z vrecka vybral poskladanú bankovku. Rozbalila ju a prekvapene čumela na päťku s dvoma nulami.
„Odkiaľ to máš?“
„Chcem prispieť. Mami, kúp si niečo, prosím ťa, ten svetrík, ako si hovorila minule tatinovi…“
„Odkiaľ ju máš?“

„Pomohol som jednému spolužiakovi s matikou, tata je v plnke, a keď dostal z písomky jednotku, tata ma vyke-šoval…“
„Peťo! Vykešoval… ako to hovoríš?“
„Normálka, né?!“
Hľadela mu do očí, ale nenašla tam ani náznak falše, a tak sa upokojila.
„Na! To si vezmi a odlož! Budú Vianoce… priložíme ti a…“
„Nie! Táto je pre teba,“ zahryzol si do pery, skoro sa preriekol.
„Ty… ich máš viac?“
„Néé… ale už mám ďalších dvoch na doučko, tak dúfam, mami, že mi ešte niečo kápne!“
„Aha! Kápne… no dobre… tak ju odložím ja, zíde sa, ďakujem…“

Habkala, lebo jej to aj tak nešlo do hlavy. Nevedela, čo na to povedať. A… tiež nevedela, že tento týždeň trom vodičom na Fedinovej chýbali ráno autorádiá a jednému aj komplet sada gola kľúčov a štyri reproduktory.

15

Boris urobil posledný cvak nožnicami a zahľadel sa do zrkadla. Dcéra primátora hľadela tupo pred seba a bolo jej to jedno. Ak sa jej nový strih zunuje, zajtra príde zas.

Boris pozrel na nástenné hodiny. Do konca nedele ostávali už iba dve hodiny a práve mal zvoniť na Zdenine dvere, ale… nech si počká! Povedal jej, že má dnes veľa roboty, tak nech si len počká, mrcha jedna prachatá!

Majiteľka salónu pani Gitka bola už dávno v divadle, možno už aj z divadla, a zúčtovať a zamknúť ostalo na ňom. Všetci už odišli, pretože nedeľná pracovná doba nikdy netrvala dlhšie ako do siedmej. O siedmej už chceli byť všetky zákazníčky vyfešákované a popíjať na party, presúšať sa v Národnom alebo v Redute alebo hocikde, kde by Borisov výtvor vylúdil obdivný pohľad pánov a závistlivý úškrn dám.

Boris bol klasa! Salón Nikolet za posledné dva roky rozvíril hladinu v podnikateľskej a umeleckej branži a Gitka vedela, že jedine vďaka Borisovi. Keď u nich zaklopal na dvere, chcela ho vyhodiť. Nechala ho dlho čakať a keď mu už bolo teplo, vyzliekol si pérovú bundu a… pod ňou mal iba tričko. Pozvala ho do kancelárie a musela uznať, že v rifliach a tričku vyzeral ako Adonis, a skúsila to s ním. Podvedome vycítila, že rifle a tričko by sa mohli páčiť aj zákazníčkam. Práve prišiel z vojenčiny. Na začiatok mu dala pár nepodstatných menej vplyvných hláv a výsledok bol úchvatný. Tak začal. Z ničoho. V rifliach a tričku. O dva mesiace jej v spálni prezradil, že denne cvičí, že nepoužíva anaboliká, ale pije proteínové koktaily a zbožňuje hovädzie mäso. Bez prílohy zjedol na posedenie aj trištvrte kila. Chodil do solárka a tehličky na bruchu vyzerali „obzvlášte vypečené“. A tiež jej prezradil, že ho baví byť pekný. To si všimla už na začiatku. Versace, Manolo, Lacoste… to boli

značky, ktoré ho obliekali a obúvali. A… rástol. Urobil pár fotiek do agentúry a párkrát sa prešiel po móle. Zatiaľ nič veľké, ale každý začiatok je ťažký.
Po polroku Gitka zistila, že jej spálňa nie je jediná, kde sa Boris rád pohybuje hore-dolu a… po nechutnej žiarli-vostnej scéne a jeho odchode sa rozplakala. Potom ho poprosila o odpustenie a… či by sa vrátil a… mal ju tam, kde chcel. Občas jej to nezáväzne spravil, aby dala pokoj, a ďalej si robil, čo chcel. Chcel vlastný salón, ale nemal peniaze. Tak ich začal dojiť. Bola o dvadsaťpäť rokov staršia, ako skoro všetky, a nemohla si vyberať. Zaplatila. Ako všetky. Platili rady. To, čo mal Boris…
Ale ryžoval aj mimo postele. Klientela salónu bola smotánka, ktorá si mohla dovoliť kozmetické úpravy na poslednú chvíľu za mastné, neskôr za veľmi mastné a teraz už aj za nehorázne mastné sumy. A všetci chceli len Borisa. Salón bol otvorený aj v sobotu a v nedeľu, prakticky nonstop aj na zavolanie, lebo aj také akútne prípady už mali, ale… v nedeľu sa nával poväčšinou o siedmej skončil.
Ale dnes nie. Posledná zákazníčka ešte o hodinu odložila svoj príchod, a tak boli jedným z mala podnikov, ktoré vysvecovali do nočnej uličky aj v takú nekresťanskú, úplne nepracovnú hodinu, ako teraz. Všade už bola tma. Okrem barov, tie mohli v centre mesta vysvecovať aj dlhšie.
„Chcel by som sa vás niečo spýtať, slečna… ale nechcem byť dotieravý.“
Šimona vstala, skontrolovala sa v zrkadle, prstami brnkla do novej hlavy, uhladila si nebezpečne krátku minisukňu a zadkom sa oprela o pracovný pult pred kreslom. Zhodila parfum, ale ani sa neobťažovala obzrieť. Mierne roztiahla nohy a minisukňa sa napla. Spýtavo a vyzývavo sa zahľadela na Borisa.
Odložil fén, otočil sa a nemohol si nevšimnúť jej postoj. Nemohol si nevšimnúť horný lem pančušiek a časť nohavičiek, ktorú by dáma za žiadnych okolností nemala ukázať. Horko-ťažko zodvihol zrak. Šimona sa usmievala.
„Ééé… chcel som sa iba spýtať, prečo ste prišli tak neskoro, prečo ste o hodinu posunu…“

„Dúfala som, že sa spýtaš, Boris. Z dvoch dôvodov. Po prvé, otec ma dnes večer ťahá na nejakú podnikateľskú akciu, nejaká benzínová spoločnosť chce postaviť benzínku na nábreží a zas budú pchať tatovi prachy do saka, aby im odklepol pozemok. Samí starí páprdovia, čo vedia klábosiť iba o golfe, cigarách a whisky a ich rakety zas iba o tom, ako bolo v Egypte horúco a že na Tahiti sú domorodci z roka na rok drzejší. Chcela som ho nasrať a povedala som mu, že ste obsadení až do deviatej…“
„To ste nám príliš dobrú reklamu na magistráte nespravili…“
„… a po druhé, zo Zorinho večierka minulý týždeň si asi veľa nepamätáš… ale ja som videla dosť na to, aby som zistila, čo chcem! A neser ma s tým vykaním, lebo…“
„Dnes nie, Šimona! Ponáh…“
Vzala nožnice a neuveriteľne rýchlo mu ich oprela o krk.
„Vieš, čo som sa minulý semester naučila z anatómie!? Vraj krkom prechádzajú také rúrky, bohvie načo, a že nimi preteká krv… jedno som si z prednášok zapamätala, že stačí prepichnúť a je prúser.“
„Neblbni… Šimona!“
„Tak okamžite zatiahni žalúzie.“
Práve v tom čase volal Laco Adamovi.
„Adam? Laco… ahoj!“
„Cau!“
„Ty asi nevieš nič o dnešnom bankete.“
„Aký banket?“
„Tak porada na najvyššej úrovni, s chľastom a babami… nazvi si to, ako chceš… v salóniku Zero.“
„Si na hlavu?“
„To som si mohol myslieť! Ani ty, ani tvoj svokor… nikto o ničom nevie, iba Zedníček, Gruber, minister a jeho nohsledi…“
„Čo to trepeš, Laci?“
„Si v Mníchove, predpokladám.“
„Som… a čo?“
„A nie je ti divné, že Hermann Gruber tam nie je?“
„Bol tu.“
„Kedy?“

„Ráno.“
„Je desať večer…“
„Kurva! Zedníček to predsa len skúsil!!“
„Nielen to, ide po fleku generálneho tvrdo a nekompromisne a serie na teba a tvoj dnešný Mníchov mu padol do lona ako na zavolanie.“
„Kedy sa to začína?“
„Začalo…“
„Vezme si aerotaxi, o polnoci som doma, o jednej v salóniku… choď tam okamžite, volám svokrovi a budete na nich dvaja, paralyzujte ich, ako len budete vládať, o jednej som pri vás a Zedníčka dnes zabijem, to si píš!! Toto mu len tak neprejde! Hajzel jeden!“
„Dobre, ale…“
„Laco! Aké ale! Ak dostanem toho generálneho, jeden riaditeľský flek je tvoj, to sme sa už dohodli, tak aké ale?!!“
„Nič, dobre… idem na to! Starého zavoláš ty, áno?“
„Ja! O to sa nestaraj! Ty tam čím skôr upaľuj a nedovoľ im rokovať osamote s Gruberom!“
„Zober aj Zdenu!“
„Načo?“
„Gruber je na ňu chorý… prepáč, ja viem, je to tvoja manželka…“
„Vyser sa na prepáč, je to kurva.“
„Musí ho odviesť bokom aj za cenu, že by ho v salóniku vyfajčila, a my ich zatiaľ rozložíme, ty, ja a starý, ale potrebujeme Zdenu… a ministrovi ukáž jeho podpis na tých pozemkových prevodoch a máme ich!“
„Geniálne! Laco, práve si sa stal námestníkom generálneho riaditeľa najväčšej poisťovacej spoločnosti v strednej Európe.“
„Tak švihaj, Adam!“
salóne si dal sprchu a tridsať minút oddychoval. Zjedol vadsať deka Eidamskej tehly, lebo syr blahodarne pôsobí na tvorbu spermií. To sa dočítal v článku nejakého se-xuológa a takým

článkom veril. Keď zazvonil na Zdenin zvonček, do konca nedele chýbala ešte hodina.
Tušil, že bude naštvaná, lebo dvakrát za poslednú hodinu mu zazvonil čerstvo nabitý mobil a vedel, že sa nebude môcť vyhovoriť na vybitú baterku ako prvý raz, a zo zmeškaných hovorov si prečítal, že ho volala práve ona.
„Prosím?“
„To som ja!“
Otvorila mu bzučiakom a vyviezol sa na tretie. Prebehol chodbou a drgol do dverí. Vošiel. Jednou rukou si ho otočila a druhou zabuchla dvere. Bez výčitiek sa na neho prilepila, potom vyskočila a objala ho nohami. Vniesol ju do obývačky a keď sa zvalili na sedačku, televízor sa prepol na Rakúšanov. Vybral spod nej ovládač, vypol zvuk a odsunul konferenčný stolík, aby ho nerozbili ako minule…
Vrátila sa z kúpeľne a zo skrinky vybrala bankovku. Veľmi veľkú bankovku. Hodila mu ju na pohovku.
„Si hajzel!“
„Aj ja ťa rád vidím, Zdenka…“
„Trvalo ti to presne tak dlho, ako druhé číslo, to už poznám… tak u ktorej si bol doteraz, ty sviňa?“
„Ďakujem,“ zroloval bankovku, lebo si ju nemal kam zastrčiť, „nie som tvoj majetok, neskladám ti účty.“
„Platím si ťa!! Platím si ťa kráľovský tak by si mohol mať ku mne aspoň toľko úcty a prísť nabitý, ty smrad! A keď sme pri tých účtoch, ty potrebuješ prachy na vlastný salón, nie ja…

tak by som sa správala slušne, na tvojom mieste!“
Mal na jazyku aj štipľavejšiu odpoveď, ale mala pravdu. Chudobný bol on, nie ona, tak namiesto štipľavej odpovede si radšej zahryzol do jazyka.
Bez okolkov, ako keď si baba kúpi nanuk, si kľakla k sedačke a vzala si ho. Z vrecka župana vytiahla druhú bankovku. Vtisla mu ju do brániacej sa dlane. „A teraz buď frajer… tretie!“
Boris sa strhol. Nástenné hodiny odbili koniec nedele práve v okamihu, keď to Zdenu najviac bavilo. Potom len dychčala a

zháňala si nohy rozhodené kde-kade po sedačke. Nechal ju, nech sa spamätá.
„Kedy si si ho naposledy meral? Je pravda, čo hovoria baby, že má dvadsaťšesť?“
„Nie.“
„Čo nie? Nemá?“
„Nemeral.“
„Kecáš! To tvrdíte všetci a aj tak viete presne na chlp, čo tam máte! Ten môj debil behá po urológoch a presne na milimeter im hlási, o koľko sa mu zase scvrkol… a ešte si aj myslí, že o tom neviem.“
„No a?“
„Nič! Ja len, že by si sa mal naučiť slušnosti a korektnosti k svojim zákazníčkam, aby ťa ten tvoj nadrozmerný aparát nepriviedol do prúseru! Počula som, že u Zory na žúre si prekotil nejaké blonďavé dieťatko…“
„Krista! Medzi vami prachatými ludrami sa nič neutají, čo!? Ste svine, jedna ako druhá, vieš o tom, nie?“
„Pozor na reči, chlapček!“
„A že mi nasypali lajnu čistého namiesto dedeného, sa ti pochválili? Kurvy staré, rašpľavé? Že chceli mať srandu a skoro ma zabili!? To ti tiež povedali? Ani som nevidel, čo mám pod sebou! Odkiaľ som mal vedieť, že mala iba štrnásť!? Do riti mi pchali bankovky, každá stiahla lajnu dlhú cez dve zrkadlá a rehotali sa ako sprosté…“
„Len pokojne, nikto o tom nevie. Objednali si ťa a dostal si zaplatené, tak čo skáčeš?“
„Nikto o tom nevie… iba ty a dve stovky tebe podobných!“
„Si nervózny, len sa upokoj!“
Na lícach mu navreli svaly a vydýchol.
„Hovoríš nervózny… môžem ťa poprosiť, máš cigarety?“
Ukázala na drevenú dózu.
„Ale mám aj niečo výdatnejšie.“
Načiahla sa k stolíku a vytiahla zrkadielko a papierovú skladačku. Opatrne nasýpala biely prášok a upravila o do úhľadnej čiary. Potom ju nechtom rozdelila na dva menšie slíže.

„Daj si… dobre ti padne pred štvrtým.“
„Nechcem,“ odvrkol.
„Ako myslíš,“ zrolovala bankovku a potiahla si. Jeden slíž do jednej dierky a druhý do druhej.
„Ááá…“ vzdychla, hlavu posunula do hlbokého záklonu a veľmi opatrne sa oprela, akoby hrozilo, že sa z nej vysype.
Boris neveriaco pokrútil hlavou. Konská dávka a stiahla ju ako nič. Tieto neukojené štyridsiatničky ťahali ako vysávače, mal skúsenosti, ale čo robila Zdena, to hraničilo s turbodmychadlom. Druhú skladačku jej nesmie dovoliť, lebo na nej zdochne.
„Dám si obyčajnú.“
„Ale nie tu, Adam zacíti aj jedného šluka…“
Vzal jej župan pohodený na pohovke a vyšiel na balkón. Dal si dva šluky a pozrel sa dole. Iba tak, mimovoľne, aby videl, kam dopadajú pľuvance. Pootvoril balkónové dvere a nevine sa spýtal.
„A… pán riaditeľ má ešte ten strieborný bavorský s hrubou anténkou?“
„Má… je odparkovaný na letisku, letel do Mních…“
„Tak potom to dole je asi kolobežka.“
Vybehla za ním ako bola, pozrela dolu a povedala len dve slová. Ani jedno sa nehodí do úst dámy.
Vzápätí zazvonil zvonček.
„Krista!! Zdena!!! Načo nechávaš ten poondený kľúč šikmo! Už som ti to tristokrát povedal…“
Otvorila mu dvere, lebo vyzváňal ako pominutý.
„Lebo som večne sama doma a nechcem, aby ma niekto prepadol! Už som ti to tiež tristokrát povedala!“
„A ja sa mám dostať domov ako, balkónom!? Alebo…“

„Nie! Balkónom nie! Nemudruj večne… Vitaj doma… a radšej mi povedz, čo sa deje!“
„Hovno sa deje! Čo by sa dialo!? Ten debil Zedníček zorganizoval za mojím chrbtom akciu ako zo špionážneho filmu, intrigán svinský! Všetci sú v Zero salóniku a stiahol tam aj Grubera z Mníchova! Za mojím chrbtom! Bleskovo zalez do

kúpelne… urob, čo sa dá, o pol hodiny štartujeme. Potrebujem od teba, aby si sa postarala o Grubera, vezmeš ho bokom, spravíš mu, čo bude chcieť, to ťa nemusím učiť… je do teba aj tak hotový…“
„Vyše…“
„Ja zablokujem ministra a tvoj otec s Lacom sa postarajú o Zedníčka! Grubera si ráno vezmem do Mníchova a musel by stáť boh na bohovi, aby nám to nevyšlo! V utorok sa v Mníchove podpisujú zmluvy a v stredu si najbohatšia baba na kontinente. Kúpim ti…“
„Seriem na teba! Nikam nejdem! Je polnoc!“
„Zdena! Nechápeš! Chcú mi podraziť nohy! Tvojmu otcovi chcú zničiť celoživotný sen… desať rokov sa snaží, aby ostal podnik v rodine, a ty to chceš celé posrať!? Je to komplot, ale môžeme to ešte zastaviť, len treba izolovať Grubera!! Zde…“
Zahnal sa a boxerská päsť sa mihla obývačkou. V poslednej chvíli sa zastavila. Potreboval ju. Potreboval ju celú, živú a zdravú. A… bez monoklov. Kde by teraz uprostred noci zohnal vizážistu!?
„Padaj! Obliekaj sa!“
Padala a obliekala sa. Padala, lebo nohy sa jej podlamovali od… aj od vypätia. Počkala, kým zaliezol do kúpelne, a nazrela na balkón. Boris už bol oblečený.
„Vydrž! Balkónové dvere nechám zabuchnuté iba na magnetky a nezamknem vchodové, takže po nás pokojne vybehneš von… tak ticho a zalez!“
„Vybehnem teraz cez byt…“
„Nevybehneš, má otvorené dvere na kúpeľni.“
„Zdenááá…“ ozvalo sa z kúpelne.
„Tak vidíš, Boris zalez… úúž idéém!“ a rýchlo zabuchla balkónové dvere.
Adam si obliekol smoking, letmým pohľadom skontroloval manželku… ako vždy dokonalá a vystrčil ju na chodbu. Chcel zhasnúť a zavrieť, ale pohľad mu padol na balkónové dvere.
„Zase si nechala balkón iba privretý…“ prebehol obývačkou, pritlačil dvere a pootočil kľučku do vodorovnej polohy. „A…

potom sa sťažuj, že je ti večne zima, keď nechávaš balkónové dvere iba tak…“ znovu ju vystrčil von, zabuchol dvere a zamkol na dva západy.
„Ale…“
„Ticho a švihaj! Aj tak už meškáme!“
„Ale…“ urobila krok a ostrá špica podpätku sa zaryla do pukliny medzi dlažobné kocky.
„Boha!“ zastonala.
„Ty krava, tie sú od Manola! keby ťa videl Blahník, zalomil by rukami… Stáli tričku… ak zlomíš ten opätok, jednu ti vrazím, fakt!! Zdena!! Neblbni a sadaj!!“
Pričupla, opatrne si zachránila opätok a vrátila sa k autu. Kým nasadla ustráchané sa pozrela hore k ich balkónu. Ak tam cez noc zmrzne, vyberie ho až na jar a Adamovi povie, že to musel byť nejaký šialený dobrovoľný hasič.
„Adam! Čo ak zomiera?!“ syčala a cmúľala si prst, lebo pri vyťahovaní opätku si zlomila nalepený necht.
„Tak sa to dočítaš zajtra v novinách! Feťák zasraný…“ zavrčal Adam a ešte raz opovržlivo fľochol pohľadom na ožrana pri kontajneri.
Naštartoval a vyrazili.
Mali sa radi. Bola to láska. Ona ho milovala, lebo robil šéfa medzinárodnej poisťovne a mal ambície na generálneho a on ju miloval, lebo jej otec bol vlastne všetko, čo Adam v živote dosiahol, mu zabezpečil práve on… tak ju miloval, lebo mocný otec nielen že ešte žil, chystal sa mu aj pomôcť! To však nič nemenilo na fakte, že…
… na chodníku pred nimi zomieral chlapec.
Mal trinásť rokov. Volal sa Peter Mikuš.
Aj jeden z apoštolov sa volal Peter. Aj on raz zomieral, a nerád, ako tento… a tiež ho to bolelo.

17

Už dávno nepitvali v suteréne starej zatuchnutej barabizne.
Moderné priestory súdneho lekárstva poskytovali mŕtvolám komfort, o akom mohli pacienti z horných poschodí iba snívať.

Návštevné hodiny na patológii stále nezaviedli.
Niektoré staré zvyky ostali. Lengyel nalial a fľašu so skríženými hnátmi a lebkou opatrne zazátkoval a schoval do skrine.
„Tak na zdravie…“ povedal súdny lekár a zodvihol pohárik.
„Na zdravie, myslím to smrteľne vážne,“ povedal vraž-dár a štrngli si.
Vypili a zamierili do pitevne, kde ich už čakal Lacibáči a policajný technik.
Major Fillo ich vlastne ani nečakal. Kašlal na nich. Kriminalistický technik s tridsaťročnou praxou nepotrebuje nad sebou blbečka, aby ho odštartoval. Urobil viac pitiev než hociktorý normálny lekár operácií a keď Krauz s Lengyelom prišli, mal už mŕtvolu nafotografovanú zo všetkých uhlov, vyškrabal chlapcovi nečistoty spod nechtov a práve mu bral odtlačky prstov. Každú zaistenú stopu vložil do samostatného igelitového vrecúška, prilepil samolepku s číslom a nápisom a ukladal ich na stolík za sebou. Obálky a igelitové vrecúška sa prekrývali ako škridly na streche.
„Major Fillo! Koho by asi tak šéf technikov poslal na takéto leháro… všakááno!“ zahulákal Krauz.
Fillo mu otrčil zadok a jednou voľnou rukou si po ňom pleskol. Druhú mal v nose. Nie vo svojom.
„Je mäkký, chlapci, evidentne zlomený, nebudem tam brať mikrostopy, kým to neotvoríte… takže vlastne končím,
a idete. Ozaj, dobrý deň aj tebe, Riško! Mňa síce na ťažké prípady pošlú, ale na pohárik ma doktori nepozvú, ja som tu iba na robotu… kur… ňa aj s tým!“
„Keby si sa lepšie učil…“
„… jednu ti môžem tresnúť aj teraz.“
„Odbehni do chladničky,“ prerušil ich doberanie Lengyel, „niečo sme ti nechali, kým si ho očucháme, máš čas… ale fľaše s nápisom kofola sa nedotýkaj, ak ti je život milý…“
Fillo odbehol.
Fľaše si asi nepomýlil, lebo o chvíľu bol späť.
Lengyel si natiahol zelený mundúr a nechal Lacibáčiho, aby mu vzadu zaviazal šnúrky. Potom si dal chirurgické rukavice a na ne

ešte jedny. Rúšku na tvár si neuviazal. To sa na súdnom nerobilo. To robili iba amatéri so živými mŕtvolami na chirurgii.
Lengyel pristúpil k pochrómovanému stolu a zahľadel sa na ubité telíčko.
Zaváhal.
„Čakáme na vyšetrovateľa?“ spýtal sa Krauza.
Krauz si zapínal biely plášť a skôr, než stihol odpovedať, buchli dvere výťahu.
„Prepáčte… už ste začali? Ospravedlňujem sa, ale kým sme napísali uznesenie, chvíľu to trvalo… už som tu.“
Vyšetrovateľ zamával lajstrom a všetkým sa uľavilo. Konečne mali papier, že ich prítomnosť tu je niečím opodstatnená.
„Uznesenie položte tam…“ ukázal Lengyel na stolík, „a oblečte si plášť, pán vyšetrovateľ, práve začíname… čakali sme iba na vás.“
Počkali, kým si obliekol plášť.
„Inžinier poručík Dobrôtka… vyšetrovateľ… dobrý deň, páni…“
„Inžinier čoho?“ spýtal sa zarazene Lengyel.
„Vysoká škola poľnohospodárska Nitra, odbor živočíšna výroba.“
„Bohajehotam,“ Lengyelovi poskočilo obočie.
„Mňa nebavilo robiť… mňa to nebavilo robiť, som chcel povedať, tak som išiel k polícii. Prosím vás, ešte… kde tu máte záchod, a potom už môžeme začať, pán doktor…“ dychčal a lapal po vzduchu.

Lacibáči s ním vyšiel na chodbu, lebo vysvetľovať mu, kde to je, sa mu zdalo zdĺhavé.
Lengyel sa nahol cez stôl ku Krauzovi a zasyčal.
„Ty ho poznáš?“
„Nie! Nejaký nový.“
„U vás robia vyšetrovateľov poľnohospodári!?“
Krauz sa nahol k nemu a zasyčal mu späť.
„Ktokoľvek! Stačí vysoká škola, to je jedno aká, stačí, že máš vysokoškolský diplom, a vyšetrovateľské skúšky ti už nejako

dajú. A zo dňa na deň je z teba odborník na vyšetrovanie ako lusk!“
„A čo na to policajný prezident?“
„V pohode! Pokiaľ viem, tak poslednú jamku urobil dve pod par… a život ide ďalej…“
„No zbohom! Aspoň že u vás na kriminálke sa to nemení…“
„Kecáš! Každý už len čaká na odslúženie dvadsaťpäť rokov a jeden za druhým ťahajú na výsluhový dôchodok… najlepší detektívi odchádzajú a všade sa to len tak hmýri mladými… v tomto bordeli nechce ostať nikto dlhšie, než je naozaj nutné…“
„No zbohom! A kto bude robiť vraždy?“
„Poľnohospodári, telocvikári, veterinári, majstri odborného výcviku, sociálni pracovníci… kto má diplom…“
„Počul som už o týchto nových móresoch u vás, ale neveril som… mám kamoša, slúži u hudby ministerstva vnútra, dúfam, že aspoň tam sú odborníci a majú hudobnú školu…?“
„A načo? Zoberú ťa aj s vysokou školou lesníckou, budeš hrať na lesný roh…“
„Ja mám okrem medicíny aj masérsky kurz.“
„No prosím! Ideálna kvalifikácia pre hru na xylofón v policajnej kapele.“
„No poteš pánboh! A čo odbornosť, skúsenosť, prax…“
„To je čo?“
„Tým vašim šéfom už úplne drbe?!“
„Doktor! Na diagnostikovanie si tu ty, nie ja, ale zhruba tak nejako… áá… kolega je už tu…“
Vyšetrovateľ sa vrátil a zapínal si plášť.
„Pán inžinier,“ oslovil ho Krauz, „s čím začneme?“
„No, ja som si myslel, že ste to už robili,“ poskočilo mu od prekvapenia obočie.
Krauz si s Lengyelom vymenili pohľady.
„Robili… už dvakrát. Tak sa postavte, prosím, tam,“ ukázal mu Krauz.
Vyšetrovateľ sa postavil tak, aby nezavádzal.
Krauz si zo stolíka vzal tvrdú podložku a otvoril si zá-isník.
„Ja to napíšem, poďme na to, doktor… filozofie…“

Technik si pripravil fotoaparát.
„Najprv popíšem vonkajšie viditeľné zranenia," začal Lengyl, „začneme od hlavy, tvárová časť… tržnozhmožde-ná rana nad pravým obočím… dĺžka… Lacibáči, to merítko… ďakujem… diktujem… tržnozhmoždená rana nad pravým obočím, dĺžka dva centimetre…"
Lengyel meral a diktoval. Diktoval dlho, bolo toho veľa.
„… po prevrátení na brucho vidíme na chrbte mnohopočetné povrchové a podkožné poranenia spôsobené najpravdepodobnejšie tenkým tupým predmetom… koža nie je porušená… počítam… jeden, dva…"
Vrátili ho na chrbát.
„Rozsah zranení bol zadokumentovaný fotograficky a na video policajným technikom…" Lengyel vytrvalo diktoval skoro hodinu. Vonkajšia ohliadka tela potvrdila štyridsaťosem poranení.
Po jej skončení si Lengyel utrel čelo, prisunul si konzolu s náradím a Krauz iba stál a zamyslene civel na brucho nešťastného chlapca.
„Deje sa niečo?" spýtal sa Lengyel s otváracím nožom v ruke.
„Premýšľam…"
„Bolí?"
„Nie, ale… pozri na tú jazvu pri pupku."
„Normálna jazva, zrejme sa hojila s nejakým infektom, preto sa tak roztiahla aj napriek šitiu a vyrastené tkanivo zružovelo a napuchlo. To sú neodstrániteľné defekty a ostávajú na celý život, jedine plastická chirurgia sa s tým vie popasovať, ale aj oni s tým majú občas problémy a rany sa zle a nekvalitne hoja."
„Normálna jazva, lenže je vodorovná a dva centimetre od pupku."
„To sedí."

„A vlasy má hnedé strihané nakrátko…"
„Aj to sedí… Riško…"
„… a oči?"
„Pozriem!"

Lengyel roztiahol zlepené viečka a sucho konštatoval: „Modré ako nezábudky…“
„Sedí…“ tentokrát súhlasil Krauz.
„O čo ti ide?“
„Ide o to, že pani Mikušová mi povedala, že jej syn Peter mal trinásť rokov, modré oči, krátke hnedé vlasy, dva centimetre od pupku vodorovnú jazvu od kolobežky a obuté mal Nike biele tenisky a oblečené rifle a žlté tričko a… Peťo… kde má veci?“
„Tam v rohu vo vreciach,“ ukázal technik za seba.
Krauz si čupol do rohu pitevne a zodvihol igelitové vrece s teniskami.
„Biele Najky a modré rifle,“ skonštatoval a vrátil sa k stolu. Chvíľu zadumane postál.
„Toto je Peter Mikuš… páni… aj keď na to nevyzerá…“
„A?“
„Doktor, ide mi o opoznávačku, či ju spraviť pred pitvou, alebo až potom.“
Lengyel vystrúhal rozpačitú grimasu.
„Mne je to jedno… musím mu otvoriť lebku a prezrieť mozog, už teraz som si istý, že bude zakrvácaný pod pleny a musím mu stiahnuť kožu z tváre a pozrieť zlomeniny tvárových kostí, ale kožu vrátime späť a upravíme ho do pôvodnej podoby…“
„Pre teba do pôvodnej! Ale… bude sa na neho pozerať vlastná matka a otec, pre nich bude v úplne inej podobe… doboha!“
„Mäkneme?“
„Jebem ti na mäknutie, doktor, iba… ma to štve!“
„Tak ich zavolaj teraz, počkáme.“
„Aj ja si myslím.“
Krauz chcel vybrať mobil, ale pokrčil nos a opatrne si privoňal k prstom.
„Čo do kelu…?“
„Benzín,“ súhlasne prikývol technik a tiež si privoňal k prstom. „Bol na teniskách. Síce už vyprchaný, ale niektoré škvrny ešte smrdia. Asi som zašpinil aj vrece, prepáč.“
„Benzín?“ Krauz nechápavo pokrútil hlavou, utrel si ruky do servítky, vyšiel na chodbu a použil mobilný telefón.

„Manžel je už doma, my hneď prídeme… autobusom.“
„Počkajte,“ Krauz si odtiahol mobil od ucha a privrel oči, uvedomil si, že opoznávanie neznámej mŕtvoly je procesný úkon a po ňom nasleduje výpoveď opoznávaných do zápisnice, ako to zvládnu autobusom z pitevne do policajnej úradovne… „viete čo, ostaňte doma, pani Mikušová, pošlem po vás auto.“
Krauz zavolal Mayorovi a vysvetlil mu situáciu.
„V poriadku, o pol hodinu ich tam máš.“
Krauz sa vrátil na sálu a zavelil.
„Pauza! Prídu o pol hodiny! Doktor! Som hladný! Dal by som si mozočky s vajcom, ľavým, alebo cigánsku pečienku a na pitie z toho jedu… skrížené hnáty a lebka sú značka, ktorá si ma získava čím ďalej, tým viac!“
„Nakotiť si sa mal vonku, my si zo svojich zásob nerozdávame, ale tie hnáty môžeme ísť skontrolovať ku mne, kým prídu rodičia.“
Lengyel zroloval rukavice, Fillo si zvesil z krku fotoaparát a Lacibáči zabohoval, lebo na neho ostalo pripraviť mŕtvolu na opoznávanie.

13

Bolo to niekedy v lete, keď sa Peťo prvý raz pohádal s Ro-bom. Robo minulý rok skončil deviatu triedu a hral sa na veľkého šéfa. Dal Peťovi facku.
Peťo im povedal, že s nimi nemôže ísť, pretože sa sľúbil strýkovi Milanovi a on s ním počítal. Ešte nikdy ho nesklamal a keď raz Peťo niečo sľúbil, musel to dodržať. Ro-bovi bolo niečo také ako dodržať sľub cudzie a myslel si, že sa iba vyhovára, a jednu mu vrazil. Chalani sa tvárili, že je to normálne.
Peťo vstal, oprášil si zadok a chvíľu počkal, kým tlkot srdca v líci ustúpi. Potom podišiel k Robovi a tvrdo sa mu zahľadel do očí.
„Robo, dnes idem pomôcť strýkovi do dielne, ako som sľúbil a zajtra spravíme toho žiguliaka a… svoje rozhodnutie meniť nebudem! Biť sa s tebou tiež nebudem, lebo si silnejší a zbil by si ma, ale tento neuvážený úder ťa bude stáť dve kilá naviac a

každý ďalší kilo, tak zváž, či sa ti to oplatí! Bezo mňa neotvoríte ani plechovku sardiniek, tak skús logicky uvažovať, kým znovu použiješ päste!“
Otočil sa a odišiel. Robo chvíľu stál ako obarený a aby nestratil pred partiou glanc, odpľul si za odchádzajúcim Peťom a pomedzi zuby precedil: „Debilko… si myslí, že čo?“
Chalani stáli v polkruhu a tiež sa im to nepozdávalo. Také výrazy ako… neuvážený úder, alebo logicky uvažovať… kto to kedy počul? Nikto z nich to nepoužíval. Povedzme… vyser si oko, alebo tá má kozy ako sviňa… tak sa hovorilo v partii bežne, ale ako hovoril tento nový, to nebrali. Jeho museli, lebo fakt vedel otvoriť každé auto, a odkedy sa k nim pridal, mali tovaru na predaj ako nikdy predtým.
Stáli a čakali, čo povie šéf.
„Banda, ideme teda do kérfúru… možno sa niečo podarí tam…“ rozhodol Robo a pohol sa k autobusovej zastávke, ale po pár krokoch sa obzrel a nenávistné sledoval Peťov vzďaľujúci sa chrbát. Podvedome cítil, že tento nový ho urazil a ponížil v očiach celej partie a že si zaslúži priúčal, ale najprv im ešte otvorí pár rachotín a predajú pár rá-iií a prehrávačov a… potom si to zlizne!
„Ahoj… som rád, že si prišiel… zober si tú na stojane a dokonči volant a palubovku, vymenil som spínaciu skrinku… ale ešte to všetko prekontroluj… olej je už vymenený… a pozor na benzín, trochu sa mi vylialo pod zdvihákom.“
Peťo stlačil zelený gombík a auto pomaličky dosadlo na zem. Poodtláčal ramená zdviháka a zhrdzavenú favoritku odtlačil na dvor pred garáž. Vrátil sa do dielne a priniesol si sadu náradia, rozložil si ju na sedadle spolujazdca a začal skladať volant a palubnú dosku.
Strýko Milan, otcov brat, prerobil garáž pri dome na autodielňu, zobral si pôžičku a pristavil ešte jednu miestnosť a kúpil si zdvihák. Ceny mal ľudové, s papierovaním sa príliš nezaťažoval a kšefty sa hýbali… na platenie mechanikov nemal peniaze, a tak mu Peťova výpomoc prišla vždy vhod. Chlapec sa učil jedna radosť, prsty mal šikovné ako málokto a za večeru a

kofolu sa mu to vždy oplatilo. Občas mu dal stovku na… na… ani sám nevedel, načo sú takému decku peniaze, ale dal rád, lebo Peťo bol makač a bral ich spoluprácu zodpovedne.
Večer volala do dielne mama a vynadala švagrovi, že je už desať a chlapec musí ísť ráno do školy a Milan jej sľúbil, že dorobia brzdový valec a Peťa privezie, aby nemusel cestovať autobusom.
Tak aj spravil, zamávali si na pozdrav a Peťo vbehol do vchodu. Ale neprivolal výťah. Počkal, kým zhaslo svetlo, opatrne vyzrel von, či strýko naozaj odišiel, a vybehol za roh do parku. Vybral mobilný telefón, zapol ho a počkal, kým sa rozsvieti displej. Skontroloval si neprijaté hovory boli dva. Z toho istého čísla.
„No? Co je!?“
„To som ja, Peter. Robo, volal si ma?“
„Volal, prečo to neberieš?“

„Bol som v dielni a mal som ho vypnutý… ak chceš aby ostal v utajení, musím ho vypínať aj pred strýkom, nielen doma.“
„V poriadku! Vidím, že dodržuješ dohodu, to som naozaj rád. Tak zajtra o pol desiatej ideme na vec, nezabudni! Ten-tokrát si to sľúbil mne!“
„O deviatej…“
„O pol desiatej!!… som povedal!“
„Dobre… dobre, ja si doma niečo vymyslím.“
„Čau!“
„Čau!“
Peter vypol mobil a keď vchádzal do brány pre istotu ho ešte raz skontroloval, či je naozaj mŕtvy. Až potom sa vrátil k mame, aby si vypočul príhovor na tému malé deti a nástrahy nočného sídliska.
„Vonku sa to hemží všelijakými odkundesmi, samý zlodej, samý vagabund…“
„Neboj, mami,“ odbil ju a uložil sa spať, aby bol zajtra vo forme.

19

Lacibáči ho preložil na pochrómovaný vozík, upravil mu vlasy a ešte raz mu dôkladne poumýval tvár. Potom cez neho prehodil zelenú plachtu a vozík vytlačil na chodbu, kde bolo predsa len prívetivejšie prostredie než na pitevní.
Karol a Eva Mikušovci podišli k plachte a pevne sa objali. Krauz prikývol. Lacibáči odhrnul okraj plachty až ku krku. Karol a Eva stáli a civeli na zdemolovanú tvár s opuchnutými viečkami a perami. Civeli na niečo cudzie, čo im vôbec nič nepripomínalo a Eva sa na chvíľu s nádejou pozrela na Karola a čakala… dúfala, že ju otočí a nasmeruje ku dverám a že sa policajtom vysmejú. „To je čo za blbosť!? To čo ste nám ukázali!? Náš Peťo je fešák!! Mladý chalan plný života!!! A nie takáto kreatúra!! Tohto vráťte, odkiaľ ste ho zobrali!! My ideme domov a nájdite nám už konečne nášho Peťka!!!“ Ale Karol nič také neurobil! Neotočil ju a nena-smeroval ku dverám, nepovedal, že odchádzajú, nepovedal… vlastne nepovedal nič!!, vôbec nič!!, iba tam stál a Eva mu odrazu v očiach postrehla iskierku poznania a beznádeje a pochytila ju panika. Premohla sa a ešte raz si toho úbožiačika prezrela a… tie vlasy… a aj čelo… a aj oduté pery… a aj… to všetko jej odrazu začalo pripomínať… našepkávať… akoby ten úbožiačik pod plachtou sám zašepkal… maminka moja… drahá…
Podlomili sa jej kolená.
„Rýchlo… von k oknu…“ zasyčal Krauz, lebo nerobil opoznávanie prvý raz. Stál tesne za pani Mikušovou a zachytil ju skôr, než šokovaný manžel stihol zareagovať.
Vyniesli ju na lavičku k oknu a skôr než Lacibáči priniesol čpavok, sa prebrala. Technik a Lacibáči ostali pri nej a Krauz položil ruku na Karolovo rameno.

„Pán Mikuš, ešte detail… ja viem, že je to hrozné… hrozne nepríjemné, ale ešte raz sa musíme k nemu vrátiť.“
Karol iba prikývol, skontroloval dezorientovanú manželku a nasledoval Krauza, vyšetrovateľa a Lengyela k mŕtvole.

„Pán Mikuš, vaša manželka mi povedala, že váš syn Peter mal od malička zvláštnu jazvu dva centimetre od pup-ka. Poznáte ju?“
„Iste…“ váhavo prikývol.
Krauz pozrel na doktora. Lengyel odkryl plachtu na bruchu a poodstúpil. Karol civel na ružovú zdureninu, na ktorú prikladal obklady, keď sa hojila, škrabkal ju, keď svrbela, fúkal ju, keď bolela, hladkal ju, keď ležali spolu na gauči a pozerali televízor… a teraz im mal prezradiť tajomstvo… že… patrí…
„Poznávate ju?“
Karol stál a civel. Potom mu padla hlava na prsia a zovrel päste. Prikývol… a chvíľu mal pocit, že si práve zabil syna. „On… on už nevstane?… Nikdy?“ Plecia sa mu roz-triasli. Zovretú päsť si vrazil do úst, ale nepomohlo.
Plakal ako nikdy predtým.
Krauz ani neuvažoval, či mu má odpovedať. Vzal ho za rukáv a vyviedol ho von. Sadol si k manželke, silno sa objali a túlili sa k sebe. Ruky mokré od slz sa im šmýkali po vetrovkách.
Krauz chvíľu počkal a potom sa mu znova dotkol ramena.
„Pán Mikuš, je mi to veľmi nepríjemné, ale… vyšetrovateľ vás k celej veci musí vypočuť. Ste schopný aspoň vy… alebo až neskôr?“
„Môžeme… pôjdeme obaja…“
„Kolega, čo vás priviezol, sa o vás postará, ešte sa uvidíme, nebudeme sa lúčiť…“
Vstali a pomaly odchádzali. Karol si podopieral manželku a Eva si podopierala manžela a Krauz naozaj nevedel, ktorý z nich to potrebuje viac.
Pri dverách sa otočila. Dlho sa zahľadela Krauzovi do očí…
„Prečo… ste mi ho nenašli skôr?“ a pomaličky odišla.
Krauz stál na chodbe oddelenia súdneho lekárstva a čumiac na stenu s nápisom „FAJČIŤ PRÍSNE ZAKÁZANÉ“
vybral cigaretu a veľmi hlboko si potiahol. Na sánkach mu poskakovali svaly a ruky bezmocne zovrel v päste. Lengyel ho poklepal po pleci. Krauz sa neochotne otočil. „Vieš, čo je na našej robote najhoršie, kámo?“

„Môžem ťa o niečo poprosiť, doktor?“
„No?“
„Choď do riti.“
„Aj toto…“
Vrátili sa do pitevne.
„Lacibáči… tak ho znova prehodíme…“
Lacibáči prikývol a pomohol doktorovi s telom.
„Pripravený?“ spýtal sa Lengyel technika. Iba nemo prikývol.
Lengyel pozrel aj na Krauza. Iba prikývol a zašomral sorry, alebo niečo podobné.
„Poručeno pánubohu…“ zastonal Lengyel.
Z nástrojového stolíka si vzal dlhý nôž a hrot zapichol tesne pod hrtan. Zatlačil a potiahol. Dlhým rezom sa dostal až po genitálie. Chlapec sa mykol, ale nebolelo ho to. To iba stuhnutá svalovina na bruchu reagovala na ostrý rez. Koža sa rozostúpila a odhalila červenú svalovinu a rebrá…

2Q

Všetci čakali už iba na Krauza, kým sa vráti z pitvy. S Lengyelom odviedli kus poctivej práce. Nechceli nič nechať na náhodu, nič prehliadnuť a nič podceniť, a tak sa vrátil až poobede.
„Všetci ku mne!“ zavelil Mayor sotva ho zbadal na chodbe. „Richard, choď sa opláchnuť a príď aj ty…“
Krauz iba nemo prikývol a zamieril do kancelárie. Hodil sa do kresla, potom vstal, prešiel k umývadlu a vydrhol si ruky až po lakte, opláchol si tvár a znova sa hodil do kresla.
„Blbé…?“ spýtal sa Chosé.
Všetci už boli na nástupe u šéfa, iba Chosé ostal.
Krauz prikývol.
„Je to on?“
„Hmm…“
„Novinári nás dodrbú ako siroty! Si ok?“
„V pohode, iba… som robil aj opoznávačku s rodičmi a… no, nič príjemné, vieš?“
„Uhm…“

„Je to dosť kruté, prísť o takého malého syna.“
„Bacha na odstup, kompl…“
„Viem! Odstupujem! Odstupujem, ako sa len dá!! Ale niekedy sa nedá! Kurva! Mám toho už plné zuby! Asi… pôjdem na dovolenku.“
„Si vyhoď z hlavy! Riaditeľ tu bol už stokrát! Zháňal ťa! Chce počuť výsledky.“
„Povedz mu, že ho…“
„Povedz mu to sám, bude u Mayora.“
„Tak radšej poďme, nech chlapci zbytočne nečakajú.“
Prešli do Mayorovej kancelárie. Nikto neblbol, lebo tam bol naozaj aj riaditeľ kriminálky… a čo sa stávalo málokedy, aj sám krajský riaditeľ polície, vyvalený v kresle s naširoko rozkročenými nohami.
„Tak… môžeme začať.“ Mayorovi sa evidentne uľavilo, „Richard, sme komplet, mal by si sa ujať slova a povedať nám výsledky z pitvy, a potom nás Edo oboznámi, ako dopadla obhliadka miesta činu.“
Burger iba prikývol.
„Bezprostrednou príčinou smrti,“ spustil Krauz a začal listovať v poznámkach, „bolo zakrvácame pod tvrdé a mäkké pleny mozgu a zlyhanie životne dôležitých centier. Zomrel okolo polnoci, plus-mínus dve hodiny. Bol zbitý. Na tele mal štyridsaťosem defektov. Veľa úderov bičom, alebo niečím podobným na chrbte, zadku a stehnách. Trinásť tvrdých rán do tvárovej časti hlavy spôsobilo vyrazenie troch zubov, natrh-nutie kože nad čelom, vo vlasovej časti a aj pri obočí, zlomeninu os nasalis, teda nosa, a prasknutie pravej sánky. Mal silný opuch oboch viečok a naliate pery… to všetko svedčí o intenzívnom bití. Doktor si myslí, že to nebol jednorazový útok ako pri lúpeži, ale trvalo to dlhšie, teda viac hodín, dokonca povedal, že niektoré modriny na chrbte už hnedli, takže predpokladá aj interval viac dní… asi štyroch až piatich… to korešponduje s časom nahlásenia, že je nezvestný, v stredu minulý týždeň. S vyšetrovateľom sme urobili aj opoznávačku neznámej mŕtvoly chlapca rodičmi Evou a Karolom Mikušovcami… syna opoznali

podľa tváre a anomálie v oblasti pupku a bude z tohto úkonu vypracovaný písomný zápis. Už to nie je neznáma mŕtvola. Záver… poškodený je Peter Mikuš, narodený sedemnásteho októbra tisícdeväťsto osemdesiatdeväť… pred pár týždňami mal trinásť rokov… žiak siedmeho ročníka základnej školy na Budatínskej ulici.“
Nikto nič nepovedal. Nechali to na krajského riaditeľa.
„No doboha…“
„Teraz niečo o zvláštnostiach pitvy,“ pokračoval Krauz, „ktoré by nás z kriminalistického hľadiska mali zaujímať a mali by nás niekam priviesť… Chosé, prosím ťa, píš si, nech to máme zosumarizované. Po prvé, chýmus nájdený na mieste činu pri kontajneri a zaistený do igelitového vrecka sa zhoduje s obsahom žalúdka na pitve, teda vracal poškodený, a nie páchateľ a ani iná nezainteresovaná osoba. Našli sme v ňom dva zuby. Kde je tretí vyrazený

zub?“ Chosé si poznačil trojku, bodku, zub a otáznik, „Ďalej, natrávenina sa skladá iba z bravčového mletého mäsa a natrávenej cestoviny, asi biele pečivo, napríklad žemle, alebo rožky… teda! Chlapca niekde päť dní držali a kŕmili z konzervy. Chosé, píš!“
Chosé si poznačil päť, za tým dní a… chovaný na bravčových konzervách a roškoch… š po chvíli prepísal na ž.
„Mám!“
„Poznač si, že tenisky mu smrdeli od benzínu!“
„Mám! Počkaj! Prečo?“
„To zatiaľ nevieme. Budeme musieť nájsť miesto, kde sa mohol obliať benzínom.“
„Dobre, píšem si.“
„Pokračujem,“ Krauz zalistoval, zavrel poznámkový zošit a vstal. Oprel sa o stenu, „a to najdôležitejšie na záver. Keď sme prezreli análny sfinker a análny kanál až do rekta, zistili sme hrubé narušenie sliznice análu, potrhanie väziva a drobné praskliny, inými slovami, vážení, niekto ho opakovane zneužil,

a to nielen penisom! Doktor tvrdí, že to muselo byť niečo tvrdšie a dlhšie. Jednoducho… na niečo ho napichli!“
„Ježišukriste,“ zastonal krajský riaditeľ, „o piatej mám s policajným prezidentom tlačovku pre všetky média!! Tá jeho mater to v piatok nafúkla ako aféru prvého stupňa, toto nám zlomí väzy!!“
Krauz sa iba usmial nad nemohúcnosťou.
„Toto sa nesmie dostať von!! Toto sú informácie využiteľné v rámci operatívneho vyšetrovania, pán krajský riaditeľ, a nie v rámci tlačovej besedy…“
„Ale… niečo im predsa musím povedať, som krajský riaditeľ!“
„Povedzte im, že na prípade sa intenzívne pracuje, a nebudete ďaleko od pravdy.“
„A čo tá nezvestnosť!! Prečo tri dni nič nerobili!!?“
„Na nás sa zbytočne rozčuľujete, oznámenie nezvestnos-ti je vecou obvodného oddelenia, tí to zanedbali… my nie!“
„Preverím si to a vyvodím dôsledky… a tvrdé!! Budú padať hlavy! Zatiaľ mi stačí aspoň toto. Krauz, ja idem dole k sebe…“ zvraštil tvár a pošúchal sa v rozkroku, „napíšte pár riadkov, ako si to predstavujete, čo sa môže zverejniť a čo nie, a bleskovo mi ich pošlite, ja to už s prezidentom
nejako pred novinármi uhrám a podržíme vám chrbát,“ a odkrivkal ku dverám. Ale ešte neskončil.
„A… o chvíľu sa končí pracovný čas, to tu všetci ostanete v nadčasoch!?“
Krauz pozrel na Mayora. Šéf oddelenia vrážd pozrel na riaditeľa kriminálky. Riaditeľ kriminálky pozrel späť na Krauza. Krauz sa usmial na krajského riaditeľa.
„Pán riaditeľ, máme vraždu… myslel som si, že ako oddelenie vrážd by sme mali pátrať po vrahovi aj po pol štvrtej, keď väčšina administratívnych policajtov odchádza domov, alebo na pivo, ale my sme kriminálka! Ak je to problém, tak si všetci za hodiny odslúžené v nadčasoch zoberieme náhradné voľno a nebudeme zbytočne zaťažovať rozpočet krajského riaditeľstva.“
Riaditeľ nepostrehol sarkastický podtón a vážne prikývol.

„To by šlo, lebo ide koniec roka a peniaze na nadčasy sme už skoro vyčerpali, tak… sa miernite a robte už niečo, nech máme nejaké výsledky a… aby to veľa nestálo!!“
Odišiel a treskol dverami.
„Chuj!“ povedal niekto.
„Mierni sa! Sú tu aj mladší kolegovia,“ napomenul niekoho riaditeľ kriminálky.
„Ale veď to hovorím práve im, pán riaditeľ, aby sa im otvorili oči!!“
Mayor si schoval tvár do dlaní. Riaditeľ kriminálky nestihol ani to. Krauz sa už rozbehol a katastrofa bola za dverami… vlastne už vnútri.
„Pán riaditeľ, my tu máme roztrtkaného zdemolovaného trinásťročného chlapca a jediné čo nás má zaujímať sú peniaze na nadčasy!? Ak tento cirkus ministerskus vnú-trus nie je schopný zaplatiť svojich ľudí ochotných pracovať aj po pracovnom čase, tak si tie hodiny napíšeme do zošita a vyberieme si za to voľno, aby bol krajský spokojný, ale domov nikto z nás nepôjde, lebo… lebo sme profesionáli… sme vraždári a jednoducho to inak nejde! Máme tu vraždu a musíme robiť! Na okresoch pracujú detektívi ešte v horších podmienkach a nikoho z tých hore to ani netrkne! Tu na kraji pracujú špičkoví detektívi a všetci sú ochotní vypustiť aj dušu za dolapenie svine, čo je schopná niečoho takého hrozného, čo som videl na pitve, a nemôžu

trpieť len kvôli neschopnosti vrcholového manažmentu zabezpečiť pár korún na zasraté nadčasy!!“
„Krauz, to by už stačilo!“
„Richard!!“ Mayor sa postavil a oprel sa o stôl.
„Dvaja proti jednému,“ zašomral Krauz a sklonil hlavu.
„Proti všem… ako povedal klasik,“ podržal mu stranu Burger.
Ostatní súhlasne pokývali hlavami.
„Richard,“ riaditeľ kriminálky si odkašlal a pretrel si čelo. Mal veľkú trpezlivosť, napriek tomu, že ho nadriadení týrali kvôli spackanej nezvestnosti z piatka a už musel čeliť nejedenému

útoku, nestrácal dôstojnosť a nereval. Vedel, že Krauz má pravdu, ale… „ale… chlapi, toto dnes nevyriešime a je to aj dosť nedôstojné voči krajskému, predsa… je to funkcionár! Richard, mal by si sa radšej sústrediť na analýzu prípadu, na to sme tu…“
Krauz si sadol a vzal Chosého poznámky. Pokýval hlavou a prečítal si, čo parťák napísal.
„Máte pravdu, poďme riešiť vyriešiteľné. Edo, ako dopadla obhliadka?“
„Tiež pár záhad.“
Bez zaklopania vošla sekretárka a keď zbadala riaditeľa kriminálky, zarazila sa. Ospravedlňujúco sa usmiala. „Prepáčte, pán Mayor chcel prefotiť mapu centrálnej častí mesta.“
„Výborne,“ zajasal Mayor, „koľkokrát?“
„Dvojmo.“
„Urobte ešte dve kópie, pre istotu.“
„Urobím,“ a rýchlo odišla.
Mayor roztvoril mapu a posunul ju po stole pred Burge-ra. Edo ju dvakrát otočil, zorientoval sa a vypýtal si ceruzku.
„Tak, tu máme Kláštornú, tu je jej slepý koniec, oporný múr a hradné bralo, tu sú príjazdové cesty a tu…“ urobil krížik, „je miesto činu.“
Mayor mu podal farebné ceruzky.
„Použi červenú, nech to máme aj farebne odlíšené!“
Burger urobil červený krížik do priechodu, vystrúhal nespokojnú grimasu a dal ho ešte aj do krúžku. Teraz bol so svojím dielom spokojný a pokračoval.
„Tu je kontajner na smeti/’ urobil malý štvorček obyčajnou ceruzkou, „a tu bol nájdený krvavý odtlačok na stene,“
zakreslil malý červený krúžok na druhý koniec priechodu. A tu bola nájdená kaluž krvi,“ prešiel ceruzkou cez cestu a urobil ďalší krúžok. „Je to pri bráne Kláštorná číslo tridsať pod balkónmi, preto ju nezmyl dážď. A teraz pozor, aha!… Ešte toto… tu pri kontajneri bol nájdený chýmus s dvoma zubami,“ ku štvorčeku nakreslil krúžok, ale modrou, „a ako vieme z pitvy, sú to zvratky zavraždeného a tu…“ okolo krúžku na druhej

strane priechodu urobil pár červených bodiek, „tu pod odtlačkom dlane na stene našiel Kuky kvapky krvi v prachu! Tak, a teraz by to malo byť komplet!“
Všetci sa tlačili okolo stola a každý chcel vidieť umelecké dielo kolegu Burgera, dokonca jeden mladší kolega v zápale boja o lepší flek drgol do zavádzajúceho chrbta a so slovami „uhni, teľa“ sa chcel prebojovať bližšie. Potom povedal iba „prepáčte, pán direktor“, ale ten iba mávol rukou a naozaj ho pustil, lebo teraz všetkým išlo iba o jedno, aby každý čumel na nákres a rozmýšľal a navrhoval a vymýšľal verzie a… jednoducho išlo o úvodný výkop komplikujúceho sa prípadu, a vtedy bola každá rada dobrá a urážať sa nebolo namieste.
„A teraz…“ pokračoval Burger, „v čom je problém!? Pozrite sem… tu v tejto časti asi päť metrov od kontajnera boli nájdené krvavé šmuhy na chodníku, ktoré zmyl dážď, ale máme ich nafotografovane vďaka pohotovosti okresného technika. Labáky nám dúfam potvrdia, že to je krv zavraždeného. Zrejme sa plazil po chodníku a dochádzali mu sily. Doplazil sa ku kontajneru a vracal a pokračoval v plazení na hranu priechodu, kde sa naposledy vzchopil, pokľakol a… zomrel. Ale ako sa odtlačok jeho dlane dostal na opačný koniec priechodu a pritom po sebe nezanechal žiadne krvavé stopy… a je to desať metrov!? A prečo sa iba oprel o stenu, nechal vykvapkať pár kvapiek do prachu a vrátil sa zomrieť na druhý koniec priechodu? A kde zobral toľko sily, lebo už sa neplazil, už zase kráčal! Priechod je stále suchý, ale na dlažbe niet po krvných mazancoch ani chýru ani slychu!? Zo stôp jednoznačne vieme, že sa cez priechod neplazil! No tak mi vysvetlite, ako je možné, že sa vrátil cez priechod po vlastných a odrazu zomrel!? Rišo?“
Krauz pokrčil ramenom, vlastne, chcel pokrčiť, ale na jednom mu viseli dvaja kolegovia a na druhom traja a je-

den si ešte položil dlane a bradu aj na hlavu, takže Krauz sedel ako prikovaný a iba civel na nákres.
„Kuky?“

Ani Paľko Kukučka nevedel, a keď sa Burger spýtal Vaňu, Hanzela, Chosého a aj ostatných, každý iba pokrčil ramenami.
„Tak poďme ďalej…“
„Moment…“ zaprotestoval Krauz, „píše to niekto?“
„Ja!“ ponúkol sa Mayor, lebo z jeho konca stola mal dobrý výhľad a nikto si nedovolil tlačiť sa na neho, takže mal aj dosť životného priestoru.
„… ďalej, pes na mieste činu… čo nám povedal?“
„Nevieme, ty si s ním debatoval…“ zašomral Kuky.
„Že niekto, kto nemal náš pach a bol na mieste činu pred nami, pobehol od mŕtvoly smerom ku kontajneru, tam psovi zmyl stopu dážď, tak sa vrátil, prebehol priechodom, potom dvorom, potom druhým priechodom a vybehol na dolnú ulicu zvanú…“
„Zvonková,“ doplnil Kuky.
Burger sa nahol a do slepej mapy dopísal názov dolnej ulice.
„Zvonková!“ prečítal po sebe Burger. „Tu opäť stratil stopu, lebo po prvé, pršalo, a po druhé, Zvonková je hlavná ulica s hustou premávkou áut a chodcov. Kláštorná je slepá a jazdia tam iba autá domácich plus pár náhodných áut, ale na Zvonkovej sa dá chytiť aj taxík aj odparkovať auto postavené v únikovej pozícii aj…“
„Takže píšem si, preveriť taxikárov na Zvonkovej,“ zahlásil šéf.
„To je dobrý nápad, ale vráťme sa k tomu psovi. Prečo sa od mŕtvoly vracal ku kontajneru, ktorý je v priamej línii na spojnici troch bodov… pozrite sem, mŕtvola, kontajner, kaluž krvi pod balkónmi! Prečo?“
„Čo prečo?“ nechápavo pokrútil hlavou Krauz a zbavil sa kolegu na hlave a aj dvoch na pravom pleci.
„Choďte do kelu, oprite sa niekde inde… táák… Edo! V čom vidíš problém?“
„Richard, počúvaj a sleduj… všetci počúvajte… chlapec sa plazí z posledných síl ulicou… doplazí sa ku kontajneru… vyvracia sa… ešte sa dopotáca do priechodu a zhasne…
a odrazu ožije, prebehne na druhú stranu Kláštornej a pod balkónmi nechá zo seba vykvapkať kaluž krvi, potom sa vráti, prebehne na druhú stranu priechodu, oprie sa o stenu, kde

zanechá odtlačok dlane, a opäť nechá vykvapkať pár kvapiek do prachu a potom sa vráti… sem… a zomrie… no… nie je to blbosť!?“
„Je,“ povedal riaditeľ, a tak súhlasili všetci.
„Takže?“ spýtal sa Vaňa.
„Takže… pes nezachytil stopu zavraždeného… pes zachytil stopu… stopy páchateľov, ktorí ho preniesli z miesta na miesto!!“
„Prečo by prenášali psa?“
„Vaňa!! Ty…!! Nie psa! Chlapca!“
„Aha!“
„Takže tvoja verzia?“ spýtal sa Krauz Eda.
„Ja si myslím, že chlapec vypadol z niektorého z balkónov, alebo vybehol z brány a skolaboval na mieste, kde z neho vytiekla prvá kalužkrvi. Teda pod balkónmi. Páchatelia vybehli za ním a nechceli, aby poloha tela označovala miesto, kde bol päť dní väznený, a preniesli ho na druhú stranu ulice. Možno chceli aj ďalej, možno ho chceli naložiť do auta a vyviezť za mesto, ale chlapec sa prebral, začal vyvádzať a zložili ho na zem. Začal sa plaziť ku kontajneru, páchateľ alebo páchatelia to zbadali a v priechode ho dorazili. Vtedy ich mohol niekto vyrušiť, upratanie mŕtvoly už nebolo možné, vykašľali sa na neho a prebehli priechodmi na Zvonkovú, pričom jeden z nich sa oprel o stenu a nechal nám odtlačok krvi. Na Zvonkovej sa psovi stratili, lebo tam mali auto, alebo chytili taxík, alebo… sa zamiešali medzi ľudí… na Zvonkovej je ruch aj o polnoci, aj o jednej po polnoci… to by mal byť čas smrti, na to nezabúdajme.“
Všetci stíchli. Mayor zabudol písať a olovrantoval gumu z ceruzky.
„Zaujímavá verzia,“ zamyslel sa Vaňa, „ale prečo sú pod odtlačkom dlane kvapky krvi… to znamená, že páchateľ bol tiež zranený?“
Všetky oči sa prekvapene obrátili na Vaňu.
„Prepáčte, ja som to tak nemyslel…“

Krauz si ho pritiahol k sebe a pohladkal mu spotenú lysinu. Pusu mu nedal.

„To je hlavička, tento tu!! Počúvajte, na pitve sme chlapcovi prezreli každý jeden necht, každý článok prstov, má ich úplne zodraté, no ani vlások, ani kúsok cudzej kože… doktor hovorí jednoznačne, chlapec sa nebránil, nebil sa, neútočil, medzi ním a páchateľmi nedošlo k fyzickému kontaktu… teda, až na ten nechutný, asi opakovaný, ale on sa aktívne nebránil, ani nemohol, na zápästiach ste všetci videli stopy po putách a drobné rezné rany, ako si ich dával dole, tak od čoho krvácal páchateľ? Čo sa mu stalo?“
Burger súhlasne pokýval hlavou.
„Výborne! Každý postreh nás o niečo posúva vpred, len tak ďalej… Šani, píš. Záhada zraneného páchateľa… autor… Vaňa…“
„Prečo si zo mňa tento starec nad hrobom robí stále prču!? Keby to povedal jeho liblink Krauz, všetci by ste sťali!!“
„Ja už štím aj tak, neskáč!“ uzemnil ho Krauz. „Naozaj dobrý postreh s tým zraneným páchateľom, Vaňa! Myslím to vážne! Tak sa nám to pekne komplikuje… páni, od čoho má chlapec zodraté prsty, keď sa nebil?“
„Ešte jedna vec…“ skúsil Hanzel, ktorý bol doteraz ticho a len si žmolil bradu, „stále tu hovoríme o mieste činu a vražde na prelome nedele a pondelka, ale… ten chalan bol nezvestný od stredy, teda päť dní… keby ho chceli zavraždiť, spravili by to na byte, kde bol schovaný a trýznený a v pohode by ho v hociktorú noc odviezli k rieke a… tak prečo by to robili až na ulici a riskovali náhodného svedka a nechali sa pri tom vyrušiť? Ja si myslím, že ten chalan im utiekol, začali ho naháňať a jeden z páchateľov sa mohol pošmyknúť, alebo čokoľvek a zraniť sa a odtlačok na stene nie je krv poškodeného, ale páchateľa a… dorazili ho vlastne iba náhodou, možno ani nechceli, no… to je asi hovadina, doraziť ho chceli, to uznávam, ale nezdá si mi to miesto, ten mord na ulici! Za tým niečo je! Ja by som ho kántol na byte v pohodlíčku a upratal ho, kam chcem!“

Mayor písal odušu.
„Fakt!“ prečítal si poznámky a dojedol gumu. „Fakt! Tá vzdialenosť krvnej kaluže číslo jedna a mŕtvoly o niečom svedčí!“
„To by nasvedčovalo na verziu o úteku, ako povedal…?“ aj riaditeľ kriminálky sa dal vtiahnuť do víru debaty a so založenými rukami na prsiach vraštil čelo a premýšľal.
„Ja! Ja som to povedal, direktor!“ ponáhľal sa Hanzel a prihlásil sa dvoma vztýčenými prstami ako prváčik.
„Nešaškuj, Oto, takže… ako vidím, ešte vám to myslí… podaktorým…“ riaditeľ sa porozhliadol a všetci sa usmiali, „o štvrtej budem mať poradu u krajského, sformuloval by niekto aj konkrétne verzie, alebo…“
„Radšej vymýšľajte a klamte, slušne povedané improvizujte, ako vždy…“ dokončil za neho Krauz.
„Čím si starší, tým si…“
„Aj Sylvia hovorí, direktor, že už to nie je, čo bývalo…“
„A za tú tvoju plechovú hubu ti raz niekto uberie kyslík, to si píš!“
Mayor zaťukal ohlodaným koncom ceruzky o stôl.
„Chlapci, páni, kolegovia, Edo, verzie… sypte už!“
Starý Burger si pošúchal bradu.
„Stanoviť verzie v takomto zvláštnom prípade, a sme iba na začiatku, ja neviem… Rišo? Ty máš fantáziu, raz možno napíšeš aj román s tou tvojou plechovou papuľou, ako správne povedal direktor,“ pritom sa pozrel na riaditeľa a milo sa usmial, akože riaditeľ má vo všetkom vždy pravdu, „a fantáziou… tak skús ty!“
Krauz pokrčil ramenom.
„Pozrite, podľa mňa by sme mali postupovať takto: analýza doposiaľ zistených skutočností je takáto: je zabitý, a znásilnili ho a päť dní držali niekde v byte. Verzia prvá, chlapec sa stal obeťou sexuálneho maniaka, alebo maniakov, alebo, a to ste nikto nepovedali, maniackych manželov, ktorý ho uniesli za účelom sexuálnych hrátok a na konci ho zabili. Na párnych číslach Kláštornej bývajú samí milionári, jedno unudené

prachaté prasa väčšie než druhé! Verzia druhá, znásilnenie a smrť nie sú vo vzájomnej súvislosti, bol znásilnený a utiekol a stal sa obeťou náhodných výtržníkov, alebo náhodnej lúpeže so smrteľným koncom, verzia tretia, nebol znásilnený, iba zabitý, sex robil dobrovoľne a venoval sa tomu dlhšiu dobu ako detský prostitút, až sa to pred pár dňami zvrhlo a dopadlo to takto… inými slovami, budeme sa musieť porýpať v jeho minulosti.“
„Perfektné!“ vzdychol Kuky.
„Slušné,“ skonštatoval Burger.
„Zaujímavé,“ zašomral riaditeľ.

„Bude z neho niečo, možno aj ten spisovateľ, takú ho-vadinu totiž nevymyslí nikto iný, len spisovateľ, a ešte k tomu šialený,“ skonštatoval Chosé a nastavil päsť.
Krauz nastavil svoju a štrngli si.
„Tak ja idem na poradu, chlapci, preverte každú z možných verzií. Na tej Kláštornej opatrne, na čísle dvadsať osem býva jeden minister, na tridsiatke dvaja členovia národnej rady a v celej ulici asi päťdesiat riaditeľov čoho len chcete, tak bacha!“ pokýval prstom riaditeľ.
„Jéžiš,ako sa len teším,“ zalizol sa Krauz.
„Prvé tri sťažnosti budem ignorovať, Krauz, ale potom ťa preradím na hliadkovú službu, oblečiem ťa do uniformy a zhniješ tam do penzie…“ a riaditeľ kriminálky pribuchol dvere.
Krauz vyvalil oči.
„Zvláštne… všetkým policajtom sa papaláši vyhrážajú, že ich vyzlečú z uniformy, len mne nie! Mňa chcú do nej navliecť! Naozaj zvláštne!“
„Kedy ho už urobia krajským riaditeľom… s takým chlapom sa dá porozprávať aj o robote aj o hovadinách,“ vzdychol si Burger za odchádzajúcim riaditeľom kriminálky.
„Tak sa vrátime na zem,“ navrhol Mayor, „chlapci, chcem počuť rozdelenie síl a prostriedkov.“
„Edo?“ spýtal sa Krauz.
„Navrhujem vrátiť sa k miestu činu a k rodine, dve partie…“
„Tri!“ skočil mu do reči Krauz.

„No! Čujme!“ posúril ho Burger.
„Dve, súhlasím. Jedna sa vráti na miesto činu a začne s previerkami v okolí, všetky byty, zoznamy tých, čo tam bývajú, preveriť všetkých psíčkarov, čo sa po nociach túlajú a venčia a mohli niečo vidieť, všetky susedky, čo nemôžu spať a sedia pri telke do polnoci, všetkých fajčiarov, čo chodia fajčiť na balkón, jednoducho všetkých, čo boli o polnoci z nedele na pondelok doma a mohli niečo vidieť a počuť a… aj tých čo neboli doma a zistiť prečo! Druhá partia si vezme rodinu, strýkovia, sesternice, švagrovia – kto bol kedy za čo trestaný, a najmä za sexuálne zločiny… a začnú u rodičov, tí sú teraz u vyšetrovateľa na výsluchu kvôli ne-zvestnosti a opoznávačke… potom, ak budú vládať, ich treba zobrať k nám na kriminálku a vyťažiť k rodinným pomerom a ku chlapcovi a… tretia partia si vezme chlapca! škola, spolužiaci, partia vonku, koníčky, či hral futbal, kde s kým… všetko! Navrhujem tri partie!“
Burger súhlasne pokýval hlavou. Mayor zodvihol ceruzku od papiera pol minúty po Krauzovom preslove. Zatiaľ nikto nepovedal ani slovo a všetci disciplinovane mlčali. Vrazil si koniec ceruzky do úst, vypľul pár triesok a vzal si novú. Očami prebehol po osadenstve.
„Petra Pergnerová… Kde si? Tu si! Pôjdeš na vyšetrovač-ku a zistíš, dokedy budú vypočúvať matku a otca, potom si ich s Kissom vezmete do kancelárie. Počúvala si Krauza, chceme vedieť všetko o rodine. Burger! Edo, ty si vezmeš pár chlapov podľa uváženia, vrátiš sa na miesto činu a začnete poobedné a ak bude treba aj večerné vyťažovanie nájomníkov bytov, podvečer by už mali byť všetci doma. Vieme, čo chceme! Krauz! K osobe zavraždeného! Vezmeš si zvyšok ľudí a začneš v škole a na ulici, kontakty, styky, kamoši, spolužiaci, mená, adresy… chlapci a dievčatá, poďme na to!! Večer bude tma!“
„Šéfe… a čo mám robiť ja?“ spýtal sa nevinne tlstý Vaňa. „Ešte som nevečeral…“
„Vaňa, už ťa niekto nakopal do prdele o tretej poobede!?“
„Dvaja… tak ja idem s Riskom. Burger furt frfle.“

Robo odrátal päť bankoviek a podal mu ich.
„Za tento týždeň to boli tri rádiá, dve sady reprákov a dvoje gola kľúče… päťsto pre teba…“
Peťo vzal bankovky a zastrčil si ich do vrecka na rifliach.
„Díky! A… ešte niečo. Robo, končím, ja…“
„Zle počujem, alebo je tu na ihrisku prievan?!“
„Počuješ dobre, už končím.“
„To akože už s nami večer nepôjdeš!?“
Robo sa spýtavo poobzeral po partii a všetci ako na povel sa zomkli okolo Róba a Peťa.
„Nepôjdem! Končím!“
„No… drahý môj, ale to nebude také ľahké! S nami sa tak ľahko nekončí! Začal si si s nami a peniažky ti boli dobré, čo? Dali sme ti zarobiť, vzali sme ťa medzi seba, a teraz sa chceš na partiu vykašľať, čo? Lenže to nebude také ľahké, môj drahý! Jedno z tých rádií mám odložené a ako som si všimol, ty rukavice pri práci nepoužívaš… tak hádaj, čie odtlačky na ňom nájdu fízli, ak sa im náhodou dostane do rúk!?“
„Robo… to by si…“
„Áále ááno! Zradcovia vždy končia na hranici.“
Malý pehavý chalan na konci polkruhu sa poškrabal na zátylku.
„To… akože… Peťa odlifrujeme do Rakúska?“
„Ty idiot… na drevenej, horiacej!“ zahriakol ho Robo. „Peťo! Tak nemachruj a večer o pol desiatej pod vaším barakom! Príď presne!“
Peťo neprišiel.
Začalo sa peklo.
Raz ho chytili, ako išiel so smeťami, potom cestou do školy, potom cestou zo školy… iba keď išiel s otcom na futbal, tak si netrúfli… Karol Mikuš bol väzba. Ako jeho jedno-vaječné dvojča.
Prvý si to všimol strýko Milan. Keď si Peťo obliekal montérkovú blúzu, sykol od bolesti a ruku opatrne pripažil.
„Rameno?“ spýtal sa strýko.
„Uhm,“ odvetil Peťo a zaliezol pod auto.
„Deje sa niečo, synovče?“

„Nie, prečo?“
„Iba tak… aj mňa už pár krát zmlátili a tiež som sa tak ksychtil pri obliekaní a mal som presne také isté modriny, ako ty na predlaktí.“
„Nie, nič to nie je.“
„Ako myslíš.“
„Strýko, a kde ťa zbili… tam?“
„Aj tam, ale aj vonku.“
„A… aké je to… tam?“
„Nechce sa mi o tom hovoriť.“
Ale Milan sa zamyslel a prisunul sa k synovcovi pod auto.
„Ty, počúvaj, ty v niečom lietaš?“
„Néé… prečo?“
„Že ťa tak zaujíma, aké to tam je!?“
„To iba tak… že si mi o tom nikdy nerozprával. A koľko ich bolo, keď ťa zbili?“
„Nikdy nie jeden! Vždy aspoň štyria… niečím…“
„Čím… niečím?“
„Reťaz, pálka, boxer…“
„Aha… tak si to myslel!“
„Tak, chlapče, tak… aby sme to nezahovorili, takže s tebou všetko ok?“
„Jasnačka… podaj mi trinástku vidlicový… díky!“
„Ako myslíš…“
Peťo si myslel, že ak to neprestane a bude potrebovať pomoc, bude to určite práve strýko Milan, koho poprosí. Otec… bol fajn, ale stále niekde v robote, alebo spal po nočnej… a už sa spolu ani nerozprávali, iba ho občas v sobotu vzal na futbal. To jediné im ostalo zo starých čias.
Otec mal starosti a mama tiež. Peťo to videl a cítil. Také čudné napätie… doma. Ešte nevedel presne, čo je to psychický tlak z nedostatku peňazí, ešte nikdy nezháňal peniaze

na nájom alebo na splátky za úver, ešte nikdy sa nestaral o rodinu, ale… už tušil, že peniaze sú dôležité.

Preto sa rozhodol, že rodičom pomôže a nejakú tú korunu zarobí aj on. Strýko Milan ho platiť nemohol, sám sa potácal na okraji, a keď v Prievoze dostavajú ten veľký autoservis, asi sa položí úplne, ale okrem strýka boli aj iné možnosti…
Preto sa ponúkol Robovi. Ale… nepáčilo sa mu to. Vlastne… spočiatku áno, ale…
Alica prišla ráno do školy a bolo na nej vidieť, že plakala. A dlho. Dlho mu nechcela povedať prečo, ale boli najlepší kamaráti v triede a aj keď si z nich spolužiaci uťahovali a nadávali im do frajerov, aj tak boli najlepší kamoši. Napokon to z nej vypáčil, ale až cez veľkú prestávku.
V noci niekto vykradol otcovo auto, ukradol mu rádio, ale to by nebolo to najhoršie! Otec bol invalid a ráno nemohol naštartovať. Niečo sa pokazilo na elektroinštalácii a otec sa v tom vôbec nevyznal. Mal ísť ráno na pohovor k novému zamestnávateľovi, bol už rok bez práce, a odrazu taká príležitosť! Lenže on to zmeškal. Vzali iného invalida.
Alica plakala. Veľmi. Otec sa zavrel do svojej izby a zase ho týždeň neuvidí.
„Aké auto, Alicka?“
„Naše!“
„Myslím značka…“
„No naša škodovka, biela.“
„A bola odparkovaná?“
„Pod garážami pri strome.“
„Zadný blatník trochu ťuknutý a hrdzavý?“
„Ako vieš?“
„Iba tak, povedz otcovi, nech o druhej zbehne k autu, prinesiem si náradie a spravím mu to…“
„Ty… sa vyznáš, Peťko?“
„Hej, a zadarmo!“
Pýtal to rádio od Róba späť, ale už bolo na opačnom konci Nášho Mesta u priekupníka a Peťa to naozaj zamrzelo. Uvedomil si, že tie mŕtve plechové barabizne postrkané kdekade po sídlisku majú ozajstných živých majiteľov a že jeho šikovné ruky sú na osoh iba niekomu a… niekomu zas prinášajú žiaľ, a

to nechcel. Už nechcel. Dávno nechcel a incident s Alicou ho iba utvrdil, že už stačilo. A… povedal to aj Robovi.
Ale až potom, čo Alici cestou zo školy kúpil trojitú vanilkovú a ešte jej aj dal stovku z tých hnusných päťsto, čo ho začali páliť vo vrecku. Povedal jej, že to iba tak, že zarobil u strýka na fuške, a chcel, aby sa už začala usmievať. Na jeho veľké prekvapenie sa naozaj začala usmievať.
Peťo dal päťsto aj mame a všimol si, že aj jej preblesol tvárou úsmev, síce iba letmý, ale bol tam. Všimol si… že ľuďom dobre padne dostávať peniaze. Asi ich majú radi.
Robo mu dal ďalších päťsto za odpracovaný týždeň, ale čas ich spolupráce sa už krátil. Peťo sa rozhodol, že to Robovi naozaj povie.

Večer o pol desiatej sa všetci zišli u Mayora. Hanzel chýbal. Volala mu suseda, že pani Hanzelová dostala ďalší zo záchvatov a previezli ju do nemocnice. Hanzel volal Mayora.
„Ani nepokračuj, Oto! Šmýkaj za ňou, pre dnešok končíš! S kým si?“
„S Kukinom…“
„… nech ťa hodí do nemocnice…“
„Nie! Potrebujem na základňu, pred budovou mám auto, asi ho budem v noci potrebovať…“
„Tak nech ťa hodí, kam chceš, a končíš! Vďaka za všetko, čo si dnes urobil, zajtra sa porozprávame… a… ak by si zajtra potreboval voľno…“
„Už nemám dovolenku, šéfe…“
„Hovorím voľno!! Seriem ti na dovolenku! Ostaneš doma a postaraj sa o ňu! Dovolenkové lístky na jeden deň sú iba pre bezmocných vedúcich, ktorí si nevedia nájsť cestu k manšaftu. My normálni sa vždy dohodneme, tak bež za ňou a držím palce!“
„Díky, šéfe.“
Hanzel išiel do nemocnice, ostatní poctivo makali. Keď skončili, zliezali sa k Mayorovi ako osy na med a aj patrične bzučali.
„Krista jeho, nohy si necítim!“

„Čuchni si k mojim!“
„To je staré… za tento fór už vyhodili môjho deda zo šenku.“
„Staré, ale akútne.“
„Chcel si povedať aktuálne.“
„Akútne, aktuálne… aký je v tom rozdiel.“
„Asi ako medzi syfilisom a Sizyfosom.“
„Aj to tu už zaznelo… staré!“
„Staré, ale dobré.“
Chlapi hundrali a hľadali si voľné stoličky.
„Ticho, už ticho, chlapi!“
„A ja…“
„… a dámy,“ a Mayor sa previnilo usmial na Petru Perg-nerovú, „furt zabúdam, prepáč.“
„Furt je nespisovné, šéfe, a po prvé, trvá ti to už päť rokov, a po druhé, som tu sama, takže… dáma!“
„A bude ďalších päť, alebo až pokým ma neodvolajú. Ja vás beriem ako jednu bandu, prepáč, Petra… tak ticho už, upokojte sa! Krauz… kde je? Tu… Burger… aháá! Vidím… Petra je tu tiež, tak poďme na to! Co vaše skupiny zistili? Richard, na poznámky a píš si, kým tu nie je taký nával.“
„No moment!“ ohradil sa Krauz. „Už niekto rozhodol, koho to bude prípad? Prečo by som si mal písať ja?!“
Všetky oči do zeme.
„Aha,“ pripustil Mayor, „máš pravdu… poobede tu bolo prefunkcionárčené a mne sa v takom tlaku zle robí… asi aj vám… tak sme nerozhodli, čie to bude, takže to spravíme teraz… Vaňa a Kuky?“
„Robíme toho podrezaného bezdomovca z podchodu…“
„Aha! Pravda… Burger, Hanzel?“
„Oto… má trochu problémy doma a ja idem na liečenie do Bardejova, to nemá význam, nemohli by sme sa tomu venovať.“
„Jasné… Krauz, Chosé?“
„Kurnikšopa! Čo takto nejaká mladšia dvojica!?“ zaprotestoval Chosé.

„Už rozbeh tohto prípadu bol medializovaný až-až, to by mi riaditeľ nezožral, na toto sa mladšia dvojica nehodí… Jednoducho, vyhrali ste konkurz.“
Všetkým sa uľavilo.
„Daj to sem!“ zabohoval očami Krauz a vytrhol Mayorovi poznámky z rúk.
„Počkaj, kompl, a na môj názor tu nikto nie je zvedavý?“ ohradil sa Chosé.
„No!?“ zdúpnel Mayor.
„Tak… my to teda berieme… šéfe…“ zastonal Chosé.

„Po prejavoch neskonalej vďaky a nadšenia by sa kolega Krauz mohol chopiť analýzy a Petra by mohla začať.“ Krauz prebehol očami šéfove poznámky z popoludnia, otvoril si nový štvorčekový dvojhárok, zaváhal a rezignovane ho zavrel.
„Nerobím… nemám ceruzku.“ Mayor mu jednu zastrúhanú rýchlo podal. „Už robím, mám ceruzku… tak spusť, dievča!“
„Vyťažovali sme s kolegom Kissom matku a otca. Rodina vyzerá takto… matka sa volá Eva Mikušová.“
Krauz do stredu štvorčekového dvojhárku napísal meno PETER MIKUŠ, pod to dátum narodenia a zarámoval ich ceruzkou do obdĺžnika. Do stredu obdĺžnika nakreslil krížik. Pod to dátum úmrtia. Tým sa stal Peter Mikuš objektom záujmu oddelenia vrážd. Chudák chlapec.
Z obdĺžnika s menom zavraždeného si Krauz nakreslil vodorovnú čiaru a urobil nový obdĺžnik a do neho vpísal EVA MIKUŠOVÁ a na spojnicu oboch obdĺžnikov napísal… matka. To isté urobil z druhej strany a napísal… otec. Obdĺžnik ostal zatiaľ prázdny.
„… a otec Karol Mikuš,“ pokračovala Petra. Krauz do voľného štvorčeka vpísal KAROL MIKUŠ a čakal.
„Eva Mikušová nemá súrodencov a rodičia jej už zomreli, takže zo strany matky nemá poškodený žiadnych príbuzných, ani babku, ani dedka. Karol Mikuš má brata Milana.“

Krauz nakreslil z obdĺžnika KAROL MIKUŠ vodorovnú čiaru, na jej konci nový obdĺžnik a do neho vpísal MILAN MIKUŠ a na spojnicu napísal… brat.
Krauz kreslil pavúka. Najjednoduchší systém, ako zmapovať celú rodinu a kontakty zavraždeného a nepomýliť sa v menách, rodinných vzťahoch a súvislostiach. Okrem toho mal pripravený čistý papier, aby si poznačil dôležité skutočnosti, problémy a nevysvetlené otázky, ktoré budú riešiť zajtra.
„Sú dvojičky. Milan býva v rodinnom dome v Prievoze aj s matkou a otcom a stará sa o nich. V dome má urobenú autoopravovňu a súkromníci. Darí sa mu tak-tak, prežívajú. Rodinné vzťahy sú bez problémov, žiadne hádky
a incidenty. Ale…“ Petra zodvihla hlavu od poznámok a skontrolovala si prítomných, či jej venujú patričnú pozornosť. Venovali.
„… ale z lustrácií v evidenciách sme zistili, že strýko zavraždeného… Milan Mikuš… bol v minulosti trikrát súdne trestaný! Prvýkrát v sedemnástich za výtržnosť a ublíženie na zdraví… podmienka dvanásť mesiacov na dva roky, potom ťažké ublíženie na zdraví tesne po vojenskej základnej službe, dva roky natvrdo… a naposledy paragraf dvestoštyridsaťjedna… znásilnenie, štyri roky natvrdo!“
Chosé si s Krauzom vymenili veľavravné pohľady. Krauz si vzal červenú ceruzku a obdĺžnik s menom MILAN MIKUŠ si orámoval červenou.
„Mám otázočku,“ prerušil kolegyňu Krauz, „vieme koho znásilnil a či sa nejednalo o úchylku na chlapcov a podobne?“
„Vieme,“ odpovedala bez váhania Petra, lebo nebola blbá. Vedela, že tento prípad vyfasuje Krauz, lebo žiadna mladá dvojica by riaditeľovým sitom neprešla a všetci starší mali svoje rozrobené prípady. Tušila, že sa jej po úvodnej informácii o rodine zavraždeného spýta práve na násilnícke chúťky strýka Milana a čo-to si už o ňom zistila.
„Nebola to úchylka. Po návrate z výkonu trestu sa nasťahoval k bývalej manželke, ktorá sa s ním počas výkonu trestu rozviedla a po dvoch mesiacoch spoločného žitia v jednej domácnosti ju

vraj znásilnil. Spis ešte nemáme na stole, požiadala som archív a zajtra by nám ho mali poskytnúť, ale podľa verzie brata Karola sa jednalo iba o pomstu a o to, že manželka sa Milana nevedela zbaviť a bála sa ho, a tak zahlásila znásilnenie, ktoré sudkyňa aj odklepla… podľa Karola tak spravila bez dôkazov, iba na základe výpovede bývalej manželky s prihliadnutím na trestnú minulosť Milana.“
„Uvidíme, keď príde spis…“ súhlasne pokýval hlavou Krauz. „Zatiaľ si ho dáme do pamäti a je pre nás osobou číslo jedna. Uvidíme.“
„Dobre. Peťa, ešte niečo? Nie? Tak čo Burgerovci?“ skúsil Mayor.
„Flákali sme sa po Kláštornej ulici, v tých pueblách na pravej strane fakt býva jedna nadutá sviňa za druhou. Ria-

diteľ mal pravdu. Mýlil sa iba v tom, že sa nebudú sťažovať na Krauza, ale na mňa. Ak by ma chcel dať riaditeľ do uniformy upozorňujem, že od posledného spartakiádneho súborného cvičenia som trochu pribral.“
„Edo! Prestaň a vysielaj.“
„Tak vážne! Kláštorná tridsať. Štyri poschodia vpravo a štyri vľavo. Krv… teda kaluž číslo jedna, je pod balkónmi vľavo ak stojíme čelom ku vchodu.“ Krauz okamžite roztvoril mapu a konfrontoval Burgerovu informáciu s topografickými faktami, „a prešli sme tam všetky byty, lebo sme boli drzí. Advokátov si chceli prizvať iba v troch prípadoch, ale napokon sme tých prachatých debilov presvedčili a pustili nás na balkóny. Záver!? Chlapci, ani na jednom balkóne nad kalužou nie sú stopy krvi… jednoducho, nezistíme, či Peťo, ak je to jeho krv, bol zavretý v niektorom z tých bytov. Ani to nedokážeme. Na to, aby sme tam urobili domovky a expertízne skúmania, by sme potrebovali súhlas krajského prokurátora a verte či nie, jeden býva na dvadsaťosmičke, o bránu vedľa, takže nám dajú čo? Bude to brané ako policajné obťažovanie a môžeme ísť do kelu! Okrem toho, objektívne vzaté, naozaj nemáme žiadne dôkazy, že by Peťa držali päť dní v niektorom z tých bytov, takže… ide iba o

to, vysvetliť záhadu krvavej škvrny pod balkónmi, a môžeme ísť ďalej.“
Krauz sa poškrabal na zátylku.
„No… Edo, to, čo si nám povedal, je o tom, čo ste nezistili a… čo ste zistili?“
„Že sa na tú ulicu budeme musieť vrátiť aj zajtra, aj pozajtra… aj potom. Peťo sa tam nevyskytol iba tak náhodou, jednoducho tam musel už mať s niekým nejaký vzťah z minulosti a my ho musíme nájsť!“
„To je všetko?“
„Nie! Ešte sme preverili taxikárov zo Zvonkovej na inkriminovaný čas… pevné stanoviská tam má firma Echo Taxi, ale na prelome nedele a pondelka mali iba tri ritá, všetko dvojice z divadla v spoločenských róbach, čo sa zabudli v meste. Volali vysielačkou aj na základňu, žiadna objednávka na dispečingu nie je zapísaná. Cez vysielačky sa spojili aj s kolegovcami z iných firiem, nikto, kto dnes pracoval, nemal rito z Kláštornej alebo Zvonkovej. Zajtra
ešte preveríme denné zmeny, ale predbežne taxikári nula bodov.“
„Dobre… v tejto súvislosti mi napadlo, Petra, chceme stopovať Peťa, a na to je ideálny mobil. Mal Peťo mobil?“ spýtal sa Krauz.
„Pýtala som sa. Aj otec aj mama zhodne tvrdia, že na to jednoducho nemali. Peťo určite žiadny mobil nemal!“
„škoda! To by nám dosť podstatne pomohlo, mohli by sme ho stopovať a nájsť miesto jeho posledného výskytu. Takto sme bezradní! Miesto nálezu mŕtvoly Peťa Mikuša zatiaľ stále nie je objasnené a logicky zdôvodnené. Budeme musieť počkať na vyhodnotenie stôp z miesta činu, a to môže trvať aj týždeň… no uvidíme… zatiaľ vám aspoň poviem, čo sme zistili my, čo sme mali na starosti okruh jeho kamošov. Našli sme triednu učiteľku a riaditeľku školy… ich zhrozenie a smútok nad tým, čo sa stalo, boli asi nefalšované. Peťo totiž patril medzi premiantov triedy. Mimoriadne šikovný chalan. Bezproblémový. Triedna učiteľka je presvedčená, že ich rodina bola v pohode, síce

sociálne slabšie situovaná, ale inak všetko v poriadku. Matka chodila na rodičovské združenia úplne pravidelne a o chlapcovo štúdium mala ozajstný záujem. Veľmi dobre spolupracovala s pedagógmi a aj s riaditeľkou, hoci Peťa neriešila ani raz. Žiadne disciplinárne prešľapy. Získali sme menný zoznam triedy a informáciu, že Peťo sedel v jednej lavici s nejakou Alicou. Boli najlepší kamaráti z triedy. Dohodli sme sa s riaditeľkou, že tam zajtra zájdeme a u nej v riaditeľní vyťažíme pár spolužiakov, Alicu v prvom rade. Zariadime si aj prítomnosť sociálneho kurátora… sú to ešte len decká, aby sa nejaký rodič nesťažoval… a to by bolo asi tak všetko.“
Všetci zmlkli a pozreli na šéfa.
„Fajn! Tak, to by sme mali, ale… k rozuzleniu sme sa nepriblížili ani o krôčik. Nič to, je iba pár hodín po vražde, zajtra ideme na to od rána a natvrdo, páni! Áno… ja viem! A dáma! Natvrdo! Ešte jedna vec, volal mi Hanzel, tá jeho… no… ďalší záchvat, išiel za ňou do nemocnice. Ak by zajtra potreboval odbehnúť, tak ho zakryjeme, všetci, jasné!? Ane-vypytujte sa ho, preto vám to hovorím, aby ste ho neotravovali hlúpymi otázkami… je to s ňou naozaj vážne a zle to znáša. Musíme si pomáhať.“

„Jasnačka!“ zaznelo dookola a nočné sedenie sa skončilo.
Krauz odložil putá a pištoľ do skrine, zamkol a šnúrkou spojil dve hrudky plastelíny na krídlach dverí. Do plastelíny odtlačil pečatidlo.
„Ideme na jedno?“ spýtal sa Chosého.
„KJumbovi?“
„Néé… do Národného divadla!“
„Ty si choď, kam chceš, ja idem k Jumbovi, ale iba na jedno. Zajtra musíme byť fit.“
„Tak na jedno.“
Burger sa pridal a tesne pred Jumbovou krčmou ich dobehol aj Kuky. Každý si dal iba jedno chladené, ako si sľúbili, lenže každý raz otočil, takže si dali vlastne štyri. Preto policajti nikdy

nechodia na jedno sami, ale nevadilo, iba čo si prebrali detaily a niektoré nezrovnalosti nového prípadu a rozišli sa vyspať.

23

Prišla jeseň a Peťo sa stal preborníkom v úhybných manévroch a šprinte na krátke vzdialenosti. Robo sa nevedel zmieriť s tým, že by si niekto z partie urobil po svojom a proti jeho vôli. Spočiatku to bolo o urazenej chlapčenskej ješitnosti a neskôr sa z toho stal zvyk. Chalanom sa lov na štvanú zver zapáčil a brali ho ako príjemné rozptýlenie. Úspešnosť ich naháňačiek bola mizivá, ale keď sa podarilo…

„Pozri, tam sú!“ Alica ho schmatla za rameno a strhla späť do vestibulu školy.

„Kde?“

„Tam, za kríkmi… Zbadala som Róba, poďme zadným východom cez telocvičňu, rýchlo, kým nás nezbadajú!“

Zamiešali sa do davu vychádzajúcich dečiek a prebehli chodbami k telocvični. Zadný vchod sa zatváral až večer po desiatej, keď volejbalisti skončili tréning.

Alica vyzrela von, prebehla sa po chodníku a omrkla terén. Kývla na Peťa a rameno vedľa ramena sa dali do klusu. Pohltilo ich sídlisko… akoby sa vnorili do džungle.

„Prečo ťa vlastne…“

„Len tak.“

„To nie je len tak, Peťo!“

„Iba sa naháňame.“

„Nenaháňate! Ja som videla, ako ťa minulý týždeň chytili!“

„Prečo si mi to nepovedala?“

„Nechcela som.“

„Čo si videla?“

„Ako ti dal Robo facku a jeden ťa kopol.“

„No dóobre, dobre! Je tam toho, jedna facka!“

„Ale oni ťa naháňajú už od začiatku školského roka!“

Peťo iba zvesil hlavu.

„Prečo? Čo si im…?“

„Alicka… ja… som urobil nepeknú vec.“

„Kvôli Robovi?“
„Nie! Skôr by som povedal, že s ním… a… ja už nechcem a… oni ma stále nútia… a…“
„Povedal si to otcovi? Ten by ich zmlátil všetkých jednou rukou!“
„Nie! To nie! Okrem toho… otec nemá aj tak čas. Toto… si musím vybaviť sám.“
„Ale Robo je grázel! Prepadol už aspoň trikrát a celá tá jeho partia sú samí vagabundi! Môžu ti ublížiť! Raz ťa možno zbijú do bezvedomia a možno aj horšie! Možno…“
„Nestraš!“
„Akú nepeknú vec?“
„To ti nemôžem.“
„Povedal si, že som tvoja ozajstná a jediná kamoška a kamošom sa musí povedať všetko!“
„Ja viem! Ale… toto nie! Prosím ťa, možno neskôr.“
„Ako chceš!“
Odula sa a nechala ho na chodníku. Sledoval ju, ako jej vzadu poskakuje vvrkoč a potom sa stratila za rohom a ani raz sa neobzrela. Tiež sa pohol, kým Robo nepríde na fintu so zadným vchodom.

24

Ráno bolo na Hanzelovi vidieť, že nespal celú noc. Oči mal červené a košeľu zo včerajška.
„Je to zlé?“ spýtal sa Burger a odložil noviny.
Hanzel prikývol. Vaňa si rozbalil druhé raňajky a ticho sa napchával. Potom ho trklo a podal Hanzelovi mastný chleba s kúskami údeného kolienka. Oto prijal a vďačne pokýval hlavou. Nejedol od včerajšieho obeda a ani si neuvedomil, aký je hladný, kým nezahryzol.
„Skurvená chrípka!“ zamumlal Hanzel s plnými ústami.
„Ale… veď srdcia už dnes vedia liečiť, nie?“
„Riško… jedine transplantácia, sme v zozname čakateľov, ale…“

Hanzelova manželka prechodila chrípku, lebo vedúca nemala za ňu náhradu a uprosila ju, aby prišla do práce. Veď sopliť a kýchať môže aj v úrade a kolegyne jej navaria čaju…
Po dvoch dňoch odpadla. Potom začali problémy, dusila sa, modrala, nevládala chodiť. Kardiológ položil Hanzelovi ruku na plece a smutne pokrčil ramenami. Ochrnula jej polovica srdca. Zo zdravej, vitálnej ženy sa akoby mávnutím zázračného prútika stala kalika.
„Skurvená chrípka!“ zopakoval Hanzel a zahľadel sa do zeme. „Už ju domov ani nepustia… ostala na prístrojoch… čo budem robiť… bez nej… doma… sám…“ chleba položil na stôl a tvár si schoval do dlaní. Párkrát mu kŕčovito myklo ramenami.
Skôr, než k nemu Krauz stihol pristúpiť, sa rozleteli dvere a vpochodoval Chosé.
„Tak… dnes vám budem rozprávať o tej brune…“ zahu-lákal od dverí, ale všetci ho zmrazili pohľadmi. Chosé skontroloval situáciu v kancelárii a pochopil.

„Sony.“
Hanzel sa poplieskal po lícach, zhlboka sa nadýchol a opakom rúk si poutieral oči.
„Prepáčte…“
„To nič… to nič, kámo, musíš dúfať…“ Krauz ho potľapkal po chrbte, lebo inak pomôcť nevedel.
Hanzel naňho vďačne pozrel. Ako rád by sa oprel na operadlo stoličky, ruky založil za hlavu, pohúpal sa na dvoch nohách a nechal chlapcov rozohrať ranný kolotoč fórov, fó-rikov, podrypovania, doberania… tak ako každé ráno! Ako rád by! Ale…
Zahryzol do mastného chleba a bezmyšlienkovito prežúval.
„Ten tvoj syn, ozval sa?“
Oto pokrútil hlavou.
„Asi pred dvoma rokmi z Anglicka a potom z Austrálie… odvtedy o ňom nemáme žiadne správy.“
„Bol si u nej celú noc?“ spýtal sa Burger.
„Celú.“

„Spal si?“
„V kresle pri jej posteli… som si trochu…“
„Mal by si ísť domov.“
„Nechcem. Zbláznil by som sa medzi tými holými stenami… bez nej…“
Burger chápavo prikývol.
„Tak poďme na ranný nástup, banda!“ zastonal Krauz a všetci sa zdvihli.

25

Riaditeľka školy ich privítala ako starých známych. Štyria dospelí chlapi náhliaci sa chodbou do riaditeľne vzbudzovali rešpekt a decká stíchli a ustupovali im z cesty. Chalani radšej pozaliezali do tried a kašlali aj na prestávku a aj na flusanie po spolužiačkach. Celá škola okamžite vedela, že prišli tajní a budú vyšetrovať smrť toho siedmaka.
„Hrozná tragédia! Taký dobrý žiak! A čo jeho matka… preboha živého! Neviem si to ani predstaviť! Ehm… aj častejšie by ste mohli prísť, my sme na tých novodobých grázlov už prikrátke! Už len čakám, kedy nás začnú fackať, a rodičia sa ich ešte aj zastávajú a na rodičovských združeniach namiesto pokory a pochopenia nám nadávajú do neschopných pedagógov… a doma tých spratkov za každé grázlovstvo ešte aj pochvália, namiesto aby ich vyzauško-vali… taká je doba!“
Podali si ruky, Krauz predstavil kolegov a pracovníčku zo sociálneho odboru a posadali si.
„Myslím, že najlepšie spravíte, ak ostanete tu u mňa. Pani kolegyňa vám privedie z ich triedy, koho budete chcieť, a tu budete mať aspoň pokoj. Dáte si kávičku, čaj…?“
Každý povedal, na čo má chuť, a začali pracovať.
Krauz si objednal čaj a Alicu. Pani učiteľka odbehla a o chvíľu vtisla do riaditeľne slečnu s dlhým vrkočom.
„Poď ďalej a sem si sadni, Alicka,“ kývla riaditeľka a vyšla jej v ústrety, „toto sú páni z polície, chceli by sa niečo spýtať kvôli… kvôli Peťovi… veď vieš.“
Sadla si a ruky zložila do lona. Hlava jej okamžite padla na prsia. Bola vystresovaná a napnutá ako struna. Nič podobné v

živote ešte nezažila a nevedela, ako sa má správať a kam pozerať. Krauz by ju najradšej vzal k nim a po

pár minútach by bolo po strese, vedel nadviazať kontakt s každým, dokonca aj s hluchonemým, ale musel mať na to podmienky. Tu to bolo príliš oficiálne a kostnaté. Aj tak sa pokúsil.
„Alicka, môžem ťa poprosiť, keby si zodvihla hlavu… táák, aby sme na seba videli. Dobre. Ja sa volám Krauz a som detektív z kriminálnej polície. Toto sú moji kolegovia a táto pani je zo sociálneho odboru, ale nemusíš sa báť, vieš… ona je tu preto, aby dozrela na nás, a nie na teba.“
Alicke mierne trhlo obočím. Nechápala, ale zaujalo ju to. Krauz videl, že na to ide dobre.
„Áno! Na nás! Vieš, ty máš ešte iba trinásť rokov a takým deť… ehm… slečnám náš zákon hovorí, že sú to takzvaní maloletí a polícia s nimi nesmie hovoriť bez prítomnosti učiteľky, riaditeľky, sociálnej pracovníčky alebo niekoho dospelého z rodiny… jednoducho, aby bolo zaručené, že na teba nebude nikto kričať, vyhr… no proste, že bude všetko v najlepšom poriadku. Chápeš?“
„Uhm…“
„Alicka!“ riaditeľka sa ospravedlňujúco usmiala.
„Áno,“ opravila sa.
Krauz zmrazil riaditeľku pohľadom. Prestala sa usmievať.
„Okrem toho sa ťa nesmiem pýtať na veci, ktoré by ohrozili mravnú vých… ako by som to… ti boli nepríjemné a nesmiem sa ťa vôbec na nič pýtať, ak už nebudeš chcieť. Takže sa hneď na začiatku dohodneme, že ak už toho budeš mať plné zuby, tak mi povieš a môžeš odísť, ale…“
„Takže už môžem ísť do triedy?“
„.Ale zároveň ti musím povedať za seba a aj za kolegov, že by bolo pre nás veľkým sklamaním, keby si odišla hneď na začiatku a ani sa nepokúsila nám pomôcť. A určite by to bolo sklamaním aj pre Peťa! Peťo… no… asi by z toho nemal radosť a chcel by, aby sme sa porozprávali… ide o neho a o to, čo sa

mu stalo… a ak s tým prípadom nepohneme my, tak potom už nikto na svete a… to by si asi nechcela, aby jeho smrť ostala nevyriešená, však? Peťo bol tvoj kamarát. Najlepší kamarát a… tým sa podrazy nerobia.“
Alica hľadela na muža sediaceho pred sebou a napätie z nej opadávalo. Zabúdala na ostražitosť a aj na obavy z toho, čo bude nasledovať. Počúvala. Hovoril pomaly, dutým monotónnym hlasom a používal slová, ktorým rozumela, nie ako iní dospeláci. Veľmi príjemne sa usmieval. Usmieval sa očami. Mal pekné modré oči a bol pekne učesaný a… naozaj robil dojem príjemného pána. Voňal. Bol hladko oholený a vôňa kolínskej jej podráždila nos. Nekričal, nepotil sa a nemával obuškom.
Vlado z tretej lavice povedal, že keď bol s otcom na polícii, tak tam všetci policajti kričali, potili sa, smrdeli a mávali obuškami… a že to robia všetci a skoro stále.
Alicka mimovoľne povolila stehná a dlane sa jej rozlepili. Pohladila si ofinu. Chrbtica ohnutá v obrannom oblúku sa vystrela a Alicka sa obozretne oprela. Pohodila hlavou.
„Môžeme sa porozprávať?“
Alicka prikývla a dodala tiché áno.
„Viem, že ste boli s Peťom najlepší kamaráti… iba v škole, alebo ste aj spolu chodili?“
Usmiala sa. Z úst dospeláka znel výraz chodili spolu trochu nemiestne, ale povedal to bez rozpakov a nerobil pri tom žiadne ospravedlňujúce grimasy, a to jej rezalo.
„Nijéé… to nie! My sme boli kamoši iba v škole… a občas sme cestou domov zaskočili na zmrzku…“
Riaditeľka mala na jazyku slová kamaráti a zmrzlinu, ale prekonala sa. Aj ju upútal začiatok výsluchu a psychologické metódy modrookého policajta a rozhodla sa nezasahovať.
„Na zmrzku… a… u nich doma si niekedy bola?“
„Bola, ale… iba pred písomkou z matematiky. Peťo… my sme sa spolu učili a skoro vždy sme mali jednotky…“
Triedna učiteľka v rohu súhlasne prikývla, ale mlčala.
„A on bol niekedy u vás?“
„Párkrát… zriedka.“

„Kedy naposledy?“
„Neviem, dávno… asi keď otcovi vykradli auto a Peťo mu opravil štartovanie.“
„Aha… vykradli auto… aj volal políciu?“
„Nie! Ukradli iba staré rádio a Peťo pospájal drôtiky a bolo to.“
Peťo sa v tom vyznal?“ Úplne perfektne!“ Odkiaľ?“
?.v.:

„Jeho strýko ho naučil… on… Peťo mu chodí pomáhať do nejakej dielne a strýko ho učí opravovať autá.“
Krauz ju neupozornil, že by mala použiť minulý čas, aby nestratila niť.
„V čom sa ešte vyzná?“ Krauz prijal jej hru.
„Strýko?“
„Peťo.“
„Celkovo, dobre sa učí… hrá futbal… dobre behá…“ trochu zvraštila tvár.
Krauz pozrel na Chosého. Stačil letmý pohľad. Chosé si otvoril poznámkový zošit a začal si mimovoľne čmárať. Načmáral si aj dve slová. Autá a behá. Pod ne nakreslil ružičku a začal ju vyfarbovať. Na prvý pohľad to bol iba nudia-ci sa policajt. Aj riaditeľka si všimla, že to fláka.
„Ako normálni chalani, nie?“
„Nóó…“
„A videla si na ňom niekedy, že by bol zbitý… mám na mysli nejaké modriny…“
„Nie!“ povedala a sklopila zrak.
Chosé namaľoval modrinu a výkričník.
„Dobre… a nespomínal Peťo, že by mal z niečoho strach? Že by ho chcel niekto zbiť, alebo sa mu vyhrážal zbitím?“
„Nie!“
„Dobre. A… kedy si ho videla naposledy?“
„Napos…“ zosmutnela a uvedomila si, že Peťo tu už nie je. Hlava jej opäť klesla na prsia. Smrkla. Riaditeľka jej podala papierovú vreckovku. „Naposledy v stredu… minulú.“
„Kedy?“

„Po škole, išli sme domov… spolu.“
„Išli ste rovno domov?“
„No…“
„A čo ste mali poslednú hodinu?“
„Hudobnú.“
„Peťo vie spievať?“
„Vie, ale lepší je na ihrisku… vlastne ani nevie dobre spievať, lepšie hrá futbal.“
„A po hudobnej ste išli kam?“
„No… domov.“
„Aha! Prepáč! Zabudol som… už si spomínala, že ste išli domov… ale nie rovno domov.“
„No… rovno domov.“
„Aha! Viem! Hovorila si… Takže rovno domov.“
„Hej –“
„A kto išiel s vami?“
„Nikto.“ sklonila hlavu a dlane zasunula pre istotu medzi stehná.
„No počkaj… škola končila viacerým spolužiakom, nie?“
„To áno… tak… spolužiaci…“
„Čo?“
„Išli s nami.“
„Ktorí?“
„Ktorí išli s nami?“
„Hej.“
„Nóó… skoro všetci… ja si ich už nepamätám… ako vždy… skoro všetci.“
„Aha. Odprevádzali ste sa.“
„Hej.“
„Odprevadil on teba alebo ty jeho?“
„Ja jeho… on býva bližšie ku škole.“
„Peťo… býva bližšie?“
„Áno.“
„A kam ste išli cestou zo školy?“
Riaditeľka namosúrené zodvihla obočie. Ten nemožný chlap sa jej to pýta už tretíkrát stále dokola, čo je nemtavý, alebo čo?

Veď mu to Alicka už trikrát zopakovala! Asi ho trochu precenila…
„No… domov.“
„Aha! Už si spomínala, že rovno domov… už viem.“
Krauz zmĺkol. Počkal kým zodvihla hlavu.
„Máš tam nejakú špinku… na pančuchách?“
„Nie… prečo?“
„Len že sa tam stále pozeráš a mne sa veľmi zle hovorí s niekým, kto sa na mňa nepozerá.“
„Aha…“
„Koľkú hodinu máte hudobnú?“
„V stredu?“
„V stredu.“
„Šiestu.“
„To je do…?“
„Do pol druhej.“

„A potom obed?“
„Áno.“
„Dokedy?“
„Asi… ja neviem… pol hodiny…“
„Takže ste zo školy odišli asi o druhej?“
„No…“
„A odprevadila si ho domov?“
„No…“
„A neboli ste nikde!“
„Nie!“
„Zvláštne… ten vrkoč ti češe mamina?“ Prekvapene rozšírila oči. „Čo? Vlastne… pros… áno, mamina.“
„Každé ráno?“
„Každé.“
„Starostlivá mamina, to ju musím pochváliť. Naozaj pekný vrkoč. Vieš, Alicka, aj Peťova mamina je starostlivá. V stredu bola doma a čakala na Peťa a povedala nám, že prišiel domov až o piatej. Tak kde bol tri hodiny, keď si ho o druhej odprevadila domov?“

Riaditeľke padla sánka. Sociálna kurátorka si pretrela čelo a zdalo sa, že tuho premýšľa, do ktorého decáka zašije túto notorickú luhárku. Triedna učiteľka sa zmučene oprela na operadlo. Chosé zajasal.
„Pozrite, akého pekného somárika som nakreslil!!“ Krauz nespúšťal z Alice oči. Vydržala to iba pár sekúnd. „Pozri, Alicka,“ Chosé k nej natrčil zošit a celý rozjarený poklopal prstom po kresbe, „čo povieš?“
Musela zodvihnúť hlavu. Pokývala ňou ako malý somárik. Školou sa rozľahlo ostré zvonenie. Alicku nadvihlo, akoby bola iba v polovici písomky z matematiky. Až sa striasla.
„Alicka,“ smutne sa ozvala riaditeľka, ale Krauz jej rýchlo a nespoločenský skočil do reči.
„Pardon, ešte ja! Alicka… a Peťov otec je silák, však?“
„Je.“
„Oči… táák, už sa vidíme. A strýko?“
„Tiež… oni sú dvojičky, tuším boxovali, alebo niečo také… hovoril Peťo… že by ich zbili… že by zbili každého, keby chcel…“
„Aj ich?“
„Koho?“
„Neviem, ty si povedala, že by ich zbili.“
„Nóó… ako… ich… teda… všetkých.“
„Aha! Všetkých! No… to je jasné! Keby chcel, nie?“
„Keby chcel…“
„A… chcel?“
„Ja neviem.“
„A mal prečo chcieť?“
„Ako mal… ja nerozumiem.“
„Či mal Peťo dôvod chcieť, aby otec, alebo strýko niekoho zbili, ä… ho niekto neprenasledoval, alebo sa mu nevyhrážal.“
„Neviem.“
„Tak nevieš… to slovo ich ti iba tak vybehlo…“
„Áno.“
„V poriadku, teraz v tom máme jasno. Ešte jedna otá-zočka.“
„Prosím.“

„Mal Peťo mobil?“
„Nie.“
„Dobre! Tak vieš čo!? To by bolo asi tak všetko! Chceš nám ešte niečo povedať sama od seba?“
Zavrtela hlavou.
„Tak ti, Alicka, pekne ďakujem, môžeš ísť.“
Krauz pozrel na triednu učiteľku. Sedela a civela na Alicku. Potom ju to trklo a prudko vstala.
„Aha! Iste! Alicka, tak poď.“
Počkali, kým sa zavreli dvere.
„Pán detektív… ehm… pán…“
„Krauz!“
„Pán Krauz… ako ste vedeli, že už od začiatku klame!? To bolo fantastické! Ja… vás tuším zamestnám na polovičný úväzok.“
„To nepôjde, pani riaditeľka.“
„S rodičmi to vybavím!“
„O rodičov nejde! Ide o mňa! V jednom filme som videl, ako sa Arnold Schwarzenegger snažil vychovávať deti v škôlke a večer padol na hubu ako podťatý! Učiť a vychovávať, to nie je robota pre slabého chlapa, toto zvládnete jedine vy ženy!“

Veľmi sa pobavili a sociálna kurátorka sa išla počurať od smiechu.
„Prepáčte… kým príde ďalší, kde tu máte chlapčenské záchody?“
„Naľavo za rohom prvé dvere.“
Krauz vstal a zagánil na Chosého.
„Tiež si odskočím.“
Vošli na záchody a dvaja smrkáči stuhli, sklonili hlavy a namierili si to k dverám. Krauz vtiahol nosom a ukázal na prvé zavreté dvere na kabínke. Chosé prudko trhol a ďalší dvaja zmeraveli v nemom úžase. Jednému vypadla z úst cigareta a zasyčala na mokrej dlážke. Druhý ju trasúcou sa rukou podal Chosému. Ten ju nonšalantne vzal, elegantným oblúkom hodil za delikventov chrbát do misy a zrúkol.
„Od dnešného dňa je toto náš flek!! Vóón!!“

Vybehli a vo dverách sa zrazili s ďalšími členmi fajčiarskeho klubu a vytlačili ich von. Asi odhovorili aj ostatných, lebo dnu už nevošiel nikto.
Krauz ponúkol Chosému a zavreli sa v kabínke.
„Odkiaľ si vedel, že prišiel až o piatej?“
„Vole!“
„Aha, ty hovädo… malým deťom sa nesmie klamať!“
„A malé deti môžu klamať?“
„Smrad krpatý… čo s ňou spravíme, Richard?“
„Uvidíme.“
„Navrhujem, aby sme ju vzali k nám hore a zmlátili.“
„Pošleme na ňu Kukina, keby sa bránila.“
Vyprskli do smiechu a Krauz vybral mobil.
„Petra, čau… počúvaj, čo hovorila matka, že kedy prišiel Peťo v stredu domov? Aha… aha… aha… no fasa! To sme nevedeli! Prečo si to včera nepov… aha! Tak čau a držím palce a vyžmýkajte z nej, čo sa dá, kým vydrží!“
Krauz si zamyslene schoval mobil.
„No?“
„Neprišiel vôbec.“
„Čože!?“
„Neprišiel! Matka prišla domov o štvrtej a nenašla doma jeho školskú tašku. Normálne ju mal Peťo hodenú v izbe za dverami a mamka vedela, že lieta po vonku, ale v streu tam taška nebola, a to sa jej zdalo čudné, lebo sa to ešte nikdy nestalo. Počkala do večera, a keď prišiel jej muž, okamžite išli na políciu.“
„Prečo sme to nevedeli?“
„Lebo sa včera zrútila a nebola schopná výsluchu. Pet-a ju práve dorába u nej doma. Toto sú úplne čerstvé in-ormácie.“
„Richard, ale to znamená, že tá malá nám klame vo všetkom! Vie, čo sa dialo v stredu poobede, a asi je to dosť vážne… a klame!“
„Mimoriadne váž…“
Buchli vonkajšie dvere a ťažké kroky zaduneli na mokrej dlažbe. Dvere na prvej kabínke sa prudko rozleteli a… hosému vypadla cigareta. Zasyčala na mokrej dlažbe.

„Dobrý deň, tajná operácia,“ povedal Krauz a milo sa usmial na šťúpleho mužíčka.
Školník v dlhom plášti stál a neveril vlastným očiam. Potom prehltol a nadýchol sa.
„Ehm… nič som nevidel… páni, nič som nevidel!“ hodil ikou, sklopil zrak a dlaňou si zatienil čelo. „Keby ste po-ebovali mydlo… alebo uterák, stačí povedať,“ žmurkol a veľmi opatrne privrel dvere.
Chosé sa zohol a rozmočený špak odhodil do misy.
¦auz si ešte raz potiahol a urobil to isté. Potom spláchol.
Cestou do kancelárie riaditeľky sa Chosé ustarane spýtal kolegu:
„Myslíš, že si myslí, že sme buzeranti?“
„O mne nie!“
Krauz požiadal triednu učiteľku, aby im priviedla žiakov, čo sedeli za a pred Peťom. Potom tých, čo s ním hrali futbal. Potom učiteľa telocviku. S každým sa rozprávali zvlášť a snažili sa dozvedieť čo možno najviac o Peťových zraneniach, ktoré mohol mať ešte pred vraždou, lebo Lengyel jasne povedal, že niektoré modriny boli staršie.
Dvaja chalani potvrdili, že Peťo mal modriny už na začiatku školského roka. Alebo pár týždňov po ňom. Telocvikár si spomenul, že Peťo sa až príliš často na jeho hodinách ulieval a vyhováral sa na zranený členok alebo koleno. Predtým to nikdy nerobil. Telocvik bola jeho obľú-

bená hodina, ale od septembra ho vlastne ani nevidel prezliekať sa do telocvičného úboru.
„A nezdalo sa vám to divné?“
„Vtedy nie. Peťo bol dobrý športovec a vytknutý členok alebo opuchnuté koleno… bol som skôr spokojný, že berie futbal vážne, než aby som ho za to trestal a kontroloval a… chápete? U mňa mal vždy jednotku, či sedel na lavičke alebo cvičil.“
„To by stačilo.“
Chlapi vstali a ponaťahovali sa.

„Je dvanásť, pani riaditeľka, viac vás zdržovať nebudeme. Aj tak ste nám venovali celé dopoludnie, veľmi pekne vám ďakujeme! Apropo, kedy končí Peťova trieda vyučovanie?“
„Dám vám ich rozvrh na celý týždeň, počkajte, pozriem sa… dnes je utorok, päť hodín… dvanásť tridsaťpäť.“
„V poriadku, možno sa zastavíme aj zajtra, uvidíme.“
Popodávali si ruky a telocvikár im úslužne otvoril dvere.
Krauz zariadil, aby Kuky odviezol sociálnu pracovníčku do práce, a s úľavou sa vyvalili na sedačke v aute, lebo tvrdé stoličky z kabinetu ich už omínali.
„Nevzdáme to tak ľahko, však, kompl?“
„Nie, Chosé, také šteňa nás len tak ľahko nepreští.“
„Čo spravíme?“
„Skontrolujeme si čas… je… dvanásť dvadsať… pätnásť minút do konca vyučovania. Potom obed asi pol hodinu. Máme štyridsať minút, aby sme niečo vymysleli. Ja… by som začal takto… zavolaj Billimu, mal by byť v kancelárii, nech nám v počítači zistí adresu Alice a na internete najkratšiu cestu zo školy k nej domov.“
„Ty fantazíruješ!“
„Trt! Ten pes tam má nejaké tajné heslo… počkaj… spomeniem si… aha! Vraj trikrát dvojité v, potom mapy bodka es ká a ukáže mu to všetko, čo u nás dopravné staviteľstvo vybudovalo za posledných tritisíc rokov! Ver mi! Je to macher a dokáže to! Volaj!“
„Volám, ale ak toto dokáže… Riško… potom aj my by sme sa už mali naučiť ten internet…“
„Kašlem im naňho, je to zbytočnosť! Zdravý rozum a pracovité ruky nenahradí nikto a nič…“
„Aj kulaci v päťdesiatych rokoch to tvrdili… a prišiel traktor a…“
„Tak voláš už!?“
Alica vyšla spoza rohu a vrkoč jej naskakoval, akoby cválala. V skutočnosti sa iba ponáhľala, ale Krauzovi neušlo, že sa dvakrát ustráchané obzrela. Všimol si to, kým podišla k jeho lavičke. Aktovka ju ťažila a ťahala jej ruku k zemi, takže sa ponáhľala

akosi nakrivo. Vstal a Alica zdúpnela v nemom úžase. Cítila sa už v bezpečí, pár krokov od domu a odrazu…
„Čau…“
„Ča… dobrý deň, ujo…“
„Idú za tebou?“
„Nie.“
„Prečo?“
„Ušla so… vlastne… kto by mal ísť?“
„Oni.“
„Ja…“
„Alicka, všimni si, že tu už nie je ani triedna, ani riaditeľka, ani nikto zo školy, takže už nemusíš klamať. Dúfam, že ti bolo od začiatku jasné, že ti neverím, presnejšie, že ti verím, ale že viem, že si nám veľa zamlčala, a ja by som chcel vedieť čo.“
„Nič!“
„Ako myslíš. Tak pôjdeme k vám domov a porozprávam sa s rodičmi. Je niekto u vás doma?“
„Babička.“
„Mama, oco?“
„Nie. Ocko už pracuje. Je invalid, ale… už konečne pracuje.“
„Pracuje… a myslíš si, že keď ho začne otravovať polícia, že mu to na zdravotnom stave pridá, alebo naopak? Bude rád, alebo smutný? A mama? Ona si nezaslúži po práci pokoj a oddych namiesto vysvetľovania na polícii? Tak… sa rozhodni! Pôjdeme k vám hore a budeme strašiť babičku a potom večer, keď príde oco a mama, budeme to znova vysvetľovať im, alebo sa pozhovárame tu, sami a nikto o tom nemusí nič vedieť! Už vieš, že som ti neuveril, však, tak sa rozhodni, čo mám spraviť?“

Prehltla a sklopila zrak. Krauz ju nenapomenul. Teraz mu to nevadilo. Nech si hľadí, kam chce. Ešte dve minúty.
„Alicka,ty vieš všetko a ja to chcem vediem tiež. Ide mi o Peťa… bol príliš mladý na to, aby zomrel iba tak. Mám návrh. Poď so mnou za váš dom a sadneme si v parku a ty mi to porozprávaš tak, ako by si mi to nikdy neporozprá-vala pred

triednou učiteľkou, riaditeľkou a ani tou zo sociálneho a rodičov s tým nebudeme zaťažovať, čo povieš? Férový návrh, nie?“
„Oni ma zbijú.“
„Ja som policajt, ja ťa ochránim!“ zaklamal.
Váhala. Čas bežal. Prešli dve minúty.
„Tak dobre,“ uverila.
Vzal jej tašku a zamierili do parku. Pripadal si ako pedofil v najlepšom rozpuku síl, sotva sa ovládol, aby ju ne-objal okolo ramien. Ešteže mal svedka. Flákal sa sto metrov za nimi a tváril sa unudene.
„Volá sa Robo, Róbert Kesegh… minulý rok skončil devinu, ale rachol asi dva alebo trikrát. Býva na Tupolevovej dvadsať, úplne hore. Dole na terase je také bistro s pivom a nikto normálny tam večer nechodí, lebo sa tam bijú a rozbíjajú poháre… stále. Koncom prázdnin mi Peťo dal stovku. Vraj kvôli otcovi, keď je invalid a nemá teraz prácu… ale predtým to nikdy nespravil. Kúpila som si biele ponožky na telocvik, lebo všetci ich majú, iba ja som stále cvičila v tých istých, čo som mala aj v triede. Potom mi dal ešte. A… keď otcovi vykradli auto, tak mu ho rýchlo opravil, a sám, a zohnal mu aj iné rádio… a aj mu ho namontoval. Tak som raz večer doma povedala, že máme v škole besiedku a že prídem neskôr a… išla som za ním. Čakala som pred ich domom, až kým vyšiel, a videla som ich, ako kradnú. Stáli na konci ulice, dávali pozor, bolo ich asi päť alebo šesť, viedol ich Robo a Peťo vylomil okienko a ukradli rádio. Nepovedala som mu, že som ho videla. Ani som mu nepovedala, že som ho videla, ako sa dohovára s nimi mobilom, lebo sám mi ho nikdy neukázal. Mal mobil. Bála som sa vám to povedať. A potom neskôr… on… Peťo… sa odrazu zmenil, povedal mi, že už nechce… a… mal dobité ruky a začal nosiť dlhé rukávy. Pýtala som sa ho, prečo a čo nechce, ale nechcel mi nič povedať, asi sa ich bál. Peťo sa bál a hanbil sa mi priznať. Robo a chalani ho čakávali pred školou. Bili ho. Ja viem, že ho bili, ale Peťo sa zaťal a nič mi nepovedal, ale ja som ich videla. Robo mu dal facku a ostatní ho kopali na zemi. Pýtala som sa ho… nech mi povie, ale nechcel. Povedal mi iba, že spravil nepeknú vec a že

už nechce ďalej. Peťo už nechcel kradnúť, ale oni ho nútili. Robo je zlý chalan a všetci sa ho boja. Párkrát som mu pomohla sa ich zbaviť a poslala som ho zadným východom cez telocvičňu. Oni vedeli, že sme najlepší kamoši, a sledovali mňa a Peťo sa zatiaľ stratil. Potom som s ním musela utekať cez zadný vchod aj ja, lebo na to prišli. V stredu minulý týždeň stáli pred školou. Všetci. Ja som vyšla a Peťa som poslala cez zadný vchod. Chvíľu išli za mnou, ale odrazu sa stratili. Ja som chcela utekať k zadnému vchodu k telocvični tiež a varovať ho, ale… pani učiteľka Ferblová ma poprosila, či by som jej pomohla s diktátmi, že si ich berie domov na opravu a že už nevládze. Tak som jej pomohla odniesť tašku až skoro domov. Keď som sa vrátila ku škole, už tam nikto nebol. Peťa… som už potom nevidela… nikdy… oni ma asi tiež zabijú…“
„Tak poď, moja, odprevadím ťa domov.“

26

Peťo vybehol za roh a chalani za ním. Bežal ako chrt, ale jeho prenasledovatelia boli gepardy. Vyrovnaná partia. Keď sa obzrel, boli už iba traja a priblížili sa tak blízko, že videl ako im sliny odfrkávali z pootvorených úst.
Kde sú ostatní?
Prišiel na to hneď, ako si všimol, že beží po chodníku, čo v širokom kruhu lemoval husto zarastený park. Sotva si uvedomil svoju chybu, vyrazili zboku z kríkov a zrazili ho do trávy. Nadbehli si ho ako vyplašeného zajaca.
Ruky si pritlačil na žalúdok práve včas, aby zachytil prvý kopanec. Druhý do ramena už nemal čím, a tak aspoň zavrel oči.
„Hééj, smradi!“
Kopance prestali. Peťo otvoril oči a opatrne vstal, lebo mu všetci stáli chrbtom.
„Prečo ho kopete?“
Dvaja mestskí policajti v modrých uniformách sa zrejme rozhodli eliminovať nárast závažnej trestnej činnosti tým, že rozdajú pár pokút psíčkarom, čo venčia svoje potvory bez náhubku a nezbierajú po nich hovná. Na Peťovo šťastie.

„Čo je ťa do toho!?“ odpovedal Robo.
Peťo vedel, ako to dopadne, urobil pár tichučkých krokov ku kríkom a vyrazil.
„Zdrhá!“
Všetci ako na povel sa zvrtli a rozbehli sa za ním.
„Stóój-téé! V mene zákonáá!“
Výzva to bola hlasná, jasná a dobre mienená, ale odrazu ubudlo poslucháčov ochotných jej vyhovieť.
„Smradi drzí!“ skonštatoval policajt s bruškom, povy-tiahol si opasok a rezko vykročil k slečne s mopslíkom bez
náhubku, vôdzky a bez papierového vrecka na exkremen-ty. Ona jediná ostala meravo stáť.
Peťo vbehol medzi paneláky, potom chodníkom cez parčík, prebehol ulicu, opäť nejaké paneláky a pritlačil sa k múru. Vydýchal sa a opatrne vyzrel spoza rohu. Práve vybehli na chodník sotva pár krokov od neho. Bezradne sa obzerali. Robo záznym gestom zastavil prenasledovateľov, počkal, kým okolo neho urobili kruh, a rukou naznačil oblúk poza budovu. Dvaja sa oddelili od partie a ostatní vykročili priamo k Peťovi.
Opäť ho chceli obkľúčiť. Peťo urobil pár bezmocných krokov popri múre, chrbtom sa oprel o obrovské drevené dvere a uvažoval, že je stratený. Poodstúpil a vzhliadol. Chcel vedieť, kde to vlastne je. Čo je to za chladný múr s ťažkými dverami?
Bol to kostol.

21

„Ja navrhujem, aby sme ho zbalili!“ povedal Vaňa, a pretože už bolo po fajronte, bez rozpakov si odhryzol z obloženej žemle, aj keď sedeli u Mayora. Po fajronte sa už na sub-ordináciu tak nehľadelo, hoci Vaňa, ak išlo o jedlo, na ňu poväčšinou kašlal už od pol ôsmej ráno.
„Richard, ešte raz, mne to nie je jasné.“
„Tak počúvaj, ôaňo! Vychádzajme z verzií, ktoré sme si stanovili na začiatku. Nemôžeme sa upriamiť na žiadnu z nich, pokiaľ nemáme oficiálne výsledky z labákov, ale predbežné výsledky z doterajšieho vyšetrovania nás už niekam posúvajú!

Sledujte! Alica nám dnes poobede prezradila, že v stredu ich pred školou čakala Robova partia, Alici nevyšiel úhybný manéver, lebo ju zamestnala učiteľka s diktátmi, a od tej chvíle Peťo zmizol. Aktovku už domov nepriniesol. Bili ho a prenasledovali…“
„Ale stále iba u nich doma! Chcem povedať, že u nich na sídlisku! Ako by ho po piatich dňoch dolifrovali do centra mesta, aby ich nikto nevidel, a kde by ho tak dlho držali!?“
„A prečo by som ti na to mal odpovedať!? Neštvi ma! Čo som ho ja uniesol!? Veď ti tu už pol hodiny vysvetľujem, že už máme človeka, ktorý by na to mal a mohol vedieť odpovedať, a to je Robo! Spýtajme sa jeho!“
Mayor pochybovačné pokrútil hlavou.
„Je to decko!“
„Trt makový! Skončil síce iba zédeešku, ale dvakrát ra-chol, má šestnásť, o pár dní bude mať sedemnásť, je mladistvý.“
„Skončil zédeešku a na strednú nenastúpil, je to stále osoba blízka veku maloletého a počítam, že aj mentálne je na tom tak. Ak ho zbalíme a budeme s ním robiť úkony, obhajca zavolá stádo psychológov a psychiatrov a bohvie koho ešte a rozbijú nás na mraky! Nielenže ho nedostaneme do basy, myslím, že nám ani nedovolia na neho krivo pozrieť! Takto to nepôjde.“
„Ja navrhujem, aby sme ho zbalili!“
„Vaňa! Kušuj, prosím ťa!“
„Iste, ty si šéf, ale ak si nervózny, navrhujem kúsok tlačenky. Moja žena tvrdí, že jedlo vždy pomôže… chceš?“
Mayor zaťal zuby a milo sa usmial.
„Ja ho zabijem!“
„Pokojne, decká, pokojne,“ pokračoval Krauz, „Vaňa, neondej sa s tou tlačenkou a daj pokoj, my sa tu o niečo snažíme… tak dobre! Nepôjdeme s bubnom na zajace, rozrobíme si ho. Zavesíme na Róba sledku, preklepneme si rodičov a celú tú jeho vypečenú autičkársku partiu, požiadame o spoluprácu okresných detektívov a šliapneme tým zasranom na krk priamo pri akcii, potom…“
Otvorili sa dvere a Petra Pergnerová nesmelo nazrela.

„Sorry šéf e, zdržali sme sa v teréne.“
„Sadni si a ne…“
„Ale… my sme s Filipom dotiahli Milana Mikuša.“
„Prečo? Kde je?“
„Na chodbe, Filip ho stráži, lebo sme u neho niečo našli.“
Petra vošla a oprela sa chrbtom o dvere, aby nikto neušiel. Chlapi ani príliš utekať nechceli, skôr boli prekvapení.
„No!“
„No… my sme boli vypočúvať doma Peťovu matku. Porozprávala nám veľa nových vecí, aj o Peťovej aktovke, to už asi viete, že ju v stredu nepriniesol domov, potom o rodine, o mužovi a… aj o švagrovi. Milanovi. Žéé… sedel a tak, ale že je najlepší bitkár, akého kedy videla. Vyhádzal šesť opitých chlapov z krčmy a ani sa nezapotil…“
„Tak ste ho mali odvliecť na okres nech mu dajú výtržníctvo…“
„Séfe, ale potom nám povedala, že sa ho báli. Aj brat sa ho bál, lebo ako ho prepustili z basy, bol stále agresívnejší a dotieravejší. Navštevoval ich a snažil sa ich dirigovať a stále im vyčítal, že ako sa chcú starať o chlapca, keď sú neustále v dlhoch a nič s tým nerobia, a tak podobne, a že

aby chlapca… teda Peťa púšťali častejšie k nemu, že z neho niečo vykreše…“
„A?“
„A vyfackal ju. Karol bol na nočnej a Milan prišiel niečo riešiť, a keď mu Eva odporovala, prefackal ju a ešte jej aj povedal, že ak to povie Karolovi, tak to už nerozchodí.“
„A?“
„A chcel od nej slub, že nebude proti tomu, ak Peťo u neho ostane aj do večera, alebo aj cez noc. Keď bude chcieť.“
Krauz si pošúchal nos. Mayor zvraštil čelo.
„Tak sme išli za Milanom. Bol v dielni. Trochu sme sa tam porozhliadli.“
„Bez povolenia prokurátora?“
„Nerobili sme domovú prehliadku, iba sme sa trochu porozhliadli.“

„Kde bol, keď ste sa rozhliadali?“
„Nóó… poslala som ho po faktúry za posledné dva mesiace a odbehol na poschodie.“
„Ježišukriste…“
„… a v zásuvke pracovného stola medzi náradím som našla toto,“ a na stôl pred Krauza hodila zošit.
Obyčajný školský zošit.
Krauz ho obrátil a nahlas čítal.
„Matematika… Peter Mikuš… siedma á…“ potom si zaboril tvár do dlaní, pošúchal a vzdychol si. „No á…?!“
„Listovať, pán kolega!“
Krauz ho otvoril a nalistoval poslednú zapísanú stranu. Pohľad mu padol na dátum v pravom hornom rohu vedľa nadpisu Domáca úloha.
„Doprdeleajstým… chlapi!“
„A ja…“
„…a skorochlap Pergnerová, je tu dátum zo stredy! A… domáce úlohy na štvrtok sa píšu v stredu večer, nie? Peťa po škole nedostala Robova partia, on bol u strýka Milana, spravil si domácu úlohu, pomohol mu v dielni a… zmizol!“
„Daj to sem!“ zrúkol Mayor a Krauz mu podal zošit. Kým šéf študoval, Krauz našiel v spise Petrov rozvrh hodín.
„A boha! Vo štvrtok majú matiku! Druhú hodinu!“
„To nie je všetko,“ pokračovala Petra. „Ešte som pod náradím našla toto,“ a hodila to na to isté miesto pred Krauza.
„Zbierka riešených úloh z matematiky pre siedmy ročník,“ prečítal Krauz a radšej ju hneď podal Mayorovi.
Mayor behal pohľadom zo zošita na knihu a špúlil pery.
„Čo… to teda znamená?“
„Že pochváliš Petru s Filipom za oneskorený príchod, že sa dnes opäť nedostaneme domov a že si ho asi podáme, strýka vypečeného!“ skonštatoval starý Burger.
Niekto buchol do dverí a otvoril ich tak razantne, že Petra odletela až ku stolu a objala Chosého.
„Srdiečko, teraz nie, sú tu ľudia!“ Chosé ju zvesil z krku a Váňovi vrátil plátok tlačenky, čo mu pristál na pleci.

„Práporčík Vanek plus jeden, pán riaditeľ! Našli sme vraha toho chlapca!“ zahlásil mocný policajt v uniforme a plus jeden sa vedľa neho vyšponoval do vzorného po-zoru, sotva zavrel dvere.

28

„Táák to máme troch páchateľov na jednu vraždu!“ spľasol rukami Mayor a prekvapene sa hodil na operadlo pohodlného šéfovského kresla. „Mimoriadny obrat v prípade, kde sme až doteraz iba tápali, čo poviete páni bratia?“

Mayor zalomil rukami a usmial sa na dve uniformy v pozore.

„Pohov! Nie taký! Normálny! U nás sa nepanáčkuje, opri sa o stenu, alebo si sadni, ak máš kam a spusti… čo ste zač?“

„Práporčík Vanek plus jed…“

„Prestaň, prosím ťa.“

„Dobre, pán riaditeľ, ja…“

„Nie som riaditeľ! Som iba vedúci oddelenia vrážd, ale za riaditeľom ťa aj tak nepošlem, lebo by ťa poslal za mnou a ušetríme si polhodinku, tak vysielaj, čo ste zač a prečo ste prišli?“

Všetky oči ich hypnotizovali. Toto sa stávalo naozaj málokedy, aby sa uniformovaní obťažovali robiť do prípadu, čo ich nepáli, a prišli ich zahlásiť osobne na oddelenie.

„Dobre, my sme z oddelenia Staré Mesto a ja robím územára v mikrorajóne há…“

„Čo po slovensky znamená…?“

„Že v mojom okrsku sa stala tá vražda. Dnes poobede som mal robotu na Kláštornej, roznášal som predvolánky pre vyšetrovateľa…“

„Aj vy panáčkujete, ako vyšetrovačka píska?“

„Normálka, pán riaditeľ, všade na okrese je vyšetrovateľ bohom, potom je hnoj, potom lajna a potom niekde uniformovaná polícia.“

„A okresná kriminálka?“ spýtal sa nenápadne Chosé.

„No… medzi hnojom a lajnami je ešte kúsok voľného…“

„No zbohom, to tie okresy vyzerajú!“

„Vyzerajú! Jeden univerzálne geniálny generál rozhodol vyčleniť vyšetrovačku spod právomoci okresných riaditeľov a katastrofa bola na svete. Teraz sa s nimi nedohodne nikto. Sú jednoducho samostatní! A tým je povedané všetko. Chlapci na okresoch, čo majú ešte akú-takú snahu niečo objasniť, len plačú.“
„Klídek! Ono to dlho nepotrvá a bude lepšie! Priradia ich k niekomu. Vznikne niečo ako úchvatne jedinečná kopa policajtov, a bude to!“ Krauz sa zahral na jasnovidca a pohľadom odovzdal slovo parťákovi.
„Úchvatne jedinečná kopa policajtov… niečo ako UJKP, alebo tak nejako to myslíš?“
„Tak nejako, kompl! Možno sa tvoja skratka napokon aj ujme, Chosé. Ak ju však ešte pred tebou nenavrhne nejaký UGG… a nevezme ti autorské práva.“
„Toľko univerzálne geniálnych generálov zas u polície nemáme.“
„Len vydržte… časom… ale teraz, čo keby ste vy dvaja prestali drístať a nechali ho konečne dohovoriť,“ zakročil Mayor.
„No, ako hovorím,“ chopil sa príležitosti práporčík a pokračoval, „roznášali sme predvolania a jedno bolo na Kláštornú dvadsaťosem, vchod hneď vedľa tridsiatky, kde bola pod balkónmi krv. Viem to, lebo včera som bol na mieste činu a videl som vás, ako ste ju našli. Dvadsaťosmička je vedľa tridsiatky, lebo na pravej strane ulice sú iba párne čísla a na ľavej…“
„Kolega… väčšina z nás tu má ukončenú zédeešku, takže vieme ako sú číslované vchody.“
„Viete… ale to neviete, pán riaditeľ, kto býva na dvadsaťosmičke na druhom poschodí vpravo!“
„Nie.“
Práporčík Vanek sa zamyslel.
„Doriti… už ani ja! Ja som si to meno zabudol zapísať…“
„Viola Muráňová…“ zašepkal plus jeden vedľa neho.
„Ahá! Muráňová! Vedel som, že to má niečo s pohorím! Tak Muráňová,“ povedal a veľavravne stíchol.

Nikto nič.
Vaňa si grgol.

„Prepáčte, v takejto významnej a závažnej situácii sa mi to stalo prvý raz.“
„No?“ posúril práporčíka novo menovaný riaditeľ.
„Mu… rá… ňo… vá! Muráň! Nič? Minister kultúry Muráň…“
„A?“ spýtal sa unudene May or a nikoho z detektívov ani nehlo.
„Je to jeho matka,“ dodal sklamane práporčík.
„Zabila nášho chlapca?“ spýtal sa Chosé.
„Umlátila ho cvernami na vyšívanie?“ pridal sa Kuky.
„Zuby mu vybila zubnou kefkou?“ neváhal Burger.
„Chlapci,“ napomenul ich Krauz. „Pokračuj.“
„Nóó… ona nie, ale videla ho.“
Váňovi zabehlo a horčica mu odfrnkla rovno na Chosého golier. Nevadilo mu to, lebo si to nevšimol. Prekvapene zagánil na práporčíka. Nebol sám.
„Videla… koho?“
„Videla muža, ktorý o jednej v noci zliezol z balkóna na treťom poschodí na čísle tridsať až na chodník.“
Vaňa prestal prežúvať. Mayor sa oprel lakťami o stôl, aby odľahčil strnulému chrbtu. Informácia zaujala aj ostatných. Stíchli.
„Videla… ako mlátil chlapca?“ Krauz sa chopil vypočúvania, lebo staré známe príslovie, že na každom šprochu býva pravdy trochu, sa mu v praxi už veľakrát potvrdilo. Pripravil si ceruzku a štvorčekovaný dvojhárok.
„Nie celkom.“
„Tak začni od začiatku. Ako ho videla a prečo ho videla? Syp, nech to z teba nelezie po kúskoch.“
„Lebo je chorá, v noci nespí, väčšinou je na balkóne zabalená v deke a až keď jej je ozaj zima, ide sa dovnútra zohriať. Ale opäť sa vráti a pozoruje svet pod balkónmi. Sleduje, čo sa deje na ulici. Iba tak, z nudy.“
„A videla chlapíka zliezať z tretieho poschodia až na chodník.“
„Videla.“

„A videla, ako zabil Peťa.“
„Nie, to nie.“
„Tak počkaj! To mi chceš nahovoriť, že stará zvedavá žena… moment… koľko má rokov?“
„Šesťdesiatri.“
„Takže staršia zvedavá žena večne na balkóne sa nepozrela, čo robil na ulici, keď ho videla zliezať z balkóna?“
„No!“
„Čo no?“
„Nevidela.“
„Prečo?“
„Lebo je na vozíčku.“
„Na… voz… tak potom Čo mohla vidieť? Veď tie balkóny nie sú mrežované ani zasklené, priečelia majú betónové!“
„Videla, lebo má… zrkadielko!“
Aj Krauz onemel.
„Ja vám to asi radšej vysvetlím celé naraz, chlapci…“ trúfol si okrskár familiárne oslovenie a rýchlo pokračoval, „pani Muráňová je invalid na vozíčku a má v celom byte upravené prahy a pobehuje ako divá, presnejšie, vozí sa ako divá, to máte jedno. Je sama, opatrovateľskú službu využíva iba na dovoz jedla a v sobotu a v nedeľu im na obed dajú hneď aj večeru, ale suchú, takže babka sa cez víkendy nudí o to viac a je stále na balkóne. Navyše nemôže spať, takže je na balkóne aj v noci. Cez betónové čelo nevidí, a tak jej šikovný synáčik zaobstaral zrkadlo s teleskopom. Dômyselné zariadenie. Je to hliníková tyč na konci so zrkadlom, ktoré sa dá natáčať pomocou lanka. Také tenké oceľové lanko. Pokračujem! Posťažovala sa nám, že syn na ňu nemá čas, stále má zasadanie vlády a vládne, a ak nevládne, tak je na služobnej ceste a babka nikoho iného okrem neho nemá, do klubu dôchodcov sama nezájde… jednoducho je stále sama a kontakt s ulicou jej zabezpečuje iba zrkadlo. A teraz to najdôležitejšie. V nedeľu v noci začula z horného poschodia vedľajšieho vchodu hluk, a tak si tam nasmerovala zrkadlo. Zbadala muža, ako sa po balkónoch štverá smerom dolu, teda spúšťa sa. Odsledovala ho až na prvé poschodie a

potom sa jej zaseklo lanko. Musela si stiahnuť rameno k sebe a uvoľniť klb na zrkadle. Kým to spravila, počula tupý náraz na zem a niekto povedal… kurvaboha aj s tým… potom dupot po dlažbe, nezrozumiteľné zvuky, vzdychy a stonanie… to si pamätá presne… boli to vzdychy, stonanie a dupot nôh v priechode. Opravila si zrkadlo, vysunula ho a lankom nastavila správny uhol. Zbadala muža

v bielej košeli, podotýkam, v nezvyklo dlhej košeli, ako sa plazí od kontajnera do priechodu, ako sa snaží postaviť sa a štverá sa po múre, a sledovala ho, až kým pri tom múre nezhasol.“

„Prečo nevolala políciu?“

„Lebo jej to syn zakázal. Keď ju z domova presťahoval do luxusného bytu v centre, prikázal jej, aby vždy, keď sa niečo stane, volala najprv jeho a on rozhodne, čo má robiť. Výslovne jej zakázal, aby volala kohokoľvek iného.“

Krauz si pošúchal bradu.

„Asi vedel, prečo to robí… nechce aby mu po byte za pár melónov pobehovali cudzí ľudia. Ja nemám na to, aby som svoju matku presťahoval do centra mesta.“

„Dobre,“ zasiahol Mayor, „Richard, my nemôžeme riešiť finančnú situáciu našich ministrov.“

„Škoda!“

„… ani tvoju…“

„… tiež škoda…“

„Tak sa radšej sústredíme na to, čo sme práve zistili. Máme tu chlapíka, ktorý v inkriminovanom čase zlieza z balkóna a niečo robí na ulici, čo má za následok vzdychy, stonanie a nezrozumiteľné zvuky… Richard, Burger, Chosé… tak čakám! Čo s tým?“

„Ja… som ešte neskončil…“ nesmelo podotkol práporčík.

„Ešte!?“ zdúpnel Mayor. „Ak dodáš aj rodné číslo toho chlapa, tak zajtra sa hlásiš do trvalého pracovného pomeru na oddelení vrážd!“

„Sedemdesiatdva jedenásť dvadsaťtri, lomítko šesť osem osem tri…“

Mayor pochybovačné sklopil zrak a zvraštil obočie.
„No, to je moje," priznal sa práporčík, „to by na prijatie nestačilo?… sa iba pýtam, pán riaditeľ."
„Ja mu dám po hube," ponúkol sa Kuky, „robí si z teba srandu, pán riaditeľ!" dodal s dôrazom na slovo riaditeľ.
„Kušovať! Tak pokračuj."
„My sme boli aj vedľa na tridsiatke. Hore na treťom, odkiaľ ho baba videla vyliezať, býva Adam Rys, teraz je to významný riaditeľ poisťovne, ale ja ho poznám ako pre-borníka v strednej váhe, viete, ja som tiež boxoval, za Pozemné stavby…"
„Boxer!" zajasal Chosé. „Richard, ako ti to hovoril Len-gyel, že aspoň jedna rana bola tvrdá a dobre mierená a spôsobila opuch mozgu a vyrazené zuby."
„Tak nejako."
„A odrazu tu máme strýka Milana, profesionálneho bitkára, otec Karol je bitkár, Robo je bitkár, Rys je dokonca boxer, kúrňa, my ich ani všetkých nestihneme pozatvárať, koľko ich máme… odrazu… vrahov zasratých!"
„Tak moment, Chosé! Nerob si z nich srandu. Myslia to dobre. Edo! Rišo! Sme v obraze?" zastavil ho Mayor.
„Ja áno."
„Ja tiež."
„Tak poďme na to. Čo navrhujete?"
„Edo?" spýtal sa Krauz a odovzdal slovo staršiemu a skúsenejšiemu.
„Chalani pôjdu k nám do kancelárie a kým to všetko majú v hlave, napíšu hlásenie. Podrobné, krok za krokom, ako to bolo a ako to zistili. Ja, Petra a Filip si podáme strýka Milana… keď je už tu. Ty s Chosém zabehnete za babkou Muráňovou a preleštíte jej zrkadlo a naolejujete lanko. Kuky a Vaňa a ešte dvaja sa pozrú po Robovi, ale iba z diaľky, aby sme ho nevyplašili. Ani jeho partu. Niekde tam medzi nimi je náš Peťo a jeho stratená aktovka. Večer sa tu stretneme a uvidíme."
„Tak poďme na to, banda!" súhlasne prikývol Mayor.
„Kurváá…" zavyl Vaňa, keď konečne postrehol, ako mu priamo spred nosa kradnú tlačenku zo žemle.

29

Kľučka zaškrípala a dvere sa neochotne otvorili. Ovanul ho pach kadidla a vlhký vzduch chrámového priestoru. Prebehol uličkou v strede a schoval sa v malej komôrke za vysokým krížom.

Dvere sa opäť otvorili a traja výrastkovia sa drzo roz-hliadli po kostole. Dôstojné ticho ich vôbec neprekvapilo, ani nezastavilo. Bez najmenšieho rešpektu pobehli dopredu a hlbokými predklonmi začali kontrolovať lavice, či tam niekde nie je schovaný.

Okolo Peťa prešiel vysoký muž v čiernom, zostúpil z pódia a zvučným hlasom zapadajúcim do každého záhybu starých fresiek a štukových ornamentov pozdravil.

„Dobrý deň, chlapci, som rád, že vás kroky zaviedli na toto pre vás iste nezvyklé miesto, ale moja radosť z vašej návštevy je o to väčšia, o čo menšia je pravdepodobnosť, že ste tu zámerne."

„Čo mu jebe? Čo to drísta?" spýtal sa malý ryšavý Róba.

Aj Robo sa zľakol hlasnej ozveny.

„Vitajte. Prejdite ďalej, chlapci. Naozaj som rád, že ste prišli. Môžem vám nejako pomôcť?" a rozpažil.

„Zdrháme… je to koko…" zavelil Robo, potkol sa a nedopovedal. Všetci splnili jeho rozkaz bez najmenšieho odvrávania.

Vyleteli von ako vietor a presne tak aj za sebou zabuchli dvere.

Muž sa súhlasne, ale aj trochu smutne usmial a vrátil sa pred oltár. Uklonil sa, naznačil pokľaknutie, pre-žehnal sa zrýchleným nacvičeným pohybom a nechtiac vykročil k Petrovi.

Zbadali sa navzájom.

Muž zarazene postál, potom zvraštil obočie a pootočil sa. Pohľadom skontroloval zavreté dvere.

Pochopil.

„Už môžeš vyjsť."

„Dobrý deň."

„Dobrý aj tebe, chlapče. Volám sa Peter. Dôstojný pán Michalka. Som farár na tejto fare."

„Ja som tiež Peter. Dôstojný žiak siedmej á triedy na neďalekej zédeeške.“
„V tom prípade si vítaný! Ešte k tomu dôstojne. Von asi teraz nepôjdeš…“ a obzrel sa k dverám.
Peter sa trochu vychýlil, aby spoza jeho vysokej postavy aspoň niečo videl, skontroloval dvere a pokrútil hlavou.
„Ja tu už dnes končím a musím zamknúť. Sám tu ostať nemôžeš. No, čo spravíme? Vieš čo, mám nápad! Zavrieme to tu spoločne a vzadu u mňa doma si dáme niečo pod zub na večeru, si za? Pozývam ťa, dôstojný žiak Peter.“
Peter ešte raz s obavami skontroloval vstupné dvere, na chvíľu sa zamyslel a napokon ochotne prikývol.

m

„Pani Muráňová, ale syna ste nevolali, ani keď tu boli kolegovia v uniforme, tak prečo by ste ho mali otravovať teraz, kvôli takej hov… banalite? Syn má predsa svoje starosti, a ak má zasadanie vlády, tak vám mobil aj tak nezodvihne a my sa chceme iba porozprávať o tých veciach, čo ste už povedali kolegom v uniforme! O nič iné nejde, nebojte sa!“
Už to trvalo dlho a Chosé bol oboma rukami opretý o stenu vedľa dverí a od búchania čelom o zárubňu ho delil iba krôčik. Krauz stál a šetril si sily.
„Ale oni mali uniformu!“
„My sme kriminálka, my nemáme uniformu, ale máme odznak a služobný preukaz! Už som vám to povedal aspoň desaťkrát!“
„Ale syn mi povedal, aby som nikomu neotvárala a zavolala ho!“
„Veď ste už volali a neberie vám to.“
„Neberie, asi má zasadanie vlády.“
„No veď vám to stále dookola vysvetľujem, ak má zasadanie vlády, tak vám to nezodvihne! A my sa chceme iba porozprávať, nič viac. Ak by ste otvorili iba na retiazku, ukážeme vám naše preukazy. My sme naozaj od polície.“
„Ja mu radšej zavolám.“
„Ale už ste volali…!“

„Neberie, zase neberie! Asi má zasadanie.“
„Ja tú strigu asi zabijem,“ pošepol Chosé parťákovi. „Pani Muráňová, my sme naozaj od polície,“ skúsil ešte raz.
Ticho.
Po každom rozumnom argumente ostalo za dverami iba rozpačité ticho.
„Skús to s lízankou,“ pošepol Krauz.
Chosé mu niečo naznačil stredným prstom.
„Alebo kozliatka kozliatka…“
„Vieš čo? Urob si ju sám!“ rezignoval Chosé.
Krauz pristúpil k dverám.
„Pani Muráňová…“
Dvere sa pootvorili na retiazku. Krauz si opo vrzli vo premeral parťáka. Chosé neveriaco a zmučene pokrútil hlavou.
„Jak ty to děláš, Karie?“ precedil pomedzi zuby.
Krauz nelenil a vybral odznak.
„Nech sa páči, pani Muráňová, a chcem vám povedať, že vám naozaj veľmi pekne ďakujeme za dôveru a… že pekne ďakujeme, že ste otvorili a… že…“
„Máte pištoľ?“
„Eéé…“ Krauzovi poskočilo obočie a Chosé sa uchech-tol. Už tušil, že ani Richard to nebude mať ľahké.
„Iste! Nech sa páči!“
„Ukážte… bližšie!“
Krauz vyplnil jej prianie.
„To je Glock, naši poliši používajú čezetu osemdesiat-dvojku! Glocka nosí kdeaký lupič a terorista.“
„Uhni!“ odsotil kolega kolegu a vytiahol ozajstnú poli-cajtskú.
„Nech sa páči! Čezeta dva a osemdesiat!“ a Chosé jej ju skoro podal cez štrbinku, len aby lepšie videla.
„A odznak?“
Ukázal jej aj kriminalistický odznak.
„Tak vy môžete ďalej…“ povedala a zavrela dvere. Za-rachotila retiazkou a otvorila dokorán.
Cúvla na vozíčku a usmiala sa. Obaja detektívi ostali zarazene stáť v nemom úžase.

Babka… no… ako sa to vezme, babka! Fešanda s veľmi krátkymi farbenými čiernymi vlasmi a melírom. Oči veľké, hnedé, orámované nalepenými riasami. Neprirodzene stojace prsia vydúvali biele tričko s čiernym nápisom New York Rangers a pod tým bola nezrozumiteľná pokrčená kresba. Značkové rifle dole s vysokou manžetou. Umelecký dojem korunovali biele vysoké tenisky s tromi výraznými pásmi na bokoch.
„Čaute," pozdravila.

Kolegovia si vymenili spýtavé pohľady. To zas bude svedecká výpoveď! Namiesto k vyšetrovateľovi ju na konci asi zavezú k psychiatrovi. A možno sa uňho zdržia aj sami na pokec a priateľské pohladkanie. Ak to s ňou vôbec vydržia až do konca!
Vykročili rázne a ako vždy pravou.
„Moment!" zastavila ich rozhodným gestom. „Vy môžete, on nie!" a ukázala na Krauza.
Vrátili sa za prah dverí. Povolenie na vstup od prokurátora nemali, a navyše to bola pani so stykmi na ministra… tak sa radšej vrátili na chodbu.
„Ale… to je môj kolega a je naozaj poliš a… oveľa lepší detektív než ja, on vedie výsluchy a ja ho iba strážim, aby sa mu nič nestalo, takže ja bez neho nemôžem, pochopte, my sme parťáci…" zaškemral Chosé a Krauzovi nad toľkou duchaplnosťou… a pravdovravnosťou prekvapene vyletelo obočie.
„Fakt si myslíte, že som blbá?"
„Nííjéé…"
„Tak poďte obaja. Máte šťastie, že blonďáci sa mi odjakživa páčili viac ako čierni! Mala som dvoch…"
„Naraz?" vyhŕklo Chosému.
„Postupne," došlo jej, na čo sa jej vlastne spýtal a zahanbene sklonila hlavu a sprisahanecky sa usmiala, „vy ste ale šibal! Samozrejme, že nie naraz! Za našich čias sa také veci, čo dnes filmujú na videokazety, nerobili!"
„Vy pozeráte porno!?" zhrozil sa Chosé.

„Nijéé… opatrovateľka hovorila… a hlavne hulákajte na chodbe! Nech susedia všetko počujú! Hybajte rýchlo dnu!“
Vošli.
Cúvla. Potom ešte, až sa ocitli v obývačke. Všade dlažba a plávajúce podlahy bez prahov. Nábytok samé sklo a chróm, obrovská kožená sedačka, obrovská japonská hifi zostava, obrovský televízor, pod ním video a pri ňom pár kaziet. Krauz si všimol prevrátený obal jednaj z nich, bola na ňom prsnatá blondínka v červených podväzkoch. Obkročmo rajtovala na nejakom spotenom chrbte a oháňala sa čiernym bičíkom. Asi kurz jazdectva pre začiatočníkov. Ideálny pre babky na vozíčku, čo nikdy nepozerajú porno.
Fešanda s melírom si všimla Krauzov skúmavý pohľad a drgla do kolies. Nehlučne sa odviezla k videu, stlačila eject, vybrala kazetu, založila ju do obalu a uložila na miesto.
„Fakt ste poliš… nič vám neujde!“
„To je profesionálna deformácia, ospravedlňujem sa, a tá kazeta je vaša vec,“ mykol Krauz plecami.
„… si myslím!“
Potom sa nadýchla, odhodlane pohodila hlavou, aby im bolo jasné, že sa nemá za čo hanbiť, a prevrátila list.
„Vy ste Arab? Prečo ste taký čierny? Fakt vyzeráte ako terorista!“
Chosé sa trpezlivo usmial.
„Je mi jasné, že od pádu dvojičiek ubehol iba rok, pani Muráňová, a ľudia sú už zblbnutí z televízie, ale môj otec bol inštalatér a narodil sa a aj vyrástol v tomto meste a hranice prekročil iba dvakrát v živote a aj to iba na dovolenku do Bulharska, takže…“
„Keď sme pri tom… ten poznáte, ako príde Usáma Bin Ládin večer z práce domov a pýta sa ženy: Ahoj, miláčik, nehľadal ma nikto?“
Fešanda sa rozrehotala až ju pušapka skoro vyfackala. Chosé sa rozosmial tiež. Krauz sa rozosmial, až keď ho par-ťák zmrazil pohľadom.

Krauz vypadol na chvíľu z roly, lebo sa zahľadel na balkón a v mysli už zvažoval možnosti babkinho výhľadu a serióznosť jej výpovede. Balkón bol totiž naozaj betónový. Aby si získal späť jej dôveru, rozosmial sa tiež a pokúsil sa o reparát.
„Aj ja poznám jeden… Usáma vojde do bordelu a spýta sa…“
„No… to by sme ani nemuseli,“ skočil mu do reči Chosé.
„Ako mu na konci kvapká z nosa namiesto z…?“ a opäť sa rozrehotala. „Ten poznám! Perfektný! A tento poznáte: Zajac ide po lese a na hlave má natiahnutý primeros a na ňom acylpirín, a…“
„Koko… chcem povedať chujovsky ho bolí hlava, čo?“
„Nóó! Poznáte? Boha, s vami je sranda! Tak si sadnite, dáme si niečo! Nepoznáte nejaký, čo nepoznám?“
Drgla do kolies a zaviezla sa k baru. Na kolená si položila tácku, fľašu a šesť pohárikov. Neuveriteľne vrtko sa

otočila, zabalansovala a bez najmenšieho úrazu doviezla náklad k stolíku.
„Sadať! Skoč do chladničky, je tam džús!“ zavelila teroristovi.
Chosé a Krauz zaváhali.
Postrehla to a stuhla. Prižmúrila oči a pomedzi zuby pre-cedila.
„Ak… mi teraz poviete okrídlenú unudenú vetu z druhotriednych detektívnych seriálov… tak vás okamžite vyhodím!!“ a jej zdrvujúci pohľad ich ani na chvíľu nenechal na pochybách, že to naozaj spraví.
„Nie… nepovieme! Sme síce v službe, ale my môžeme…“ zachránil situáciu Krauz a drgol do Chosého.
Terorista s policajnou pištoľou odišiel do kuchyne a priniesol pomarančový džús.
„Aj mandarínkový, ja pomaranče nemusím.“
Tak sa prebehol ešte raz.
„Ja… ak dovolíte…“ Krauz jej vzal náklad, bezpečne ho položil na stolík a rozlial do pohárikov.
Labužnícky privoňala.
„Päťdesiatdvojka… zlatá, od pána ministra… šľak ho traf, kde je… tak!! Na nás, páni bratia!!“ a hodila ho tam.

Hodili aj oni.
Sviňa! Ozajstná zlatá päťdesiatdvoja a pálila aj profíkov! Žmúrili a dychčali do zavretej päste.
„Bošácka?“
„Nie, Žochárska.“
„Píše, sviňa! Tak,“ Krauz sa posunul bližšie na sedačke, „my by sme…“
„Urob to ešte raz, a potom vám to všetko porozprávam.“
Urobil to ešte raz. Privoňala, ale nehodila ho tam, iba si odpila. Usrkla ako z horúceho čaju. Prestala sa usmievať. Zvážnela.
„Prepáčte,“ povedala, „nie som bláznivá, iba sa nudím. Prepáčte mi to privítanie, trochu som chcela vyskúšať vašu trpezlivosť.“
„Prečo… prepáčte? Náhodou to bolo originálne,“ mával rukou Chosé, akože sa nič nestalo.
„Ty drž hubu! Máš ho strážiť, a nie vypočúvať!“
Teraz sa rozosmiali naozaj úprimne. A všetci traja. Krauz počkal, kým dopila, a dolial jej.
„Čo… to bolo?“ spýtal sa a pohľadom ukázal na vozíček.
„Kurva šmykľavý prechod pre chodcov. Ja som nestihla uhnúť a on zabrzdiť. Bola som abstinentka a on profesionálny vodič autobusu s miliónom kilometrov najazdených bez nehody. Nikdy nepil. Ani na Silvestra. Tak to odprisahal aj do protokolu.“
Pohladkala operadlo.
„Keď ma doň prvý raz posadili, vypila som jednu takúto sama za večer. Na radu psychológa. Rady psychológov sú v takých situáciách nahovno, chlapci moji, ale táto bola dobrá. Síce som sa dogrcala ako svadobný pes, ale časom si človek zvykne. Jeden znesie ako hovädo, ak má motiváciu. Sviňa telo, zvykne si aj na robotu, nie to ešte na vozík… a slivovicu. Tak… sa tu ponevieram a rozvážam a čakám, kedy sa už skončí zasadanie vlády. Ale aj potom to stojí za prd, prinesie mi pomaranče… Bože!! Ako ich nenávidím!!… Zdrží sa pol hodiny, spýta sa, či niečo nepotrebujem, a vypadne, lebo sa ponáhľa niekam na služobnú cestu. Jediný syn. Jediné dieťa. Nikoho iného nemám… a nemá na mňa čas!“

Chvíľu mlčali.
Utrela si slzu.
„Ale… aspoň vám dal spraviť zrkadielko.“
Pohodila hlavou dozadu, zhlboka sa nadýchla a nasilu sa usmiala.
„Perfektný prechod od sentimentu k meritu veci! Mal pravdu tento tu, ty vedieš výsluchy, však? Ale on iba na stráženie nevyzerá, skôr by som ho tipla na… na… dobre, dobre! Nebudeme to rozvádzať! Dal! Máš pravdu, dal mi urobiť zrkadielko. Tam je, v rohu na balkóne, potom sa tam pôjdeme pozrieť, môžete si ho aj vyskúšať, aby ste mi verili. Teraz vám poviem, čo som videla. V inkriminovanom čase som sedela na balkóne.“
„Moment! Odkiaľ máte tie výrazy? Glock, čezeta, inkriminovaný čas…“
„Vzadu v spálni mám počítač, chlapci moji, internet je všemohúca vec… poznáte to, nie?“
„No…“

„Okrem toho som čítala asi všetky kriminálky na svete, Ed McBain, Erle Stanley Gardner, Diek Francis… ale aj klasiku, Agáta, Doyle, čo ja viem… ešte keby niekto začal písať detektívky z domáceho prostredia, to by bolo fajn, ale u nás sa nič nedeje, tak sa asi nedočkám nikdy! Škoda.“
„U nás sa deje, pani Muráňová, ale… buď o tom píšu amatéri, a tak to aj vyzerá, alebo sa k tomu iba odhodlávajú profesionáli, ale stále nemajú čas.“
„A… vy dvaja by ste nemohli? Veď ste z oddelenia vrážd!“
„No… aby som pravdu povedal… tento terorista tu má po večeroch úplne iné záujmy než je písanie a ja naozaj nemám čas, takže…“
„Ako myslíte. Ale je to škoda! Keby sme sa napríklad my dvaja dali do kopy, teda vaše skúsenosti a moja fantázia, bola by to bomba!“
Krauz sa usmial a ukázal na balkón.

„Pre nás sa bomba odohrala tam na tom balkóne, o tom by sme chceli niečo počuť.“
„Iste… s vami je ťažká reč. Idete priamo na vec, ako Ca-rella z osemdesiateho siedmeho, ale nevadí. Tak teda… bolo jedna osemnásť…“
„Ako viete?“
Vyhrnula si rukáv na tričku a ukázala im Rolexky.
„Pravé! Bez nich sa ani neto…“
Chosé uznanlivo ohrnul pery.
„Jeden ojazdený bavorák na koženom remienku…“
„Nový, kamoško! Pokračujem!“
„Moment! Teda bol už pondelok, áno?“
„Práve sa začínal.“
„Pili ste niečo v nedeľu večer?“
„Samozrejme! Dehydratácia škodí pleti!“
„Myslím alkohol.“
„Aj ja.“
„Pani Mur…“
„Dóóbre! Pila som džús! Alkohol pijem iba v spoločnosti. Iba… ak príde za mnou, lebo ja do nej nechodím. Fakt!“
„Verím!“
„Čo? Že nechodím?“
„Nie, že ste nepili alkohol.“
„A terorista?“
„Aj ja!“
„To je dôležité, inak nemá význam, aby som vám čokoľvek prezradila!“
„Veríme.“
„V tom prípade pokračujem… bolo jedna osemnásť a dopila som druhý poldecák, lebo mi bola zima.“
Krauz si zhlboka vzdychol, ale k slovu sa nedostal.
„Dóóbre, dobre, dala som si dva, maximálne tri! Zrkadlo som mala nastavené naľavo, aby som videla príjazdovú cestu a križovatku, tam sa totiž stále niečo deje. Napravo je iba bralo, koniec slepej uličky a iba jeden vchod, tridsiatka, takže nuda. Zhora sa ozvalo zaškrípanie kovu a buchnutie. Všetky balkóny

vo vedľajšom vchode na tricine sú zamre-žované kvôli tomu, že sú v tesnej blízkosti hradného brala a čisto teoreticky by sa šikovný vlamač tadiaľ mohol dostať dovnútra. Tušila som, že sa niečo deje s mrežami, lebo zvuk to bol jednoznačný, taký kovový. Otočila som zrkadlo doprava a… skoro som omdlela od prekvapenia! Visel tam muž! A zliezal dole!“
„Moment! Všetky nie sú zamrežované.“
„Nie. Horné poschodie nie je. Asi sa to architektovi zdalo zbytočné. Tretie je už dosť ďaleko od brala, tam mreže nedali, takže ja som ho videla už na mojej úrovni na druhom.“
„Ako vyzeral?“
„V pohode.“
„To som naozaj rád a… inak?“
„Ako opica.“
„Prečo?“
„Ruky a nohy zakvačené do mreží, zadok vystrčený do ulice a rúčkoval bez najmenšieho náznaku námahy. Okamžite bol dole. Naštval ma. Zliezol tak rýchlo, že keď som za ním chcela otočiť zrkadlo, zaseklo sa mi lanko a na prízemí som ho stratila.“
„Čo bolo potom?“
„Stiahla som si zrkadielko k sebe, náhodilá lanko do vo-diaceho kolieska a snažila sa opraviť otočný kĺb. Medzitým sa ozvalo tupé zadunenie a chvíľu nato do ticha ulice niekto povedal… kurva boha aj s tým… to si pamätám Presne.“
„Potom ste vysunuli zrkadielko.“

„Nie! Nešlo to! Klb na konci teleskopu nie a nie povoliť. Kým som sa s ním mordovala, počula som dupot, potom niekto niečo dole na ulici mumlal a druhý sa mu snažil odpovedať, alebo ho okríkol, alebo niečo také a ozvalo sa stonanie a potom opäť dupot, ale dunivý v priechode. Aspoň mne to znelo ako z tunela, takže to musel byť priechod dole na Zvonkovú ulicu.“
„A?“
„A potom som vysunula teleskop. Viete… ono to celkom dobre funguje na boky a dole, vidím každého, kto prichádza po chodníku pod nami, vidím všetkých susedov, čo fajčia na

balkónoch, ale oproti cez ulicu je zlý uhol, tam sa pozerá veľmi ťažko. Kým som sa naštelovala, videla som už iba nejakú plaziacu sa postavu od kontajnera k priechodu, snažil sa postaviť a štveral sa popri múre, ale ostal kľačať a znehybnel. Mal čudne dlhú bielu košeľu.“
Krauz si s parťákom vymenili pohľady. Krauz sa pýtal, či budú robiť dobrých policajtov do nemlátom, alebo už pritvrdia, a Chosé mu odpovedal, že nevie. „Pani Muráňová…“
„A teraz to príde,“ zašepkala. „Čo?“
„Upodozrievanie.“ Krauz sa musel usmiať. „Aj čítanie myšlienok je vaším koníčkom?“
„Nie… detektívok! Všetci ste rovnakí, románoví aj skutoční, nemám pravdu?“
„Máte, takže, blbá nie ste…“
„Díky.“
„Prečo ste hneď nevolali políciu?“
„Nedalo sa.“
„Kolegom v uniforme ste povedali, že vám syn zakázal.“
„Povedala, lebo ma otravovali, a chcela som sa ich už zbaviť. Nechcela som sa zahadzovať so seržantmi z ulice, vedela som, že musia prísť profíci z kriminálky, a tak som ich vystrašila. Stačilo povedať, že syn je minister, zasalutovali a zdupkali. Všetci uniformovaní majú vetry z ministrov!“
„Aj my v civile, ale maskujeme to.“
„Nahovno taká polícia!“
„Nahovno takí ministri, keď štvú ľudí a aj vlastné matere proti zákonom a spravodlivosti!“
„Neštve! Môj nie! To som si iba vymyslela. V skutočnosti som chcela volať, ale mobil mi spadol na dlažbu a otvoril sa kryt na baterke a tá vypadla. Odfrngla pod skrinku. Jasa až tak hlboko nezohnem… prepáčte.“
Krauz si s Chosém opäť vymenili pohľady. Skôr im bolo trápne, než vyčítavo.
„Prepáčte.“
„To je v poriadku. Verte mi, chcela som niečo spraviť, ale s touto rachotinou,“ udrela po rúčke na vozíčku, „toho veľa

nezmôžem. Vyšla som na chodbu a zazvonila som susedke, ale nikto neotvoril. Bolo už dosť neskoro. Chcela som, aby niekto zavolal záchranku. Vrátila som sa a pozorovala ho. Zvädol. Bol bezvládny. Asi… zomieral a ja… som mu nemohla privolať pomoc. Možno, keby som privolala lekára, pomohli by mu, ale ja som nemala ako. Mobil mi nefungoval a suseda neotvárala a ďalej sa na vozíčku nedostanem. Veľmi ma to mrzí. Viete, chalani, my vozíčkari máme dobré srdiečka, iba nohy máme pokazené."
Hlava jej klesla na umelo vztýčené prsia. Krauz jej vzal ruku a počkal, kým sa im nestretli pohľady.
„Pani Mura…"
„Erika…"
„Erika… prepáč… te…"
„Prepáč!"
„Nie, to sa naozaj nehodí. Tak prepáčte! Trochu inak nám to interpretovali a trochu inak to vyzerá teraz. Verím, že ste urobili, čo sa dalo. Ale… ešte… ako ten chlap vyzeral? Viete?"
„Rifle a bunda. Vlasy mal čudné, také svetlé, skoro až žlté, a stáli mu ako nagelované. Určite drahý strih a musel ho robiť profík kaderník. Mladý chalan, liezol ako orangutan."
„To, čo ste počuli dole na ulici, mohla to byť bitka?"
„Nie… neviem… boli to rýchle zvuky, krátky rozhovor a potom stonanie… asi bitka a potom útek cez priechod. Neviem presne."
„Dobre… keby sme chceli svedeckú výpoveď, prídete k vyšetrovateľovi?"
„Prečo? Veď vyšetrovateľ môže vziať prenosný písací stroj alebo laptop a prísť sem, nie?"

„Aha! Zabudol som, čítate. Iste, tak ho sem pošleme."
„Fajn!"
„No… to by asi bolo všetko."
„Nie! Nie je! Dáme si ešte po jednom a… chcem od vás sľub. Od oboch. Že sa ešte niekedy zastavíte na pokec… som tu stále sama."
Obaja ako na povel prikývli. Chosé si pleskol po stehnách.

„A nabudúce môžete zohnať aj nejaké baby, urobíme si žúr…“
Namiesto aby sa urazila, rozrehotala sa úprimným smiechom.
„Môžu byť aj takéto?“ a pohladila operadla vozíčka.
„Jedine takéto!“
„Príma! Poviem synovi, akú som mala vzácnu návštevu a ako sme sa narehotali.“
Stuhli.
„No… ani by ste nemuseli.“
„Bóóže! Čo ste vytrasení! Fakt si myslíte, že všetci tam hore sú svine?“
„Néé!“
„Sú! Ale nehovorte mu to.“
Opäť sa rozosmiali.
Keď Krauz otváral služobné auto, Chosé na neho pohoršene pozrel.
„Keby ťa tak videl nový minister, že si požil a ideš do auta! Skolaboval by, prežehnal by sa, predal by ti odpustky v hodnote desať percent tvojho služobného platu na tri mesiace a potom by novinárom povedal, že reforma vnútra sa už začala!“
„Chosé, iba idiot môže zabrániť kriminálke stýkať sa s ľuďmi. A občas si s nimi aj štrngnúť. Veď my z nich žijeme, čerpáme z nich informácie a snažíme sa ich nahovoriť na spoluprácu, aby nám konečne pomáhali a verili, že sa im oplatí nebáť sa vagabundov a vydieračov a hajzlov z ulice. Iba ľudia nám prezradia, kto je vrah, kto kradne a kto bije svoju ženu, týra deti a pestuje marišu, nikto iný, len ľudia nám to prezradia. Kto toto nepochopí, je naprd minister! A nie len minister, aj prezident, aj riaditeľ.“
„To mu poviem.“
„Bonzák!“
Nasadli. Krauz naštartoval.
„Ale priznám sa ti, to s tým žúrom nebol zlý nápad. Môj! Vozičkárku som ešte nemal,“ zalizol sa Chosé.
„Prasa!“
Krauz zaradil rýchlosť, ale kým sa pohol, zamyslel sa a sebakriticky pokýval hlavou.

„A veríš, že ani ja nie, parťák? Zorganizuj to.“

31

Zotmelo sa. Dážď vystriedal vlhký sneh. November chcel byť silou-mocou prvý zimný mesiac, ale nešlo mu to. Sneh sa menil na kašu a kolesá áut sa čľapkali v nechutne šmykľavej kaši.

Keď prišli Krauz a Chosé do kancelárie, Milan Mikuš už bol naklepaný. Žiadny koks ani heroín, znamenalo to iba toľko, že prvotné oťukávame už mali s Burgerom za sebou a Milan sedel uprostred miestnosti na drevenej stoličke ako kôpka nešťastia. Ani profesionálny bitkár s peknou paletou odsedených rokov to nemal vo vraždárskej kancelárii ľahké. Nikto to nemal v ich kancelárii ľahké. Vrátane detektívov.

Išlo o vraždu malého chlapca.

Starý Burger sedel oproti trestancovi a prepaľovali sa pohľadmi. Filip pochodoval po miestnosti a do všetkého vrážal a lomozil. Petra sedela v kresle s pripraveným zošitom. Bol prázdny, iba pár čmáranín. Podchvíľou zlomila hrot ceruzky, prešla sa k strúhadlu, potom sa zase vracala späť a zrážali sa s Filipom a jednoducho Burgerovi prekážali a nemohol sa sústrediť. Vaňa a Kuky naháňali Róba a Burgerovi chýbal parťák, s ktorým by rozohrali hru na dobrého a zlého policajta. Chýbal mu aj Hanzel, ktorý sedel v nemocnici pri chorej manželke, a tak keď sa otvorili dvere a vpochodovali Krauz s Fischerom, Burger sa víťazoslávne hodil na operadlo a škodoradostne zagánil na úbožiaka pred sebou.

Teraz niečo zažiješ, ty pes! Ale nepovedal mu to, iba si to pomyslel.

Krauz spýtavo pozrel na Burgera. Využil chvíľu, kým bol ešte za Mikušovým chrbtom. Burger nenápadne pokrútil hlavou. Krauz žmurkol, akože to nevadí, už sme tu a ideme ti na pomoc!

Opláchli si ruky, zapálili si a nenútene začali medzi sebou konverzovať na tému miesto činu a všetky záhady okolo neho. Mikuša ignorovali. Dosť prekvapene na nich civel.

„Chlapec dostal ranu ako od profíka, a tá ho zlomila,“ prehodil nenútene Krauz a upratoval si stôl.

„Ale tlkli ho aj predtým," namietol Chosé a rozbalil si obloženú žemľu.
„A máme tam aj toho balkónového…"
„Ale ten s tým nemusí mať nič."
„Nemusí, ale môže! Aj tak by som skôr povedal, že je to niekto z Peťovho okolia. Niekto…"
„Koho poznal?"
„Nóó…"
„Myslíš spolužiaci?"
„Nóó… alebo aj bližšie."
„Ty myslíš…"
„Neviem."
„A ty, Edo, ty čo myslíš?"
„Ja som za."
„Niekto ho tam priviezol."
„Niekto, kto má auto."
„Niekto z rodiny?"
„Nó…"
„A bitku dostal poriadnu, musel to byť profesionálny bitkár."
„A asi sa poznali."
„Takže niekto z rodiny? Vážne?"
„Možno."
Mikuš prekvapene pozeral z jedného na druhého a tretieho.
„Ja… som ešte tu…" ozval sa nesmelo.
Ako na povel sa všetky pohľady sústredili na neho. Krauz sa prekvapene spýtal.
„Prepáčte, ja som si vás ani nevšimol… a vy ste kto?"
„Mikuš… Milan Mikuš, ja som Peťov strýko."
„Strýko! Tak prepáčte, že som si vás nevšimol, určite si pozornosť zaslúžite. Takže rodina! Takže ste ho poznali!?"
„No… samozrejme… veď som jeho strýko."

Krauz sa lenivo postavil a sadol si na Burgerovu stoličku. Chosé si lenivo prisunul svoju. Uprostred kancelárie vytvorili trojuholník a Mikuš na jeho hrote už banoval, že sa vôbec ozýval.

„Takže strýko,“ vzdychol si Chosé, „nepríjemné…“
„Prečo? Ako to myslíte?“ ohradil sa Mikuš.
„Nič! Níič… ja len táák…“
„Vy… ste už boli trestaný?“ vystrelil Krauz.
Mikuš musel pootočiť hlavu a sústrediť sa na neho. Aby to mal ešte ťažšie, Chosé si odsunul stoličku viac na bok.
Mikuš si zhlboka vzdychol. Už to tu je zase. Títo fízli nevedia nič iné, iba stále dookola klásť jednu jedinú otázku, čo sa naučili v policajnej škole. Boli ste už v minulosti niekedy trestaný?
„Bol.“
„Za čo?“
„Výtržnosť, ublíženie na zdraví…“
„Pozrimeže!“ zdúpnel Krauz. „Ale… v tom prípade vitajte v našom kolektíve! Presne takého hľadáme!“
„Ja som si to už odsedel!“ zrúkol Mikuš.
Ani ich nehlo.
„Auto máte?“
„Mám… doboha!“
„Cudná značka.“
„Renault… starý.“
„Kedy ste ho videli naposledy?“
„V utorok večer, už som to tu všetko povedal vášmu kolegovi!!“
Mikušovi stúpal tlak. To bolo dobre. O nič iné im nešlo.
Mikuš zovrel pery. Ten starý predtým aspoň vedel, čo chce, títo dvaja, čo doleteli ako odtrhnuté vagóny, kládli nelogické otázky a zjavne ani nevedeli, čo chcú. Štvali ho.
„Od utorka minulého týždňa ste nejazdili?“ skúsil Krauz.
„Nejaz… prečo?“
„Pýtal sa, kedy ste ho videli naposledy?“ zakontroval Chosé.
Otázky sa na striedačku začali sypať raz zprava, raz zľava.
„V utorok minulý týždeň!“
„To sa o toho svojho štvorkolesového miláčika príliš nezaujímate!“
„Auto? Jáájj! Auto! To som videl aj včera! Ja som myslel Peťa.“
„Prečo Peťa?“
„Čo prečo Peťa… veď oňho ide, nie?“

„Nie! Ide o vaše auto… kedy ste ho videli naposledy?“
„No… pred tromi hodinami… ako ma zatkla táto tu… pardon, chcem povedať, vaša kolegyňa.“
„Takže kolegyňa. Prečo vás zatkla?“
„No… viem ja!? Veď tu sedí, tak sa jej spýtajte!“
„Pýtam sa vás!“
„Ja… ani netuším…“
„Asi ste nevinný.“
„To som!“
„Tak potom prečo vás zavreli?“
„To už bolo dávno!“
„A dnes?“
„Čo dnes?!“
„A minulú stredu?“
„Čo minulú… počúvajte… čo v stredu!? Ja som ho videl v utorok! Už som to tu…“
„Kedy v utorok?“
„Večer!“
„Kedy?“
„Okolo desiatej.“
„Auto?“
„Nie auto! Peťa! Či… vy sa pýtate na auto?“
„Kedy ste ho umývali?“
„Peť… auto?“
„Auto! Alebo… vy ste umývali aj Peťa?“
„Peťa!? A načo? Nie, neumýval!“
„Tak prečo ste to povedali?“
„Nepovedal! Vy ste to povedali! Ja… vy…“
„Tak kedy ste ho umývali?!“
„V sobotu! Auto som umýval v sobotu!“
„Aj vysával?“
„Aj“
„Prečo?“
„Čo prečo!? Lebo to robím každú sobotu!“

„Tak prečo práve túto?“

„Akože prečo práve túto!? Veď vám hovorím, že auto umývam každú sobotu!! Tak aj túto…“
„Aj vysávate?“
„Aj vysávam.“
„Aj kufor?“
„Aj! Všetko!“
„Takže ak by v ňom niekto bol, povedzme v kufri, tak už je všetko po vysávané, poupratované… však?“
„Ale… kto by tam mal byť!?“
„Umyli ste ho?“
„Umyl!“
„Aj krv?“
„Aj… počkajte!! Akú krv!? Preboha živého… čo to tu na mňa…“
„Vy ste nám nevymenovali všetky trestné činy, za ktoré ste sedeli!“
„No…“
„Znásilnenie…“
„To nebolo znásilnenie! Už som to tu hovoril!“
„Tak znova!“
„Vyšiel som z lochu, nemal som kam ísť, tak som požiadal moju bývalú, či by ma… dočasne. Domov k rodičom sa mi akosi nechcelo, otec sa nevedel zmieriť s tým, že… že… no, nevedel sa zmieriť! Tak ma prichýlila. Býval som u nej a… aj platil! Poriadne draho! Potom chcela viac, tak som platil viac! Potom chcela ešte viac, ja som už viac nemal. Chcela sa ma zbaviť, chcela ma vyhodiť a nevedela ako, aby som nezúril, tak si vymyslela znásilnenie a išla na políciu! Ani som sa jej nedotkol! Tie škrabance si urobila vlastnými nechtami! Všetko si vymyslela!“
„Vy občas zúrite?“
„Nie.“
„Teraz ste povedali, že… aby som nezúril.“
„To iba tak. V súvislosti s ňou. Puča jedna, vedela ma vytočiť do nepríčetnosti! Inak nie. Iba občas, keď si vypijem… ale už nepijem, takže už nie.“

„Nie, občas, inak nie, takže už nie, kto sa v tom má vyznať? Pán Mikuš, a v stredu ste pili?“
„Nie!“
„A zúrili?“
„Nie!“
„Ako to viete?“
„No…“
„Robíte automechanika.“
„Robím… a aj klampiarčinu.“
„Jedno pivečko pod zdvihákom…“
„No… jedno…“
„Niekomu urobíte dobrú cenu, tak prinesie z vďačnosti fľaštičku…“
„No…“
„Večer to už môže byť pár pív a pár poldeci…“
„No…“
„Takže ste pili!“
„No… nebol som v šenku! V stredu som určite nebol v šenku!“
„Na to sa nepýtame! Nás zaujíma, či ste pili alkohol!“
„No…“
„Prečo si z minulého týždňa pamätáte akurát stredu?“
„Ja si nepamätám stredu! Teda… nie akurát! Ja si pamätám aj iné dni. Ale stredu preto, že mal prísť Peťo a dorobiť toho žltého žigulíka a neprišiel. Nikdy sa na mňa nevybodol, až v stredu, a ja som musel makať až do polnoci, preto som si istý, že som v šenku nebol. A ešte som si spomenul aj na to, že som volal Eve, ako jeho mame, že čo je s ním, a bola dosť nervózna, lebo ho vraj tiež ešte nevidela a že sa mi akurát pokúšala dovolať, že či Peťo nie je u mňa, ale mal som mobil v kancelárii a zváral som a nič som nepočul, takže…“
„Takže ste pili!“
„Čo furt máte s tým pitím!? Dal som si pivo, no bóóže! Robil som a potil som sa, ale opitý som nebol! Robil som až do polnoci!“
„A pod vplyvom alkoholu ste zúrivý!“
„Nie! To mi iba tak vyhŕklo v súvislosti s mojou bývalou!“

„A čo to ublíženie na zdraví a výtržnosti, za ktoré vás odsúdili!?“ Chosé sa posunul bližšie.
„No… to bolo! To je už dávno preč.“
„Tri roky.“

„Dávno! Ja už…“
Filip sa postavil za jeho chrbát.
„… nepijem! Pred pár rokmi som vyhádzal jednu krčmu, ale nasrali ma!! Ale odvtedy… a odsedel som si to naozaj poctivo! Tak čo furt…“
„Lebo Peťo bol zbitý,“ povedal tichučko Krauz a tiež sa posunul bližšie.
„Peťo… ale,“ zaodŕhal Mikuš a preletel pohľadom z jedného na druhého.
„A veľmi zbitý… takpovediac odborne zbitý… kým zomrel.“
Mikuš zaťal päste a spojil si ich na prirodzení.
„No… to hádam nie! Vy si myslíte, že ja!? Že ja by som!? Boha! Kúúrva!“ zasyčal.
Filip mu položil ruku na plece.
Mikuš prudko vstal a zahnal sa dozadu na Filipa. Jeho nervóznu reakciu nikto nečakal, ani Filip nie. Odletel dozadu a vrazil do plechovej skrine.
„Vy ste jebnutí!?“ zreval Mikuš a zhodil stoličku.
V tom momente sa rozleteli dvere. Usmiaty Vaňa a chichotajúci sa Kuky vpadli dnu. Ani nezavreli dvere. Ostali zarazene stáť.
Kuky pochopil prvý.
Zdrapol návštevu za jednu z mávajúcich rúk a skrútol ju dozadu. Uhol sa dobre mierenému kopancu do kolena a udrel na solar. Návšteva sa prudko predklonila. Kuky mu rozbalil päsť a chytil konce prstov. Otočil dlaňou hore a prudko mykol. Mikuš zasyčal a chcel si pomôcť voľnou rukou, chytil Kukyho za plece, pritiahol si ho k sebe a chcel mu dať basistický pozdrav. Úder čelom na koreň nosa. Mikuš nevedel, že Kuky bol v base aspoň tak často ako on. Ale nie za mrežou, pred ňou ako vypočúvajúci, a maniere tohto prostredia ovládal aspoň tak dobre ako on. Kuky

uhol hlavou a Mikušova tvár mu spočinula na ramene. Chvíľu to vyzeralo, akoby sa práve stretli a zvítali dvaja dobrí kamoši po dlhej dobe. Idylku narušil Kukyho nenápadný, ale o to razantnejší kop kolenom. Mikuš ustúpil a zvraštil tvár. Kuky mu zovrel prsty druhej ruky, predpažil a potiahol hore. Mikuš zaskučal, postavil sa na špičky a stratil rovnováhu.
To všetko sa stalo tak rýchlo, že Filip si ani nestihol po-šúchať zátylok a Burger sfúknuť zápalku. Krauz reagoval najpohotovejšie, postavil návštevníkovu stoličku a razantným kopancom mu ju poslal za kolená. Kuky už iba potlačil. Bolo po boxerovi.
Mikuš pristál na stoličke a uvoľnené dlane využil na rýchlu masáž nakopnutého rozkroku.
„Vitajte, pane," povedal Kuky a nespúšťajúc z návštevy oči si vyzliekol kabát.
„No fasa! Chvíľu vás nechám bez jedla a od hladu ste ako besní, chlapci," pokarhal ich Vaňa a na stôl postavil igelitku.
„Potrebujete pomôcť?" spýtal sa Kuky Krauza.
„Ani nie, až doteraz sme to mali pod kontrolou, iba váš príchod nám to akosi skomplikoval… ale keď si už tu, mohol by si ostať…"
„Pre istotu…" dodal Chosé.
„Tak pre istotu…" súhlasne prikývol Kuky, zavesil si kabát, zdrapol stoličku a aj s návštevou ju otočil do pôvodného smeru. Obišiel Mikuša, predklonil sa a Krauzovi nespoločenský otrčil zadok.
„Aby bolo jasno… chlapče… ak sa ešte raz zaženieš na poliša, zbijem ťa a bude ťa to bolieť, rozumel!?"
„Vyser si…"
Kuky ho zdrapol za krk, zatlačil a mykol nahor. Mikuš mal zatiaľ plné ruky vlastných vajec a nestihol reagovať, takže sa začal dusiť. Kuky počkal, kým nesčervenal, potom rýchlo pustil, ale neodstúpil. Dýchal mu na tvár.
„Tá istá otázka."
„Dobre… kurva… jasné… čo si zač? Brús Vilís, alebo čo?"

„To je jedno, ale som tu, tak na to mysli a tomuto tu povedz, na čo sa ťa pýta, a iba čistú pravdu, lebo…“ a v predklone ukázal rukou za seba.
Kuky sa vystrel, pohýbal ramenami a ponaprával si prsty. Hlasno zaprašťali. Bolo to nechutné. Potom zavrtel hlavou a aj krk zaprašťal. To už bolo hrozne nechutné.
„Jasné?“
„Dobre…“ súhlasil Mikuš a atmosféra sa trochu zmenila.
„Au…“ povedal Filip Kiss a pošúchal si temeno. Petra sa usmiala a zakryla si tvár zošitom. Na to, aby mohol de-

tektív stáť za chrbtom vypočúvaného, nestačí iba snaha. Zvlášť ak je to pán vagabund vyškolený rokmi strávenými v doškoľovacom stredisku bez možnosti podmienečného prepustenia.
„Ty debil,“ začal milo Chosé, posunul sa ešte bližšie a úplne opomenul fakt, že predtým to bol pán Mikuš, „tak kedy si toho chlapca videl naposledy? Ale teraz už vážne, lebo…“ a pozrel na Kukyho.
Kuky si vzal z Vaňovej igelitky rožok s párkom a vážne pokýval hlavou. To pokývanie patrilo návšteve, nie Váňo-vi. Od istého času, keď Váňovi pomohol pri jednej potýčke na železničnej stanici, si od Vaňu mohol zobrať čokoľvek a kedykoľvek aj bez pokývania. Ako jediný z partie, lebo inak si Vaňa svoje vedel tvrdo obhájiť.
„V utorok.“
„Čo ste robili?“
„Ja Toyotu Corollu, menil som olej a ventilátor a Peťo žltého žiguliaka nula sedmičku, odišli mu tlmiče.“
„A v stredu?“
„Už neprišiel.“
„Na…“ Krauz mu podal Peťov zošit s domácimi úlohami.
„Načo?“
„Pozri sa na posledný dátum.“

Mikuš nalistoval poslednú zapísanú stranu. Čumel na list s vypočítanými príkladmi. Čumel na dátum zo stredy. Prižmúril oči. Usmial sa.
„Tak preto…“
„Tak preto!“ Chosé sa neusmial.
„Dám si pohár vody a cigaretu… konečne!“
Krauz si s parťákom vymenili spýtavé pohľady.
„A potom vám to vysvetlím…“
Kuky pokročil k stoličke. Krauz ho zastavil odmietavým gestom.
„Čo… vysvetlím?“
„Ten dátum a prečo ste Peťov zošit našli u mňa.“
Krauz si ho pochybovačné premeral.
„A… som aj hladný…“ skúsil nešťastník.
Vaňa vyceril zuby, pozrel na igelitku pred sebou a kývol mu rukou.
„Tak poď, chodiaca mŕtvola!“
„Tak aspoň cigaretu…“ súhlasil Mikuš po zrelej úvahe.
Krauz pozrel na Filipa. Bol najmladší. Aj tak sa nevedel zmieriť so skutočnosťou, že by chlapovi, čo ho pred chvífou skoro prizabil, mal dať pohár vody. Ale spravil to. Cigaretu mu podal sám Krauz.
„My sme sa s Peťom učili matiku spolu. V kancelárii, je oddelená od dielne sklenenou prepážkou. V utorok si u mňa v kancelárii robil domácu úlohu na štvrtok. Písali sme ju v utorok, ale dal tam dátum zo zajtrajška, teda zo stredy, aby si učka a chalani nemysleli, že si píše úlohy v deň, keď im ich dá. To vraj robia iba bifľoši. V utorok mali matiku a dostali úlohy. V stredu matiku nemajú, majú ju až vo štvrtok, a to, čo je tu napísané, sme počítali v utorok s dátumom zo stredy. Vždy sme to tak robili. Peťo má matiku… mal… matiku rád a ja tiež a často sme sa spolu hádali nad riešením a…“
„Chceš mi povedať, že si mu pomáhal?“
„Ja som ho to učil.“
„A písali ste to v utorok?“
„V utorok s dátumom zo stredy.“

„Prečo je zošit u teba?“
„Lebo mal v stredu prísť, dorobiť žiguliaka a zobrať si zošit na štvrtok do školy. Preto mám aj zbierku riešených úloh u mňa, lebo sme vždy počítali spolu a k tomu sme ju potrebovali, nikdy nerátal príklady sám doma. Doma… nemal s kým. Bracho zarábal. A to je celá záhada zošita a dátumu zo stredy.“
Chlapi v kancelári stuhli. Petra zlomila hrot ceruzky, ale netrúfla si vstať a zastrúhať si ho. Mikuš sa víťazoslávne uškrnul a hodil sa na operadlo.
Krauz odsunul stoličku a vstal. Vyšklbol mu zošit z rúk a sadol si na miesto. Pošúchal si nos, nalistoval číslo posledného príkladu zo zošita v zbierke riešených úloh a porovnával výsledky. Všetko sedelo. Burger ho pozoroval a…
„A nasledujúci?“
Krauz pokýval hlavou a oči sa im ponad stoly stretli.
„Aj mne to napadlo.“
Krauz vstal a ukázal na svoju stoličku.
„Poď sem!“
Počkal, kým sa prekvapený Mikuš prevtelil do role detektíva. Pohodlne sa oprel lakťami o stôl.

„Príma.“
„Nefrfli! Na!“
Krauz mu na stôl hodil papier a ceruzku.
„Píš si!“
Krauz nalistoval stranu, z ktorej Peťova trieda dostávala posledné úlohy.
„Dve á mínus tri bé…“
Automechanik smrdiaci od oleja pokojne písal.
„… lomeno tri á…“
Krauz dodiktoval a poočku ho kontroloval.
„Uprav ten zlomok!“
Bol to zložitý zlomok. Mikuš vzhliadol a prekvapene povytiahol obočie. Čumel na Krauza, či to myslí vážne.
Myslel.

„No! Teraz buc múdry… jeden štajn… premúdrený…“ popohnal ho Krauz.
Mikuš sa poškrabal ceruzkou za uchom a bezradne flb-chol na papier.
„To je všetko, šéfko?“
„Nestačí ti?“
„Stačí,“ zamrmlal a sústredil sa. „Táák to máme… dve á… tu to vyberieme pred zátvorku…“ začal si šomrať a čmáral po papieri.
Vaňa odložil tlačenku a vstal, aby cez stôl videl na umelca s ceruzkou. Kuky a Filip prišli bližšie k stolu a čumeli Mikušovi cez rameno. Krauz stál dosť blízko, aby videl, že…
„A toto dáme sem a čitateľa upravíme a vykrátime to dvomi…“
Krauz nenápadne cúvol a nalistoval si posledné strany zbierky, kde boli výsledky. Našiel si číslo príkladu.
„… a nech sa páči,“ Mikuš dvakrát podčiarkol výsledok, „toto je konečné riešenie!“ a hodil sa na operadlo.
Krauz skontroloval výsledok. Bol správny. Chmatol po papieri, pokrčil ho a nacvičeným pohybom odhodil do koša. „Tam si sadni…“ ukázal mu na stoličku. Mikuš si poslušne presadol na svoje miesto. „Môžem?“ škodoradostne sa zazubil na Krauza, „Teraz by som ja dal jeden vám z tej zbierky.“
Krauz zavrel zošit aj učebnicu a poprosil Kukyho: „Zober ho na chodbu… na chvíľu…“
Kuky mu položil ruku na rameno a bývalý trestanec poslušne vstal a vypochodoval z kancelárie. Počkali, kým sa Za nimi zavreli dvere.
„No..?“ spýtal sa Burgera.
„Čo no, Riško?“
„Vypočítal to presne. Odhadujem, že na krajskom riaditeľstve sú tak piati policajti, čo by to dokázali, a na okrese možno dvaja, na prezídiu… a zasraný automechanik to zvládol na jednotku.“
„To dve á a tri bé… to je ako s vitamínmi…“ zamyslel sa Vaňa.
„Ser na to kámo, s tým sa ty netráp,“ uzemnil ho Chosé.
„Tak čo s ním?“ zastonal Filip.

„No nič!“ odsekol mu Krauz. „Keď ste ho sem dotiahli, tak s ním niečo už musíme urobiť! Chosé, ukáž ten ich rozvrh hodín, máš ho v saku. Díky.“
Krauz nalistoval siedmu a.
„Ešte raz to skontrolujem… sedí to, v utorok matematika štvrtú hodinu a… v stredu nemajú… a vo štvrtok druhá hodina matematika! Sedí mu to, hajzlovi!“
„Tak sa nad tým zamyslime, chalani…“ skúsil Burger.
„A ja…“ smutne sa pripomenula Petra.
„Veď hovorím… väčšina záhad má tie najjednoduchšie riešenia, a preto sa zdajú byť neuveriteľné. Vysvetlil to naozaj veľmi jednoducho a nám neostáva iné, ako mu uveriť.“
„Moment,“ skúsil Chosé, „vysvetlil, prečo je zošit a kniha u neho a prečo je tam dátum zo stredy, ale… on nevie, že my hľadáme aj inú vec po Peťovi…“
„Aktovka…“ zašomrala Petra.
„Správne! Díky za pomoc, kolega.“
„Už ma fakt štvete.“
„Takže by sme mu to tam mali trochu vyfilcovať, a ak nájdeme aktovku, som zvedavý, akú báchorku si vymyslí potom. Okrem toho, nezabúdajte na Peťove tenisky nasiaknuté benzínom. Kde inde by k tomu prišiel?“
Burger pokýval hlavou a pozrel na hodinky.
„S tým, že nás klame, musíme počítať vždy. Mikuš je známa firma a má skúsenosti. Ak je v tom namočený, bude mať pripravenú verziu aj na aktovku. Bude na nás, aby sme mu jeho obhajobu rozbili. Ale už je osem… teraz vybaviť

povolenie na domovú prehliadku bude problém, prokurátor bude peniť.“
Rozhodol to Krauz.
„Ja som tiež za to, aby sme mu ten autoservis trochu pre-rovnali. Nedá sa nič robiť, idem za vyšetrovateľom, nech pripraví papiere, a zoženiem pár chlapov, aby nám s tým pomohli. Jednoducho, ak chceme Mikuša škrtnúť zo zoznamu podozrivých, musíme si byť stopercentne istí.“

Mikušovi sa ich plán vôbec nepáčil, ale Kuky a Vaňa mu dohovorili a už nereptal.

Peter sa navečeral. Počkal, kým muž sediaci oproti nemu pustil zovreté dlane, a vzhliadol.
„Vy sa modlíte po každom jedle?“
„Aj pred.“
„Prečo?“
„Jedlo je Boží dar, chlapče, a nie je dopriaty každému. Teraz v tejto chvíli sú na svete milióny ľudí, ktorí hladujú, a ja ďakujem Pánu Bohu za milosrdenstvo, ktorého sa mi dostalo a mohol som sa najesť a pohostiť aj môjho nového priateľa.“
Peter sa zamyslel.
„A… tí hladujúci… prečo sa tiež nepomodlia? Mali by večeru.“
„No… niektoré veci na tomto svete nie sú také jednoduché, ako sa na prvý pohľad zdajú. Boh vo svojej nekonečnej dobrote a múdrosti všetko vidí a na všetko dozerá, ale nezasahuje. Nechá ľudí, aby konali, ale nekoná za nich.“
„Takže aj keby sa pomodlili, večeru by nedostali?“
„Nie. Každý sa musí o svoju večeru zaslúžiť sám a poďakovať za ňu. Raz, keď bol na svete Mesiáš, syn Boží… počul si o Ježišovi Kristovi z Nazaretu?“
„Nie. Vlastne… Ježiško? Počul! Nosil darčeky pod stromček, ale otec ho nemal rád a raz sa s mamou pohádali a odvtedy k nám chodil Dedo Mráz.“
„Škoda… ale chcel som ti povedať niečo iné. Ježiš Kristus zvestoval slovo Božie na zemi, chodil medzi ľuďmi a pomáhal im. Vedel nasýtiť davy iba silou viery. Stačil mu chlieb a ryby a ušlo sa všetkým, lebo učinil zázrak, ale to už bolo veľmi dávno. Boh ho povolal k sebe a svet je odrazu na zázraky akosi chudobnejší.“

„Zázrak je zvláštna vec/’ zafilozofoval si chlapec, „minule som dostal z dejepisu jednotku a mama povedala, že je to učinený zázrak…“

Muž sa usmial a začal upratovať stôl. „Asi tak to bude, mladý muž. A ty si už bol niekedy v kostole?“
„Nie, otcovi by sa to nepáčilo.“
„Čo robí tvoj otec?“
„Jazdí, teda… po večeroch jazdí. Na kamióne. Inak robí vo fabrike na autá. Montuje na linke motory.“
„Takže sa živí ťažkou a poctivou prácou. A… prečo si myslíš, že by sa mu to nepáčilo?“
„On je komunista. Mama mi povedala, že robil komunistu aj za starých čias. Neviem presne kedy, ale vraj za starých.“
„Ale aj komunisti chodia do kostola. A chodili aj za starých čias, iba sa o tom nesmelo hovoriť.“
„Ale otec nie. A ešte mi povedala, že robil aj toho… toho… funkcionára. Ale potom prišla revolúcia a už ho nerobí.“
„Straníckeho funkcionára…“
„Áno! Presne tak to mama hovorieva! Straníckeho funkcionára. Vtedy nám vraj bolo dobre, ale potom prišla tá strašná revolúcia a otec skončil pri páse. Teraz máme dlžoby a mama občas plače. Otec je stále v robote a splácame byt a čo ja viem čo všetko, takže nemám ani počítač, ani…“
„Chcel by si počítač?“
„Chcel!“
„Ja mám. Ak budeš chcieť, môžeš sa niekedy zastaviť.“
„Aj internet?“
„Aj.“
„Boha!“
„No! Peťko! Ale takto by sme kamaráti neboli. Vieš… existuje niečo ako Desatoro božích prikázaní…“
„A?“
„A jedno znie: Nevezmeš meno Božie nadarmo.“
„Nerozumiem.“
„To znamená, že použiť meno Božie, teda slová ako Boh, Kristus, Ježiš, panenka Mária a podobne sa nesmie ako nadávka a iba tak podaromnici. Sú to slová, ktoré používame pri modlitbe a napĺňajú nás láskou a Božím požehnaním, nemajú sa

vyslovovať v hneve a zlobe a znevažovať tých, ktorí ich nosili, už chápeš?“
„Áno. Niečo ako naša pani riaditeľka. Volá sa Komáre-ková a tiež nemá rada, keď chalani vyvreskujú jej meno na školskom dvore a nadávajú, že Komáreková je pi…“
„No!! Chlapče! Ale to by naozaj stačilo!!“
„Prepáčte, dôstojný pán Peter. Ja len, že či som to správne pochopil.“
„Správne! Až priveľmi správne. Si naozaj chápavý chlapec, Peter. Ale… keď ma oslovuješ, to krstné meno nemusíš. Stačí dôstojný pán, alebo pán Michalka.“
„A dôstojný pán Michalka?“
„Bože! Ty si kombinátor! Tak môžeš aj tak. Tebe asi jedno vysvetlenie nestačí, však? Musíš sa veci dostať na kĺb! Musíš zistiť, čo je za tým, však? To sa mi na tebe páči…“
„Povedali ste Bože a nemodlíte sa. Aj vy ste porušili Desatoro?“
„No…“ zvážnel.
„Nemusíte mi odpovedať. Nechcel som vás zarmútiť.“
„Nezarmútil si ma, iba si mi pripomenul, že niektorí mladí ľudia ochudobnení o slovo Božie sa učia na prvý raz oveľa rýchlejšie, než tí, ktorým by sa patrilo…“ a znovu posmutnel.
„Komu?“
„Tomu ty ešte nerozumieš, chlapče. Ale… mohol by si. Ak by si chcel, mohol by si ma navštíviť aj častejšie a podebatovali by sme spolu. Si za?“
„Som, prečo nie.“
„Tak to som naozaj rád. A teraz mi povedz, myslíš si, že už je na ulici lepšia situácia, alebo sa ešte zdržíš?“
„Neviem.“
„Môžeš tu aj prespať, ak by si chcel,“ dôstojný pán sa usmial, prižmúril oči a pohladkal chlapca po vlasoch. „Pozri…“ a otvoril dvere do vedľajšej izby.
Peter zbadal dve ustlané postele, medzi nimi cestičku až k obrovskému drevenému krížu s pribitým človekom na stene a v rohu stolík s počítačom.
„Chceš?“ spýtal sa milo dôstojný pán a pokynul rukou dovnútra.

„Nie. Mama by sa strachovala.“

Muž chápavo pokýval hlavou.
„Iste! Mama! Na tú by sme boli aj zabudli. Tak vieš čo, pozrieme sa, ako to vonku vyzerá.“
Vyšli bočnými dverami a zahli pred kostol. Bola už tma. Po chodníku chodili dvojice, aj osamelí chodci a každý sa venoval sám sebe alebo svojmu blížnemu. Bolo ešte horúco, hoci leto už končilo, a dievča, čo nahlas slušne pozdravilo Pochválen buď Ježiš Kristus, si okrem odpovede Až na veky, až na veky vyslúžilo aj farárov karhavý pohľad, lebo ako objímalo svojho kamaráta, spod malého trička s tenkými ramienkami jej vykúkal jeden prsník a druhý chcel tiež niečo vidieť.
Peťovi sa to páčilo a zazubil sa. Dôstojný pán sa radšej odvrátil a spýtal sa ho.
„Vidíš ich?“
„Vidím… slušné.“
Farár si išiel oči vyočiť, ale nevidel nikoho. Potom si všimol, kam Peter čumí.
„Peter! S tebou bude naozaj veľa práce! Ja myslím tých chalanov?!“
„Nie. Nevidím.“
„Kde bývaš?“
„Tam za parkom.“
„Za parkom…“ zopakoval dôstojný pán zamyslene.
„Ako ďaleko?“
„Desať minút.“
„Tak vieš čo? Ja ťa radšej odprevadím, dobre?“
„Dobre.“ Súhlasil chlapec.
Dôstojný pán ho pohladkal po hlave a nežne postrčil k parku.
Všade bola tma.

33

Mikuš stál uprostred dielne a vrtel sa ako kolovrátok. Aj tak nestíhal sledovať, čo robia. Bolo ich ako mravcov a snorili ako najatí.

Krauz zavolal vyšetrovateľovi majorovi Musitzovi a vysvetlil mu situáciu. Mal šťastie. Jeho prípad dostal práve Musitz, starý vyšetrovateľ, čo sa nehral na Boha a vedel, čo kriminálka naozaj robí, a vážil si ich. Robil s Krauzom už nejeden prípad a štýlom práce sa podobali. Sadli si, aj pracovne, aj u Jumba a ani tam, ani tam neboli problémy. Bol veľmi rozvážny a tichý a kým niečo povedal alebo napísal, premýšľal, a za to ho jeho kolegovia nemah radi a ušlo sa mu viac posmeškov než uznania. Bohužiaľ, Musitz bol vymierajúci druh a evolúcia sa v tomto zmysle zastaviť nedala.
Musitz si Krauza vypočul.
„Okrem trestnej minulosti a zošita z jeho dielne s podozrivým dátumom máme na neho aj niečo iné?“
„Nie, preto chceme domovku, aby sme to iné našli.“
„Aha… mimochodom, ten zošit je zaistený nelegálne, budem sa s tým musieť v rámci procesu vysporiadať a sťažujete mi to.“
„Viem! Petra išla príliš priamočiaro, ale vezmeme ho späť do dielne a nájdeš ho ty v rámci obhliadky…“
„Jedno svinstvo väčšie ako druhé.“
„A ak je vrah?“
„Aj vrah sa musí dostať do lochu korektným spôsobom.“
„Korektnosť spočíva v tom, že sme ten dátum nevyfab-rikovali, je tam a punktum!“
„Dobre… teraz po telefóne sa nebudeme dohadovať. Chceš domovku. Spravíme to takto… on zatiaľ nie je za-

držaný, takže lehota nám nebeží, aj s tým sa musím vysporiadať. Prídem do práce, vybavím administratívu a ideme na to! Vysvetlíš mi ešte raz, čo hľadáme a čo si od tohto úkonu sľubujeme, a ja nejako zlomím prokurátora a vybavím povolenie.“
„No to je presne to, o čo nám ide.“
„Máš tam niekoho, kto by ma vyzdvihol?“
„Povedz kedy.“
„O pol hodiny dole pod bránou.“
A tak snorili v dielni pána Mikuša a ten len vrtel hlavou a soptil.

„Aj tak nič nenájdete! Čo vlastne hľadáte? Je to môj synovec, doboha! Čo si o mne myslíte?!“
Mysleli si svoje.
Za hodinu a pol prezreli celú dielňu a dve priľahlé garáže. Nenašli vôbec nič a chlapi už boli unavení. Bolo hlboko po polnoci.
Vaňa zažíval a aby ich oživil. Skúsil:
„Chalani… a ty!! Dóóbre, nefrfoc, vidím ťa! Takže Pet-rička drahá… tento poznáš? Jak na dedine idú zabíjať prasa…“
„Krista, Vaňa! Nejaký fór, kde by nebolo žrádlo, nepoznáš?“ zahriakol ho Chosé.
„Dva. Jeden je o tebe a druhý o prezervatíve, ktorý mám povedať?“
Chosé vzal zo stola francúzsky kľúč, pohodil si ho iba tak ledabolo v ruke a zagánil na kolegu.
„Takže pokračujem,“ usmial sa Vaňa, „na dedine je zabíjačka a mäsiar sa chváli domácemu, že s toleranciou pol kila odhadne váhu jeho prasaťa. Stavia sa a mäsiar zahryzne bravovi do chvosta… to som už povedal, že zabíjajú brava, a nie sviňu? Nie? Tak to musím povedať, lebo by mi ušla penetra…“
„Pointa…“
„… veď hovorím, že by mi ušla! Tak brava… a mäsiar mu zahryzne do chvosta a povie… dvestodvanásť! Hodia sviňu, teda brava, na váhu a čuduj sa svete, presne dvestodvanásť kilo! Domáci je nadšený a volá na syna: Jožin-ko, skoč dole do pivnice po mamku, prepiera tam črevá
a zavolaj ju, nech to aj ona vidí! Jožinko odbehne a po chvíli sa zarazený vráti a hlási otcovi: Mamka teraz nemôže, váži poštára…“
Vaňa sa rozrehotal, až sa mu sadlo vlnilo ako prílivové vlny cunami. Zaklonil hlavu a aby nespadol, pridŕžal sa steny. Ostatní sa rozosmiali tiež, ale nie na vtipe.
Mikuš prekvapene čumel z jedného na druhého a neveril vlastným očiam.
Kým sa podaktorí bavili, Petra s Filipom sa dostali do kancelárie oddelenej od dielne obrovským akrylátovým sklom.

„Poďte sem…“ povedala Petra, ktorá si od vyšetrovateľa vypočula svoje za nelegálne odnesenie dôkazu, a snažila sa odčiniť prehrešok.
„Tu… pozrite!
Odstúpila, aby videli aj ostatní.
V spodnej zásuvke pracovného stola pod tvrdými doskami s nápisom „Faktúry“ ležala kôpka farebných časopisov.
Na titulke horného sa svalnatý chlapec o pár dní starší než zavraždený Peter Mikuš snažil odvážiť staršieho pre-šediveného pána.
„Je ich tu aspoň desať, šomrala Petra a vykladala časopisy na stôl.
Chosé si jeden vzal a prelistoval. Na každej strane iba chlapi. Starí, mladí, pupkatí, svalnatí… vážili sa navzájom a občas to vyzeralo, že sa pokúšajú o špíz.
„Priveďte ho,“ rozhodol vyšetrovateľ.
Mikuš fľochol na stôl a vzhliadol k stopu.
„No bóóže! Je tam toho!
„Je tam toho dosť! Vyšetrujeme vraždu chlapca, ktorý bol pred smrťou pohlavne zneužitý.“
„Zneužitý!?“ zdúpnel Mikuš. „On… bol… jeho…“ jachtal. Išlo mu to dobre.
„On o tom nevedel?“ spýtal sa vyšetrovateľ Krauza.
„Zatiaľ sme s ním viedli iba informatívny výsluch, teda mal informovať on nás, a nie my jeho.“
„V poriadku, tak už to vie… tak už to viete, pán Mikuš.“
„Ale… ja…“
„Môžete nám to vysvetliť? Vy ste gay?“

„Nie! Teda… naposledy som sedel štyri roky, ono… na cimre sa všeličo zomelie, keď prídu mladí, ale inak nie som!“
„Tak načo tie časopisy?“
„To… a môžete sa mi v tom vôbec hrabať!? Mám právo na súkromie!“
„Máte, ale my máme povolenie na prehliadku bytových a nebytových priestorov a vaša kancelária a tento stôl do našej

kompetencie spadajú. Všetko je legálne, nebojte sa, takže vás žiadam, aby ste sa vyjadrili!“
„Vyj… seriem sa na vás!“
„Ako myslíte… odveďte ho do dielne… Kuky… vráť sa na chvíľu…“ vyšetrovateľ počkal, kým Mikuš zmizol za zdvihákom, a pošepol Kukymu. „Ostaňte dvaja pri ňom, pre istotu…“
„Jasnačka, už sa od neho ani nepohnem.“
Musitz s Krauzom si vyšli na dvor zapáliť.
„Ešte stále je to málo, aby som ho zadržal ako podozrivého… s tým ma prokurátor vyšmarí… všetko iba nepriame dôkazy…“ šomral vyšetrovateľ a zamyslene si šúchal strnisko.
„Pokračujeme. Uvidíme,“ súhlasil Krauz.
„A toto je načo!?“ zahulákal Chosé. Stál v kúte dvora a očumoval čierne igelitové vrecia.
Mikuš vyzrel von a mávol rukou.
„Odpad. Smetiari chodia, ako sa im zachce, a ja musím dielňu denne zametať a upratovať, inak by som sa ráno nemal kam pohnúť.“
„Odpad,“ pokýval Chosé hlavou. Zalovil vo vrecku a v dlani mu cvaklo. Keď sa otočil k vyšetrovateľovi, zaleskla sa čepeľ vyskakovačky.
„Odpad,“ zopakoval Chosé a pichol.
Na dvor sa vysypala zmes prachu, hoblín, mastných papierov a handier smrdiacich od motorového oleja. Chosé sa v tom pomrvil špičkou topánky a potom si vzdychol.
„Tak nič… kde je technik? Potrebujem rukavice.“
Chosé bol trpezlivý detektív. Roky praxe ho naučili nič nepodceňovať a neuspokojiť sa s povrchnosťou. Trpezlivo sa prehrabával skoro hodinu. Keď sa vrátil do dielne, na špičke vyskakovačky sa mu hompáľala vreckovka.
Detská vreckovka celá od krvi.
Nepovedal nič, iba sa rozkročmo postavil pred Mikuša a otrčil mu ju pred nos. Všetci prestali snoriť a obstali ich v širokom kruhu.

„To je nič! To je Peťova vreckovka. Ak ju zoberiete na rozbor, tak zistíte, že je to Peťova krv, to vám hovorím už dopredu! Porezal sa… asi v utorok, alebo… počkajte… v pondelok! Asi v pondelok! Zváral som plechy a na jednom sa porezal, ale nič vážne… to vám hovorím už vpred, je to Peťova krv, aby ste si nemysleli…“
„Pán Mikuš,“ začal pomaly vyšetrovateľ, „v mene zákona, predpažte! Zatýkam vás pre podozrenie zo spáchania trestného činu vraždy maloletého Petra Mikuša. Máte právo zvoliť si obhajcu, ak nemáte vlastného, bude vám pridelený. Máte právo nevypovedať…“
Mikuš stál ako obarený a naozaj poslušne predpažil.
Kuky smutne zvraštil čelo.

34

„Okrem vreckovky a porňákov nič?“ Mayor si pošúchal bradu a sklamane vyvalil na Krauza oči.
„Pozri, bol to iba tip, iba Petrin nápad dotiahnuť ho sem, a pozri, ako sa v priebehu noci vykryštalizoval. Vyšetrovateľ ho strčil do cely predbežného zaistenia a zvažuje, že ho obviní a strčí do väzby. Nie je to slušný posun vpred za dva dni?“
„Je, ale… ty… vy nie ste celkom presvedčení, že je to on, však?“
Burger si tiež pošúchal bradu a nechal to na Chosého.
„No, teraz je ešte priskoro na súdy, najprv ho preklep-neme a uvidíme. Podstatné je, že ho máme v cele a máme štyridsaťosem hodín, aby sme na neho niečo vyštarchali…“
„Nechcem štarchať, a už vonkoncom nie niečo! Máme tu vraždu, o tú mi ide…“
„Aj nám, iba som sa zle vyjadril.“
„Dobre, tak čo bude nasledovať? A kde sú ostatní?“
Bol čas ranného nástupu a sedeli tam štyria.
„Núrali sme v dielni až do rána, pomaly sa už presúvajú sem, my sme išli popredu, aby si sa tu sám nebál…“
„Díky.“

„Inak, zaistili sme mu auto, takže ho dnes doobeda technici poriadne preklepmi, a okrem toho sa na Mikuša budeme trochu informovať a preveríme mu kriminálnu minulosť, možno nás to niekam posunie.“
„Možno, možno, samé možno!“ durdil sa Mayor. „To nie je váš štýl!“
„To nie je náš štýl a Mikuš nie je ani náš smer, už som ti vysvetlil, že je to Petrina robota a chceme jej pomôcť dotiahnuť ju dokonca. Nikto netvrdí, že Mikuš je vrah, ale
musíš pripustiť, že niektoré okolnosti do seba zapadajú a ak sú iba náhodné, tak to bude teda poriadne náhodná náhoda. Mne sa na Mikušovi nepáči jedno. Už som si zvykol, že na tomto oddelení nedostávame nič zadarmo, a Mikuš nám padol do rany ako z čistého neba a dôkazy do seba zapadajú ako z učebnice kriminalistiky. Až príliš jednoduché, ale na druhej strane… tá krvavá vreckovka a aj motív… ja naozaj neviem.“
„Jo. A… čo inak? Myslím váš smer vyšetrovania?“
„My sme vypočuli Muráňovú a máme tam nedorobe-ného fantóma nočných ulíc, čo lozí po balkónoch ako Tar-zan. Okrem toho Kuky s Váňom naháňajú toho Róba, čo ho natrela Alica, a ten je s tou jeho partiou tiež veľmi zaujímavý.“
„To znie sľubne. Aby som vás potešil, tak aj ja mám niečo… z labákov mi faxovali predbežné výsledky. Píšte si… kaluž krvi pod balkónmi, kvapky v priechode a krvavý odtlačok dlane sú od tej istej osoby a nie je to zavraždený Mikuš. Ten má krvnú skupinu A jedna Rh faktor negatív. Kaluž je nulka. Takže…“
„Takže sa zavraždený do priechodu nedostal, odplazil sa iba od kontajnera na roh priechodu a tam zhasol, ako sme predpokladali,“ dokončil za šéfa Burger.
„Správne,“ súhlasil Mayor, aby mal ako správny šéf posledné slovo.
„Lenže… stále je tu jedna nevyriešená otázka…“ zamyslel sa unavený Krauz.
„Kde je tá všivavá aktovka,“ dopovedal Chosé, aby aj on mal raz za čas posledné slovo.
„Správne,“ súhlasil Krauz, aby ho tromfol.

Všetci posmutneli. Odpoveď zatiaľ nepoznal nikto.
„Tak poďme na to, chalani!“ pohnal ich Mayor. „O pol hodiny mám u riaditeľa poradu, tak ma nezdržujte… Apropo, idete sa domov vyspať, alebo ostávate?“
„Ostávame! Skočíme do bufetu a ideme ďalej. Tú dnešnú noc si dáme do nadčasov.“
„No… veď o to ide… opatrne s nadčasmi, ide koniec roka a viete ako sme na tom s peniazmi…“
„Už je to tu zase! Tak si za to zoberieme v piatok náhradné voľno…“

„No… ani to nejde, ak si všetci zoberiete voľno, kto tu ostane…“
Krauz sa vrátil od dverí a sťažka sa oprel šéfovi o stôl.
„Vieš na čo sa teším, Šaňo? Že raz príde deň, keď si prídem po výplatu a táto vyrabovaná organizácia mi oznámi že nič nedostanem, a či by som z domu nemohol priniesť tritisíc korún do sociálneho fondu, lebo už nemajú ani na dôchodky pre vyslúžilcov.“
„A ja ťa môžem potešiť, že už aj viem, kedy ten deň príde. O dva roky v septembri… ako sa šušká. Tak vypadnite, iba čo ma zdržujete!“
Išli do bufetu a šomrajúc v rade počkali, kým Vaňa naplnil tri igelitky a štvrtú si rozmyslel iba preto, že Chosé mu nasadil dvojitého Nelsona a Krauz mu rýchlo rozopol nohavice.
Kým sa upravil, bufetárka obslúžila šesť detektívov a Váňovi sa už nechcelo znova postaviť do radu, ale šomral ešte aj vo výťahu.
„Hovädá… ešte som zabudol horčicu a tie malé maďarské papričky v oleji a… asi sa zastavím doma a prinesiem si niečo poriadne pod zub…“
Zarastení, neumytí a nevyspaní chlapi jedli a čítali noviny, alebo sa snažili iba tak konverzovať. Odrobinky im padali na spisy porozkladané po stoloch a občas odkvap-lo aj niečo výdatnejšie. Jediná, čo na chvíľu opustila partiu, bola Petra. Išla sa domov osprchovať.

„Tu čítam,“ začal Burger, „že Thor Heyerdahl postavil Kon Tiki podľa vzoru nejakej vykopávky z Peru. A rákosie nasekal priamo na jazere Titikaka.“
„A?“ chytil sa Chosé.
„A že Južnú Ameriku osídlili pred pätnásťtisíc rokmi kmene zo Severnej a potom zo Strednej Ameriky a z Južnej sa začali plaviť na západ a osídlili Polynéziu.“
„A potom prišiel Kolumbus a všetkých tam objavil,“ prikývol Kuky.
„Nie! Tu práve píšu, že už pred Kolumbom tam boli Vikingovia a nejaké dánske kmene, ktoré sa tam dostali cez Grónsko.“
„Kecy!“ zaúradoval Vaňa a oprskal si stôl. „Kolumbus objavil Ameriku a vajcia, to vie aj malé decko.“
Burger zložil noviny a spýtavo zazrel na kolegu.
„Čítal som to!“ dodal Vaňa, aby aj on mal za sebou seriózny zdroj informácií.
„Vaňa, Kolumbove vajcia do toho nepleť, tu ide o objav celého kontinentu!“
„Iste, ale v učebniciach sa ako objaviteľ Ameriky uvádza ešte stále Kolumbus,“ nechal sa do debaty vtiahnuť Krauz, hoci nechcel.
„Oficiálne, ale pred ním tam už boli iní!“ oponoval Burger.
„Ja netvrdím, že v skutočnosti ju objavil Kolumbus, ale prinajmenšom postavil Ninu!“
„Postavil? Na nohy?“ spýtal sa Vaňa. „To je nejaká ludra?“
„Nie… na tú, čo mám ja na mysli, mu vyliezlo asi šesťdesiat námorníkov.“
„Mrcha jedna, ale musela mať výdrž!“
„Vaňa, daj si vajce a nedrdli! Kuky, zober ho už von a zožeňte toho Róba, lebo sa zas nikam nepohneme.“
Kuky vstal a nad Vaňovým stolom neveriaco pokrútil hlavou.
„Kompl, ako to môžeš všetko zjesť?“
Vaňa sa zarazil, skontroloval si obsah stola a zmučene pokrčil ramenami.
„Takto!“ a naložil si do úst.

Rozdelili sa. Vaňa a Kuky zabehli na sídlisko a snorili za Robom. Krauz a Chosé sa vybrali na miesto činu a chceli dorobiť balkónového akrobata. Burger ostal s Petrou a Filipom a asistovali vyšetrovateľovi, aby sa mohlo rozbehnúť vyšetrovanie o Mikušovi a aby sa dodržala lehota štyridsaťosem hodín od jeho zadržania.
Hanzel sa ozval iba telefonicky a požiadal šéfa o dovolenku. Manželke sa priťažilo. Chcel byť pri nej. Mayor nenamietal a obvolal chalanov v teréne, aby vedeli, že Otove problémy pretrvávajú a že do práce ešte nepríde.
„Zasraté srdce…“ povedal Chosé a zaklapol mobil.
Krauz zaparkoval na Kláštornej a zhlboka si vzdychol.
„Vždy som ti hovoril, aby si nespájal kefovačku s citmi.“
„Nie ja! Oto! Ostal v nemocnici pri žene. Volal mi Šaňo, vraj je to ešte horšie.“
„Aha…“

Opreli sa o múr a sledovali balkóny. Pavúčí muž z Francúzska by o takýto problém ani nezavadil. Priemerný horolezec by sa iba usmial. Normálny muž by si povzdychol a zliezol by to. Vaňa by všetkých poslal do čerta, ale za huspeninu s cibuľkou a s octom by to zvládol aj on.
Striedavo usporiadané balkóny a mreže až po druhé poschodie tvorili prirodzený rebrík a nebol problém vyliezť hore. Spustiť sa dole ešte menší.
Vchodové dvere strážil elektronický bzučiak. Počkali a sympatická pani s taškou na kolieskach im otvorila a premerala si ich.
„Vy…?“
„Polícia!“
„Aha! Kvôli tomu prípadu…?“
„Nó…“
A boli vnútri.
Na dverách bola veľká mosadzná menovka Adam Rys, ale Chosé mal chvíľu dojem, že je to zoxidované zlato, a nie

mosadz. Aj keď zlato neoxiduje, prvý dojem bol bombastický. Také dvere ešte nevidel.
Otvorila a bola prekvapená, že to nie je ten, koho očakávala. Cudne si prihrnula lem županu na mohutné poprsie, zahľadela sa na Krauza, potom na Chosého… potom na Chosého malého a usmiala sa.
„Pardon, čakala som niekoho iného… páni?“
„Kriminálka, oddelenie vrážd.“
Prestala sa usmievať.
„Môžem vám pomôcť?“
„Iste,“ Chosé sa chopil iniciatívy a bol evidentne vo svojom živle, „vyšetrujeme ten nešťastný prípad z priechodu.“
„Počula som.“
„Prepáčte otázočku… počula, alebo videla?“
„Počula, aký je v tom rozdiel?“
„No… či by ste nám mohli pomôcť ako očitý svedok, alebo iba ako zdroj informácií, ktoré sa iba tak šíria po dome.“
„Ja som nič nevidela.“
„Iste, iste! Ja som detektív Fischer a toto je kolega detektív Krauz a vy ste…?“
„Zdena Rysová.“
„Výborne, pani Rysová. Mohli by sme na chvíľu dovnútra, alebo budeme debatovať tu na chodbe?“ a nenútene vykročil. Bol si istý, že jeho úsmev zapôsobil.
Otrčila mu dlaň, ako keď učiteľka materskej škôlky zastavuje na prechode kamión.
„Moment!“ a bolo po sympatiách.
Zmizla v byte a chlapci z oddelenia vrážd ostali poslušne za prahom.
„Adam? Prišli dvaja z kriminálky… dobre… dobre…“ vyšla na chodbičku a oprela sa o hranu dverí. Počúvala. Všimla si Chosého záujem, a tak mu vyšla v ústrety. Jednu nohu vystrčila a župan, sviňa jedna, sa rozostúpil tak vysoko, že Chosé zbadal…
Aj Krauz zbadal, že nemá nohavičky.

„Dobre, poviem im… Dobre, ak bude treba, zavolám… Dobre Adam… Odkiaľ to mám vedieť, ešte mi nič nepovedali… Dobre.“
Mobil zmizol v župane a opäť sa usmiala. Opäť bola na koni.
„Páni? Práve som volala s manželom, do bytu môžete vstúpiť, iba ak máte povolenie od prokurátora… máte?“
„Nie.“
„Ja vám nemám odpovedať na nič bez prítomnosti nášho právnika.“
„Vy potrebujete právnika?“ Chosé zahral prehnane prekvapeného.
„Nie, ale manžel tak povedal.“
„Aha.“
„Ale my sa s vami musíme porozprávať a prezrieť váš balkón.“
„Balkón!?“
„Iste, balkón! Máme na to dôvod. Ak váš manžel trvá na povolení od prokurátora, tak my sme o hodinu späť aj s ním, ale potom si už obzrieme celý byt a bude to trvať dlhšie. Máte na nás čas?“
„Nie!“ zasoptila.
„Tak by sme sa mali nejako dohodnúť.“
„Počkajte!“ ani neodbehla a priamo pred nimi vylovila mobil. „Adam? Oni chcú pozrieť balkón… dobre… a chcú sa so mnou rozprávať… viem ja!? Dobre… poviem im.“

Mobil skončil v župane po druhý raz a pani Zdena sa smutne usmiala.
„Máte mi dať predvolanie a výsluchu sa zúčastní aj náš právnik.“
„Ale my sme vás nechceli vypočúvať. Chceli sme sa iba porozprávať.“
„Ale manžel povedal, že bez právnika nie.“
Chosé zalovil v saku a vybral opečiatkované nevypísané predvolanie. Každý normálny detektív si so sebou jed-no-dve nosí. Pre takéto naduté prípady. Oprel sa o stenu a vypísal ju.

„Nech sa páči,“ usmial sa, podal jej papier a chcel si odpľuť. Namiesto toho vyhŕkol: „A čo takto vlastný rozum? To je to, čo väčšina z nás nosí pod vlasmi. Mimochodom, máte ich veľmi pekné!“ a fľochol na skoro úplne odhalené prsia.
Schmatla predvolanie a oči sa jej zúžili ako mačke.
„Poviem to právnikovi. Ešte zvážim žalobu za urážku na cti, alebo…“
Chosé vykročil.
Krauz ho schmatol a odsotil.
„Tešíme sa zajtra o deviatej, pani Rysová,“ a odišli.
„Kurva jedna prachatá!“
„Myslel som si, že z našej dvojice si ty ten rozumnejší a ja krajší.“
„Neštvi ma aj ty, Rišo!“
Krauz naštartoval.
„Prepáč, dal som sa uniesť, to robí tá únava,“ uznal Chosé a rezignovane si vybral cigaretu. „Chceš?“
„Daj.“
Krauz vypol motor.
Fajčili.
Krauz vypľul zrnko tabaku.
„Počúvaj… nasratý…“
„Musí to byť?“
„Tak úplne pokojný detektív Chosé, zvaný Fischer, vieš čo mi napadlo?“
„Viem. Môjho vtáka do toho neangažuj. Také ludry sa mi hnusia. Hovorím nie.“
„Iné… čo takto Tony?“
„Prečo Tony? Ktorý vlastne? Ten s jedným uchom?“
„Uhm. Bol si na dovolenke, je to asi pol roka… jednotká-ri z centra mesta ho zbalili v rámci nejakého záťahu, zase sa odvolával na nás a na naše dlhoročné známosti. Volali mi o polnoci, čo s ním. Bol nabalený ako Mikuláš, ale pustili ho, vysvetlil som im to. Prišiel poďakovať a zase tie jeho reči o večeri pre celú rodinku a dovolenke v Chorvátsku…“
„No? Mal si ísť!“

„A medzi rečou spomenul novú výstavbu v centre mesta pod hradom. Že tam má raj. Samý umelec, zbohatlík, unudené domáce paničky…“
Chosé tiež vypľul zrnko.
„Ty myslíš… či ju nezásobuje?“
„Za skúšku nič nedáme. Je prachatá, evidentne sa nudí, kozy má ako pre toreadora…“
„Nemôžeš ma aspoň raz vynechať!?“
„Si ty nejaký toreador?“
„Tiež pravda.“
Tony prišiel na schôdzku vo veľkom štýle. Dal si podmienku, že za mestom v čárde Kormorán a iba oni dvaja. Meškal pol hodiny. Veľký strieborný mercedes päťsto es klasa videli prejsť okolo iba trikrát. Až potom zaparkoval v rohu parkoviska a jeden nenápadný zmrd v koženej bunde si ich prišiel obzrieť a druhý ostal pri aute. Čierny Golf s dymovými sklami parkoval opodiaľ iba náhodou. A dvaja holohlaví pri bare slopali džús tiež iba náhodou.
Krauz pokrútil hlavou a precedil pomedzi zuby: „Učia sa rýchlo.“
„Už sú lepší než my.“
Tony si prisadol a udýchaným hlasom ich pozdravil.
„Caute, tak čo je!?“
Chosé zodvihol obočie a nechápajúc pokrútil hlavou.
„Čo je!? Hádam ďakujem páni za život a za to, že môžem dýchať slobodný vzduch… alebo sa mýlim!?“
„Néé! Jasnačka! O tom potom! Ja že niečo potrebujete!? Sa mi uľavilo. Ak ide iba o obed, tak zavolám Vilmu a všetko je vybavené, ako som sľúbil! Koľko vás bude?“
„Dvaja…“
„Chcete nejaké baby? Ty si na čierne, néé… Chosé… dve?“

Chosé zaťal päste.
„Tony… som odjakživa na blondínky… ale iba kým sa nezhasne… ale teraz sa skús sústrediť…“
„Ok… nedramatizuj…“

Tony si vyhrnul rukávy na perfektne strihnutom saku a rozložil sa po stole. Poobzeral sa a keď sa presvedčil, že všetci sú na svojich miestach a nikto iný na svojich miestach nie je, vyhrnul si rukávy ešte viac a ukázal im retiazky na zápästí, aké nemá ani vajdov Rexo okolo krku. Vajdov Rexo ich možno má, ale železné. Vylovil tabatierku a zapaľovač. Žlté. Asi falošné. Ponúkol policajtov. Vzali si. Vyfúkli. Zadusili.
„Mám ti jednu drbnúť?“ spýtal sa milo Chosé.
„Sorry! Kto sa vo vás má vyznať? Jedni to chcú, druhí nie…“
Tony im ponúkol klasické žlté marlborky a opovržlivo ich hodil na stôl.
„No?“ začal debatu aby nestrácal čas.
Slova sa ujal Krauz.
„Ten prúser spred pol roka…“
„Dóóbre! Som dlžník! Thajsko?“
„Zobudili ma o polnoci…“
„… Francúzska Polynézia?“
„Kto robí Kláštornú a stred mesta?“
Tony prekvapene povytiahol obočie.
„Kvôli takej hovadine ma buzeruješ až sem?“
„Ty si sa sem chcel previezť, nie ja!“
„Dobre! Musím vedieť, o čo ide. Nemôžem ohroziť svojich ľudí.“
„Ty už máš svojich ľudí? Rastieš nám, chlapče! A tie retiazky… darí sa ti, ako tak sledujem.“
„Nerobte, že neviete.“
„Vieme! A chceme vedieť viac. Chcem vedieť, či túto babu zásobuje niekto od teba,“ a Krauz vytiahol fotografiu prefotenú z evidenčnej karty.
Tony si ju obzrel a uznanlivo našpúlil pery.
„Pekná baba, starší ročník výroby, ale slušný dizajn… dobre garážovaná…“
„To teda je!“
„Co o nej?“
„Kto ju zásobuje, ako často a aké množstvo. A, samozrejme, na čom frčí.“

„Na kokse. Ak berie od nás, tak koks. V tej zbohatlíckej štvrti pod hradom frčí jedine kokaín, lebo sa v nejakej odbornej literatúre dočítali, že nie je návykový a že je najmenej škodlivý. Mali by ste vidieť, ako nie je návykový! Ale stále lepšie ako herák alebo piko. To je fakt svinstvo.“
„No výborne, ty šíriteľ osvety, tak sa do toho pusť.“
„Dobre. Dohodneme sa takto: fotografiu si beriem a o hodinku, o dve sa ozvem. Nájdete ma u mňa v bare.“
„Príma.“
Tony vstal. Chceli aj oni.
„Ostaňte, o desať minút vám servírujú špecialitu podniku. Na môj účet.“
Krauz si s kolegom vymenili spýtavé pohľady a Chosé lenivo prikývol.
„A nebude to otrávené…“ prehodil Tony cez plece.
Tak si dali teplý obed na účet volaného.

36
35

Alica sa vrátila a vbehla do šatne.
„Zase sú tam, Peťko. Všetci.“
„Tak ja idem zadom a ty choď hlavným vchodom, aby si ťa všimli. Dúfam, že pôjdu za tebou.“
Rozdelili sa.
Peťo počkal, kým vyšla, a prebehol okolo jedálne do preskleného tunela. Na konci bola telocvičňa, ale ešte pred ňou bol únikový východ. Vybehol a poobzeral sa. Pár chalanov si kopalo tenisku po antukovom ovale, pohadzovali taškami a tešili sa domov.
Peter prebehol krížom cez ovál a zadnou bránou vyšiel z areálu školy. Hneď na rohu ho chytili.
„Pozrimeže! Aký múdry!“ zajasal Robo.
„Idem domov.“
„A prečo nie s Alickou? Už sa nekamošíte?“
„Kamošíme…“

„Kde si sa včera stratil, ty smrad? Preňúrali sme celý park okolo kostola a teba nikde. To by už stačilo, nie? Alebo sa takto budeme naháňať až do Vianoc? Neblbni a začni makať!“
„Ja už nechcem!“
„Nie? Tak potom… chyťte ho!“
Dvaja mu vykrútili ruky a Robo vylovil vyskakovačku.
„Vyber si, oko alebo ucho.“
Peťo neveril, že to myslí vážne. Až pokým mu nezare-zal do ucha.
„Dnes večer o pol desiatej. Máme perfektného renoltíka. Ak neprídeš, zajtra ti dorobím to ucho a pozajtra načnem druhé. A o týždeň ti vyrazím zuby, najprv predné a potom aj tie ostatné, ty zmrd. Tak čau!“
Tony dodržal slovo a zavolal ani nie o hodinu.
„Hotovo? Chutilo?“
„No…“
„Máte šťastie, niečo pre vás mám, čakám vás.“
Tony nevlastnil žiadny bar, tento druh podnikania sa mu zdal príliš nudný, ale jeden nazýval svojím, lebo sa volal Princ Villiam a chodili tam najluxusnejšie kurvičky z mesta. Ak netriedil čerstvú dodávku, večne v ňom vysedával.
„K baru, alebo dozadu?“
„Dozadu…“
„Tak poďte tam,“ a ukázal do rohu.
„Na,“ vrátil im fotografiu, „je to celkom zaujímavá baba, ani ste mi nepovedali…“
„Sami nevieme.“
„Ak vám dám informácie… ehm… preukážem vám veľkú službičku a… ehm… ste mi zaviazaní, jasné? Viete, ako to myslím.“
„Tony, sme ti zaviazaní za obed a bolo to naozaj vynikajúce, ale nie za informácie, tie sú za to, že ti ich vôbec dovolíme zbierať, jasné? A ak ma naserieš, tak ten obed ti hneď teraz vyplatím a zajtra tu máš šťáru.“
„No, chlapci…“
„A o týždeň-dva…“ doplnil Chosé.

„Dobre. Dóóbre, iba som skúsil. Veď sa poznáme nejaký ten rôčik, tak sa neondejte! Tak čo by vás zaujímalo?“
„Sedíš si na ušiach?“
„Uchu! Ale to dobre viete… Tak ide na kokse, ako som predpokladal. Berie skoro pravidelne každý týždeň, niekedy dvakrát. Veľmi dobrá, a hlavne solventná zákazníčka.“
„Solventná! Odkedy používaš také výrazy?“

„To je prachatá, keby ste nevedeli.“
„Už vieme, díky. A ďalej?“
„No… je v partii, ktorej hovoríme práškové panny.“
„Práškové…“ Chosé nechápavo pokrútil hlavou.
„Panny,“ súhlasil Tony.
„Tak to mi je novinka. O čo ide?“
Tony sa poškrabal na zátylku. Akože to nevideli.
„Tony, ide ti o prachy?“
„Nie! Čo mi dáte, liter? Dva? Tie vaše štátne rezervy si nechajte, to zarobím za päť minút a nemusím vystrčiť nos na ulicu.“
„Tak v čom je problém?“
„Ono… je to dosť chúlostivá záležitosť. Idú v tom vplyvní ľudia a ja… by som nechcel mať problémy.“
„Aha! Tak dobre, ty pes vydieračský. Máš moje slovo, že z najbližšieho prúseru ťa zasa vylovíme. Ale dohoda je dohoda, žiadna krv, žiadne pištole, inak si to vypiješ ako každý iný.“
„Dohodnuté!“ Tony až poskočil. Mať takýchto kamošov sa pri jeho remesle vždy oplatí.
„Tak už syp!“
Tony sa nahol a cmukol k barovému pultu.
Chalan v mikine sa lenivo obzrel, dopil a podišiel k nim.
„Čaute.“
Tonymu poskočilo obočie. „Toto sú pááni detektívi… z oddelenia vrážd, ty…“
„Aha! Tak sorry… dobrý deň, pááni!“
„Vysyp im to…“ zavelil Tony a iba aby bolo všetkým jasné upresnil, „toto je môj človek, takže vypovedať nepôjde.“
Krauz nepresvedčivo prikývol. Chlapec si prisadol.

„No… poznám ju. Býva na Kláštornej úplne v rohu, číslo neviem, niekde hore. Berie odo mňa pravidelne. Fičí na kokse. Dávky ako pre vola. Nie je v tom sama. Občas musí zobrať na seansu, vtedy mám zarobené na dva týždne dopredu.“
„Oni nevedia, o čo ide.“
„Aha! Mám to tam pod hradom pod palcom. Poznám ich všetky. Občas sa zlezú u jednej na byte a ťahajú. Potom si zaplatia manekýna, a ten im robí striptíz, a ak má aj partnerku, tak zízajú, ako ju pretiahne. Tie staré mrchy sú také
lenivé, že už ani kefovať sa im nechce, iba ťahajú prach, zízajú a rehocú sa. Hovoríme im práškové panny. Je to dosť nebezpečná spoločnosť, dve sú známe herečky, jedna vyradená fitneska, jedna módna návrhárka, jedna moderátorka z Ma… z jednej televízie a asi tucet prachatých manželiek, ktorých mužíčkovia majú robotu až do neskorej noci, alebo sú večne na služobnej ceste. To by až tak nevadilo, ale je tam aj jedna predsedkyňa okresného súdu, tak sme radšej dali ruky preč…“
„Ako… ruky preč?“
„No… jeden z tých manekýnov je môj kamoš, robí trénera vo fitnesku, a druhý je kaderník. Zo začiatku si vždy dotiahli nejakú kamošku, viete, ako to myslím, ale potom im začali partnerky dohadzovať tie mrchy a… potom to už neboli baby, boli to… dievčatká… ani nevedeli poriadne po slovensky,a nakoniec aj… chlapcov. Tomu kaderníkovi to nerobilo žiadny problém, má ho ako slon a strčí ho do všetkého, na čo mu ukážu, ale ten môj kamoš z fitneska z toho radšej vycúval. Dievčatká a chlapci, to sa mu už zdalo príliš riskantné. Ale tým prišiel o slušný balík, povedzte, kde našinec zarobí dvacku za jeden večer? Tak sme na nich chceli ešte naposledy zarobiť a chceli sme tam prepašovať video a potom tú kazetu patrične speňažiť, ale… keď sa dozvedel, že tá tlstá je zo súdu, radšej sme to nechali tak. Navyše zistil, že ďalšia je advokátka, no hotová samovražda niečo na nich vyskúšať! Za tie prachy to nestojí.“
„Kde sa schádzajú?“
„Zakaždým inde. Podlá toho, ktorá má voľný kvartír.“
„Ako často?“

„Raz za týždeň, raz za dva… ako a podarí. Tá, čo je domáca, berie prach aj pre ostatné, bohovsky výživná donáška. Tie kozy to asi sypú nie na zrkadielko, ale na ping-pongo-vý stôl a šľahajú cez rúru od vysávača.“
„Keď berie táto na fotke, donesieš jej to domov?“
„Nikdy! To nerobím nikdy! Stačí, aby v chodbe čakali fízli… sorry… a som v tom! Vždy ju vytiahnem von a pekne z rúčky do rúčky na neutrálnej pôde. Bezpečnosť práce nadovšetko, chápete…“
„Chápeme… ako ťa kontaktuje?
„Mám na to jednu čistú sim kartu.“

„Kedy bude volať najbližšie?“
„Brala v nedeľu… čakám, že zajtra, pozajtra zavolá.“
Krauz vybral fotografiu.
„Ešte raz, hovoríme o tej istej babe? Je to táto?“
Chalan fľochol na fotografiu.
„Stopéro…“
„Ako sa volá?“
„Rysová, krstné neviem. Jej manžel je nejaká sviňa v poisťovni či kde. Majiteľ či riaditeľ, alebo také niečo.“
„Ako sa volá ten kaderník?“
Chalan sa hodil na operadlo. Zagánil na Tonyho.
„Si povedal, že bez mien.“
Tony sa zahniezdil na stoličke, akoby mu vybehla zlatá žila.
„Chalani… to je dohoda. To nejde…“
Krauz pokrčil ramenom.
„Keď to nejde, tak to nejde, díky!“
Chalan svižne vstal a zaparkoval pri bare.
„Tony, to je tvoj človek, alebo robí sám?“
„Môj!“
„Chcem vedieť najbližší termín Rysovej nákupu a miesto odovzdávky“
„To by šlo.“
„Ty poznáš toho kaderníka?“
„Nie!“

„Tony!“
„Prisahám na zdravie môjho hlavného dodávateľa…“
„Tak už ti verím.“
„Fakt nie!“
„Ale zistíš ho, však?“
„Chlapci…“
„Tak sme dohodnutí, čau!“
Vypadli. Vrava v bare sa opäť rozprúdila.
O /
„Som naozaj rád, že si ma prišiel pozrieť,“ povedal dôstojný otec Michalica a podal mu svietnik. Peter ho odborne vyleštil a postavil späť na oltár. Dôstojný otec ho posunul na miesto a punktičkársky pootočil. Odstúpil a prikývol. Až teraz bol spokojný a vzal si druhý. Dôstojný otec ich čistil, natieral leštidlom a podával Petrovi. Ten ich leštil a ukladal späť. Robota im išla od ruky. Vysoký muž a malý chlapec sa navzájom dopĺňali ako zohratá pracovná čata.
„Otec vie, že si tu?“
„Nie. Prečo leštíte svietniky sám, nemáte kostolníka?“
„Nemám, zomrel, a pani, čo mi sem chodí pomáhať, je v nemocnici. Na dedinách to majú jednoduchšie, každý pomôže. Tu na sídlisku je ochotných ľudí akosi pomenej a ja sa nerád doprosujem.“
„Otec hovoril, že človek by sa nemal ponižovať a doprosovať, že si má odhryznúť také sústo, aké je schopný požuť. Preto je stále v robote, lebo chce sám splatiť byt a neotravovať celú rodinu. Občas sa s ujom Milanom o tom hádali. Otec mu nechal dom aj garáže.“
„Otec chcel, aby predal rodičovský dom a vyplatil ho?“
„Nie, to chcel ujo Milan. Otec bol proti, a tak sa večne hádali. Otec nechcel, aby dedko a babička išli do starobinca, aby v ich dome bývali cudzí a nechcel, aby strýko Milan prišiel o svoju dielňu.“
„Aha,“ zamyslel sa dôstojný pán, „tvoj otec je asi veľmi slušný a poctivý človek.“
„Aj keď je komunista?“

„Vieš, niekedy na tom vôbec nezáleží. Dôležité je, či máš srdce na správnom mieste.“

Peter si odtiahol tričko a nazrel.
„Mám!“
„Ty galgan,“ dôstojný pán mu rozstrapatil vlasy.
„A… dôstojný pán… chcel som sa spýtať, tam na tom obraze vzadu, to je čo?“
„To je kto? Má znieť otázka! To je Ján Krstiteľ, to bol jeden z najvýznamnejších… ale vieš čo, naozaj ťa to zaujíma?“
„Naozaj!“
„A nebojíš sa otca, že bude frflať?“
„Nebojím!“
„A povieš mu, že sem chodíš?“
„Nie! Ešte… nie. Ale už viem, že mu to zakrátko poviem!“
„To ma teší. Skončíme to tu a ja ti teda porozprávam Jánov príbeh,“ a uložil posledný svietnik na miesto.
„Hotovo,“ odstúpil a skontroloval oltár. Všetko bolo ako má byť. „Ďakujem ti, priateľ Peter, bez teba by som sa s tým mordoval do večera. A za dobrú prácu si zaslúžime…“
„Dobrú plácu!“
„No… s tou plácou to bude u mňa horšie, bratku, ale… mám niečo iné! Vzadu v mojej izbe je iba tak pohodená na-nuková torta! Čo ty na to?“
„Mňáám!“
Dôstojný pán skontroloval kostol, či sa nejaká zblúdená duša aj nezabudla, a keď sa uistil, že sú sami, pohladil chlapca po vlasoch a posotil ho vpred.
„Tak poď, chlapče,“ šťastne sa usmial a zaviedol ho do zadnej miestnosti.

38

Krauz s Fischerom sa vrátili do kancelárie a nechali Tony-ho, aby pátral po kaderníkovi. Petra práve položila telefón.
„Čaute, práve volali z labákov. DNA ešte nemajú, ale skupiny a podskupiny sedia na krv zaistenú pri pitve. Je to Peťova krv!“
„Ide o tú vreckovku?“

„Chosé, a o čom asi tak hovorím? Na čo od rána čakám ako na zmilovanie Božie!?“
„Klíídek! Čo som také strašné povedal?“
Petra si pošúchala čelo.
„Prepáč, asi som už prepracovaná… prepáč!“
Chosé si spomenul, ako ráno vybehol na Rysovú, a iba sa chápavo usmial. Chcel si sadnúť, ale prišlo mu Petry ľúto, a tak sa k nej sklonil a pohladil ju po vlasoch. Prekvapene vzhliadla.
„To nič, dievča, všetci sme po nočnej razii v garáži akísi nesvoji. Neviem, čím to je, ale…“
„Starnete…“ vysvetlil Krauz a sťažka sa vyvalil v kresle.
„My, čo? A pán má dvadsaťpäť!“
„Pán má štyridsať ako každý normálny chlap, ale nestráca nervy a snaží sa premýšľať, keby sa tu dalo!“ zagánil Krauz, hlavu opatrne zaklonil, až kým sa nedotkla múru, a slastne privrel oči.
„Tááák…“ a ešte si aj ruky zopol na pupku.
„Premýšľa!“ zastonal Chosé a za svoj nežný a citlivý prístup k nežnému pohlaviu dostal služobnú pusu na líce.
„Počul som dobre?“ zašomral mysliteľ, ale odpoveď ani nečakal.
„Chosé, mám problém,“ zašepkala Petra, aby nerušila najpremýšľajúcejší mozog na oddelení vrážd.
„No?“

„Mám zošit, mám učebnicu matematiky, mám gay pornočasopisy, mám krvavú vreckovku… ale na všetko mám aj logickú a preveriteľnú odpoveď. Technici presnorili Mi-kušovo auto, vôbec nič, je perfektne povysávané a vyčistené, ale aj keby tam našli jeho vlasy alebo krv, zase by mal Mikuš logickú odpoveď, že ho viezol domov, alebo čo ja viem kam, jednoducho nie je možné ho nachytať, lebo bol s Peťom skoro v dennom kontakte. Vyšetrovateľ už volal s prokurátorom, je to vraj slabé, všetko nepriame dôkazy a k vražde a k osobe Mikuša ani jeden priamy, jednoducho, väzba mu neprejde a o dva dni ho musíme pustiť. Čo teraz, bábo raď!“

Petra si nešťastne podoprela hlavu. Chosé bezradne pokrčil ramenami. Premýšľajúci detektív zívol. Pootvoril oči, ale iba na tenkú štrbinku, aby videl, či vzbudil pozornosť. Bohužiaľ, áno, obaja ho po očku sledovali.
„Do kelu aj s vami!“ zahundral a vstal. Lenivo sa preplazil k svojmu stolu. Z pamäti vyťukal číslo.
„Dobrý deň, kapitána Velického… nazdar… nó, stále na vraždách a ty, stále v base? Fajn, mám na teba jednu pros-bičku, ak ti nadiktujem meno a dátum narodenia zistíš mi, kedy a kde naposledy sedel a s kým bol na cimre? No… obratom! Tak diktujem… Milan Mikuš…“
Chosé žmurkol na Petru, ukázal pohľadom na Krauza a uznanlivo pokýval hlavou.
„Tomu sa hovorí tie oné, konexie, už aj vy mladí by ste ich mali mať.“
Krauz položil, takže počul iba jej odpoveď.
„Akí mladí!? Som tu už päť rokov, dokedy budem mladá!?“
„Furt, po slovensky stále, ak sa nenaučíte používať telefón, banda!“ vzdychol si Krauz a v predklone sa preplazil ku kreslu. Lenže sotva zaujal polohu premýšľajúceho pastiera na letnej lúke a párkrát si odfúkol, telefón zazvonil. Chosé zodvihol, ale iba preto, aby nevyzváňal, a počkal, kým sa Krauz opäť unúval.
„No? Tak rýchlo? Aha… tie vaše počítače a moderné evidencie… tak píš, diktujem… tak diktuj, píšem, počkaj, vezmem si ceruzku… takže Póka… áno… mám… ešte trvalý pobyt… mám a… čože? Je tam u vás? A je vo väzbe, alebo vo výkone trestu? Výkon… takže na jeho vypočutie by nám stačil súhlas riaditeľa väznice, však? A čo keby sme ho s tým neunúvali? My sa s Pókom chceme iba porozprávať a spýtať sa ho na spoluväzňa, takže by sme to mohli spraviť tak, že si ho zajtra ráno vezmeš do kancelárie na pokec a my tam náhodou budeme tiež.“
Chosé zalúskal prstami a upútal Krauzovu pozornosť.
„Rysová,“ zašepkal Chosé.
„Aha, počkaj, teraz mi tu kolega pripomenul, že ráno máme predvolanú stránku, tak vieš čo, ak mi sľúbiš, že sa budeš slušne

správať, tak ti tam ráno pošlem najkrajšiu babu z kriminálky… slobodná, ale práve si porušil dohodu, už tvoja otázka je neslušná… beriem, tak díky a čau!“
„Vraj sa ťa ani nedotkne,“ tentoraz adresoval zašomra-nie Petre a do tretice zamieril ku kreslu.
„Velický… to je ten chalan, čo ti pred desiatimi rokmi priniesol denník toho vysokoškolského profesora?“ zaspomínal Chosé.
„No. Nie. Pred ôsmimi.“
„Ešte je u nich?“
„Je, ale už nerobí bachara, ale je na operatíve.“
„Aký denník?“
„Raz ti to možno porozprávam, Petruška, alebo ak sa niekedy rozhodnem napísať memoáre, tak si to prečítaš, teraz je pre teba podstatné, že zajtra ráno naklušeš do basy, Velický ťa zoznámi s Pókom a od neho sa dozvieš, čo je Mikuš zač a čo v base stváral na cimre a s kým. Tam nájdeme odpoveď aj na tie porňáky a možno aj motív jeho činu… ak to bol naozaj on. Inak ho musíme pustiť. A my dvaja sa zatiaľ zabavíme s pani Rysovou… a ticho!“

39

Peťo vyčistil fajku a nasadil ju na sviečku. Ešte raz skontroloval izoláciu na kábloch a víťazoslávne vstal.
„Tak to ešte raz vyskúšajte, dôstojný pán.“
Michalica nasadol, dvakrát prekopol, aby sa karburátor napil, a potom zabral a pridal plyn. Motorka zarevala a Michalica prekvapene pomykal zápästím. Motor poslúchal a zvyšoval otáčky. Michalica zabral nohami a zhodil motorku z vidlice, zaradil jednotku a urobil víťazné kolo po farskom dvore. Čierne rúcho za ním vialo ako zástava pohrebného sprievodu. Zabrzdil pred natešeným Petrom, vypol kľúčik a motorku odtlačil do kôlne. Keď sa vracal, nechápavo krútil hlavou a šúchal si o seba zamastené dlane.
„Peťo, ale ty si skrytý talent! Ako je to možné!? Už niekoľko rokov mi tu stojí v kvôlni a ty… ako zázrakom si ju opravil! Neuveriteľné! Si naozaj šikovný chalan!“

Michalica nevychádzal z úžasu.
„Tak poď, poupratujeme a… za odmenu, za odmenu… mám pre teba prekvapenie!“
Sedeli v skromnej kuchyni a Peter dojedal jablkový koláč. Michalica z neho nespúšťal oči. V tvári mal zamyslený výraz a občas sa pousmial a občas pokrútil hlavou.
Peter dojedol.
„Ďakujem,“ zamumlal s plnými ústami.
„To pani Jakubčíková, tá si občas spomenie.“
„A tá motorka… farári predsa nemávajú motorky! Ešte k tomu Jawa tri a pula!“
„Ale mávajú! Aj mopedy, aj bicykle, aj tristopäťdesiatky. Ale táto má smutnú históriu. Priniesol mi ju jeden veriaci, otec, ktorý prišiel o syna. Práve na tej motorke! Havaroval, chudák, mal iba osemnásť. Otec ju nemohol doma zniesť,
a tak ju dotlačil až sem a nechal mi ju tu, vraj aby som ho zbavil trápenia a nechal si ju. Roky hrdzavela vzadu v kôlni a ty… naozaj nechápem! Taký malý chlapec… kto ťa to naučil?“
„Strýko Milan, je to majster na motory a učí ma všetko, čo vie. Povedal, že ak sa budem dobre učiť, budem automechanik.“
„Ak sa budeš dobre učiť, nebudeš automechanik, ale strýko Milan to asi myslel trochu inak. Iste to s tebou myslí dobre. Chce, aby si sa neflákal a robil niečo užitočné.“
„Aj to mi už povedal.“
„Tak potom je to múdry muž.“
„Je… a je ku mne veľmi milý a dobrý.“
„Rád verím. Tak… o čom sa dnes budeme rozprávať, učeň Peter?“ Michalica pozbieral tanieriky a odniesol ich do drezu. Vzal čajník, dve šálky a nalial. Čaj voňal a obaja fúkali, aby si nespálili pery.
„O vzniku sveta som ti už hovoril, kto to boli apoštoli už vieš, ako vznikla Biblia som ti vysvetlil nedávno…“
„Čo je to Vulgatus?“
„Myslíš Vulgáta?“
„No…“
„A kde si sa k takému výrazu vôbec dostal?“

„Otec má doma knihy o ateizme… to ste mi minule vysvetlili, čo to slovo znamená, a v jednej som našiel toto slovo, že je to nejaká Biblia, ale mne ste povedali, že Biblia je iba jedna… pravé učenie, tak nerozumiem…“
„No… to je trochu zložitejšie. Skús sa sústrediť, Peter. Starý zákon som ti vysvetlil minule, o vzniku sveta…“
„Potopa…“
„Správne, a Vulgáta súvisí s Novým zákonom. Nový zákon obsahuje dvadsaťsedem kníh, ale nemusíš si ich všetky pamätať. Vymenujem ti ich, aby si vedel, aké je naše učenie zložité a vo svojej zložitosti, aké je jednoduché a krásne. V Novom zákone sú štyri evanjeliá, Skutky apoštolov, dvadsaťjeden listov pripisovaných Pavlovi, Jakubovi, Petrovi, Jánovi a Júdovi Tadeášovi a napokon Zjavenie Jána apoštola čiže Apokalypsa. Boli napísané v prvom storočí nášho letopočtu… letopočty už vieš rátať, to sme preberali… a boli napísané v starej gréčtine. Až učený cirkevný otec svätý Hieronymus, ktorý žil v štvrtom storočí po Kristovi,

preložil Nový zákon do latinčiny, a práve tento preklad poznáme pod názvom Vulgáta. Takže Biblia je naozaj iba jedna a je to pravé učenie a nič zvláštne sa nestalo, iba ju preložili do iného jazyka.“
„Aha,“ povedal múdro učeň. „Ešte raz by som chcel počuť o umučení Ježiša Krista…“
„O umučení…“ dôstojný pán Michalka vážne pokýval hlavou, odmlčal sa a spustil, „tak počúvaj, chlapče môj…“
Peter chodil do kostola často. V poslednom čase skoro denne. Dôstojný otec Michalka bol rád. Nielen preto, že Peťo vedel pomôcť a fyzická práca mu nevadila. Videl v Petrovi malú zmätenú dušu, ktorá si zaslúži pozornosť, a chcel mu pomôcť nájsť zmysel a miesto. Peter potreboval nájsť svoje miesto, pretože ak Michalka niečo vedel s určitosťou, tak to bolo práve poznanie, že Peter je na rázcestí a nutne potrebuje nájsť cestu späť. Chcel mu pomôcť. Okrem toho sa chcel dozvedieť jeho tajomstvo.

Bol trpezlivý. Čakal na vhodnú príležitosť a doposiaľ sa ho na nič nespýtal. Trpezlivo čakal, kým bude vhodná doba. Rozprával. Peter bol mimoriadne pozorný žiak a učil sa veľmi rýchlo. Mal vynikajúcu pamäť.
„…a vtedy Kristus povedal mužom z Golgoty pribitým na krížoch vedľa seba: Bratia, už o chvíľu spolu predstúpime pred tvár Stvoriteľa a ja vám vyprosím milosť, a ak je vaše pokánie úprimné, tak naše prosby o zmilovanie budú vyslyšané a spolu prekročíme brány nebeské…“
Michalica zopäl ruky a sklonil hlavu. Peter sotva dýchal. Hltal ho očami a ústa mal dokorán. Príbeh o ukrižovaní Krista miloval. Vedľa Krista ukrižovali aj vraha a zlodeja, a aj keď to boli veľmi zlí ľudia, aj tak im Boh odpustil ich hriechy. Prinajmenšom jednému. Peter chcel vedieť prečo a či sa to môže stať znovu, ale hanbil sa spýtať. Iba ticho trpel a čakal.
Michalica vzhliadol. Zamatový hlas, ktorým rozprával príbeh, sa zmenil na civilný.
„Prečo ťa, učeň Peter, zaujíma práve táto časť zo života Ježiša Krista?“ spýtal sa veľmi pomaly a vážne, lebo nechcel pokaziť, čo tak dobre dnes večer začal. „Už som ti ju rozprával aspoň trikrát… prečo práve táto o hriechu a odpustení?“
Peter sa strhol, lebo rozprávky bol koniec a zvonec zaznel v hlase dôstojného otca až príliš jasne.
„Lebo…“ zaváhal.
„Peter, prečo ťa tí chlapci tak veľmi nenávidia a prenasledujú?“
Peter tušil, že raz k tomu musí prísť.
„Ja… dôstojný pán…“ nevedel sa rozhodnúť. Michalica mu to v ničom neuľahčoval. Iba sedel so zopätými rukami a v jeho tvári nebol žiadny výraz.
Bolo to na Petrovi. Napokon sa rozhodol.
„Ja… dôstojný pán… som kradol…“ a sklonil hlavu. Ale hneď sa spamätal. „A hanbím sa a… ľutujem a bojím sa…“
„Kradol,“ Michalica sklonil hlavu a zavrel oči. „To je ťažký hriech,“ zašomral.
„Môj tata stále iba pracuje, stále nie je doma, iba robí a spláca dlh za byt a aj mamina ťažko pracuje a po večeroch ešte aj šije a

ja… som im iba na obtiaž a stále potrebujem nejaké peniaze do školy, lebo musíme platiť za učebnice a pomôcky a na ZRPŠ a na výlety a lístky do divadla a… škola nemá na nič peniaze a ja musím stále pýtať od maminky a… tak som s nimi išiel. Vykradol som pár starých áut a Robo predal rádiá aj reproduktory a dal mi peniaze. Ja som ich odniesol maminke, aby sme mali viac na dlhy a aby už nemusela večer plakať, lebo ona o tom nevie, ale ja som ju skoro vždy počul plakať, keď si myslela, že už spím. A dal som aj Alicke, ona má otca invalida a aj som mu opravil auto, lebo už nechcem kradnúť a robiť ľuďom zle. Už nechcem, ale Robo a jeho ka-moši ma teraz naháňajú a bijú a chcú, aby som kradol ďalej, lebo oni nevedia otvoriť ani polovicu z tých áut, čo viem ja.“
Aj Peter zopol ruky na stole a sklonil hlavu, hoci nevedel, aký to má význam. Iba podvedome cítil, že je to správne, tak ich zopol a preplietol si prsty.
„Preto máš tie modriny?“
„Vy ste ich zbadali?“ spýtal sa smutne.
„Zbadal.“
„Myslíte, že… teraz, keď som sa priznal… že… keby ma ukrižovali… že by mi pán Boh odpustil a vzal ma do neba?“
Michalica ho pohladil po hlave.
„Neukrižujú, pretože sa to už nerobí. Ale trest stále existuje a nasleduje po každom našom priestupku. Kradol si,

Peter. Je to prehrešok proti Desatoru Božích prikázaní… poznáš Desatoro?“
„Nie, ale… už som o tom počul od tatu. Raz hovoril mame, že jeden farár niekde stratil bicykel a až keď si spomenul na jedno z Desatora… že Nezosmilníš… tak si spomenul, kde bicykel zabudol…“
„Peter! Pre Boha živého!! Načo sa tu snažím!?“
„To tata…“
„Prestaň sa vyhovárať na otca a správaj sa ako muž, priznal si sa k hriechu a ja by som ťa mal vziať pod spovedné tajomstvo, ale ty… asi nevieš, čo je to spoveď…“

„Viem. Hrali sme takú hru, baby sa spovedali…“
„Len to nie! Prosím ťa, ušetri ma! Moje uši!“
Michalica odmietavo pokrútil hlavou.
„Peter, vieš sa modliť?“
„Veď viete, že ešte nie.“
„Tak poď so mnou dozadu do mojej izby…“
Vstal, otvoril dvere a chlapec poslušne vošiel uličkou medzi dvoma posteľami.
„Kľakni si,“ prikázal mu Michalica pred veľkým krížom na stene.

„Som doktor Fillo, s dvoma 1, a zastupujem pani Rysovú.“
„Detektív Krauz, a toto je kolega detektív Cho… prepáčte… Fischer.“
„Moja mandantka obdržala predvolanie na dnešný deň a mňa by zaujímalo, v akej veci a akým právom.“
„Vo veci trestného činu vraždy Petra Mikuša a právom bežným, to znamená, že nebude vypočúvaná do zápisnice ako svedok alebo podozrivá a žiadny iný procesný úkon s ňou robený nebude, iba chceme získať informácie, ktoré by nám pomohli pri vyšetrovaní.“
„Právom bežným? Prepáčte… ja takýto termín… nepoz…“
„Lebo som si ho práve vymyslel. A čo? Ako inak vám mám vysvetliť, že sme sa s ňou iba chceli porozprávať doma na chodbe o tom, čo videla alebo počula, a ona namiesto toho iba telefonovala s manželom a vyhrážala sa nám právnikmi a žalobami za utŕhanie na cti, či čo to vlastne má!“
Muž s úplne holou hlavou vytŕčajúcou z obleku v hodnote ojazdeného auta nechápavo pokrútil hlavou.
„Ale ona mi to interpretovala trochu inak, vraj ste boli hrubí a násilní a robili ste narážky na jej účes a na jej mozog!“
„A to ide dokopy?“
„No…“
„Tak vidíte! Kde je? Ešte stále platí paragraf sedemnásť, že máme právo požadovať vysvetlenie a vás môžeme pokojne nechať sedieť na chodbe, to je vám dúfam jasné!? Ale my

nemáme žiadne bočné úmysly a veľkodušne vám dovolíme sedieť tu vnútri. Tak kde je?“
Krauz sa usmial, zamával rukami a Fillo mal chvíľu pocit, že sú kamaráti, taký bol žoviálny. Chyba lávky.

„Vyšetrovateľ tohto prípadu bude prítomný pri výsluchu?“
„Nebude, pretože nerobíme výsluch! Má inú prácu. My chceme iba informatívne vyťaženie, z ktorého bude spracovaný iba záznam. Ak slečna…“
„Pani Rysová…“
„… pani uvedie skutočnosti závažné pre ďalšie vyšetrovanie, vezmeme ju k vyšetrovateľovi, a ten ju vypočuje ako svedka do zápisnice.“
„To viem, procesné záležitosti predsa ovládam!“
„Tak potom načo sa vypytujete?“
„Pre istotu.“
„Či sa cez noc niečo nezmenilo?“
„Tak ja jej teda zavolám…“
Teatrálne vylovil z aktovky mobil a zavolal.
„Je to v poriadku, príď na vrátnicu ku dvom levom, ja som už hore.“
Schoval mobil a zatváril sa, že čaká. V skutočnosti zarábal a veľmi slušne.
Chosé kývol na Krauza a odbehol dole na vrátnicu, aby pani nemala pocit, že ju služba v uniforme obťažuje zákernými otázkami, kto je a čo si praje.
Konečne boli komplet.
Prehodila si nohy a Chosé si sadol tak, aby videl.
„Fajčiť sa tu smie?“
Chosé jej chcel odpovedať, že veľmi rád, ale Krauz ho predbehol.
„Iste,“ a posunul po stole otlčený popolník.
Pekný kus. Teraz, keď vymenila župan za broskyňový kostým v kombinácii s desaťcentimetrovými ihličkami, vyzerala naozaj dobre. A keď odložila kabátik a rozopla si sač-ko… Chosé už banoval, že jej chcel minule jednu streliť.

„Pani Rysová,“ Krauz prehltol, preniesol pohľad zo stehna na papier a pokúsil sa o úradný tón, „v pondelok ráno našli v Kláštornej ulici zavraždeného chlapca Petra Miku-ša. Teraz ste na oddelení vrážd a my tento čin vyšetrujeme. Chceme s vami urobiť iba informatívne vyťaženie, ak to bude nutné a uvediete také závažné skutočnosti, že by mali pre ďalšie vyšetrovanie podstatný význam, vypočuje vás vyšetrovateľ, ale zatiaľ s vami hovorí iba kriminálka a mlátiť do stroja nebudeme. Rešpektujeme vašu pracovnú zaťaženosť a… hodinovú sadzbu vášho advokáta.“ Krauz vzhliadol.
„Prosím vás,“ advokát sa zatváril, že je imúnny voči akýmkoľvek invektívam a že sa v podstate nudí.
„Prepáčte, budeme sa snažiť byť čo najstručnejší a najrýchlejší. Takže, keď sme pri tej pracovnej zaťaženosti… čo robíte, pani Rysová?“
„Páni, ako súvisí zamestnanie mojej mandantky s vyšetrovaním vraždy?“ snažil sa opodstatniť svoju prítomnosť advokát.
„Ide nám o pracovnú dobu pani Rysovej a možnosti jej pobytu po práci v byte, a tým pádom možnosť niečo z bytu vidieť alebo počuť. Ak bola na služobnej ceste, tak nemá význam, aby tu sedela. Nech nám povie, kde bola, s kým tam bola, my to preveríme a je po vtákoch.“ Krauz zažmur-kal ako debilko.
Rysová si to všimla a sklamane si potiahla. Advokát bol v strehu a uvažoval. Jeho tak ľahko neoklame. Potom prikývol.
„Momentálne nepracujem nikde, mám ukončenú právnickú fakultu, ale venovala som sa právu iba krátko. Momentálne sa angažujem v charitatívnej oblasti.“
No, charitu máš teda riadnu, pomyslel si Chosé, ale navonok nedal najavo nič, iba si čmáral po papieri.
„V noci z nedele na pondelok ste boli doma?“
„Doma, a nič som nepočula ani nevidela.“
„Ja som sa nepýtal, či ste niečo počuli.“
„Ale budete sa, nie?“
„Možno… doma sama, alebo s manželom, alebo…“ Krauz ďalšie možnosti nevymenoval a nechal to na ňu.

„Sama celý deň a v noci sa manžel vrátil zo služobnej cesty a išli sme na banket do klubu Zero. Máme na to asi tridsať svedkov.“
„Vy myslíte, že budete potrebovať svedkov?“
„Nie, ale vy ste povedali, že si to preveríte, tak nech sa páči.“
„Ďakujem. Kedy sa manžel vrátil domov?“
„Okolo polnoci.“
„Kedy ste išli na banket?“
„Po polnoci, asi o jednej… o pol druhej.“

„A hovoríte, že nič ste si nevšimli.“
„Nie.“
„Ani nepočuli? Myslím nejaký žúr v dome, hlasnú hudbu, vyvreskovanie na balkóne…“
„Nie.
„To je zvláštne. Viete, my sme našli jedného svedka, ktorý si presne pamätá, že jedna osemnásť videl niekoho zlie-zať po balkónoch pod vaším bytom. Architekt to s mrežami na balkónoch vyriešil tak, že mu to iba uľahčil, boli sme si ich obzrieť a naozaj to nie je žiadny problém. Ale čo je ešte zarážajúcejšie, z pitvy a z výpovede ďalších svedkov vieme, že zavraždený Peter Mikuš o jednej v noci už bol na Kláštornej pri smetiaku oproti vašej bráne. Ak ste teda medzi jednou a pol druhou odchádzali na banket, museli ste ho vidieť!“
„Prečo? Prečo museli? Mala som oblečené jedny z najdrahších šiat, posledný model, a lodičky na vysokom opätku, mala som dosť čo robiť, aby som sa na tej debilnej kamennej dlažbe vôbec udržala, a nie sa ešte starať o to, kto je na druhej strane ulice. Manžel mi pomáhal a tiež mal plné ruky práce a neobzeral sa kade-tade. Zaparkoval kúsok nižšie, lebo pred nami nebolo miesto, a tak sme iba zbehli po chodníku a nasadli. My naozaj nemáme vo zvyku prezrieť si celú ulicu, keď chceme niekam vypadnúť do spoločnosti!“
„Tak teraz je to všetko v poriadku!“ zajasal Krauz. „Vaše vysvetlenie musí byť úplne jasné aj debilovi,“ vzhliadol a pozrel

na Chosého. Ten iba pokrčil ramenami, že mu je všetko jasné, a čmáral si ďalej. Rysovej ich pantomíma neušla.
„Len pre úplnosť," spomenul si ešte Krauz, „neobťažoval vás na ulici niekto? Nejaký bezdomovec, alebo banda podnapitých výrastkov, alebo…"
„Nie, nikto!"
„Vás samu od seba nenapadá niečo, čo by mohlo mať vzťah k vyšetrovanému prípadu a čo mohlo nejako, hoci len okrajovo, súvisieť?"
„Nie, vôbec nič!"
„Tak potom som skončil," a bezradne pozrel na parťáka.
Chosé ani nezdvihol pohľad od papiera, iba pokrčil ramenami.
„Pani Rysová, prepáčte, že sme vás obťažovali, sme naozaj veľmi radi, že ste si našli čas a venovali sa nám, ja za seba a za kolegu môžem iba prisľúbiť, že na revanš, ak sa naskytne vhodná príležitosť, aj my sa vám budeme venovať."
Advokát prekvapene zdvihol obočie.
„Myslím to tak, že keby pani niečo potrebovala, sme tu a sme tu iba pre ľudí, takže smelo, stačí zavolať."
„Aha!" povedal podozrievavo Fillo.
„Inak, bolo nám cťou, pani Rysová."
Krauz jej podržal kabátik a formálne s veľkou dávkou sebazaprenia mu podala ruku. Otočila sa a zamierila ku dverám.
„Tak mi napadlo," zašomral Chosé papieru a všetci sa od dverí obrátili, „nemali ste v nedeľu nejakú návštevu, pani Rysová?"
Pozrela na Krauza, potom na advokáta a znechutene odvrkla.
„Nie, nemala!"
„Ďakujem," veľmi slušne poďakoval Chosé papieru.
„Tak… už môžeme?" posúril ich advokát.
„Iste! Iste!" Krauz im úslužne otvoril dvere.
Sadla si vedľa advokáta, nahnevane šmarila kabelku na zadné sedadlo a tresla dverami.
„Jedno ti teda poviem, ak takíto debili pracujú u polície, tak sa vôbec nečudujem, že v našom meste je raj pre zločincov. Títo nevyšetria ani krádež príboru z ich jedálne! Máš cigaretu?"
Advokát naštartoval, podal jej krabičku a pokrútil hlavou.

„Ja ti neviem, Zdena,“ a zamyslene cmukol perami.
Niečo sa mu nepáčilo.

41

Krauz pozrel na bzučiaci mobil a kolegovi naznačil aby bol ticho.
„No?“
„Poznáš hlas?“
„Poznám.“
„Dnes večer o siedmej v reštaurácii U čierneho námorníka na jazerách. Asi sa chystá väčší žúr, objednala si stotinku.“
„To je?“
„Sto gramov.“
„Vý-bor-ne! Ale… s tým môže zorganizovať karneval v športovej hale!“
„Nepodceňuj ctihodné dámy!“
„Tiež pravda.“
„Mám podmienku.“
„Čujme!“
„Môj človek musí odísť bez problémov, až potom na-klušú vaši.“
„Tak ju tam bude musieť nejako zablokovať, ak sadne do auta, sme stratení.“
„Vy ešte používate kolobežky?“
„Nie, ale ak pri naháňačke zistí, že prehráva, vyhodí to cez okienko.“
„Aha, tak ja niečo vymyslím, ale podmienka platí, však?“
„Platí!“
„Lovu zdar… a nie že ju zašijete! Takých zákazníkov si musím vážiť!“
„Uvidíme,“ a zložil.
„Chosé, vyzerá to dobre! Zavoláme kamošovi z protidrogovej,“ Krauz si skoro pospevoval.
Chosé sa zatváril ako zmučený črevným katarom pred zaklincovanými dverami na latríne a zhlboka si vzdychol. Dnes mal vybavené perfektné rande… a ako tak sledoval

nažhaveného Krauza, rande sa pomaly strácalo v nenávratne. Krauz už opäť telefonoval.
„Igor? Čau! Ešte stále protidrogová jednotka chátra pod tvojím velením?“
„No, na vás tu čakáme…“
„Tak čakaj, sadám do auta a ideme za tebou. Chosé sa už nevie dočkať!“
Krauz zložil a pošúchal si dlane.
„A… mne by si nechcel o tom niečo prezradiť?“
„V aute, Chosé, teraz si švihnime.“

42

Peter kľačal pred veľkým krížom na stene a vedľa neho sa týčila postava v čiernom. Michalica sa, týčil aj keď kľačal.
„Takto daj ruky a opakuj po mne: Otče náš, ktorý si na nebesiach…“
„Otče náš, ktorý si na nebesiach…“
„… posväť sa meno tvoje…“
„… posväť sa meno tvoje…“
„… príď kráľovstvo tvoje…“
„… príď kráľovstvo tvoje…“
„… buď vola tvoja…“
„… buď vola tvoja…“
„… ako v nebi tak i na zemi…“
„… ako v nebi tak i na zemi…“
Peter opakoval slová, a hoci im nerozumel, podvedome chápal, že sú dôležité a že všetko, čo teraz robí, je iba pre jeho dobro. Dôstojný pán Michalica mu vysvetlil, že modlitba je veľmi dôležitý úkon a predchádza rozhrešeniu. Predtým však musí oľutovať. To už spravil, naozaj ľutoval, že sa dal s Robom do partie, a sľúbil, že s ním už nikdy nepôjde.
Modlil sa a hoci slovám nerozumel, cítil, ako ho zalieva teplo a ako z neho opadáva strach. Mal pocit, že začne lietať. Monotónny Michalicov hlas ho viedol a Peter sa nechal viesť. Dôveroval mu. Bol konečne v bezpečí.

Keď skončili, vstali a Michalica si ho pootočil k sebe. Vážne mu pozrel do očí.
„Peter, od dnešného dňa sa budeš modliť k Bohu každé ráno, keď vstaneš, a každý večer, keď si budeš líhať. Okrem Otče náš sa naučíš aj Zdravas Mária a vždy, keď ti bude úzko, spomenieš si na slová modlitby a strach a úzkosť sa
stratia. Spomenieš si vždy, keď si nebudeš vedieť rady, a ak pocítiš potrebu prísť ku mne a poradiť sa, spravíš to. Pochopil si?“
„Pochopil.“
„A teraz mi povedz… ty si pokrstený?“
„Nie, neviem, čo to je?“
„Tak dobre, aj s tým niečo spravíme. Teraz ma počúvaj, vysvetlím ti, kto je to miništrant, bude sa ti to páčiť.“
Peter počúval a bol rád, že má takého múdreho a dobrého kamaráta.
Večer ho vyviedol pred faru.
„Mám ťa odprevadiť?“
Peter sa zohol a skontroloval kríky. Poobzeral sa a odmietavo pokrútil hlavou.
„Netreba, dnes ich to už asi prestalo baviť. Prebehnem aj sám!“
„Si statočný, Peter. Už nie je ďaleko deň, keď vyriešime aj tento problém. Buď s Bohom, chlapče, a dôveruj mi,“ a pohladkal ho po vlasoch.
Michalica zodvihol telefón a nenáhlivo vytočil číslo na starodávnom ciferníku.
„Michalica… Boh s tebou, priateľ môj. Ďakujem za opýtanie, dobre. Nie… nič sa nedeje, iba by som sa chcel porozprávať s Marekom, ešte je v seminári? Je, to je dobre. Ešte vedie ten krúžok džuda pre deti? To som rád, že okrem štúdia stíha aj prácu s mládežou. V dnešnej pohnutej dobe sa každá investícia do detí môže vrátiť stonásobne. Tak ho zajtra pošli za mnou, rád ho uvidím… ďakujem…“

43

V reštaurácii U čierneho námorníka večeralo pár dvojíc a v rohu pri obrovskom stole sa bavili študenti. Čašník ich chvíľu počúval na pol ucha, ale nerozumel im. Hovorili o statike, teórii pružnosti a plasticity a o podobných nezmysloch. Pochopil iba toľko, že zapíjajú nejakú obzvlášť ťažkú skúšku a že sa už cítia byť poloviční inžinieri. Priniesol im hektolitre vína, pizza štangle s cesnakovým dressingom a prestal si ich všímať.
Zdena Rysová si sadla k malému stolíku do tmavého rohu, zapálila si skôr, než k nej úslužný čašník so zapaľovačom stihol dobehnúť, a objednala si minerálku. Sklamaný čašník zapálil aspoň sviečku a odišiel k baru. Iba minerálku! Odhadol ju na koňak alebo whisky so sódou, a ona takto.
Zdena počkala, kým ju obslúžil. Sledovala ho až k baru a potom sfúkla sviečku. Nečakala dlho, iba pár šlukov.
Tonyho človek vošiel a oprel sa o barový pult. S čašníkom si iba nebadane kývli. Zbadal ju, ale nijako to nedal na sebe poznať, a pokračoval v obhliadke terénu. Všimol si každú sediacu dvojicu zvlášť a chvíľu sa započúval aj do hulákania rozjarených študentov. Ani on ničomu z ich vrieskania nerozumel, iba ak nejaký sínus, vedel, že to je na líci a po údere to strašne bolí. Upokojil sa. Boli to naozaj študenti.
Zložil sa tesne vedľa nej. Sadol si tak, aby mal celú miestnosť na očiach.
„Dobrý večer," pozdravil.
„Dobrý… máte?"
„A nemal som niekedy?"
„Nie! To ja iba tak… môžeme? Je čistý vzduch? Apropo, už minule som si všimla, ako profesionálne pristupujete ku
každej transakcii. Vášmu oku asi neujde nič, však?" a veľavravne sa usmiala.
Na neho to neplatilo. Každá z jeho zákazníčok chcela po čase zľavu a každá bola ochotná za zľavu poskytnúť protihodnotu, ale mal toľko zákazníčok, že by sa pre samé protihodnoty ani nedostal k poriadnemu kšeftu.
V ruke sa mu zjavil balíček a ona pod stolom otvorila kabelku. Aj jeho ruka zmizla pod stolom. Potom si už len do náprsného

vrecka na bunde zasunul poskladanú obálku a bolo po kšefte. Trvalo to asi jeden a pol sekundy a všimol by si to iba hosť, čo by stál tesne nad nimi.
Vstal.
„Aspoň raz by ste si so mnou mohli dať pohárik…“ za-prosila.
„V práci nepijem.“
„Chcela som s vami prejednať novú zásielku.“
„Nikdy nemením zaužívané a osvedčené zvyky. Zavolajte mi deň predtým.“
„… a aj novú cenu, nejakú zľavu vzhľadom na množstvo… nehovorte mi, že sa vám to aj tak nevypláca.“
„Cenu určujem ja a keby sa mi to nevyplácalo, tak to nerobím. Cena ostáva, mení sa iba množstvo. Tak to v našom kšefte chodí.“
„Áále, vy ste… taký odmeraný! Iba na mňa?“
„Prepáčte, mám ešte prácu,“ a odišiel.
Úsmev sa jej stratil z tváre v momente, keď sa jej otočil chrbtom. Nemala rada prehry a odmietnutie muža nezažila… asi od strednej. Vzdorovito odula pery a prižmúrila oči. Keby mala kontakt na konkurenciu, vykašlala by sa na neho, ale tento bol jediný, na koho ju Zora nakontaktovala, a tovar mal prvotriedny… iba tá cena. Hrôza, ešte že jej manžel nekontroloval bežné výdavky.
Na stôl položila bankovku a chcela vstať. Prítomnosť čašníka ju prekvapila a strhla sa.
„Prepáčte, nechcel som dámu vyľakať… dáma dovolí…“ a postavil pred ňu pariacu sa kávu.
Prekvapene vyvalila oči.
„Ja som si neobjednala… to bude omyl!“
„Ja viem, ale omyl to nie je. Prosím, pozornosť podniku, priamo od pána majiteľa…“ a čašník ukázal k pultu.

Stál tam elegantne oblečený mladík južanského typu. Mierne sa uklonil a Zdena cudne sklopila zrak. Čudne sklopila zrak, lebo cudnosť sa k nej nehodila. Nonšalantne vzala lyžičku a s malíčkom vztýčeným ako výkričník nežne pomiešala. Cinkla o

okraj šálky, aby sa zbavila poslednej kvapky, a vložila si lyžičku do úst. Chcela mu ukázať, čo všetko jej pery dokážu, ale keď vzhliadla, prekvapene zistila, že zmizol. Zarazila sa, ale potom jej napadlo, že asi odbehol dozadu pre kvety, alebo, ešte lepšie, pre fľašu sektu a dva poháriky na vysokánskej stopke. Využila situáciu a bleskovo zašmátrala v kabelke. Vylovila zrkadielko a skontrolovala mucholapku.

Mucholapka bola nalíčená perfektne a muchy sa mohli začať zlietať. Počkala, potom si chcela chlipnúť, ale káva bola taká horúca, že ju popálila už para. Radšej ju odložila na tanierik. Popáliť si pery v sľubne sa vyvíjajúcej chvíli naozaj nechcela. Pohľadom preletela celý lokál. Aj čašník zmizol. Čudné.

Vzala lyžičku a chcela ochladzovaniu kávy trochu pomôcť. Pár centimetrov od okraja šálky…

„Polícia!! Policajná akcia!! Ruky na stoly!! Polícia!!“

Pri dverách to zarachotilo a čierni muži v kuklách sa valili uličkami pomedzi stoly. Na všetkých a na všetko mierili brokovnicami, revali ako zmyslov zbavení a prví dvaja v momente stáli pri Zdene.

„Ruky na stôl!!“ zrevala kukla a muška na hlavni jej skoro rozpárala líce.

Lyžička bezmocne cinkla o tanierik.

„Prepáčte, ja…“

„Tie ruky!“

Poslušne ich vyložila. V štrbinke medzi čiernymi ozru-tami postrehla, že tak dopadli všetci návštevníci reštaurácie a v duchu jej napadlo, že ešte je iskrička nádeje, že sa v tom množstve stratí.

Priviedli krpatého čierneho bradáča na vôdzke a bolo po iskričkách. Oňuchal ju, potom kabelku, štekol a poslušne si sadol.

„Tu niečo je!“ povedala kukla a otočila sa na muža v civile, ktorému namiesto kukly svietil na hlave úsmev od ucha k uchu.

„Pozrieme… dobrý večer, madam, som z národnej protidrogovej jednotky, ak vás môžem pekne poprosiť, otvoríte nám kabelku?“

„Iste, rada, a… kde ju máte?“

„Aby nás ten humor neprešiel! Tu visí.“
„Tá je moja!“
„Tak ju otvorte!“
„Na to nemáte právo! Budem sa sťažovať! Vy neviete, kto je môj manžel! Kde je váš veliteľ!?“
„Ja som tu veliteľ a sťažnosti prijímam až po ukončení akcie. Tú kabelku.“
„Ani nápad! Budem sa sťa…“
Muž v kukle s brokovnicou ustúpil bokom, aby druhý v kukle bez brokovnice mal prístup k sťažovateľke. Postavil ju, otočil a pričapil na stenu tak šikovne, že na hladine pariacej sa kávy sa neobjavila ani vlnka. Čo im neposkytla dobrovoľne, vzali si sami. Kabelka sa na stole rozďavila a okrem babského haraburdia sa vykotúľalo aj vrecko s bielym práškom. Havino sa postavil na zadné, prednými sa oprel o stolík a sám skontroloval, či sa nemýlil. Spokojne štekol aj druhý raz.
„Technik…“ poprosil muž bez masky.
Niekto urobil cvak s bleskom a pre istotu aj druhý cvak z iného uhla a bolo po paráde.
Otočili ju a tentoraz s ňou manipulovali už menej šetrne.
„Ja sa budem sťa…“
Ako rýchlo prebiehala akcia pri ostatných stoloch už nezaregistrovala, lebo s ňou to išlo tak šikovne, že …žovať dopovedala, až keď sa za ňou zabuchli dvere dodávky.

„Rozumel si, Peter?“
„Rozumel.“
„Buď opatrný a všetko sprav tak, ako som ti prikázal. Nepodceňuj ich. Urob si rezervu, aby si dobehol, inak bude s tebou zle. Ak to vyjde, tak tvoj problém vyriešime raz a navždy.“
Peter vážne prikývol. Dôstojný pán Michalica to vymyslel geniálne a Peťo mu vo všetkom dôveroval.
„Tak ja teda idem.“
„Peťo…“
Vrátil sa a pozrel mu do očí.

„Bojíš sa? Chceš to naozaj spraviť? Nenecháme to radšej tak?“
„Chcem, dôstojný pán. Už som sa rozhodol. Už ďalej nechcem trpieť pre nič za nič. Už som sa naozaj rozhodol. Nebudem do aleluja prenasledovaný len kvôli tomu, že chcem byť slušný človek.“
Pohladil ho po vlasoch a bol s ním veľmi spokojný. Bol so sebou veľmi spokojný.
Z Petra sa vykľul mimoriadne dobrý žiak. Mimoriadne vnímavý a pozorný chlapec. Vajce nič moc, samá škvrna, ale káčatko bolo utešené.
„Tak… v mene Božom… choď.“
Peter sa rozbehol cez park a zamieril k domu. Bol podvečer a vedel, kde budú.
„Tam je, hovädo… on nám ide rovno do rany!“ zareval hrdzavý krpec a vyrazil. Chalani si išli nohy polámať, aby ho chytili. Aj Robo zaberal na plné obrátky, lebo odkedy nemal v partii Peťa, zisky klesli na štvrtinu a chalani v partii začínali reptať. Žiadny šéf nemá rád, keď chalani reptajú. Potom je už iba krôčik k novému šéfovi…
„Nadbehnime mu!“
„Hovno, už ho máme!!“
„Chyť ho!“
Peter dobehol k fare a zahol za roh. Potom ešte raz. Zadný múr fary sa opieral o pás zabudnutého lesíka na okraji sídliska.
Robo ich zbadal prvý, ale nestihol zabrzdiť. Šmykol sa a skončil pri nohách vysokého chlapa, ktorý sa nad ním týčil ako čierny boh pomsty. Traja za ním ubrzdili a s vyvalenými očami sledovali scénu ako z hororu. Čierny muž sa z nenazdajky rozdvojil a menšia polovička sa zohla k ich šéfovi, niečo mu spravila s rukou a Robo odrazu stál opretý na špičkách o múr. Muž v sutane mu pustil ruku, Robo dosadol na päty, a aby nestratil glanc, povedal:
„Boha…“
„Toho radšej neber do svojich nehodných úst,“ napomenul ho menší muž v sutane a zdrapol ryšavého. Šmaril ho o múr vedľa

Róba. „Vy dvaja, poďte sem!“ kývol a obaja výrastkovia poslúchli.
Chlapci stáli rameno vedľa ramena a nevedeli prečo.
„Ty si Robo?“
„Nie… on.“
Vysoký muž predstúpil pred Róba. Až teraz zbadali Peťa krčiaceho sa za ním.
„Robo, počúvaj ma pozorne, Peter už nebude kradnúť a vy ho už nebudete kvôli tomu prenasledovať. Tak sa rozhodol on a tak som sa rozhodol ja. Prišli ste dnes preto, aby ste sa to dozvedeli, a odídete odtiaľto v pokoji, lebo mi to sľúbite a odprisaháte. Ak chcete, môžete prísť za mnou aj vy a ja vám ukážem to čo Petrovi a naučím vás to čo Petra a ukážem vám cestu, na ktorú sa on už vydal a vy môžete tiež. Nie je to ľahká cesta, ale pokánie nie je jednoduché, je to bolestivé poznanie, ale na jeho konci je svetlo, pre ktoré sa oplatí zanechať staré a zlé a skúsiť niečo nové a dobré. Ste vítaní, všetci spolu aj každý jeden z vás. Rozumiete mi, chlapci?“
Robo sa už prebral a skúmavo si premeral protivníka. Jeden dlhý vo farárskom rúchu, druhý menší v nejakej čiernej sutane a… vzadu Peťo. Toho ani nerátal.

„Drbe mu?“ spýtal sa ryšavý a odstúpil od múru. Moment prvého prekvapenia už pominul a chlapci sa rozhodli niečo riešiť. Robo odstúpil od múru tiež.
„Asi. Mám ti jednu drbnúť?“ oslovil farára a spravil chybu. V ruke sa mu zjavil motýlik, malý skladací nôž, a zahnal sa.
Menší muž v sutane sa vopchal medzi Róba a dôstojného pána Michalicu a Robo zajačal. Motýlik sa zapichol do zeme a rukoväť bezvládne ovisla a cinkla o kamienok v zemi. Ryšavý nelenil a udrel, aby oslobodil šéfa, ale odrazu sa ocitol vedľa neho a tlak na zápästie ho prinútil kľaknúť.
„Ešte raz vás vyzývam, v mene Božom, chlapci, nenúťte nás k násiliu a porozprávajme sa… auu…“ Michalica dostal úder do brucha, ale útočník skončil s vyrazeným dychom na zemi.

„Prepáčte, dôstojný pán… nezbadal som," povedal menší muž a zaútočil.
Štyria chalani odrazu ležali pri múre ako kopa zvíjajúcich sa tiel a hnátov.
„Marek… len žiadnu krv, prosím, nie do krajnosti…" zastavil Michalica Mareka keď videl, že udrel ryšavého do nosa.
„To záleží od nich," pokrčil ramenami a postavil sa vedľa dôstojného pána.
„Dobre, postav tohoto."
Muž podišiel k Robovi a prudko mykol. Robo vstal sám a rád, inak by mal zlomené zápästie.
„Robo, Peter už nebude kradnúť. Opakujem to ešte raz a naposledy. Už nebude! Je lepší ako vy a budete sa s tým musieť zmieriť. Chcem, aby ste ho prestali prenasledovať a biť. Chcem, aby si mi to sľúbil tu pred tvojimi kamarátmi. A… vy nevstávajte, ostaňte na zemi!"
„Dobre… dobre…"
„Robo?"
„To čo máte za Ramba?" šomral Robo, oprašujúc si nohavice a zazerajúc na Mareka. Zvažoval, čo spraviť, aby ho už nebili a neponižovali pred partiou, ale ani aby nestratil pred chalanmi glanc. Nepomohol mu ani jeho obľúbený nôž, a to ho prekvapilo najviac. Na sídlisku patril jeho motýlik k osvedčeným argumentom, ale tu? Nechápal, ako ho mohli tak ľahko odstaviť.
„Kamarát."
„Pekný kamarát! Pekný farár! Bije malé deti!"
„Nie je farár a vy nie ste malé deti. Je iba bohoslovec a malé deti nepoužívajú nože."
Robo akoby sa hanbil zodvihnúť pohľad, ale títo debili na nič iné nečakali. Stáli a bez pohnutia ho sledovali.
„Tak dobre. Motýľa si beriem a vypadneme. Nechajte si Peťa, ale vyplatíte nám za neho desať litrov. Kšeft je kšeft."
„Ty zasran!"
Ale Mihalica zastavil Mareka ráznym gestom.
„Dosť bolo násilia. Už pochopil. Teraz vstaňte! Všetci! Dobre. Počúvajte… váš šéf súhlasí s tým, že Petra sa už ani nedotknete.

Nôž si vezmite. Od nás nedostanete ani korunu. Ako prejav dobrej vôle vám na cestu dám požehnanie a sľub, že polícii nič neoznámime. Ak vám niet rady, niet vám ani pomoci. Robte, ako uznáte za vhodné. My spravíme to isté. Zatiaľ sa zaobídeme aj bez polície. Až do prvého porušenia dohody.“
Zviechali sa ako mátohy a nechápali, prečo Robo niečo nespraví a nechá ich takto bezradných a špinavých.
„Robo?“ nástojil Michalica.
Robo sa zohol, vytiahol motýlika zo zeme a zložil ho do nenápadnej kovovej tyčinky. Odpľul si, aby bolo jasné, kto je tu pánom.
„Serieme na nich, poďme!“
„Nie! Ten sľub!“
Menší muž v sutane vykročil.
„Dobre! Sľubujem… e. Spokojní?“
„Teraz áno,“ súhlasne pokýval Michalica.
Robo sklonil hlavu, ale veliteľský kývol na zostatok.
„Aj tak na nich serieme… poďme, banda!“
Vošli do kostola a vyzerali dosť komicky. Ako nepodarené živé schody. Malý chlapec, v strede muž v sutane a na kraji vysoký muž vo farárskom rúchu. Od najmenšieho po najväčšieho. Ale ak ich rozdeľovala výška, tak už našli niečo spoločné, čo ich zjednocovalo.
Nešli dozadu do farárovej kutice ku krížu na stene. Pokľakli priamo pred oltár. Sklonili hlavy a zopli ruky.

„Peter, dnes je tvoj veľký deň. Deň, keď si vyhral sám nad sebou. Myslím, že môžeš poďakovať a my budeme stáť pri tebe,“ povedal najvyšší z nich.
Peter pochopil a tichým hláskom sa mu prihovoril: „Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje…“
Otec prišiel domov, a keď sa vyzul, mama v kuchyni otvorila okno.
„Choď sa osprchovať a… vynes ich na balkón, to sa nedá vydržať!“

Karol jej dal pusu, vrátil sa na chodbu a topánky vyhodil na balkón.
„Prepáč, zase som zabudol.“
„Karči…“ zdrapia ho za opasok a prilepila si ho k sebe, „nič v zlom, ale…“ a dala mu dlhú maminovskú pusu.
„Ja viem! Som v nich dvadsať hodín denne, musia smrdieť.“
„Aj to robia, svine. Ale ľúbim ťa!“
„Ich auch…“
Povyzliekal sa, prepotenú bielizeň nahádzal do koša v kúpeľni a osprchoval sa. Potom dostal nápad a napustil si vaňu a prisypal si aj trochu modrej morskej soli.
„Karol?“ zavolala z kuchyne, keď stíchla sprcha.
„Žijem, iba som si napustil vaňu.“
„A obed?“
„Desať minút. Obed o štvrtej, alebo o pol piatej, aký je v tom rozdiel, Evka?“
„Neviem! Ty si povedal, že sa ponáhľaš. Chceš sa ešte vyspať a večer ideš jazdiť do Rakúska, tak neviem? Okrem toho… mal by si sa prihlásiť na obedy vo fabrike. Odkedy ti to hovorím? Ako dlho to ten tvoj žalúdok vydrží?“
Naplo ho a do umývadla vyvrhol kyselinu s trochou ružovej tekutiny pomiešanej so slinami. Dvakrát bolestivo odpľul. Vredy sa opäť ozvali.
„Obedy sú drahé. Splatím pôžičku a zájdeme si na obed do Carltonu, uvidíš! A kde je chlapec?“

„Ako vždy, behá s chalanmi po vonku. Mal by sa s ním konečne porozprávať! Je doma čím ďalej tým menej a ja som stále sama. A… ešte niečo som ti chcela… ale až keď vylezieš.“
Nechala ho, nech sa vymočí. Vo vode.
Potom sa jej to už zdalo podozrivé. Radšej nakukla cez škáročku.
„Ka-rol-ko…“ zašepkala, aby sa nezľakol a otvorila dokorán.
Spal a posúval sa dole. Ústa mal už iba centimeter od hladiny. Myklo ho a ošpliechal celú kúpeľňu.
„Nespím!“

„Určite! Buď sa choď najesť, alebo sa choď vyspať, alebo si daj šnorchel… na toto fakt nemám nervy!“
Vyliezol a omotaný uterákom jej chcel prezradiť, aký to dostal geniálny nápad a prečo si namiesto sprchy dal vaňu.
„Miláááčik…“ zatiahol ľúbezným hláskom.
Prišívala na svadobné šaty flitre a krajky. Drahé šaty a drahé ozdoby. Objednávka rozmaznanej paničky bola jednoznačná, jedine ručná práca! Ručná práca je síce dobre platená, ale jej išlo o oči.
„Miláá… áá… a tu si!“
„Tu.“
„A Peťo je vonku a ja som okúpkaný a čistučký a voňa-vučký a…“
„Šijem!“
„To by mi pri tom ani tak nevadilo, keby si tú ozrutnú ihlu na chvíľočku odložila…“
Kľakol si, odhrnul svadobné šaty, roztiahol jej nohy a po stehne sa nosom plížil stále vyššie…
„Karol… Karči! Peťo môže prísť každú chvíľu…“
„Hovoríš, že chodí až večer.“
„Šijem.“
„Došijeme potom…“
„Celý deň som bola v robote, som unavená.“
„Ja tiež, vidíš ako sa k sebe hodíme!“
„Nechce sa mi sprchovať.“
„Nemusíš, jazyky si necháme iba na bozkávanie.“
„Čakám menzes…“
„Dočkáš sa.“
Svadobné šaty sa zošuchli na zem, mokrý uterák tiež a ihlu na poslednú chvíľu stihla zapichnúť do operadla. Pracujúci manželia sa konečne stretli a nebolo to najhoršie. V obývačke na gauči ako za starých čias.
Pripomenulo jej to časy, keď ešte Peťo spával s nimi v spálni v postieľke a oni to robili v obývačke na roztiahnutej sedačke pri telke aj štyrikrát za noc, až kým nezrnila obrazovka. Nadránom sa rozplietli a vysilení sa plazili do spálne, aby sa aspoň trochu

vyspali a niekto bol schopný urobiť sunar, aby krpec nevrieskal, hneď ako oči rozlepí.
Teraz sa rozplietli bez problémov a Karol sa išiel najesť a vyspať pred nočnou a ona sa iba tak narýchlo opláchla vo vani a cez nohy si prehodila svadobné šaty, prišívala flitre a krajky a pozerala seriál.
Peťo nevrieskal. Ani netušili, kde je.
Stretli sa iba náhodou. Karol zaspal a Peťo prišiel o niečo skôr. Otec a syn sedeli za stolom v kuchyni a jedli. Otec sa chystal do práce a syn… z nej prišiel. Otec hltal posledné sústa večere a syn sa mrvil vidličkou v granadíre a nevedel, ako mu povedať, že by bol rád, keby sa chvíľu zdržal a odpovedal mu.
„Peťo… mama sa mi sťažovala, že si do noci vonku a ona je stále sama."
„Oci…"
„Prestaň už s tými sídliskovými partiami a venuj sa niečomu normálnemu. Prečo sa nedáš na futbal, alebo na box ako strýko Milan? Chválim ti, že mu občas helfneš, ale nehovor mi, že si u neho v dielni každý deň do desiatej! Tá banda vonku ťa dostane iba do prúseru. Vidím to večer, keď sa vraciam domov. Na lavičkách vysedávajú iba samí degeši, fajčia, chriachajú si pod nohy a slopú fľaškové! Prestaň s tým a radšej sa uč, chlapče, jasné!? Od dnešného dňa nech ťa vidím každý večer doma a…"
„Ako ma môžeš vidieť večer doma, keď si stále preč a…"
„Nebuď drzý, dobre? Robím, čo môžem, aby sme sa vyhrabali z tohto kapitalistického srabu a splatili tie sku…"
„Karol!"
„Ja viem! Prepáč, miláčik. Aj ty, chlapče. Synku… ja viem, nie som večer doma, ale pre koho to všetko robím? Ešte

rok, maximálne dva, a budeme slobodní a pozvem vás na takú dovolenku!! Boha jeho tam!"
„Boha by si nemal iba tak nadarmo… oco…"
„Boha sem, boha tam. Ten nám aj tak hovno pomôže! Tak ja už bežím… Evka, mám tie rožky zabalené? Á, tu sú, díky! Tak pusinu… a ty tiež! Vydržať!"

Nahol sa k synovi a tiež mu dal bozk na svetlé vlasy, čo ho dosť prekvapilo. Otec musel mať dobrú náladu, asi sa mu dnes niečo podarilo.
„Tati…“
„A mama mi spomínala nejaké rodičko v škole,“ zakričal z chodby, „ja teraz nemôžem, a ona má práve vtedy upratovanie, ale povedz učke, že nabudúce prídeme… utekám, decká, už meškám, tak čaute!“
„Ahoj, ocino,“ povedal smutne a dvere sa zapleskli.
Mama mu prehrabala vlasy a odložila otcov tanier do drezu.
„Peťko, tatino naozaj robí, čo môže.“
Peťo chápavo pokýval hlavou a smutno si vzdychol.
„Ja som sa chcel iba spýtať, či by vám vadilo, keby ma pokrstili.“
Vidlička hlasno zazvonila o tanier v dreze a Eva sa prekvapene zvrtla. Skúmavo sa zahľadela na syna, o ktorom si až doteraz myslela, že ho pozná.

46

Zdena nemala rada tmu. Už od malička. Ani šero. Nenávidela bary, kde sa svietilo iba stolovou lampou pri každom stolíku. U niekoho to možno malo vzbudiť pocit intimity a sexuálneho vzrušenia, v nej to vyvolávalo iba pocit paniky a neistoty.
Odkiaľ to mohli vedieť? Svine.
Posadili ju do kancelárie, kde jediné svetlo padalo zo stolovej lampy na spisy ledabolo porozhadzované pred chlapíkom, čo sa hojdal na stoličke a nebolo mu vidieť do tváre. Lampa sporo osvetľovala jeho rozkrok a stehná, ale ani jedno, ani druhé ju teraz nezaujímali.
Za policajtom v civile bublalo akvárium a bola vďačná aj za tú trochu zelenkavého svitu, čo sa snažil prísť na pomoc stolovej lampe.
Inak nič. Ani sviečočka.
Za normálnych okolností by narobila cirkus, až by sa divili. Ak by bolo treba, dala by si doviesť aj reflektory z fotoateliéru. Teraz iba bezmocne dosadla na tvrdú stoličku pred stolom, zrazila kolená a ruky si položila do lona.

Kukla položila kabelku pred policajta za stolom a bez slova opustila úradovňu protidrogovej jednotky. Ak by bola díler s dvoma podpažnými puzdrami naplnenými železom a dvoma či tromi vrecúškami s prachom, ostali by za ňou stáť s namierenými brokovnicami, ale u dámy s takým utešeným zadočkom a vystrašenými očami útok na verejného činiteľa nepredpokladali. Verejný činiteľ tiež nie a nezdržoval ich. Iba sa spýtal: Osôbka?… a kukla povedala: Vykonaná, je čistá, a bolo po služobnej komunikácii.
Vyšetrovateľ dlhým pravítkom otvoril kabelku a vyškriabal z nej vrecúško s kokaínom. Uškú kabelky nabral na pravítko a postavil ju pod lampu.

„Meno?“
„Zdena Rysová.“
„Zamestnanie?“
„Do… ehm… máča…“
„Trvalé bytom?“
„Kláštorná tridsať.“
„Odkedy sa venujete obchodovaniu s drogami?“
„Ja… prosím vás… tu ide o nedorozumenie…“
„Steny tejto kancelárie už počuli všetky možné výhovorky, ktoré na svete existujú, od vás som žiadnu originalitu neočakával, ale že mi tu budete tárať banality a otre-panosti o nedorozumení, to som naozaj nečakal. Máte na viac, tak sa snažte! Opakujem otázku. Odkedy sa venujete obchodovaniu s drogami?“
„Ja… prosím vás! Ja neobchodujem! Ja…“
„Ani nekupujem, však?!“
Zaváhala.
„Tak dobre! Máte ma na lopatkách, tak čo budem zatĺkať? Kupujem, ale neobchodujem!“
„Na lopatkách ešte nie ste.“
Šibalsky sa usmiala, akože rozumie a ak by bolo treba, aj to môže byť…
„Ale desať deka! A vraj neobchodujete!“
„Nie! Prosím vás verte mi! To je pre mňa…“

„Už zase!? Prosíiím vás! To sa naučí každý začínajúci de-bilko, že fízlom musí tvrdiť, že je to pre vlastnú potrebu, inak ho zabásnu! Koľko je tá vlastná potreba?! Robím tu už tri roky a videl som dve skladačky, päť skladačiek, aj desať by som vedel akceptovať, ale desať deka!? Naozaj si myslíte, že som mechom udretý?!!“

„Nie!! Len to nie! Prosím vás, len to nie! Ja si nič také nemyslím, ale snažte sa ma pochopiť! Nerada sa jednám a dohadujem a chodím za tými dílermi… sú to vagabundi, verte mi, pliaga!! A tak si na jeden raz zoberiem viac, aby som mala pokoj a nemusela stále chodiť po baroch, ale naozaj je to iba pre mňa!“

„Na pol roka, čo?“

„Ale kdeže, to mám na týž… vlastne chcem povedať, to mám na rok!!“

„Slečna!“

„Pani, ďakujem,“ a tentoraz okrem odzbrojujúceho úsmevu aj cudne sklopila zrak.

„Ja sa s vami nebudem dohadovať! Radšej prejdeme na úradný tón!“

„Prečo?“ zaprosíkala.

„Aby bolo jasno. Dopustili ste sa trestného činu… nedovolená výroba a držba omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovanie s nimi podľa paragrafu stoosemdesiatsedem trestného zákona, za ktorý vám hrozí odňatie slobody až na tri roky.“

„Nie!“

„Ešte som neskončil. Ja vás však obviním z tohto trestného činu vo štvrtom odseku, kde sa hovorí… citujem,“ aby dodal svojej prednáške úradnú vážnosť, otvoril si trestný zákon a čítal, „Odňatím slobody na osem rokov až pätnásť rokov sa páchateľ potresce, ak spácha čin uvedený v odseku jedna po a… ako člen organizovanej skupiny, alebo… po bé… pre osobu mladšiu ako pätnásť rokov…“

„Osem rokov!?“

„Nie! Až pätnásť, tu čítam.“

„Ale… aká som ja organizovaná skupina? A… ja už mám viac ako pätnásť… o niečo…“
„Ale ako členka organizovanej skupiny ste toto množstvo nakupovali, a to, či bolo určené pre osoby mladšie ako pätnásť rokov, budeme skúmať… a dlho. Zatiaľ si vás posadím do väzby a každý sudca mi väzbu schváli, pri takomto množstve. Väzba u nás môže trvať maximálne štyri roky, ale ja vám sľubujem, že to vyšetríme aj skôr… o tri dni…“
„Uff…“ uľavilo sa jej.
„O tri dni skôr než ubehnú štyri roky!“
Chytila sa za hrdlo.
„Moment! Mome…nt! Ja tomu asi nerozumiem… môžem fajčiť?“
Policajt sa prestal hojdať na stoličke a prekvapenie ho zastihlo v zadnej polohe.
„Musím si zapáliť cigaretu, ja sa neviem sústrediť,“ upresnila.
„Ach tak, samozrejme,“ zhúpol sa dopredu a ponúkol jej.
„Mám svoje.“

„Nemôžem riskovať, že tu budete vyhulovať marihuanu. Buď tieto, alebo nič!“
Vzala si a lačne zašlukovala. Viditeľne sa jej uľavilo, už to potrebovala.
„Ja… by som sa chcela priznať. Priznanie je predsa poľahčujúca okolnosť, nie?! Nemôžete ma dať do väzby, keď sa priznám!! Ja som si kúpila trochu kokaínu, lebo som v poslednom čase ponervóznejšia a neviem sa nájsť a… mám problémy, no bóóže!! Kto ich nemá?!!“
„Nekričte!“
„Pardon. Ja som nechcela… To robí to rozrušenie a táto trápna situácia, do ktorej ste ma dostali!“
„To nemyslíte vážne!! Ja tu kvôli vám musím ponocovať, a vy že som vás dostal do trápnej situácie!?“
„Tak som to nemyslela! Ušlo mi to. Chcela som vám vysvetliť iba svoje rozpoloženie. Ja som sa dostala do tejto trápnej situácie sama, ja viem, vy za nič nemôžete, ale prosím vás,

aspoň ma pochopte! Kúpila som si trochu koksu ako… ako… si iní kupujú jogurt, alebo miláčika… iba tak, pre seba!!“
Policajt znovu zalistoval v trestnom zákone a sklamane jej oznámil:
„O miláčikoch a jogurtoch tu nič nepíšu. O drogách je tu napísané… že za osem rokov nepodmienečne.“
„To bolo iba prirovnanie.“
„Aha…“
„A sebakriticky priznávam, že som vinná, ale nie ako organizovaná skupina, ani pre mladistvých…“
„Maloletých…“
„Tak maloletých… jednoducho iba pre seba! Ja vám to tu nechám, ak chcete, ja… som ochotná zaplatiť aj pokutu… akúkoľvek… prosím vás… len ma nedávajte do väzby…“
Policajt zvážnel. Veľmi chcela vedieť, či zabrala jej narážka na to, že mu vrecúško nechá, alebo zmienka o pokute, za ktorú by iste nechcela bloky… no bála sa ho znovu uraziť, a tak sa radšej neopýtala, ale zákerne prižmúrila oči, lebo zavetrila únikovú cestu.
Schladil ju.
„Kašlem na váš balíček, ja to neberiem a pokutu vám dať nemôžem, tu nie sme na ulici za volantom. Ja vám môžem dať v lepšom prípade tak osem rokov,“ smutne pokýval hlavou.
Nerezignovala. Ešte stále sa jej chcelo bojovať.
„Ja… vám dám… čo budete chcieť… len ma nedávajte do väzby…“a trochu roztiahla kolená, ale akože nechtiac.
Policajt nechápavo pokrčil ramenami.
„Ja ale nič nechcem.“
„Ja vás úpenlivo prosím,“ a s vajglom urobila to, čo by najradšej urobila s ním. Vrazila ho do popolníka, až sa zlomil, a ešte ho aj trikrát podupala končekmi prstov.
„Máte advokáta?“
Zauvažovala.
„Nie! Ja som obyčajná žena, kde by som vzala na advokáta?“
„A kde beriete štyridsať litrov na prášok?“
„To… sú moje celoročné úspory.“

„Čo robí váš manžel?“
„Je… úradník v jednej súkromnej firme… prosím vás, jeho do toho neťahajte, príde o prácu, rozvedie sa so mnou… prosím vás… rodinu nie!“
„Máte deti?“
„Nie… zdravotné dôvody.“
„Pardon… ale bývate na Kláštornej, však?“
„Áno.“
„To sú mimoriadne lukratívne byty pod hradom.“
„Manželova mamička reštituovala… ako náhradu nám dali byt, ani ho nevieme poriadne zariadiť!“
Mala plačlivý ubolený hlások a jej oči by zlomili aj predsedu privatizačnej komisie SPP.
Lebo ani jej nešlo o prachy.
Ale toho fízla nie a nie.
Za jej chrbtom sa otvorili dvere a aj sa ticho zavreli. Išlo jej o veľa, vlastne o všetko, a v tejto napätej situácii sa tak sústredila na muža pred sebou, že sa ani neobzrela. Sústredila sa predovšetkým na policajta, čo rozhodoval o ďalších pár rokoch jej života, presnejšie, išlo jej o to, aby nemusela do prípadu zainteresovať Filla a manžela. Že by ju vysekali, jej bolo jasné, ale… tá hanba! Chcela to uhrať sama a vyhnúť sa trapasu. Kto vošiel, ju vôbec nezaujímalo.

„Pani Rysová, nech už mi za moje služby ponúknete čokoľvek, nech už bývate kdekoľvek v akýchkoľvek podmienkach a nech váš manžel robí hoci aj údržbára v mestských kanalizáciách, ja tu stále na stole vidím vrecko plné prachu, a to je pre vás problém ako Brno!“ hovoril monotónne hojdajúci sa policajt.
„Viem. Už som vám povedala, že sebakriticky priznávam… a som ochotná…“
„…sa dohodnúť?“ povedal niekto po jej boku a pritiahol si stoličku.
Až ju myklo. Nevidela ho, ale hlas sa jej zdal povedomý. Druhý sa nezaťažoval stoličkou a pol zadkom si sadol rovno na spisy na stole. Zakryl lampu a už nevidela vôbec nič.

„Prosím vás… aspoň trochu svetla!“
Hojdajúci sa dosadol na všetky štyri nohy stoličky a zalovil pod spismi na stole. Našiel slnečné okuliare a nasadil si ich. Kývol hlavou.
Ten na stoličke vstal a brnkol do vypínača. Neónky na strope zablikali a všetci prižmúrili oči.
„Vy?“ vyjachtala, keď ju prestalo rezať v očiach.
„A ja,“ povedal Chosé a prisadol si bližšie.
Policajt v okuliaroch vstal a vo dverách iba tak utrúsil: „Idem na toaletu… na chvíľu.“
A Krauz si sadol na jeho miesto. Vypol lampu na stole. Chosé si neodsadol a jeho koleno od jej stehna delili iba milimetre.
„Pani Rysová, váš manžel nerobí úradníka v súkromnej firme,“ začal Krauz a hodil nahrávku kolegovi. Ten ju zachytil a vrátil späť. Jediný, kto tu nemal sparingpartnera, bola Rysová. Aj sa tak cítila.
„Ani jeho mama nereštituovala.“
„A právnika máte. Veď bol u nás v kancelárii.“
„A na stole pred vami je desať dekov kokaínu na party s babami.“
„A klamete, až sa hory zelenajú… aj teraz v novembri.“
„A my to vieme.“
„A dajú vám najmenej osem rokov nepodmienečne za tento krpatý balíček,“ Krauz ďobol pravítkom do kokaínu, „a keď sa Fillo aj roztrhá, väzba vás neminie, ale to je už vlastne jedno, ako dlho bude trvať, lebo hanba bude
prenáramná, aj keby väzba trvala iba deň… všetko sa pre-valí a začne sa vyšetrovanie a prešetrovanie a vypočúvanie svedkov a susedov a… úplnou náhodou sa o tom dozvedia médiá a na titulnej strane už nebude blonďavá hlásateľka televíznych novín, ale vy a váš manžel a… toto vrecúško!“
Rysová zaťala zuby a svaly na sánkach jej skrášlili tvár, lebo zoštíhlela.
„Vy?“ zopakovala.
„Ideme náhodou po chodbe a čo nepočujeme… známy hlas, tak sme sa zastavili na kus reči…“

Rysová vstala a z balíčka na stole si drzo vzala cigaretu. Chosé jej ju drzo pripálil. Drzo si prehodila nohu cez nohu a skontrolovala stav spodného okraja sukne. Bol nízko, a tak ho pritiahla vyššie, aby policajt za stolom videl nohavičky a ten vedľa nej aspoň niečo.
Zavládlo ticho. Nechali ju fajčiť. Sebavedomie jej stúpalo a začala sa usmievať ako doma, keď Rys vyšiel z kúpeľne. Potom vyštekla: „Podám na vás sťažnosť za obťažovanie a môj advokát si určite zgustne…“ a odula spodnú peru. „Môj manžel má konexie, je niekto, nie ako…“ vy radšej nepovedala, ešte nebolo všetko vyhrané.
„Nič z toho nebude treba, ak nám odpoviete na pár otázok.“
„Takže nejde o zasraný koks?“ zasyčala naduto a dym vyfúkla Chosému rovno do tváre. Usmiala sa a premerala si ich pohľadom budúcej kráľovnej.
A vtedy Chosé spravil jediné, čo bolo v danej situácii správne.
Bleskovo jej vytrhol cigaretu spomedzi prstov, šmaril ju o zem a vlepil jej facku, až jej zadrkotali zuby. Spravil to tak rýchlo a bolo to také prekvapujúco jednoduché riešenie, že Zdena prestala dýchať a Krauz skoro spadol z rozhojdanej stoličky.
„Ešte jednu?“ spýtal sa pokojne Chosé.
Zmeravela a ani nevyrovnala pohľad. Stále bola tvárou obrátená k Chosému.
„Ty kok…“
Uprostred vety dostala druhú.
„Ešte jednu?“ spýtal sa pokojne Chosé.

Krauz musel uznať, že gentleman Chosé vie občas potvrdiť svoj prívlastok lámača ženských srdc. Už nebol ďaleko ani od Zdeninho.
Neodpovedala, iba na neho prekvapene civela.
„Počúvaj, ty krava!“ Chosé sa rozhodol, že si ju získa úplne. „Ojebávať sa musí človek naučiť už od malička, potom dvadsať rokov zdokonaľovať na ulici a až potom môže prísť do kancelárie vraždárov, rozumieš? Ty si sa to ešte ani nenaučila a o zdokonaľovaní môžeš iba snívať, tak si si hádam nemyslela,

že sme ti to zožrali len preto, že vedľa teba sedel ten debil na mince. Prestaň hrať Pannu Orleánsku a pozri sa radšej na stôl. Ten balíček ťa môže mrzieť. Kolega ti to pred chvíľou vysvetlil podľa oficiálneho zákona, ja ti to teraz vysvetlím podľa nášho zákona. Ako bývalá právnička to pochopíš raz-dva. Za desať dekov ťa zašijú, až sčer-náš. Kým ti Fillo vybaví prepustenie z väzby, prejdú roky. O hanbe sa mi nechce prednášať, to ťa asi nezaujíma, lebo nevieš, čo to je, ale iné ťa možno zaujímať bude. Ak pôjdeš dovnútra, tak najbližších pár rokov bude tvoj najväčší erotický zážitok tak akurát pohľad na spoluväzenkyňu, ako žerie banán. Ten tvoj magnát sa na teba vyserie, aby si nepokazil kariéru, a si bez prachov. Skončí sa život budíček o jedenástej a potom vaňa a kozmetický salón a večera pri sviečkach a nočná party. Zhasneš. Skončíš pod mostom. Tak mysli, ak vieš, čo to je. Inak z tejto kancelárie neodídeš.“

Zhodila kolená vedľa seba a oprela sa. Blúzka sa jej vydula. Obaja museli uznať, že dokonale. Aj kolená, aj blúzka.

Chosé jej možno nezlomil sánku, možno ani srdce, ale niečo sa v nej predsa len zlomilo. Aby kuli železo, kým bolo horúce, Krauz ďobol pravítkom do balíčka a posunul ho bližšie k nej, aby nezabúdala, prečo je tu. Mlčal.

„Kvôli blbosti, toľko cavykov… to sa vám oplatí?“ a po-šúchala si líce.

„Už sme si tykali…“

„Myslím vás dvoch.“

„Mysli na mňa, ak ti môžem poradiť.“

„Tak daj cigu…“

„Na!“

Krauz mal pocit, že keby si odbehol na večeru, ani by si to nevšimli. Mali oči iba pre seba. Chosé bol vo švungu.

„Tak syp. Filla volať nebudeš, muža stratiť nechceš, iných kamarátov nemáš… okrem tých, čo klepú, tak ti iné neostáva, iba to rozbaliť.“

„Co za to?“ prvá normálna reakcia človeka postaveného zoči-voči zákonu.

„No konečne… odveziem ťa k autu pred reštauráciu a dnešný večer sa nestal.“
„Chcem aj kabelku.“
„Je tvoja.“
„Plnú.“
„V poriadku.“
„A on?“
„Nebude proti.“
„A ten na hajzli?“
„Ten tu nikdy nebol.“
Premýšľala a civela na balíček. Napokon mykla plecami.
„Vyšli sme s manželom o jednej v noci z nedele na pondelok. Ja som ho zbadala prvá. Ležal pri kontajneri a snažil sa oň oprieť, presnejšie vyliezť. Chrčal. Iba som Adamovi povedala, že je divný, že by sme mu mali pomôcť. Adam sa ponáhľal, mal nejaké dôležité rokovanie o tie ich večné fleky riaditeľov a generálnych riaditeľov a nadgenerálnych riaditeľov… sú ako malé deti, ak niekto z nich hodí v živote šestku a on iba päťku, tak sa budú hádať ako pri Človeče, nehnevaj sa. Adam k nemu nechcel ísť, lebo sa ponáhľal, a mne sa pri prvom kroku zasekol opätok do škáry medzi kockami, a tak som nasadla aj ja a vys… kašlali sme sa na neho. Potom som v novinách čítala, že to bol iba chlapec. Mrzí ma to.“
A skončila. Víťazoslávne.
Chosé sa zahnal a zdrapol jej zápästie aj s cigaretou.
„Tých možností na spoveď už nebude veľa! Aj ja mám svoju trpezlivosť!“
„Veď ti hovorím, že som ho videla!“ a vytrhla si ruku zo zovretia.
„Prečo ste išli na banket až o jednej a kde bol muž dovtedy?“
„To… veď… to nesúvisí.“
Chosé sa iba hlasno nadýchol.
„Bol v Mníchove na obchodnom rokovaní.“
„Mal sa v nedeľu večer vrátiť?“

„Nemal.“

„Volal, že príde?“
„Volal.“
„Odkiaľ?“
„Neviem… asi z mobilu.“
„Vtipné! Odkiaľ!?“
„Neviem! Z letiska?“
„Kedy?“
„Večer.“
„Kedy?“
„O… asi o… desiatej…“
Chosé prudko vstal. Rukami si prikryla hlavu. Cigareta sa nad ňou týčila ako svätožiara. Zdrapol ju za ruky a strhol ich dole, podarilo sa mu prepáliť jej pár vlasov vlastnou cigaretou, lebo sa bránila.
„Auu…“
„Mám výpis z tvojho mobilu. Nikto ti z Mníchova nevolal!!“ syčal Chosé.
Krauz musel uznať, že klamú obaja rovnako profesionálne.
„Kurva… pusť!“ Zúfalo sa mu vytrhla. „Tak nevolal! A čo!? Jebem na vás! Toho chlapca som videla na dvadsať metrov a je mi ho ľúto! Ostatné je moja súkromná vec!“
„Nie je! K tomu prášku ti pridáme neposkytnutie pomoci, a to je ďalší trestný čin!“
„Hovno! Vypovedať nebudem a dôkazy nemáte!“
„A máme! Máme výpoveď vašej susedky, ktorá stále sliedi z balkóna a videla vás. A videla aj panelákového Tarza-na, ako od vás zlieza dole po balkónoch. A máme aj svedeckú výpoveď suseda, čo videl, kedy manžel s autom prišiel, a máme aj… áále čo ti budem všetko prezrádzať, ja som od teba čakal otvorenú a pravdivú výpoveď podľa dohody a namiesto toho iba samé odrbávačky… končíme… ak si myslíš, že si najchytrejšia na svete, tak o hodinu sa presvedčíš o svojom omyle.“
Chosé vstal. Krauz vstal okamžite po ňom.
„Počkajte…“
Sadli si. Čakali. Dofajčila.
„Prečo by som vám…“

„Lebo nemáš inú možnosť.“
Nebola hlúpa. Zdena bola možno rozmaznaná a unudená, ale hlúpa nie. Rozmaznané hlupane nemôžu mať také krásne prsia. To si bol Chosé istý. A rozumné rozmaznané unudené hlupane nebudú predsa pre nič za nič riskovať štyri roky abstinencie. A nielen kokaínovej. Aj tým si bol istý. Nesklamala ho. Narážka na ten banán asi zaúčinkovala.
„Ja… som v nedeľu… bol u mňa priateľ. Adam bol v Mníchove a mal tam byť do stredy. Nemal prísť. Nevolal. Bo… priateľ išiel na balkón fajčiť a zbadal dole auto, ale vtedy už Adam zvonil pri dverách. Vyhodila som mu šaty na balkón a chcela som, aby po našom odchode odišiel, ale Adam zavrel balkón a aj zamkol byt, a tak priateľ zliezol po balkónoch. To je celé tajomstvo…“
„Nie je. Prišiel do kontaktu s chlapcom a my ho musíme nájsť. Meno?“
„To… nemôžem.“
„Lebo ide v prasačinách?“
„V akých… pra…“
„Stále sa budeme hrať na debilkov?“
„Ja…“
„Áno, ty! Ide ti o veľa! O všetko! Ak sa to prevalí, tak to bude horšie než len vrecko kokaínu! Ale my to už vieme! Ak toto povieme starému, tak si naozaj skončila!“
„Čo…?“ a zatriasol sa jej hlas. Prvýkrát na polícii.
„Že ste hnusné perverzné mrchy, čo sa schádzajú na byte u jednej z vás a šľahajú lajnu za lajnou a odbavujú sa na tom, ako chlapec kefuje dievčatko, alebo chlapec kefuje chlapčeka namiesto toho, aby ste si normálne trtli! Kravy sprosté… prachaté…“
Zavládlo ticho.
„To… ja nie…“ vyjachtala. Ich pohľady ju utvrdili v presvedčení, že už vedia všetko.
Sklonila hlavu, ruky zlepila na lone, a keď sa nadýchla, vzduch sa jej dvakrát zasekol v pľúcach.
„Koľko vás bolo u teba na byte?“ zaútočil Chosé.

Nič.
„Bol tam ten zavraždený chlapec s vami?“
Nič.
„Koľko takých krpcov ste u vás vytrtkali?“
Nič.

„Sadomaso sa vám vymklo z rúk a chceli ste sa ho zbaviť, čo?“
Nič.
„Prečo ste ho neodviezli preč od domu?“
Nič.
Krauz nenápadne kývol prstom na stole, aby si ho par-ťák všimol. Zdena si ho všimnúť nemohla, zaťato čumela do zeme. Krauz mu chcel naznačiť, že pacient sa dostáva do stavu zatrpknutosti a letargie a treba zvoľniť, lebo stratia kontakt a je po výsluchu. Chosé zmĺkol, lebo si to všimol tiež.
Asi to prehnali. Nastala fáza udobrovania.
Chosé vstal a nalial z chladničky do troch pohárikov. Jeden podal parťákovi a s dvoma si znova sadol tesne k nej. Podal jej ho. Ignorovala to. Držal ruku napriamenú tak dlho, až si trucovito vzala. Ani potom ju neodtiahol a držal ju tak dlho, až si neochotne štrngla a napila sa. Hit koňaku jej padol dobre, prekvapene povytiahla obočie a vyzunkla obsah na jeden záklon. Chvíľu čakala a keď čašník nechodil, aspoň využila pohár ako hračku a vrtela s ním v dlaniach. Ale pohľad nezdvihla.
„Nie je to tak, ako si myslíte…“ prekvapila ich sama bez toho, aby sa jej ďalej vypytovali.
„Asi nie,“ pripustil Chosé a Krauz mal sto chutí vypýtať si knihu prianí a sťažností, lebo čašník nechodil ani k nemu.
„Nie je to tak…“ zopakovala sama pre seba, akoby sa chcela o niečom presvedčiť.
Chlapi mlčali.
„Ja…“ zatiahla a bolo jej jasné, že jej osud je teraz v jej vlastných rukách, „ja… som bola v nedeľu sama… teda, iba s priateľom. Žiadny grupák a žiadne deti. Ani kamošky.“
Vzhliadla a skontrolovala reakciu, ktorú jej slová mali vyvolať, ale oni nereagovali. Tvárili sa, že ich to ani veľmi nezaujíma.

Potom si uvedomila, že sú to fízli a že takéto reči počúvajú denne a že im denne neveria. Uľavilo sa jej, lebo ich reakciu nemusela brať osobne. Bola to vec profesionality. V danej chvíli išlo iba o to, povedať niečo, čo by ich zaujalo a mohli si to preveriť, a tým by z nej podozrenie spadlo. Takže… vlastne povedať pravdu. Že je podozrivá, a nielen z kupovania kokaínu, jej už bolo jasné, ale ako si to takto skombinovali, nevedela pochopiť. Asi ich niekto informoval. Niekto, kto o ich tajných seansách vedel a neštítil sa svinstva a oznámil to policajtom. Bonzák zasraný S tým musela rátať, a aj s tým, že ich trpezlivosť má naozaj hranice.

Rezignovane mykla plecom, nech sa stane, čo sa má stať.

„Ani jedna. Poviem vám pravdu… nech už mám pokoj. Ale poviem vám to po svojom. Ak vám ide o informácie o vražde toho chlapca, tak vám poviem všetko. Ak vám ide o senzáciu a aby ste boli slávni pred novinármi a potopili nevinných ľudí, nepoviem nič. Ja ich jednoducho nepotopím, na to sme prisahali a sú to dámy z najvyšších kruhov a s vraždou nemajú nič spoločné. Ak súhlasíte, dobre, ak nie… zavrite ma!“

Čakala, či aspoň gestom nenaznačia, pre ktorú z alternatív sa rozhodli. Ten, čo sedel pri nej, ju hypnotizoval čiernymi očami, v ktorých sa nedalo vyčítať vôbec nič. Tomu za stolom do očí ani poriadne nevidela.

„Občas sa schádzame,“ pokračovala, „a občas si aj šnup-neme. Vlastne vždy,“ požmolila si ruky a pokývala hlavou. „Nuda, tak čo!?“ hodila ramenom. „Tí naši debili večne vysedávajú v správnych radách a lietajú kde-kade po svete… a keď sa ukážu doma, tak len telefonujú a škrtajú a opravujú nejaké zápisnice. Dve alebo tri sú už rozvedené. Ktorá z nás to vymyslela, si už nepamätám. Asi… aha, boli sme na dobročinnej akcii pre postihnuté deti v kultu-ráku v treťom obvode a skončili sme u Zory na baraku a… vlastne meno som akože nepovedala, mená zabíjajú… a nasýpala nám… trochu. Zvláštny pocit. Bola som si istá, že Batmana zložím jednou rukou, a ak mi požičia plášť, tak si zalietam namiesto neho. A ak nepožičia, tak mu ho jednoducho vezmem. Tancovali sme a nevedeli sme, kedy

prestať. Ani únavu sme necítili. Iba samé baby, ale zábava bola fantastická až do bieleho rána. Potom… to už bolo horšie. Koks je svinstvo, koľko sily večer pridá, toľko ráno uberie. Dva dni som zvládala iba posteľ, záchod a chladničku. Bermudský trojuholník moderných feťákov. Darmo vyvaľujete oči… sú feťáčky a ja… už asi tiež. Nie som blbá, uvedomujem si to. Oproti tým smradom na ulici mám iba

jedinú výhodu, že na to mám a nemusím kradnúť, a aj keby som ho sypala do mlieka namiesto krupičnej kaše, Adam si to nikdy nevšimne, z tej jeho hory bankoviek mu aj tak nikdy neubudne. Adam… môj muž…“ zosmutnela a vzala si cigaretu. Chosé nelenil a pripálil jej. „Aj tak je všetkému na vine on.,“ fajčila a spomínala. Nechali ju. Aj oni si zapálili. „Už sme boli zohratá partia a urobili sme pár peknych babských žúrov, keď Yvet… no, to je vlastne jedno… jedna povedala, že by sa tie naše akcie dali spestriť. Nechápali sme. Donútila nás prisahať, že budeme mlčať, a potom zatelefonovala. Prišiel chlapec, robil trénera vo fitnesku a telo mal ako Adonis a… a… to podstatné mal ako dvaja Adonisovia a bez váhania nám ho ukázal. Netrvalo dlho a myšlienku sme dotiahli dokonca. Prišlo aj dievča. Hádzali sme na nich chlebíčky a miešaný šalát a na jeho spotený chrbát sme sypali kaviár a oni to robili rovno na stole, a polievali sme ich šampanským a…“ na chvíľu prestala spomínať. Dojem neurobila. Na pitve už videli oveľa väčšie svinstvo než to, čo sa im snažila opísať. „Striedali sa dvaja. Raz prišiel on a raz Boris. Dámsky kaderník. Bisexuál. Traja Adonisovia v jednom mužskom rozkroku. Taký ste ešte nevideli. To on vymyslel, že by mohol priviesť aj niečo mladšie… najprv to boli dievčatká a potom… aj chlapci. To bolo zvlášť zaujímavé, najmä keď namiesto lubrikantu používali kečup, ale ten z fitneska prestal chodiť.“
Chosému spadol popol, zabudol odklepnúť.
„Fajčíš, kamoš,“ Chosé nepochopil a s cigaretou ani nepohol, myslel si, že Zdena pokračuje v rozprávaní, „fajčíš!“

Odklepol a radšej aj zadusil. Zdena sa usmiala. Úprimne. Aj to vedela.
„Dohoda znela, že iba na stole, nikto nepôjde do spálne. Nikdy v žiadnom byte. Sexuálnu otázku si bude riešiť každá sama po svojom a toto ostane iba ako prezentácia mužskej lakomosti a atrakcia na spestrenie žúrov. Všetky to dodržali, iba ja nie. Ten Boris… to bolo niečo na nevydržanie. Aby ste rozumeli…“ zadusila a zapálila si. „Ak je ten koňak v chladničke toho kolegu vonku, tak ja mu ho zaplatím, ale chcem ešte jeden,“ zaprosila rozkazovačne a Chosé nalial.
Ty nemáš prachy…“ odsekol Krauzovi, keď natrčil pohár, ale Krauz siahol po pištoli. Chosé zabránil krviprelievaniu.
„Môj manžel, Adam… je chorý. Je postihnutý. Jeho choroba má aj vonkajšie prejavy. Ten jeho vonkajší prejav má asi osem centimetrov, a ako starne, tak sa ešte aj zmenšuje. A ani zmerať sa už nedá hocikedy, len keď sa mu chce… a to sa stáva čím ďalej tým zriedkavejšie. Pravidelne chodí k lekárovi, myslí si, že o tom neviem… aj ja som bola za tým lekárom. Za malú mincu mi vysvetlil, že takého plastického chirurga nenájdeme, ani za veľkú mincu nie. Ani za balík. To muž buď má, alebo…“
„Rozumiem dobre? Hovoríme o manželovom vtákovi?“ zdúpnel Chosé.
„Aký vták? Kolibrík!“
„Aha… a to je nutné?“
„A nie? Veď sa vám to už od začiatku snažím vysvetliť, že v tom je celý problém!“
„Tak… pokračuj.“
„Zistila som si, kde Boris robí. Zhoda náhod. Za rohom. Zaplatila som mu a potom veľakrát. Za to, čo majú iné ženy doma. Raz ho manžel priviedol k nám. Skoro som skola-bovala. Zbil ma…“
„Boris sa nezdá,“ zachrochtal Chosé a Borisko sa mu začínal čím ďalej tým viac pozdávať. Už mu zapadal do mozaiky. Vymenili si s Krauzom pohľady a Krauz iba nenápadne prikývol. Už to chytalo obrysy.

„Nie on! Adam! Mláti ma pravidelne, už som si zvykla… Vtedy to prehnal a potreboval ma na nejakej recepcii. Jedine dámsky vizážista vie urobiť z kaliky dámu, a presne to potreboval. Adam kruto zacvakal, ale… pri jeho príjmoch… Boris zarobil trojmesačnú gázu, ale… odvtedy ostal drzý. Zmenil sa a začal vydierať. Chcel stále viac. Najnovšie si vymyslel vlastný salón, a ja som mu mala vybaviť pôžičku. S peniazmi by nebol problém, lenže to jeho drzé správanie! Aj v nedeľu vymýšľal, že mal nejaké problémy na poslednej party… ja som nebola… chodila som čím ďalej, tým menej, mne stačil Boris… Borisov… bóóže! To je jedno! Už som nechodila tak často. V nedeľu…“
„A v nedeľu?“
„Veď práve hovorím…“

„Prepáčte.“
„Už sme si tykali.“
„Prepáč.“
„V nedeľu som bola s Borisom a s tým balkónom som povedala pravdu. Adam ho vymkol a on musel zliezť dole po mrežiach. Ja som chlapca zbadala pri kontajneri, Adam odmietol k nemu ísť, lebo sa ponáhľal. Chlapec vyzeral čudne, ale niežeby zomieral. Opieral sa o kontajner, snažil sa naň vyštverať, bol ako opitý a košeľu mal zvláštne dlhú a špinavú. Potom sme odišli a to je všetko.“
„Spoznala si toho chlapca?“
„Nie.“
„Bol niekedy…?“
„Nie!!“
„Bol Boris zranený už u teba v byte?“
„Nie.“
„Žiadna krv?“
„Určite nie… ja nehryziem.“
Chosé vzal na vedomie.
„Ten chlapec… stihol niečo povedať?“
„Nie.“

„Bola si s Borisom od nedele?“
„Nie.“
„Volali ste si?“
„Nie.“
„Musíme ho nájsť.“
„Viem. Nechajte tie naše veci tak. Prosím vás. Tie baby to nemajú aj tak ľahké. Pýtajte sa ho iba na nedeľu.“
„Dobre.“
„Kaderníctvo za rohom, vedie ho pani Gitka, Boris má žlté nagelované vlasy…“
„Priezvisko?“
„Neviem… aj tak… Boris tam robí iba jeden.“
„Díky.“
Zmlkli. Chvíľu sa do trojky premeriavali. Došlo k meri-tu veci. Malo sa ukázať, či títo dvaja tu sú iba obyčajné po-licajtské svine, alebo charakterné policajtské svine.
„Tak… poďme,“ navrhla.
Nemali dôvod nevyhovieť. Vstali. Uľavilo sa jej. Mali charakter… svine. Zbalila si kabelku. Vzala aj vrecúško a pomaly ho vložila do kabelky. Čakala protesty, ale naozaj mali charakter a vedeli dodržať slovo. Ani necekli. A možno… ani neboli také svine, ako na prvý pohľad vyzerali.
Chosé ju zadným vchodom vyviedol k ich autu. Krauz zavolal policajta v okuliaroch a rozlúčili sa u neho v kancelárii. Zhasol a zložil si okuliare.
„Spokojný, Riško?“
„Perfektná spolupráca, bodaj by takých vyšetrovateľov, ako si ty, bolo v Našom Meste viac, ale…“
„Ja viem. Vymierame.“
„A… čo operácia?“
„Oko je zachránené. Musím nosiť okuliare, ale vraj sa to ešte zlepší a budem v pohode. Režú ma neónky a slnko, ale šero mi už nevadí, tak uvidíme.“
„Drž sa, kámo a… na revanš!“
„Iste, keď zabijem svokru, mám u teba jednu protekčnú celu s východom slnka, že?“

„Iste! Ale na pätnásť rokov… nevadí?“
„Brnkačka!“
Tľapli si do dlaní a Krauz zadným vchodom vybehol za parťákom. Keď sa blížil k autu všimol si, že… ale asi sa mu to iba zdalo. Nemohol ju držať za ruku!
Krauz šoféroval a poočku ju sledoval v spätnom zrka-dielku. Premýšľala. Bola veľmi pekná. Možno iba zle vydatá právnička bez možnosti sebarealizácie, ale určite nie zlá. Možno… je takých žien aj viac, možno… by si po papuli zaslúžili ich muži, a nie ony. Možno tie prachy za to nestoja, ale kým na to tie chúdence prídu, už nevedia, ako vycúvať.
Chosé sedel vedľa neho a tiež premýšľal.
Krauz zaflekoval pri veľkom Land Roveri a vypol motor. Prebrala sa a prekvapene zažmurkala.
„Parkovisko by sedelo, ešte keby ste zatiahli tam…“ a ukázala k bielemu medveďovi s päťlitrovým motorom.
„Sony… ja nerád,“ Krauz teatrálne naštartoval a cúvol do opačného rohu, Chosé ho zabil pohľadom, že čo si to o nej myslí!! Obyčajný Rover!
Vystúpila, poďakovala a meďáčik ju pozdravil hlasným piť piť a blikol svetlami. Krauz čakal. Chosé neprotestoval. Toto nebolo všetko. Krauz si bol istý. Natoľko už parťáka poznal.

Hodila kabelku do mašiny, ale nenasadla. Zabuchla dvere, chvíľu počkala so sklonenou hlavou a potom sa rozhodla. Vrátila sa k autu a drzo ukázala prstom na Chosého.
„Ty… poď na chvíľu von.“
Prešli k jej bielej limuzíne a debatovali. Krauz zacúval do radu, zapálil si, skontroloval stav na parkovisku, a keď sa uistil, že podsvetie dnes neordinuje, vypol motor a sledoval ich. Zjavne pokračovali v debate rozrobenej v aute pred jeho príchodom.
Surovo ju zdrapol za ruku a mykol. Chmatla ho za rameno a sotila. Krauz pre istotu odistil. Rozplakala sa. Privinul si ju na hruď. Krauz zaistil. Znova ostrá debata. Zahnala sa a skoro mu jednu z tých kancelárskych faciek vrátila. Krauz odistil. Chosé ju znova zdrapol a niečo jej vysvetľoval. Znova sa objali. Krauz

zaistil. Odfŕčkol ohorok a pištoľ pohodil vedľa seba na sedadlo spolujazdca, lebo pri ich temperamente by si o chvíľu prestrelil stehno.
Odskočili od seba ako nabití elektrinou. Zdena sadla do auta a Chosé odkráčal. Zvalil sa vedľa Krauza.
„Au… kurva… na!“ podal Krauzovi pištoľ, pošúchal si postihnutú polovicu sedacieho svalu a nechápavo pokrútil hlavou. „Si normálny?“
„Ja!?“
Gumy zahvízdali a biela obluda vyrazila z parkoviska.
„Za ňou?“ spýtal sa nesmelo Krauz.
„Načo?“
„Viem ja?“
Tak ostali nepohnute sedieť a Krauz namiesto na klavíri brnkal na volante. Napokon mu to nedalo a rypol si: „Zožeriem kefu, ak ju zajtra neprekotíš.“
Chosé nepohnute čumel cez predné sklo, potom sa zamyslene zahľadel na hodinky na palubovke, pošúchal si strnisko, našpúlil pery a nesmelo sa spýtal parťáka: „Ehm… a… dokedy dnes večer robíme?“

4Z

Alica sa vrátila do šatne a smutne pokývala hlavou.
„Sú tam zase!“
„Sľúbili, že mi dajú pokoj.“
„Ja neviem. Ale… je streda, ja sa musím vrátiť do prírodovedného kabinetu a upratať, mám dnes službu.“
„Neva! Ja to zvládnem. Pre istotu vybehnem odzadu… od telocvične.“
„Peťo, ja im neverím. Počkaj, ten kabinet upracem potom. Spravíme to ako minule. Pôjdem predom a pôjdu za mnou a až potom vybehni cez telocvičňu. Inak nemáš šancu, musíš mať náskok!“
„Dobre… tak ešte raz a dúfam naposledy.“
„Tak nehovor…“

Peťo frngol na jednu stranu a Alicka na druhú. Ešte že stihli zabuchnúť dvere na šatni, čo by inak rachotilo spustnutou školskou chodbou?
Alicka vybehla cez hlavnú školskú bránu a Robo sa s chalanmi pohol za ňou. Ryšavý krpec sa vrátil, počkal pri škole a zahvízdal. Niečo zbadal cez veľké vchodové sklá. Chalani sa ako na povel rozbehli späť a Alicka sa zvrtla kamarátovi na pomoc. Neurobila ani krok a…
„Alicka… ako dobre!“
„Dobrý deň, pani učiteľka.“
„Alicka, vzala som si tých zošitov akosi priveľa, pomôž mi kúsok, prosím ťa,“ a učiteľka Ferblová ju obdarila dvoma igelitkami.
„Ale…“
„Tak poď, moja.“
Pani učiteľka Ferblová bývala iba o dve ulice ďalej, ale chodila už veľmi zle a Alicka ju musela stále čakať. Sotva

jej pomohla do výťahu, vybehla z brány a trielila ku škole, ale decká sa medzitým rozišli a pár chalanov za školou, čo šlukovali marlborky lajtky, jej nielenže nevedeli povedať, kam Peťo išiel, ešte na ňu aj nakričali.
„Alebo si potiahni!“ navrhol jej spolužiak zo siedmej cé, ale Alicka hľadala Peťa a iba mávla rukou.
Obehla školu a bezradne postala pred hlavným vchodom. Peťo zmizol a Robova partia tiež.
Bol si istý, že to vyšlo ako včera. Už videl kostol. Ryšavý ho zrazil úderom do brady a ostatní vyleteli z kríkov za ním a poskákali po ňom. Dostal pár kopancov, niekto mu stiahol školskú aktovku z pleca a odvliekli ho do lesíka za farou.
Peter natiahol ruku. Kostol bol iba kúsok od neho a dôstojný pán Michalka by mu iste pomohol, ale… kúsok je niekedy veľmi veľa. Odvliekli ho.
Cez lesík tiekol potok.
48

Krauz prišiel do práce o pol šiestej. Mal dve hodiny do ranného nástupu, aby si prečítal všetky výsledky z labákov. Mayor mu večer volal do auta, že mu ich nechal na stole.
„Kedy končíte?“
„Neviem presne, ešte niečo máme… potom sa ti ozvem.“
„Nie o druhej v noci!“
„Nie! To bude hneď.“
Vyložil Chosého na Kláštornej, za rohom skontroloval otváracie hodiny v dámskom salóne a zavolal Mayorovi kvôli povoleniu na parkovanie so služobným vozidlom doma. Mayor súhlasil ako vždy a ako vždy ho Krauz od-parkoval na parkovisku oddelenia miestnej polície a dve ulice domov sa prešiel peši.
Krauz spal štyri hodiny a Sylvia ho nevidela ani prichádzať, ani odchádzať. Rokmi sa naučil pohybovať po byte tak, aby nerušil. Občas mu to vyčítala. Občas ho chcela vidieť. Boli manželia. Mali by sa občas aj vidieť.
Písal a fajčil. Oboje náruživo. Výsledky z labákov boli zaujímavé a bolo ich treba zanalyzovať a správne zoradiť, aby detektívov posunuli o niečo ďalej. Meno vraha tam napísané nebolo, ale jeho tvár už dostávala kontúry.
O pol siedmej prišiel Burger.
„Čau, problémy?“
„Nie, iba analyzujem výsledky z laborky.“
„Záslužná činnosť,“ skonštatoval Burger a rozložil si noviny.
„Kávu?“ zašomral spoza papierového štítu a vypustil kúdol dymu.
„Nie, díky!“
„Či nepostavíš vodu!?“

„Aha!“ Krauz teda vstal a naplnil rýchlovarnú kanvicu. Pripravil si šálku, potom si to rozmyslel a priložil ešte jednu. Otvoril plechovicu s kávou.
„Zase to niekto vyraboval a nedosypal. Je tu sotva na jednu,“ zalamentoval.
„Díky…“ ozvalo sa spoza novín.

Krauz mu teda spravil kávu a vrátil sa k svojim poznámkam. O siedmej prestal písať, lebo kolegovia sa začali tmo-liť jeden za druhým a už nemal pokoj. Ale stačilo aj to málo, čo si odtrhol z ranného spánku, a už mal v podstate prehľad o všetkom, čo im chceli experti oznámiť.
Vaňa porozkladal druhé raňajky po stole a v snahe získať pred Kukym aspoň pár súst náskok si naložil, ale dvere sa rozleteli, krpec napochodoval dnu a hneď zahulákal: „Zasa si začal bezo mňa!“
Vaňa iba pokrčil ramenami a natrel mu chleba taveným syrom.
„Dnes som aj ja niečo priniesol…“ pochválil sa Kuky a vedľa Vaňovej čabajskej klobásy položil nový nôž. Vaňa uznanlivo pokýval hlavou.
Aby to nevyzeralo tak, že z Kukyho časom vyrástol čistý somrák, treba upresniť, že táto podarená dvojica si neostala nič dlžná. Koľko jedla do Kukyho naládoval Vaňa, toľko piva zas Kuky nalial do Vaňu a boli si kvit. A koniec--koncov, krpec už mal aj vlastný nôž!
„Ráno som zas nemohol naštartovať auto, dokelu!“ posťažoval sa Kuky parťákovi a Burger v nádeji, že bude sranda zložil noviny, ale Hanzel chýbal a nemal kto kontrovať, tak s Krauzom iba rezignovane počúvali.
„To robia tie svetlá,“ meditoval Kuky ďalej a prežúval, „od pätnásteho októbra treba zase stále svietiť, a odvtedy mi tá rachotina hapruje.“
Vaňa sa zamyslel.
„No… stále, ako sa to vezme. Ja myslím, že iba za jazdy. Keď zaparkuješ by si ich mal vypínať.“
Konečne dorazil aj Chosé. Odbil ich tichým čaute banda a zložil sa na stoličku. Akože upratoval stôl. Krauz to chvíľu vydržal, ale potom mu to už nedalo.
„No?“
„Čo no?“
„No… akéže čo no? A utri si nos!“
Chosé nepostrehol podraz a požmolil si nos. Skontroloval rukáv. Potom mu to došlo.

„Ty debil, ja nie…“
„A ona?“
„Nedovolil som jej!“
„Do polnoci, a keď si zaspal?“
„Nezaspal som!“
„Tak potom ó ká, nie?“
„No,“ zavrčal Chosé.
Burger ich počúval a tiež mu nedalo, aby sa nespýtal.
„Niečo mi ušlo? Chosé bol v noci na love, a my nič nevieme? Chalani, sledujete to? Táto moderná kriminálka stojí za starú belu. Už ani Chosé sa nechváli novým skalpom na opasku! Kam to speje dnešná mládež!?“
„Kašlite na mňa a…“ Chosé pozrel na hodinky, „je pol, tak padajte!“
Hanzel ešte neprišiel.
Hanzela prichytil krajský riaditeľ, ako sa o sedem tridsaťštyri plíži hlavným schodiskom. Krajský si myslel, že sa plíži, v skutočnosti bol iba zamyslený.
„Ááá… páni z kriminálky! V noci to nevie, kedy zaliezť do postele, a ráno kedy vstať! Čo vám, pán kolega, hovorí pojem pracovná doba?“ a teatrálne zalomil ruku a civel na hodinky.
„Prepáčte, pán riaditeľ… v noci… mal som ženu pripútanú na lôžko…“
„Mňa vaše sadomaso praktiky vôbec nezaujímajú!“
„Ja som to tak nemyslel… mám invalidnú manželku.“
„Aha! Pardon! To som nevedel… tak sypte na rozdelenie, Hanzel.“
Rozišli sa, mysliac si každý svoje.
Mayor začal zvesela.
„Krista jeho tam! Ubehol týždeň, a vy nič! Ani náznak! O deviatej mám poradu u krajského… no čo mu mám povedať!? Petra, kde si? Tu… Ako to dopadlo s tým jeho strý-kom?!“
Petra Pergnerová zalistovala v zošite a vrátila sa na pôvodnú stránku. Iba ťahala čas, ale aj tak napokon musela s pravdou von. Filip Kiss si iba žmolil ruky.

„No… bola som v tej väznici. Kapitán Velický nám pomohol, to je fakt, ale spoluväzeň, vlastne spoluväzni, lebo vypočula som ešte jedného… jednoducho potvrdili, že Milan Mikuš homosexuál nie je a ani nikdy nemal sklony k sadistickým sexuálnym praktikám. Na cimre sa občas niečo zomlelo, zvlášť, ak prišiel nejaký mladý… nový… ale inak nič. Jeden sa s Mikušom pozná aj vonku a iba sa na moju otázku usmial, vraj keby som tušila,koľko báb spolu vytr… no, jednoducho, asi fakt nie je homoš! Sudca väzbu neschválil, vraj zošit a krvavá vreckovka sú málo, zvlášť ak mal Peter na strýkovu garáž vzťah a chodil mu pomáhať. Potrebuje ešte niečo a… vyšetrovateľ ho musel z cely prepustiť. Už je vonku. Ja… by som navrhovala, aby sme na neho dali esku a aby sme mu napichli mobil a aby…“

„Slečna! Kvôli strýkovi Mikušovi povolám aj záložné sily ó es en, ak požiadate. Akurát mi stále uniká logika, prečo by ho mal zavraždiť? Našli ste nejaký motív?“

„To… nie, priznávam…“

„Tak žiadna sledovačka! Chlapci majú inú, dôležitejšiu prácu pre prezidiálne zložky a odposluch… máme obmedzené kapacity, všetky odposluchy sú obsadené, možno až na budúci týždeň sa pre nás niečo uvoľní.“

„Nech žijú tabuľky, normy, čiarky a položky!“

„Krauz! Kušuj!“

„Ja nič, šéfe, ja len pre mladších kolegov, ktorí nechápu nové moderné metódy riadenia polície.“

„Môžeš ma ušetriť aspoň dnes ráno?“

„Vykonám! Šetrím!“

„A čo také si vyšetril včera, keď si taký múdry!? Drbali ste sa s Chosém až do polnoci po vonku, tak spusti!!“

„No drbali, ako kto… ale aj sme pozisťovali. Máme meno chalana, čo zliezal z balkónov, a o dve hodiny si ideme poň-ho. Trochu ho vytočíme a uvidíme. Vezmeme mu krv, ak by sa štorcoval, a dokážeme mu, že bol medzi poslednými, ak nie vôbec posledný, čo videl chlapca nažive. Dúfam, že nám niečo povie.“

„Dúfaš,“ smutne si vzdychol Mayor. „A čo tie labáky?“
„Pár zaujímavostí by tu bolo. Urobili nám rozbor žalúdka a čriev. Pár dní pred smrťou nejedol nič iné, iba bravčové mäso, kúsky červenej papriky a biele cesto, teda v pôvodnom stave to mohli byť rožky alebo žemle, ako sme predpokladali. Vysoký obsah rýchlosolí a konzervačného emulgátore E dvestojedenásť v tenkom čreve ukazuje na konzervované mäso, to znamená bravčové na paprike za sedemnásť päťdesiat v hociktorej sámoške. Šupky z papriky našli aj v hrubom čreve, takže jedol konzervy minimálne dva dni pred smrťou, a možno aj viacej. Nič iné! Črevá neobsahovali nič iné, a to je… zvláštne.“
„Prečo?“
Nielen Mayor bol zvedavý, stíchli všetci.
„Lebo psychologické traktáty na tému pedofilní sadisti a úchyláci sa zhodujú v jednom. Úchylák a sadista sa ako sadista prejavujú v súvislosti so sexom a priamo pri činnosti, ktorá ukája ich zvrhlé chúťky, ale inak sa k svojim obetiam správajú normálne, dokonca až prehnane pozorne a milo. Inými slovami, ak obeť nezabijú po prvom sexuálnom kontakte, tak si ju hýčkajú, vraj to potvrdzuje de-väťdesiatpäť percent postihnutých detí. Peťa evidentne po prvom kontakte nezabili a týrali ho dlhší čas, presne asi päť dní, ale… ten smrad mu nedal nič, iba konzervy a pečivo. To je u pedofila zvláštne konanie. Dedukujem ďalej. Ak by bol u niekoho v byte… mám na mysli v normálnom byte s kuchyňou a chladničkou, určite by sa k nejakej normálnej strave dostal, poprípade by si objednali pizzu, alebo čo, ale takto… si myslím, že bol zavretý niekde mimo dosahu civilizácie.“
„Bufet národnej rady?“
„Prestaňte! Pokračuj, Richard. Kde?“
„Šani, ja neviem, ale mne to pripadá ako nejaká horská chata, alebo nejaká pivnica v opustenej lokalite… a musel tam byť potok alebo jazero.“
„Prečo?“
„Lebo biológ našiel na jeho rifliach sinozelené riasy. Konkrétne jednobunkové sinozelené riasy z radu Cocco-gonales, aspoň si

myslím, že druh Microcystis flos aquae sem patrí. Je to všetkým známy vodný kvet…“
„Všetkým… to je jasné!“ zaúpel Kuky.
„Naši biológovia sa vypli k neočakávanému výkonu, aspoň ja by som to od nich nečakal, aj keď si myslím, že ich

nezaradili správne. Čeľade Schizophyceae a Cyanophy-ceae, ako o nich píšu, už boli medzitým revidované, ale bučíme vďační aj za to málo.“
„Fakt? Málo?!“ nedal sa Kuky.
„Jednobunkové riasy sú veľmi primitívne rastliny blízke baktériám. Na vode a pri vode vytvárajú kolónie a ce-nobiá. Ak sa dostali na jeho rifle, musel byť pri vode. To je jednoznačné! A… nasleduje rozbor zeminy z jeho košele. Íl a ílovité slieňovce. Mazľavé, ťažké zeminy, charakteristické pre brehy jazier, vodných nádrží, ale aj riek a potokov.“
Mayor si spokojne pošúchal strnisko.
„Vidíš, Kuky, aké dôležité je pre dobrého detektíva samoštúdium po večeroch, a nielen sa nalievať pivom!!“
„On vyslope viac piva než ja s Váňom dokopy!“
„Ale myslí mu to! Ber si z Riša príklad!“
„No zbohom… mama by ma zabila!“
„Richard, a čo z toho vyplýva? Ako sa potom dostal do centra mesta?“
Krauz si tiež pošúchal strnisko.
„No, príklad môj… fčul buc múdry!“ Kukymu dnes išla huba naplno.
„To… priznávam bez mučenia… zatiaľ neviem.“
„Na!“
„Ale Kuky by mohol skúsiť!“ oplatil mu to Krauz.
„Ja tu nie som za príklad, ja nemusím!“
„Lebo nevieš!“
Mayor zodvihol ruky na znak, že sa vzdáva.
„Ja už nevládzem! Kto to má s vami vydržať!? Mňa čaká piatková porada u riaditeľa, a vy tu špičkujete ako malé deti! Držte už…“

„Ešte niečo,“ skočil mu do reči Krauz.
„K veci?“
„No! Tie zuby… labáky nám potvrdili, že sú Petrove, takže posledný alebo jeden z posledných útokov bol mimoriadne razantný. Prečo práve posledný keď ho mal v prádle päť dní a mohol si s ním robiť, čo chcel? Skúsim hádať… páchateľ asi zastihol Petra na úteku, došlo k potýčke a Peťovi sa útek podaril, ale za cenu krutých rán. Preto si myslím, že aj páchateľ môže byť poranený. Ale to je iba bočné vodítko, nemusí to byť pravda.“
„Dobrá dedukcia,“ pokýval hlavou starý Burger, a tým bolo povedané všetko.
„Na záver posledná dôležitá informácia,“ pokračoval Krauz, „chemici našli na teniskách a spodnej časti riflí benzín. Nie veľa, akoby ho iba ošpliechalo. Mastné fľaky sú len na holeni a na teniskách, podľa popisu mi to pripadá, akoby kradol z auta hadičkou a trochu sa oblial, alebo niečo podobné. Ale… ak je v tom benzín, tak strýko Milan je opäť v hre a stáva sa zaujímavým. To by bolo asi všetko.“
Krauz zavrel zošit s analýzou na znak, že skončil, a oprel sa o operadlo stoličky. Uvoľnil tak priestor mladším.
Nikto nič. Tá dnešná mládež…
„Dobre,“ súhlasil Mayor a urobil si pár poznámok na poradu, „ešte k tomu jeho mobilu, prečo stále nič nemáme? Veď sa nám už párkrát stalo, že nám mobil zavraždeného pomohol!“
Krauz sa poobzeral a napokon odpovedal sám.
„Matka ani otec vôbec netušili, že Peťo nejaký mobil má. Alica vedela o mobile, ale nikdy mu nevolala. Preverili sme Peťovo meno u všetkých operátorov, nikde nebol oficiálne registrovaný. Preto nemáme číslo, a teda ani žiadne informácie. Jediný, kto by nám v tejto veci vedel pomôcť, je Robo, ten mu ho dal a ten mu aj určite volával, takže pokiaľ nemáme Róba…“
Mayor sa spýtavo zahľadel na Vaňu. Nie preto, že si práve odhryzol z obloženej žemle. Parťákovi sa poponáhľal na pomoc Kuky.

„Šéfe… my ho nemôžeme nájsť. Aj päťkári po ňom pasú, a stále nič. Akoby sa pod zem prepadol!“
„Pod zem! To čo máš za výrazy? Aj ty si v nedeľu pozeral rozprávku o kráľovi podzemnej ríše Aragonitoví? Ja som musel… bola u mňa na návšteve sestra s deckami. Zbaľte sa aj s Váňom, zoberte si ľudí, koľko chcete, a padajte do piateho okresu. Toho zázračného Róba chcem čím skôr! Petra s Filipom… pomotajte sa ešte okolo strýka Milana, len tak ľahko ho zo zoznamu neškrtneme. Zvlášť nie, ak ide o benzín. Skúste nájsť nejaké jeho kontakty, nejaké baby z minulosti, zháňajte informácie o jeho povahe a či sa už niekedy v minulosti neprejavil. Pomaly, opatrne, nenápadne, aby sme ho nevyplašili. Richard a Chosé… do-

veďte toho Tarzana a vyžmýkajte ho! Ak ostal niekto voľný, pomôže Krauzovi.“
Vošiel Hanzel a chcel niečo povedať. Asi na ospravedlnenie. Mayor mu iba kývol, že všetko je jasné, a tak sa oprel o stenu pri dverách.
„Ja idem na poradu a urobím, čo budem vedieť. Odchod! Oto… pomôž Rišovi a Chosému.“
Kancelária šéfa vrážd sa naplnila rachotom odsúvaných stoličiek a polohlasnou vravou. Oto Hanzel iba prikývol a odišiel.
„Richard, Chosé,“ kývol im Mayor.
Ostali sedieť. Počkali, kým posledný zavrel dvere.
„Chalani… odhliadnuc od tlakov zhora, mali by sme s tým niečo… tá jeho matka sa zase chystá do televízie… už nám raz zavarila a krajský sa ide zblázniť.“
„Šaňo, taktiku vyšetrovania nám nebudú diktovať médiá ani funkcionári! Ak sa trasú o svoje stoličky, to je ich problém, my sme oddelenie vrážd, a nie reklamná agentúra na predvolebnú kampaň!“
„S tým si vytri prdel, drahý môj. Všetko je to o flekoch a stoličkách a predvolebnej kampani, tak ma neštvi! A s médiami si nepomôžeš, už raz zavetrili korisť a nedajú nám pokoj a po každej odvysielanej relácii na tému beštiálna vražda malého

Petra a bezmocnosť polície mám tisíc telefonátov zhora! Aj minister sa už informoval…“
„Tak ho zavolaj sem, nech vidí na vlastné oči, čo tu presne robíme. Možno by bol prekvapený.“
„To určite, nech len ostane tam, kde je! Už to vidím! Vaňa by si pred ním grgol, Kuky prdol, Burger by na neho dýchol a ty by si mu vynadal do… len nech ostane tam kde je!“
„No vidíš, ako pekne si to zrežíroval. Zabudol si iba na Hanzela, perfektne strieľa.“
Mayor bezmocne zagúľal očami.
„Ale vážne, chalani, ako to podľa vás vyzerá… objektívne…“
Krauz prestal šaškovať.
„Šani, ubehol len týždeň a výsledky z labákov máme iba pár hodín. Už viem, čo máme hľadať, a ideme na to. Máme okruh dôležitých osôb, vypočujeme ich a uvidíme. O týždeň budeme múdrejší, skôr iba ak nám pomôže náhoda.
Veď to poznáš, tebe to predsa nemusím vysvetľovať, alebo už blbneš aj ty? Objektívne… tak to vyzerá. Za seba a Cho-sého ti môžem povedať iba jedno… hádam si nemyslíš, že by sme sa na to vybodli. Beštiálna vražda malého chlapca nemôže ísť do stratená, to by som sa hanbil každé ráno oholiť toho v zrkadle.“
Mayor k nim podišiel a podal im ruku. Obom. A ešte aj stisol.
„To som chcel počuť, chalani, díky moc! Na vás dvoch sa dá naozaj spoľahnúť. Máte to u mňa,“ povedal precítene.
„Fajn, tak nám zvýš osobné ohodnotenie.“
„Vypadnite! Nie sú prachy!“ a bolo po citoch.

49

Zvalili ho do trávy a aby sa nevzpieral, uštedrili mu pár kopancov. Školskú tašku iba tak pohodili pod strom. Peter sa snažil vstať a brániť sa, ale bolo ich priveľa a dobre mierenými kopancami ho stále udržovali na zemi. Napokon to vzdal. Robo si mu sadol na hruď a v ruke mu zacven-džal motýlik. Hrot mu oprel o bradu a zatlačil. Peťo musel zakloniť hlavu, inak by ho pichol.

„Tak, a máme ťa! Myslel si si, že sa nás zbavíš, keď si za-voláš na pomoc farára, čo? Ku cti ti slúži, že tam neboli fíz-li, ale len farár! Pre nás lepšie, nie pre teba, lebo ty si sa tak či tak zachoval ako bonzák, a ja ti teraz ukážem, ako sa na divokom západe vysporiadali so zradcami…“ Robo vstal a kývol rukou.
Peťa prehli cez peň a prvé zasvišťanie mu pripomínalo sykot vetra okolo šnúry, na ktorej s otcom kedysi dávno púšťali šarkana. Až na bolesť, čo sa rozstrekla po chrbte. Peťo zavyl.
„Zapchaj mu hubu!“
Niekto mu dlaňou prikryl ústa a ostatní ho mlátili lieskovými prútikmi. Skoro omdlel. Trochu sa počúral. Konečne ho pustili. Peťo si vydýchol.
„Druhé kolo!“ rozhodol Robo.
Dvaja ho zodvihli, vykrútili mu ruky a vliekli ho k stromu. Peter sa pokúsil jedného kopnúť, stratil rovnováhu, keď sa snažil zaprieť nohou, teniska sa šmykla na mazlávom blate a člúpol jednou nohou do potoka. Pokľakol na koleno a rifle sa umazali. Okamžite ho zodvihli a privliekli k stromu, ruky mu vykrútili dozadu a zviazali.
So zdesením si uvedomil, že stojí pri mučiacom kole.
„Chalani… neblbnite!“ zaprosil.
„Kde to máš?“ spýtal sa Robo ryšavého a ten zalovil v bunde. Vybral pollitrovú plastovú fľašu od minerálky.
„Chalani… pustite ma!“
Peťove prosby si nikto nevšímal.
„Ja… budem kričať!“
„Opováž sa!“
„Pomóóód!“
Robo priskočil a päsťou ho tresol do rozďavených úst. Peťo vrazil zátylkom do kmeňa, hlava sa odrazila a odkvätla na prsia.
„Krista jeho!“ zahrešil Robo, lebo sa zľakol, že to prehnal. Chytil Petra za vlasy a zodvihol mu hlavu. Z nosa a rozrazenej pery sa mu rinula krv, ale bol pri vedomí.
„Ako príučka by ti to malo stačiť.“
Robo vzal od ryšavého fľašu a odskrutkoval uzáver. Privoňal a spokojne pokýval hlavou.

„Začneme pekne odspodu,“ rozhodol Robo, pričupol a oblial Peťovi tenisky.
Peťovi sa v nose pach krvi pomiešal s pachom benzínu a v panike vytreštil oči.
„Pomóó…“
Robo nelenil a zovrel mu hrdlo, až Peter začal chrčať. Jeden z partie mu podal ušmudlanú vreckovku. Robo ju vrazil do krvavých úst a zatlačil.
„A je to! A teraz…“
„Najprv mu zober ten mobil,“ navrhol ryšavý.
„Až nakoniec! Teraz sa nebudem zdržovať prehľadávaním.“
Robo sa postavil tesne pred týraného chlapca a veľmi pomaly vybral zapaľovač. Škrtol a otrčil ho pred Peťove oči.
„A teraz si vybavíme účty so zradcom. Róba Kesegha nikto len tak beztrestne zrádzať nebude…“ a veľavravne sa otočil k partii.
Všetci súhlasne pokyvovali a boli radi, že ich Robo vedie. Už to bol zase ten starý dobrý Robo, ktorý mal všetko pod palcom a vždy si vedel rady.
Peter sa začal dusiť. Jazyk mu zdrevenel a nemal dosť síl, aby vytlačil požmolenú vreckovku. Nos mu upchávala krv a keď vydychoval, tvorili sa mu na ňom bublinky. Pred očami sa mu zatmelo a zbadal fialové kruhy. Sily ho opúšťali a kolená odmietali poslušnosť.

m
Robo mu priložil zapaľovač k brade a potom pomaly pomaličky klesal…
„Hej!“
Všetci sa ako na povel obzreli.
Prvý ho medzi stromami zbadal ryšavý a zreval.
„Kurva! Zdrháme! To je ten debil v čiernom!“ a nečakajúc na zázrak vyšprintoval hlbšie do lesíka.

Dvaja fešní urastení muži vošli do dámskeho salóna a pani Gitka im vyšla v ústrety. Jednak sa jej naozaj páčili, zvlášť ten čierny s fúzikmi, a jednak sa nudila, lebo iba pred malou chvíľou otvorili

a zákazníčky ešte neprišli. Iba tak chodila po salóne a kontrolovala, ako si dievčatá pripravujú biele prestieradlá a presúvajú nádobky so zázračnými masťami.
„Páni?“ usmiala sa a tomu čiernemu ukázala aj zuby. „Je mi cťou a aj keď my sme dámsky salón, na objednávku vieme omladiť aj pánsku pokožku… ste objednaní?“
„Nie…“
„To je ale veľmi nemilé! O chvíľu prídu dámy a potom začne frmol… ja nemám voľnú ani jednu stoličku.“
„U nás máme voľných stoličiek habadej,“ utrúsil blon-diak s modrými očami.
„Aha!“ pokývala chápavo pani Gitka hlavou a v očiach sa jej zjavil odlesk zlatých mincí. „Ale my poskytujeme naše služby zásadne iba v priestoroch salónu. Jedine…“ urobila dramatickú pauzu, aby mali čas si rozmyslieť navrhovanú sumu, ktorú hodlala aj tak zdvojnásobiť, „jedine, že by sme sa dohodli mimo faktúrky a ja by som vám dohodla niektoré dievča…“
„My by sme mali záujem o chlapca,“ usmial sa fúzkatý Španiel a pani Gitke sklamane poklesli kútiky úst.
„Chlapca, hovoríte… no, aj to môže byť, ale musím sa pozrieť do kalendára, viete, je piatok, pred víkendom sme úplne plní… možno na budúci týždeň v stredu…“
„To by nešlo. Viete, my sa ponáhľame.“
„Výborne,“ zajasala, lebo takých zákazníkov milovala. „A… o aký druh služieb by vám išlo konkrétne?“

„Je tu Boris?“
„Boris? Vy ste dohodnutí? Nič mi nehovoril.“
„Je tu?“
„Prezlieka sa vzadu v šatni, ale nič mi nehovoril. O chvíľu bude mať prvú objednávku, páni… no moment, páni!! Tam nemôžete!“
Asi nemohli, ale kašlali na to, a tak pani Gitka iba bezmocne cupkala za nimi a dievčatá roztrúsené po salóne prekvapene sledovali, ako si razia cestu do šatne.

Boris sa neprezliekal a kašlal na prvú objednávku. Sedel v rifliach a tričku, fajčil, pil kávu a čítal ranné noviny. Ani nepozdravil, iba na nich prekvapene vyvalil oči.
„Páni! Môžete mi to vysvetliť?“ pani Gitka si bojovne založila ruky vbok a po úsmeve už nebolo ani chýru.
Obaja ako na povel siahli do náprsného vrecka a vylovili čierne preukazy.
„Kriminálna polícia, oddelenie vrážd! Ste Boris Bruner?“
Muž stuhol.
Krauz si všimol, že jeho spodné viečka majú medovú farbu. Doznievajúce moncle. Podfarbenie sa zhodovalo s Krauzovým odhadom. Asi päť dní dozadu. Zrejme sa naozaj zranil pri páde z posledného balkóna, ako hovorila pani Muráňová.
„Ale…“ zaprotestovala pani Gitka, no nikto si ju nevšímal.
„Pán Bruner, vezmite si bundu, pôjdete s nami.“
Až teraz prehltol a odložil šálku.
„Prečo, čo sa stalo, načo?“
„Dozviete sa u nás, je toho veľa.“
„Ako veľa?“
„Tak… veľa.“
„Ja… mám zákazníčky!“
„To vieme, a všelijaké. Aj o nich bude reč, nebojte sa.“
Znova prehltol, tentoraz naprázdno.
„Pani Gitka…“ Boris hľadal oporu u nej.
„Pááni! To snáď nemyslíte vážne!! Je piatok, o chvíľu mám natrieskaný salón! A môžete vôbec, takto… ja zavolám právnikovi!“
„Môžeme, buďte si istá, že môžeme. A volajte, komu len chcete. Okrem vašich právnikov sa o bezpečnosť národa
v tomto štáte ešte stále stará aj polícia. Všetko, čo tu robíme, je legálne, nebojte sa. Takže… mladý muž, poďme!“
Bezradne pozrel z Gitky na Krauza, potom na Chosého a späť na Gitku.
„Ja… sa musím prezliecť.“
„Veď ste prezlečený, stačí bunda.“
Prekvapene pozrel na rifle a uvedomil si, že je ešte v civile.

„Aha,“ vzdychol a neochotne vstal.
Posadili ho do stredu kancelárie a žlté nagélované vlasy mu svietili ako hlavička púpavy. Frajer v rifliach, bielom tričku s veľkým čiernym nápisom cez celý hrudník a v koženej bunde obitej cvočkami zlepil dlane a vrazil si ich do rozkroku. Čakal, čo bude.
Čo by bolo? Roztrhajú ho ako mokrý toaletný papier.
Najprv ho nechali napučať. Chvíľu si ho nikto nevšímal. Krauz telefonoval, Chosé si kreslil, Burger čítal noviny a Hanzel polieval kvety a utieral po sebe zakvackané pa-rapetné dosky. Kukyho nechali pátrať po Robovi, na tohto suchára jeho umenie naozaj nepotrebovali.
„Ehm… môžem si zložiť bundu?“
Krauz ďalej telefonoval, Chosé si kreslil, ďalší čítal noviny, iba ten pri okne škaredo zanadával, lebo sa mu vy-lialo z misky pod kvetináčom.
Do kancelárie vpálila nejaká žena a Borisa až nadvihlo zo stoličky. Bez slova hodila na stôl kopu papierov a chcela odísť, ale pri pohľade na neboráka na drevenej stoličke ostala zarazene stáť. S úsmevom vyvalila oči na žltú šticu, neveriaco pokývala hlavou a vypochodovala von. Príliš veľa sebavedomia mu tým nepridala. Iba ohrnul pery a čakal.
Do kancelárie vbehol nejaký muž a z kopy papierov na stole vybral tenký fascikel a chcel odísť. Aj on si so záujmom prezrel svietiacu hlavu a pobavene odišiel.
Boris sa začal potiť. Opatrne, aby ich nevyplašil, sa nahol dopredu, vytiahol jednu ruku, potom druhú a poskladanú bundu si prehodil cez stehná. Nikto nič, tak sa usadil pohodlnejšie. Po chvíli sa už nudil. Začal počítať cvočky na rukáve. Samého ho prekvapilo, že ich je dvadsaťosem.

„Vzdelanie?“ spýtal sa ten s novinami a úhľadne ich začal skladať do malého štvorčeka.
Boris začal počítať cvočky nad vreckom.
„Niečo som sa vás pýtal!“
„Akože mňa?“

„Akože vás!“
„Aha! Ja som nevedel, či mňa. Prepáčte. Akože školu… akú mám?“
„Presne.“
„Som zmaturoval na gymnáziu, ale… na výšku som nemal a… začala ma baviť práca vizážistu. Urobil som si takú nadstavbu na učňovke, mám aj výučný list.“
„Takže žiadny hlupáčik?“
„No… dovoľte!“
„Iste, nech sa páči!“
Ten, čo telefonoval, prestal telefonovať, a ten, čo si kreslil, prestal kresliť. Obaja ako dve mátohy v spomalenom filme vstali, vzali si svoje stoličky a každý z jednej strany sa blížili k Borisovi. Striedavo si ich premeriaval a nevedel odolať pokušeniu vziať si tiež svoju a posunúť ju o hodný kus ďalej. Keby sa dalo, až niekam na dvor.
Nedalo sa. Prisadli si tesne k nemu. Boris zacítil Huga Bossa z krku jedného z nich a dal by svoj na to, že vôňa išla od toho čierneho. Tak sa na neho milo usmial. Ale… asi sa mu to nepáčilo.
„Čo si chceš dovoľovať?“
„Ja… nič! Ja… len že sa nepovažujem za hlupáčika.“
„Ale veď kolega ti jasne povedal, že žiadny hlupáčik, nie?“
„Áno.“
„Tak o čo ti ide?“
„Mne… o nič, vy ste ma sem priviezli!“
„To je dobrý postreh…“ súhlasil čierny a pohľadom odovzdal štafetu bielemu.
Boris sa vystrel na stoličke a pevne sa zaprel do operadla. Ďalej od nich sa už nedalo. Inokedy mu blízkosť mužov nevadila, dokonca ju aj vyhľadal a sám sa pritisol, ale dnes…
„Boris,“ hovoril pomaly hlbokým hlasom a Boris si ani nevšimol, že už si tykajú, „sú dve možnosti. Aby sme vedeli,
ako ti ich ponúknuť, a aby si sa správne rozhodol, musíme vedieť, s kým máme do činenia, či si schopný pochopiť, o čom tu bude reč. Preto sa ťa kolega spýtal na vzdelanie, nie preto,

aby ťa urazil. Inak jednáme s trténkom z ulice a inak s inteligentom s maturitou so žltou hlavou… pochopil si?“
Ten pri okne vyprskol a opľul sklo, ale ostatní mali kamenné tváre a sledovali každý jeho pohyb, každý sval na tvári.
„Iste…“ povedal nesmelo, lebo nič nepochopil.
„Tak sa sústreď. Prvá možnosť: zahráš sa na hrdinu a namiesto normálnych súvislých a jasných odpovedí začneš používať slová neviem, nepamätám sa, nevidel som, nebol som. My sa naserieme, vrátime sa do salónu, prehádžeme ti skrinku a ak tam nenájdeme aspoň tri skladačky, tak ti odovzdám môj odznak a pištoľ a môžeš dva týždne robiť detektíva namiesto mňa. Tento tu s fúzikmi sa stane tvoj najlepší kamoš a parťák a sám budeš prekvapený, aké má dobré srdce. Lenže, ako som informovaný, my ich nájdeme a strčíme ťa do basy. Bude sa ti tam páčiť. Mám tam dobrého kamoša bachara. Požiadam ho, aby rozhlásil, že prichádza maturant so žltou hlavou a útlym zadočkom a polovica väzňov bude písať kolkované žiadosti riaditeľovi, aby mohli byť s tebou na cele. Iba kaviár a šampanské ti nebudú liať na chrbát, ani sypať koks, vieš, tie naše basy sú akési zaostalé v tomto ohľade. Zopár buchnátov… to áno, to sa ti na chrbát zosype, a môžeme zariadiť, že nielen každý večer, ale aj ráno a na obed, niečo ako trikrát denne teplá strava. Veľmi teplá…“
Prestal, aby mu dal čas. Boris zabudol zavrieť ústa.
„Potom je tu druhá možnosť. Nebudeš hrať hrdinu. Z toho, čo som ti už naznačil, by si mal pochopiť, že vieme o tvojich tanečno-sexuálnych exhibíciách, aj o seansách unudených paničiek, aj o malých dievčatkách a zadočkoch malých chlapcov. O tonách prachu samozrejme tiež. Aj o kamošovi z fitneska, ktorého si vytlačil, lebo si lepší. Hovorí sa tomu flexibilnejší… ale ak ste to na gympli nebrali, tak si s tým slovom nelám hlavu. Druhá možnosť spočíva v podstate v tom, že nám porozprávaš o noci z nedele na pondelok, keď sa tie tvoje hnedé viečka sfarbili na modro. Máš slabé tri sekundy na rozmyslenie.“

Boris zavrel ústa.

„Tri!“ zreval čierny a Boris si skoro cvrkol, ako ho heglo. „Prepáč, ja nemám gymnázium, veľmi zle počítam. Ak pred tým mali byť ešte nejaké číselká, ospravedlňujem sa. Ale ty by si mal vedieť počítať, tak počítaj s tým, že odtiaľto sa tak ľahko k svojim krémikom a púdrom nedostaneš.“
„Raz…“ povedal biely.
„Ja som ho nezabil.“
Čierny si tľapol po stehnách a hodil sa na operadlo.
„Nič nepochopil. Idem zorganizovať prepadovku a kuk-láčov a trochu ten salón prevetráme. Zatiaľ sa tu s ním bav-kajte, ozvem sa vám odtiaľ a podám správu. A pani Gitke poviem, čia je to vina, naozaj vstal a zodvihol slúchadlo.
„Počkajte! Ja viem, že som tu kvôli tomu chlapcovi… čítal som to v novinách… Každé ráno to čítam, stále dokola! Ja som ho videl, ale nezabil! Prisahám! Keď som odchádzal, ešte žil… slabo, ale žil, a mne bolo hrozne zle a odpadával som a videl som už farebné kruhy a ledva som sa dotac-kal do salóna a šabľoval som a mal som otras mozgu a aj doktor Múčka vám to potvrdí a…“
„Stop!“ ukázal mu bielu dlaň. „Takto by sme sa nikam nedostali. Akosi to všetko pletieš jedno cez druhé! Vezmeme to od začiatku. Videl si ho aj predtým? Poznáš ho?“
„Nie! Nikdy!“
„Zlá odpoveď,“ zosmutnel biely.
„Ojebáva! Volám!“ čierny pri stole sa už rozhodol.
„Nie! Prosím vás, ja neklamem!“
„Počkaj,“ zaprosil biely a otočil sa na stoličke.
„Načo?! Aby mi tu sopľavý maturant kŕmil uši nezmyslami a vy mu to všetci žeriete a tvárite sa, že je to váš najlepší kamarát!? Môj nie je! Jednu mu jeb…“ tresol so slúchadlom a urobil tri rýchle kroky k Borisovi. Zahnal sa. Všetko sa odohralo tak rýchlo, že prekvapil aj Krauza, nie to ešte Borisa. Ten až teraz zroloval hlavu pod ruky a schú-lil sa na bundu.
„… nem!“
„No tak počkaj ešte. Možno nám chce povedať pravdu, iba nevie ako,“ Krauz drgol do nešťastníka, aby vyliezol z ulity.

Borisovi stiekla z tváre krv. Bol bledý ako stena. O výsluchoch na kriminálke už počul svoje, ale toto! Ani nedýchal.
„Ja na to nemám nervy/' posťažoval sa čierny. „Choďte na chvíľu von, všetci! Ja si s ním podebatujem."
„Vydrž ešte," zaprosil biely. „Možno to nie je zlý chlapec, možno mal iba ťažké detstvo, a ty takto! S krikom! Možno ani neklame."
„Neklamem!" ponáhľal sa mu na pomoc Boris. „Ja naozaj neklamem! Načo? Čo by som z toho mal? Prosím vás… povedzte mu," a nahol sa ku Krauzovi. Keby sa nehanbil, aj by ho chytil za ruku a pohladkal.
Čierny si teda sadol za stôl. Ale veľmi neochotne.
„Tak spusti, ale iba pravdu, inak…!"
„V nedeľu večer som bol v salóne. Už všetci odišli, ale ja som mal oneskorenú objednávku. Dcéra primátora, Šimona chcela… vidíte, ona mi to môže dosvedčiť, že som ho nezabil, bola so mnou v salóne! Aj som ju vykefoval!"
„Vlasy?"
„Nóó… aj! Bolo už po desiatej večer, keď som sa osprchoval a išiel k Zdene Rysovej, to je taká… no… ako ste povedali, panička. Prachatá až hrôza. Prišiel som okolo jedenástej. Vlasy mala v poriadku."
„Bol na ulici niekto?"
„Ani živej duše."
„Ďalej?"
„Trochu sme sa poharkali, lebo zistila, že som bol s inou babou. Viete, ja ju ládujem už nejaký ten pátek a ona, mrcha jedna, to vždy nejako vie. Pritom robím, čo môžem, ale ona to zistí, a vždy sa hnevá, akoby som bol jej vlastný! Ešte si aj dala lajnu a potom už bola ako besná. Zdena, keď si šľahne, tak ide ako mašina…"
Krauz poočku sledoval Chosého. Iba bezmocne zaťal na stole päste a nepatrne sklonil hlavu.
„Tak dobre…" Krauz sa zmiloval nad parťákom a skočil Borisovi do reči: „Vieš čo sa dialo dole na ulici? Chodil si na balkón?"

„Nie.“
„Nebol si na balkóne?“
„Nie, iba raz, úplne naposledy.“
„Počul si niečo z ulice? Nejaké autá, alebo krik, alebo…“

„Nie, to sa nedá. Všetky tie nové baraky majú plastové okná, a tie tesnia ako divé. Nepočuť vôbec nič. Okrem toho, Zdena pri tom vreští ako…“
„Dobre… dobre! Kedy si po prvý raz vyšiel na balkón?“
„Asi o polnoci.“
„Opustil si predtým byt?“
„Nie, bol som stále so Zdenou. Od nej odísť… čo ste na hla… pardon, to sa jednoducho nedá!“
„Čo bolo na balkóne?“
„Fajčil som a pozeral po strechách… a zbieral sily. Zdena bola v rauši a čakalo ma ešte aspoň jedno, možno dve kolá, a iba tak náhodou som pozrel dole, lebo sa mi chcelo chriachnuť a chcel som vidieť, kam to poletí. Jej manžel má auto so zvláštnou anténkou a zbadal som ho parkovať dole. A… potom to už nabralo grády. Ten blbec zazvonil pri dverách. Ešte že mám vo zvyku trtkať vydaté paničky iba pri zamknutých dverách so skríženým kľúčom a retiazkou. Vyhodila mi na balkón šaty a ja som vykročil na vonkajší parapet a držal som sa zábradlia. Chcel som nenápadne prebehnúť cez byt, ale každú chvílu vyliezal z kúpelne. Nič si nevšimol a o hodinu vypadli. Medzitým mi stihla povedať, že idú niekam na večierok či kam a že nechá dvere pootvárané, aby som vypadol. Lenže ten debil všetko pozatváral a ja som sa musel schovať na balkóne, aby ma zospodu nevidel. Pozoroval som ich škárou v zábradlí a Zdena chcela prejsť cez cestu, ale sa jej zalomila noha, a vtedy som zbadal, že oproti pri kontajneri niekto leží.“
„Ležal?“
„No… tak pololežal, poloplazil, opieral sa o kontajner, akoby sa chcel naň vyštverať.“
„A ďalej?“
„Zdena sa vrátila k nemu do auta a odišli. Chvíľu som čakal…“

„Moment! Keď si pozeral dole za nimi, videl si nejaké auto, alebo osoby?“
„Nie. Úplne ľudoprázdno. Žiadne auto…“
„Ani zvuk motora?“
„Určite nie!“
„Dobre, pokračuj.“
„Iné mi neostávalo, iba zliezť dole po balkónoch. Nie je to problém, robil som gymnastiku… ako chlapec… a tie balkóny sú cik-cak a ešte aj zamrežované… brnkačka, ale na dolnom sa mi zachytila bunda a ostal som visieť. Treskol som na brucho a rozbil som si nos a udrel čelo.“
„Čo si povedal?“
„Že som si udrel čelo a…“
„Čo si potom povedal?“
„Ďakujem? Alebo čo myslíte?“
„Skús si spomenúť, čo si povedal, keď si spadol.“
„Zabohoval som… viem ja… kurva boha tam, krista jeho aj s tým… čo ja už viem! Bolelo to ako sviňa a nemohol som sa postaviť. Dunelo mi v hlave, napínalo ma a z nosa mi tiekla krv ako z vodopádu.“
„Potom?“
„Aj potom, stále.“
„Čo bolo potom?!“
„Jáj… no… prešiel som cez ulicu a chcel som ísť do salónu umyť sa. Pri kontajneri… sme sa skoro zrazili. Aj on sa opieral a aj ja som sa musel. Potácal som sa. Niečo mumlal…“
„Čo?“
„Viem ja?“
„A kto? Ja som tam bol?“
„Nie, ale… mumlal, nedalo sa rozumieť…“
„Muselo sa dať! Chcem vedieť, čo mumlal!“ biely začínal byť naštvanejší než čierny a naštvaný biely môže byť ešte horší než čierny, tak sa zatváril, že urputne spomína.
„On… mumlal niečo… že… a naťahoval ku mne ruku. To som zabudol, naťahoval ku mne ruku!“
„Ale čo mumlal!?“

„No, mumlal… aha, niečo ako… Bože, prečo? a potom… Bože, pomôž…“ Boris stíchol. Všetci ho hypnotizovali.
„No dobre! Zamumlal niečo, že pomôž mi… ale mne bolo zle a sotva som sa držal na nohách! Nemohol som vtedy vedieť, že zomrie!?“
Nikto ani brvou nehol.
„Ale to s tým Bože pomôž povedal tiež!“
Opäť ticho.
„A vtedy si ho udrel,“ našepkal mu starší muž spoza stola.

Boris vzhliadol. Chlapík od okna podišiel k nemu a sadol si na čierneho stoličku. Nahol sa k nemu.
„Ty si nepomohol človeku v núdzi. Vieš, koľko ľudí práve v tejto chvíli čaká na zázrak… na pomoc iných a ak sa jej nedočkajú, zomrú? Presne ako Peter? A vieš, že zajtra sa v takej istej situácii môžeš ocitnúť ty sám a budeš prosiť a naťahovať ruky… a pomoc nikde? Vieš si to predstaviť? A nielen to, nielenže si mu nepomohol, ešte si ho aj udrel!“
„Nie! Bolo to inak! Ja…“ Boris treskol zaťatou päsťou do bundy. „Ja…“ išlo to z neho veľmi ťažko. „Ja som si myslel, že je to nejaký somrák. Zle som videl, točila sa mi hlava a napínalo ma. Iba som do neho drgol ramenom a spadol na kontajner. Hlavou. Tvárou. Zadunelo to a zastonal. Začal tyčkovať. Nechal som ho tak. Potácal som sa do priechodu a na jeho konci som skoro spadol. Musel som sa oprieť o múr a lapal som po dychu. Nakoniec som sa dotackal do salóna, umyl sa a skúsil trochu sa vyspať, ale nadránom som musel ísť na pohotovosť. Zrontgenovaľi mi hlavu a zistili, že mám slabý otras mozgu a niečo zlomené v nose, nejakú chrupavku či čo, preto sa mi naliali moncle ako dúha. Mám doma aj papier, je tam podpísaný doktor Múčka, môžete si to preveriť!“
Krauz ho chvíľu pozoroval. Jeho výpoveď im mnohé ozrejmila. Už vedeli, čia krv sa im primiešala na miesto činu, už vedeli pôvod chýmusu a prečo v ňom boli dva vylomené zuby, už vedeli, kto urobil krvavý odtlačok dlane na konci priechodu.
„Akú máš krvnú skupinu?“

„Zvláštnu, nulku.“
„Ešte raz a naposledy… videl si toho chlapca niekedy predtým?“
„Určite nie. Nespoznal som ho.“
„Ani na niektorej zo seans?“
„Určite nie, tam… chodili iba… no, takí, čo ich poznám ako malých prostitútov. Zarábajú si na drogy tým, že na-tŕčajú riťku. A nielen sebe na drogy, aj súrodencom, aj rodičom… sú to také socky rodiny z Pentagónu, ich sestry a matere šlapú pri Slovnafte alebo na Krížnej.“
„Bol si u Zdeny sám?“
„Určite, to by som si určite všimol, keby som sa v nej s niekým stretol.“
„Nebuď vtipný!“ zareagoval čierny od stola a Boris radšej stíchol.
Reakcia čierneho prekvapila aj bieleho a aj staršieho kolegu sediaceho za stolom.
Krauz sa spýtavo poobzeral po kolegoch. Každý pokrútil hlavou na znak, že už na chlapca viac otázok nemá.
„Oto, zoberieš ho k vyšetrovateľovi?“
„Jasné!“
„Nech ho vypočuje ako svedka a ak by chcel urobiť kontrolný odber krvi, tak to zariaď na stredisku.“
„Dobre. Tak poďme, Rómeo.“
Keď odišli, traja kamaráti ostali mlčky sedieť. Chosé si kontroloval špinu pod nechtami, Burger frčkal do novín a posúval ich po stole a Krauza svrbel jazyk, lebo mal ešte niekoľko adresných otázok… ale už nie na Borisa.
Burger sa nahol za seba, otvoril krídlo plechovej skrine, zalovil v jej útrobách a vytiahol fľašu koňaku. Pohladkal ju, ofúkol prach, prečítal si nápis a vstal. Nahol sa cez stoly a s buchotom ju postavil pred prekvapeného Chosého.
„V Hollywoode sa tomu hovorí Oscar. Za najlepší herecký výkon roka. Lepšiu sošku som nenašiel, musí ti stačiť táto. Takého zlého policajta som nevidel zahrať od revolúcie, kámo!“

„Ktorej? Februárovej v štyridsiatom ôsmom?“ neodpustil si Krauz.
Chosé chvíľu pozoroval ocenenie akadémie, potom surovo odtrhol vrchnák a použil fľašu bez pohárika. Výdatne. Vyfúkol do zovretej päste, fľašu zazátkoval a posunul po stole k parťákovi.
„Ono… to asi nebolo zahráte, chlapci,“ a odišiel z kancelárie.
Krauz urobil na Burgera vyjavené oči, použil fľašu a podal mu ju. Ani on nehľadal na zadnej strane návod na použitie. Potom ju vrátil späť do skrine.
„Niečo mi ušlo?“ spýtal sa ustarane Krauza. „Nóó. Včera večer som ho vysadil u Rysovej. Dnes ráno je nejaký… ako z divých vajec.“
„Divných?“

„Divých! Vidíš ho, nie? Niečo sa muselo v noci stať.“
„Vymákol ho Rys?“
„Jeho!? Na to množstvo kukučích vajec, čo už nakládol do cudzích manželských postelí… prosím ťa! A okrem toho, aj on vie loziť po balkónoch. Nie… niečo sa muselo stať.“
„Mali by sme to z neho vymlátiť, kým sa niečo nestane.“
„Navrhujem Jumbo terapiu.“
„Súhlasím, pán kolega, dnes o pol štvrtej.“
„A ak by sa pacient vzpieral, pán kolega?“
„Použijeme gumenú narkózu a hrubú silu docenta Ku-kyho.“
„Dohodnuté, pán kolega.“

51

„Ahoj Milan! Je desať, kedy ho privezieš?“
„Nepriveziem.“
„Tak moment! Toto sme si už stokrát vydiskutovali! Neser ma! Ak chce Peťo vidieť starých rodičov, prosím, ak ti chce pomôcť v dielni, prosím, ale spávať bude doma! Na detskú posteľ ešte máme!“
„Prečo sa hneď rozčuľuješ? Nepriveziem ho, lebo tu nie je! Dnes vôbec neprišiel. Včera sme opravili jeden blatník a potom

sme počítali matiku na štvrtok a boli sme dohodnutí na dnes večer… ale jednoducho neprišiel…“
V telefóne bolo počuť iba dýchanie vystrašenej matky.
„No… počkaj, akože… nepr…“
„Tak!“
„A… to mi ani nezavoláš!?“
„Nikdy som ti nevolal, keď tu nebol. Vždy iba keď tu bol a zdržali sme sa.“
„No… ale… boli ste dohodnutí!“
„Boli, ale to nič neznamená, veď sa mohol zdržať v škole, alebo na futbale, alebo…“
„Do desiatej!?“
„Ja neviem.“
„Ani sa ti neozval?“
„Nie. Ako, veď nemá mobil!“
„To je pravda… ja… Milan… Karol je v Rakúsku, jazdí… ja neviem, čo mám robiť!“
„Nič! Nepanikár! Chalani niekde sedia vonku na lavičkách a balia baby, no bože! Čo to nepoznáš? Chalan pribehne domov zo školy, šmarí tašku do kúta a letí von a…“
„Počkaj…“

Milan počul, ako položila slúchadlo, a chvíľu počúval iba praskotanie elektriny v telefónnych kábloch.
„Milan?“
„No?“
„Taška nie je doma… on… nebol doma zo školy… to sa ešte nestalo…“
Teraz pre zmenu počúvala dychčanie ona.
„No… vieš čo, sadám do auta a idem pojazdiť okolie vášho domu. Viem, kam chodievajú, keď sa chcú zašiť s fľašou piva, alebo si pofajčiť…“
„Peťo nepije a nefajčí!“
„Ale jeho partia áno! Beriem si mobil, budem ti volať, čau!“
„Čau…“

Ale Milan ho nenašiel. Bol už sychravý koniec novembra a partia fajčila v bráne jedného paneláku, o ktorom Milan nevedel. Lavičky v parku boli opustené. Milan jazdil ďalej. V stále širších kruhoch prehľadával ulice a parčíky okolo Peťovho domu. Prišiel aj na kraj lesíka za farou, ale nevidel nič podozrivé.
Netelefonoval, aby ju neznervóznil, a radšej prišiel sám. Oči mala vytreštené a chvíľu čakala, že Peťo vybehne spoza jeho chrbta a všetci sa rozosmejú a… ale Peťo nevybehol a Milan vošiel dnu. Chvíľu meditovali a chlácholili sa navzájom, až napokon vymysleli jedinú správnu vec a Milan ju odviezol na políciu.
Bola už skoro polnoc a mladý seržant na stálej službe si práve zohrial oneskorenú večeru, keď zazvonili. Znechutene zagánil na monitor. Pred vchodom stála dvojica a žena netrpezlivo zazvonila znova. Policajt narýchlo zhltol dve lyžice horúceho guláša, odhryzol si z chleba a tanier odniesol dozadu do kuchynky.
„Bohajeho…“ nadával cestou ku vchodu, lebo iba pred chvíľou skončil výsluchy výtržníkov, čo sa pobili v miestnej krčme, a od obeda sa nestihol ani len najesť, nieto ešte niečo iné.
„Prosím,“ spýtal sa, keď im otvoril.
„Dobrý večer, ja sa volám Mikušová a chcem nahlásiť… no… stratil sa mi syn Peter.“
„A vy ste?“
„Ja som švagor, Peťov strýko, ja som ju iba doviezol.“
„Aha! Tak poďte ďalej.“
Milan ju posotil dopredu.
„Eva… ak nemusím, vieš čo, vrátim sa do dielne a budem ešte niečo… ak bude treba, tak mi zavolaj, dobre?“
„Dobre,“ a vošla sama. Vedela, že Milan policajtov nemusí.
Policajt ju usadil a vzal si zápisník.
„Meno, nacionálie…“
Eva diktovala a on písal. Všetko. Adresu, školu, kam Peter chodí, jeho popis.
„Už sa niekedy stalo, že by neprišiel zo školy domov?“

„Nikdy!“
„Má nejakých nepriateľov?“
Eva vyvalila oči.
„Nepr… prosím?“
„No… či neviete o niekom, kto by ho chcel…“ potom si uvedomil, že takto sa má pýtať, ak sa stratí podnikateľ, a nie trinásťročný výrastok, a radšej túto vyšetrovaciu verziu nerozvíjal. Ale spomenul si, že v škole ich učili, že v prvom rade treba upokojiť oznamovateľa, a tak ju upokojoval. Vysvetlil jej, že chalani sú už raz takí, že sa im zapáči nejaká baba… obočie jej znova rástlo a tak sa rozhodol, že radšej ani týmto smerom nebude rozvíjať svoje teórie… alebo v partii sa pobijú a hanbí sa prísť domov…
„Ja som raz prespal v strojovni výťahu, lebo som sa hanbil za monokel… ste mali vidieť ten cirkus, čo so mnou otec narobil ráno…“
Ale ani toto nezabralo a guláš mu pomaly chladol v kuchynke. Vysvetlil jej, že si všetko zapísal a dá popis jej syna všetkým hliadkam… teda tej jednej, čo sa márne snažila bojovať s nočnou trestnou činnosťou na obrovskom sídlisku a… nech ide pokojne domov, veď on sa vráti, nie je sopľavý chlapec! Ak by sa do rána… tak nech sa zajtra zastaví. To už budem mať po službe, pomyslel si, ale nepovedal to.
Vysielačkou zavolal motohliadku a Mikušovú dal odviezť domov. Prihrial si guláš a prepol televízor na športový kanál, lebo sa začínal americký futbal. Obri z New Yorku to práve natierali nejakým čajákom.

Nevyplnil hlásenie o nezvestnej maloletej osobe ani nevyužil elektronický informačný systém, ktorým by zahlásil udalosť na nadriadený okres. Nepožiadal žiadnu inú zložku o spoluprácu a nevyhlásil pátranie po nezvestnom. Iba presunul anténu, lebo mu zrnil obraz.
Muž a žena zazvonili na polícii aj skoro ráno. Žena mala krvou podliate nevyspaté oči, lebo celú noc plakala. Muž mal krvou podliate nevyspaté oči, lebo do rána jazdil po Viedni, a keď sa

vrátil domov a chcel sa pred poobednou šichtou v automobilke trochu vyspať, uplakaná žena sa mu v chodbe vrhla okolo krku a hodnú chvíľu trvalo, kým sa upokojila natoľko, že jej niečo rozumel.
Na stálej službe už bol iný policajt. Aj on si vytiahol zápisník a písal. Dlho.
„Meno a nacionálie…“
Eva trpezlivo diktovala.
„Už sa niekedy stalo, že by neprišiel zo školy domov?“
Eva trpezlivo odpovedala.
„My sa o všetko postaráme, teraz choďte domov a buďte na telefóne…“
Desať minút po ich odchode však volali z pošty, že sa stali obeťou atentátu a po pošte sa šíri plyn a ľudia slzia, revú v panike a možno sú už aj niektorí mŕtvi. Čo malo ruky-nohy, letelo tam, a nielen oni, množstvo hasičských áut a sanitiek húkalo ulicami sídliska a zápisník policajta skončil v zásuvke stola.
Ale Eva nešla domov. Išla do školy. Vypytovala sa riaditeľky, vypytovala sa triednej učiteľky, vypytovala sa učiteľov v zborovni, vypytovala sa Alicky a spolužiakov cez veľkú prestávku, vypytovala sa… hľadala svojho syna. Hľadala sama, lebo policajti mali plné ruky inej práce a manžel musel ísť na poobednú, aby nemal áčko a aby ho nevyhodili z fabriky.
Karol robil do desiatej a potom išli znovu na políciu. Na chodníku pred úradovňou sa skoro zrazili s bežiacim policajtom. Rozopnuté sako za ním vialo ako zástava a snažil sa naraziť si na hlavu brigadírku.
„Prepáčte, letím na prípad, mám ozbrojenú lúpež… som tu sám, kolega je na ošetrení, prišlo mu zle… Ak to nie je
ozaj súrne, prídite neskôr… alebo ešte lepšie, zajtra…“ a naskočil do auta a už ho nebolo.
Prišli aj neskôr, ale na dverách policajnej úradovne visela ceduľka SOM NA PRÍPADE.
Zajtra neprišli. Bol piatok ráno a Eva zavolala do redakcie spravodajstva súkromnej televízie. Reportérka až nadskočila,

keď si vypočula Evin príbeh. Aby zamaskovala nadšenie v hlase, rýchlo dodala… ale to mi je veľmi ľúto, že má iba trinásť rokov… Výjazdový štáb naskákal do tranzitu a o chvíľu už vyzváňali u nich pri byte.
Reportérka nahnala kameramana do Peťovej izby… tá posteľ je príliš pekne upravená, Igor, rozhádžte ju, nech to má dramatický náboj… potom záber na kúpeľňu a na opustenú zubnú kefku, to ľudí dojme, a potom matka… viete čo, pani Mikušová… sednite si sem do kúta… táák… tie nohy hore, táák… akože obranná pozícia utýranej matky a do rúk… počkajte… prineste niekto toho macíka z detskej izby, to bude perfektné! A ja vám poviem, čo budete hovoriť na kameru, dobre? Začnete tým, ako vás vyhodili z polície…
Krásna reportáž.
Devätnásť dvadsať po večerných správach volal policajný prezident krajského riaditeľa, o minútu volal krajský riaditeľ okresného riaditeľa, o minútu volal okresný riaditeľ riaditeľovi obvodného oddelenia, o minútu volal riaditeľ obvodného oddelenia na stálu službu a hlas sa mu triasol. Trochu od strachu a trochu aj od zlosti. Viac od strachu. Policajná práca sa mu páčila a riaditeľský flek tiež.
O trištvrte na osem prišlo po Mikušovcov pomaľované auto a previezli ich na oddelenie. Bolo tam šesť policajtov v uniforme a dvaja v civile. Rodičia dostali kávičku, Eva aj sušienky, Peťovu fotografiu okamžite rozmnožili a rozoslali do celého sveta, Eva podpísala niekoľko oficiálnych formulárov a svoju výpoveď o nahlásení nezvestnosti… všetko išlo ako po masle.
Krásna reportáž. A účinná.

52

Chosé sa nebránil. Kuky bol síce ochotný poskákať mu po chrbte, dokonca veľmi rád, ale nebolo treba. Bol piatok poobede, chlapci mali za sebou prvý týždeň vyšetrovania vraždy Peťa Mikuša a zamierili k Jumbovi na pivo. Hanzel išiel za manželkou do nemocnice, Kuky išiel za bratom na psychiatriu… niežeby to potreboval, ale odtiaľ vyrážali na bratovu chatu

opraviť komín pred blížiacou sa zimou, Vaňa… tomu zas volala manželka, že tiež niečo má… tak išiel iba Krauz, Chosé a Burger.
„Pááni, ja som to vedel! Pátek poobede, smädní sa už ťahajú jak sopel!“ zareval Jumbo a vyšiel im v ústrety.
Burger ho chytil za jednu ruku, Krauz za druhú a Chosé ho objal. Inak by im na uvítanie polámal rebrá. Jumbove medvedie objatia a rozšafné údery do chrbta boli povestné.
„Pote dozadu, banda vraždárska…“ a usadil ich za španielsku stenu, kde zvyčajne sedávali.
„Alenkááá… dones im a mne tú moju…“
„Čo robí srdiečko, už môžeš?“
„Kedy som ja nemohél, chlapci moji. Doktori ma len žerú… jeden mi dá zelené pirule, druhý modré, trecí žlté a ešče aj tlakomer na baterky… no neserem ich zvysoka!? Siahol som to fšecko do fióka a dal som sa na samoliečbu. Kuk-nyte, jaký som čiperný!“
Posadali si a počkali na Alenku. Chosé jej zabudol zájsť rukou pod minisukňu a ani jej nečumel na predklonené kozy. Alenka rozdala poháre, pre istotu ešte počkala, či sa Chosé nezobudí, ale keď ani potom nič, tak si išla po svojom.
Krauz s Burgerom si vymenili veľavravné pohľady. Ešte počkajú jednu-dve rundy a ak sa ani potom Chosého stav nezlepší, tak mu zavolajú sanitku.
Jumbo dobiedzal a vyzvedal, ako sú ďaleko s tým malým chlapcom.
„Šak sú toho plné noviny! Vraj v Petržke funguje organizovaný gang pašerákov malých chlapcov na západ a tam ich len trt… šak vy vite! Nevite!? Vy to nečítate, také dôležité správy? Jak potom scete ten gang rozbit?“
„Nechceme. Dobre platia…“
Jumbova ruka s pohárikom sa zastavila na polceste k ústam. Stuhol, potom uznanlivo pokýval hlavou, vypil a zreval.
„Alenkááá… daj im tam do výčapu účet! Prachov majú jak On a sis dokopy a mne sem budú chodzit slopat zadarmo! Hovnoimdámdruhýkrát!!“

Alenku ani nehlo. Keď majiteľ podniku sedel s vraž-dármi, napočúvala sa takýchto pokynov do aleluja. Raz chceli striptérky na stôl, potom pohrebnú službu, potom striptérky pod stôl, potom ministra vnútra… toho až okolo polnoci… teraz účet! Jedna blbosť väčšia než druhá, ale ani jednu nemysleli vážne a Alenka už ani nereagovala. Možno toho ministra mysleli vážne.
Tliachali ako chlapi na pive a Jumbo občas odbiehal, aby dozrel na fungovanie podniku. Krauz z Burgerom čakali na vhodnú príležitosť. Prišla po piatej runde, keď Jumbo odbehol do skladu.
„O čo ide, Chosé?“ spýtal sa bez obalu Burger.
„O čo by…“
„Vysyp to!“
„Čo?“
„Hovno! Si myslíš, že si najchytrejší!?“
„Nemyslím… a dajte mi pokoj!“
„Nedáme… Rišo ťa podrží a ja ti jednu tresknem.“
Chosé sa zahľadel na stekajúcu penu po pohári. Bitky sa nebál, ale bol si istý, že sa ich nezbaví. Vlastne… ani sa ich nechcel. Nikoho iného na tomto svete nemal, tak komu by to asi tak povedal?
„Starý ťa vymákol?“ snažil sa mu pomôcť Burger.
„Néé… ja…“
Čakali. Už mu neskákali do reči.
„Ja… boha, keď si ma včera v noci vysadil u nej, Riško… myslel som si, že ďalší zárez na pažbe a život ide ďalej… namiesto toho… dali sme sa do reči. Nie je hlúpa, nudí sa, to

je fakt, ale hlúpa nie je… aj s tým koksom si to uvedomuje, že robí hovadinu, aj s tými mladými, čo si ich platí, aj tie ich babské večierky… ona má na viac! Aj som jej to povedal. Aj súhlasila. Ten jej debil ju len bije a ponižuje a… využíva, idiot! Keby som ho dostal! Ále… tak sme iba sedeli a debatovali a… raz sme sa pobozkali. Keď som odchádzal ráno do roboty. Ja… verte alebo nie, ja som ju ani neprekotil. Zdalo sa mi to… akési

nepatričné. Akési zbytočné. Ako keby som si pokazil hračku rovno pod vianočným stromčekom… ak mi rozumiete," a zodvihol pohľad, aby ich skontroloval.
Krauz zamyslene čumel do pohára. Burger tiež.
„Idem sa vyšťať," povedal Krauz.
„Idem sa tiež," povedal Burger.
Stáli vedľa seba. Krauz nenápadne pootočil hlavu a hľadal… Burger tiež nenápadne pootočil hlavu a ich pohľady sa stretli.
Ako na povel sa rozrehotali, až sa prehli v páse. Očúra-li celú stenu.
„Ten debil sa zamiloval!" vyjachtal Krauz.
„A ja som sa zľakol, že niečo vyviedol," prskal Burger.
„Bože… ako sa mi uľavilo!"
„To je fakt debil… povedal by si to doňho?" Burger sa snažil zapnúť si rázporok, ale plecia sa mu natriasali a nevedel trafiť.
„Prečo?"
„V jeho veku!?"
„V akom veku!? Má štyridsiatku, no bože! Chlapi v štyridsiatke sú ešte všetkého schopní!" zastával sa parťáka Krauz.
„Áno, lebo ju máš tiež! Aby si mu ty nepodržal stranu!"
„No čo? Rozvedený je, už ani nepamätám odkedy, deti nemá, kefuje len tak bokom, čo príde… možno zatúžil po teple rodinného kozuba…"
„Ty si teplý… ty kozub… uvedom si, že ak sa to Rys dozvie, tak narobí taký cirkus!"
„Pošleme naňho Kukina a je po cirkuse."
„Rišo, poďme radšej späť, aby nič nevyrušil a… nerehoc sa!"
„Ako?"
„Tak aspoň povedz nejaký fór, hneď ako prídeme, aby sme sa mohli vyrehotať legálne, lebo ja to fakt nevydržím."
Sotva si sadli, Krauz začal.
„A tento poznáte, jak príde Snehulienka ku kaderníkovi…"
Burger sa rozrehotal, až mu vyhŕkli slzy. Krauzovi hneď za ním.
„Vy ste banda debilných ignorantov!" zajasal Chosé, lebo ich okamžite prekukol. „Druhý raz vám poviem veľké lobogo! A

vraj kamaráti! Alenkáá… tri vodky… s týmito tu sa život na triezvo jednoducho nedá…“

53

V sobotu na obed zobudil Krauza mobil.

Sylvia pol hodiny predtým otvorila na spálni dvere, aby sa pomaly prebral, ale Richarda ani nehlo. Sylvia varila a sobotňajší obed už bol skoro hotový. Stiahla plyn. Nie preto, že by už v kuchyni končila, skôr preto, aby neexplodovali alkoholické výpary valiace sa zo spálne.

„Prosíííím…“ zaúpel Krauz do mobilu.

„Čau! Operačné! Richter. Prajem príjemný sobotňajší podvečer!“

„Šibenká ti, alebo slopete v službe?“

„Ja robím na operačnom stredisku, nie na kriminálke!“

„Mal si sa v Pezinku lepšie učiť…“

„Múdry! Majú ho! Päťkári ho chytili. Krajský rozhodol, že tam máš aj s Fischerom okamžite naklusať.“

„Krajský ma v sobotu môže…“

„Počkaj! Beriem si pero a značím si. Mám mu totiž obratom zavolať. Ma môže… ako je to ďalej?“

„Ty! Koho vlastne majú?“

„Kesegha. Toho Róba, čo už týždeň zháňate do vraždy toho malého chlapca. A nielen jeho, celú jeho autičkársku partiu.“

„Aha.“

„Tak ako?“

„Zavolám Chosému.“

„A čo mám povedať krajskému?“

„Prečítaj mu toto… ledr pa lesyk… a odzadu, a už neotravuj!“

Krauz zavolal Chosému a vypočul si niečo podobné ako operačný od Krauza. Ale napokon sa dohodli, že sa Krauz poňho zastaví. Pochopiteľne, na vlastnom aute poháňanom benzínom, natankovaným za vlastné peniaze, lebo služobné autá musia v sobotu stáť v zákryte na služobnom dvore. A služobný benzín je drahý a limity spotreby pevné.

Krauz si ubolene prikryl tvár dlaňami a zašepkal: „Na tri… Raz… dva… tri…“
Nevyšlo to.
Chvíľu sledoval fialové kruhy na strope, hoci ešte včera bola spálňa vymaľovaná nabielo, a potom sa opatrne prekoprcol na bok a pomaličky sa vyplazil z postele, aby mu tlaky zvnútra nenačali lebku.
„Dobré ránko,“ pozdravil do kuchyne.
Treskla tam pokrievka z hrnca, a tak radšej zaliezol do kúpeľne. Oprel sa o umývadlo a slušne pozdravil zrkadlo.
„Čau. Ty vyzeráš!“
Potom to už išlo podľa zaužívaného rituálu.
„Dúfam, že nejdeš zase do roboty!?“ spýtala sa Sylvia, keď si naberal horúcu slepačiu polievku.
Inokedy by mu mal kto nabrať.
„Iba na chvíľu. Prepáč, miláčik, trochu sme sa včera… zdržali, ale Chosé sa zasnúbil a vyberali sme neveste svadobné šaty a…“
„Prosím ťa, fakt nie som zvedavá!“
„Tak sorry,“ a popálil si prst.
„Dievčatá spali u mamy, môžeš ma tam vyložiť a Cho-sého s nevestou si nasťahuj sem. Budete sa k sebe náramne hodiť, mňa to už nebaví.“
„Sylvinka, srdiečko… dostanem odmenu, kúpim ti to-pánočky…“
Otvorila v spálni okno a začala sa obliekať.
Chosé mu podal ľadovú plechovku Zlatého bažanta a Krauz ju použil najprv na čelo a potom cez hrdlo. Ale najprv servítkou vypulíroval vrchnák.
„Si poklad! Aj moja žena je, ale dnes ťa mám radšej, chlapče.“
Sedeli v Krauzovom aute pred budovou okresného riaditeľstva piateho okrsku a dohadovali sa.
„Berieme ich k nám hore, alebo to spravíme tu?“
„Chosé, ak ich zoberieme hore… a bohvie koľko ich vlastne je… tak musíme zavolať do roboty bohvie koľko

našich. A koľkí ti dnes zdvihnú mobil? Chalani z okresu sú už v robote, tak to skúsime upiecť tu.“
„Dohodnuté, ideme.“
„Počkaj, ešte mu tam ostali pazúriky.“
Robo sedel na drevenej stoličke uprostred kancelárie okresných detektívov a driemal. Nechali ho tak a zašli za šéfom. Popodávali si ruky a šéf ich ponúkol čerstvo otvorenými marlborkami.
„Díky,“ odmietol Krauz, „akosi mi dnes neberie.“
Chosé si vzal.
„Chytili sme ich tesne po polnoci priamo pri krádeži auta. Už sme ich sledovali pol roka, ale boli mazaní ako starí profíci. Vždy mali tykadlá naokolo a zdrhali nám z jednej vlámačky na druhú. Chcel som vás volať už v noci, ale napokon sme rozhodli, že si ich uklepeme najprv na naše prípady a potom si ich môžete vziať.“
„Radšej by sme ich vypočuli tu u vás.“
„Bez problémov.“
„Priznali niečo?“
„Kesegh je zadubený a myslí si, že ešte neprihára a hrá na čas, ale ostatní už púšťajú. Vykradli asi milión áut a pár ich zobrali vcelku. Prokurátor je vyrozumený a máme súhlas aj na domovky, aj na väzbu. Tú zatiaľ neoficiálne, ale sudca povedal, že stačí, ak nájdeme jednu zamastenú skrutku z auta u hociktorého z nich doma, a sú vnútri. Sudca býva o tri ulice ďalej a už mu tento rok šlohli dve auto-rádiá. Zlatý človek.“
„Niet nad sudcu, čo je zároveň aj poškodený. Hneď tá spravodlivosť dostáva jasnejšie kontúry.“
Potriasli si ruky a išli za Robom. Chalani z okresu ich nechali v kancelárii samých.
„Hééj! Budíček!“
„Nespím.“
„To je dobre. My nie sme z okresu.“
„Viem, poznal by som vás.“
„My sme z kraja, z oddelenia vrážd.“
Neurobili dojem.

„Nič?“
„Neviem, čo by som vám mohol povedať.“
Sadli si každý za jeden stôl. Kancelária bola taká malá, že sa nedal urobiť ani obligátny trojuholník. Okresné kriminálky to fakt nemajú ľahké.
„O Peťovi Mikušovi.“
„Nepoznám!“
„Verím!“
Krauz mal chuť ešte na jednu konzervu, ale dal si pohár pramenitej vodovodnej a druhý si postavil pred seba.
„On teba áno.“
„Ťažko.“
„Ako môžeš vedieť, veď tvrdíš, že ho nepoznáš!“
„Netvrdím. Nepoznám.“
„Aha! Tak to bude horšie,“ povzdychol si Krauz, lebo Robo bol naozaj tĺk.
„Je to chalan, čo s tebou kradol veci z áut a potom už nechcel. Čakávali ste ho pred školou a videlo vás asi dvesto svedkov. V stredu minulý týždeň ste ho tiež čakali pred školou a odvtedy ho niet. V pondelok sme ho našli mŕtveho. Netvrdím, že ste ho zabili vy, iba ma zaujíma, čo sa v stredu dialo. Pomôžeš nám a my pomôžeme tebe.“
„Ako?“
„Niečo za niečo. Ty nám porozprávaš o strede a my ti zariadime, aby ťa stíhali na slobode. Vyhneš sa väzbe.“
„Ja do väzby aj tak nepôjdem. Hovno na mňa majú.“
„To je omyl. O chvíľu sa rozbehnú domové prehliadky a som si istý, že nejaké to rádio sa pod tvojou posteľou nájde. Ak nie pod tvojou, tak pod niektorou inou. A ak by predsa len nie, mám jedno staré v kancelárii v skrini, hádaj, kde bude o pol hodiny.“
„Ste také isté kurvy policajtské ako títo zmrdi tu na okrese!“
Chosé vstal a jednu mu vylepil. Spadol zo stoličky a prekvapene vyvalil oči.
„Budem sa sťažovať na inšpekcii. Toto vás bude ešte mrzieť. Vyzlečiem vás z uniformy, to si píšte!“
„Nemáme uniformy.“

„Ja viem, čo sú moje práva! Toto je týranie! Môj foter sa pozná s jedným advokátom, obseriete si to, to vám garantujem… hajzli!“

„Takže zmeníme rétoriku. Kde si bol minulú stredu poobede?“
„Vriti!“
„S kým?“
„S tvojou starou materou, ty fas pojebaný!“
„Vidíš, ako pekne si sa rozhovoril… už len keby si upresnil, v ktorej riti.“
„Seriem na vás!“
„Ja mám času dosť.“
Niekto zaklopal.
„No!?“ zahulákal Chosé.
Dvere sa iba pootvorili a hlava kolegu z okresnej kriminálky sa spýtala, či by mohli, alebo aspoň jeden, vyjsť von. Krauz išiel.
„Neviem, ako ste ďaleko s týmto…“
„V pohode, už si tykáme, práve sa ma pýtal, ako sa má moja stará mama.“
„Lebo my máme vedľa jeho komplica, taký krpatý ryšavý, Vladko Póka, a už je unavený a začína púšťať zaujímavé veci k vašej vražde, tak som si myslel…“
„Tak poďme, dobrý muži, načo otáľať?“
Krauz vošiel a zarazene ostal stáť. Za stolom sedeli dvaja detektívi, tretí bol rozvalený v kresle pri stene a páchateľa nikde. Ani žiadna stolička v strede.
„Pričapil si ho dverami…“ napomenul ho ledabolo kolega spoza stola, keď pochopil, koho hľadá.
Kancelárie okresných detektívov boli fakt maličké. Krauz pustil dnu aj oznamovateľa dobrých správ a zavrel za sebou dvere. Chlapec sa zo špičiek spustil na päty a odlepil si líce z plechovej skrine. Ruky zvieral predpisovo za chrbtom. Ani mu nenapadlo obzrieť sa. Urobil úkrok vzad a čelo oprel o plechové dvere, ako ho mal predtým.
Vychovaný zákazník. Často chodil na políciu.

„Vidím, že na okresoch ešte stále zachovávate staré dobré zvyky. Niet nad miestnu pohostinnosť, pochválil ich Krauz.
Kolega z okresnej kriminálky odložil veľký biely obušok a vstal. Vyšiel Krauzovi v ústrety a podal mu ruku.
„Vitaj.“
„Čau.“
„Vladko, poď sem.“
Póka sa nesmelo odrazil od plechu, podišiel k nim a sklopil zrak.
„Vladko, toto je detektív z kraja, z oddelenia vrážd! Rozumieš!? Zopakuj, čo si pred chvíľou povedal o tom upálenom chlapcovi!“
Póka vzhliadol ku Krauzovi ako Kýblik na Snehulienku a zaprosil.
„Pán plukovník, mohli by ste ma zobrať k vám na oddelenie vrážd, ja vám fšecko poviem a aj sa priznám… len ma zoberte odtiaľto!“
A Krauz nemohol odolať a pohladkal ho po hrdzavých vlasoch.
„Počúvaj, synček môj, ty vieš čo je to vecná príslušnosť polície!? Odpoviem si sám, nevieš. Počúvaj! Teraz si zlodej autorádií a preto si skončil na okrese, keď sa polepšíš a nabudúce niekoho zabiješ, potom si ťa zoberiem ja k nám hore a zaručujem ti komfort, o akom sa ti ani nesnívalo. Zatiaľ si to musíš užívať tu s kolegami, ale…“ Krauz sa poobzeral a pritiahol si stoličku, „aspoň zatiaľ, aby si nepovedal, že s tebou necítim… sadni si na chvíľu.“ Chlapec sa ustráchané pozrel na ostatných. „Sadaj!“
Skúsil si sadnúť, ale urobil iba mierny záklon a svaly sa mu zasekli v kŕči. Oprel sa rukou o operadlo a pomaly sa spustil na sedadlo. Asi stál celú noc. „Tak, čujme!“
„Pán plukovník…“
„Som kapitán, ale hovor mi ujo.“
„Ujo kapitán…“
„Len ujo!“
„Len ujo, ja som…“
„Počkaj, koľko máš rokov?“
„Sedemnásť a pol.“

„Kam chodíš do školy?“
„Nikam, ale chystám sa.“
„Máš nejaký papier od lekára, že si bol vyšetrený na hlavu, si retardovaný, alebo spomalený, alebo bol si niekedy liečený?“
„Nijéé!“

„Zdeešku si ukončil normálne? A normálnu? Nie pomocnú?“
„Nijéé! Raz som rachol v sedmičke, ale ináč som bol dobrý žiak!“
„Héj? A čo si mal z telocviku?“
„Nič. Ja som invalid na ľadviny, ja nemôžem cvičiť.“
„Fajn! Tak spusť!“
„Čo?“
„Začni rozprávať o tom upálenom chlapcovi.“
„Nebol upálený Robo nestihol.“
„Ktorý Robo?“
„Kesegh.“
„Čo nestihol?“
„Upáliť ho.“
Krauz si radšej sadol.
„Chalani, nemáte minerálku, alebo…“
„Počkaj,“ veliteľ kancelárie zalovil v chladničke a vybral ľadovú minerálku. Kým zavrel dvere, skontroloval, či ho Krauz sleduje, a keď sa uistil, že áno, ukázal na Metaxu vo dverách a spýtavo povytiahol obočie.
„Možno potom,“ Krauz zvraštil tvár a pošúchal si brucho. „Včera… rio točo…“
„Táák! Už som sa zľakol, že vám na tom kraji diktuje rannú robotu minister s krajským kaplánom…“
„Ešte nie, ale nové vyhlášky s abstinenčným syndrómom už k nám dorazili. A väčšina šéfov sa už posrala a vydávajú zákazy.“
Naliali mu a Vladko urobil psie oči.
„Máš tu nejaký umelohmotný pohár?“ spýtal sa Krauz.
Podali mu. Krauz nalial a podal Vladkovi. Veľmi pekne poďakoval a šetril si, lebo tušil, že plukovník o chvíľu odíde.

„Ja… my… zohnal ho Robo, taký malý šrac, ešte chodí na základku, ale ruky má šikovné ako nikto. Vraj už opravuje autá v nejakom servise. Otvoril všetko, na čo sme mu ukázali. To boli šťavnaté nočné šichty, ale potom už nechcel s nami chodiť. Robo sa rozhodol, že ho prinútime, a čakávali sme ho pred školou a občas aj dostal. Potom sa naučil zdrhať cez telocvičňu, taká krpatá koza mu pomáhala, ale aj na to sme prišli.“
„Ako sa volá?“
„Neviem, ja ju nepoznám.“
„Ten chlapec!“
„Peter, druhé neviem, ale viem, kde býva, teda ulicu neviem, ale viem to ukázať.“
„Dobre, pokračuj.“
„Tak sme ho občas naháňali, aby sme ho prehovorili, a on vbehol do kostola pri lesíku a…“
„Do ktorého?“
„Pri lesíku.“
Krauz bezmocne pozrel na domáceho.
„Kostol na Pálenisku, viem, kde to je.“
„Fajn! Tak pokračuj!“
„A keď sme za ním išli dnu, tak nás farár zahnal. Potom sme ho raz naháňali a Peter zabehol za faru a tam nás čakal farár, ale boli tam dvaja farári a ten menší nás zmlátil ako žito a Róba donútil prisahať, že mu už dáme pokoj. Ale Robo penil a minulú stredu sme Peťa zase čakali pred školou a Robo povedal, že s ním skoncujeme. Zasa skúsil fintu s telocvičňou, ale videl som ho a nadbehli sme mu. Zavliekli sme ho za kostol do lesíka…“
„Počkaj! Ako vieš, že bola streda?“
„Popálil som si ruku na benzíne, odvtedy ma to bolí…“
„Benzín? No dobre, tak ti nebudem skákať do reči, iba mi povedz koľko bolo hodín… v stredu.“
„Viem ja? Kedy končia tí šraci školu? Naháňali sme ho hneď po škole.“
„Dobre, to mi stačí. Pokračuj!“
„Najprv sme ho zmlátili palicami, a potom sme ho priviazali o strom a Robo mu oblial tenisky a nohy benzínom a chcel… ale

iba ho chcel podpáliť, ale nestihol. Prišiel ten farár a my sme radšej zdrhli. Ako sme zdrhali, tak mi Robo podával fľašu s benzínom a oblial mi ruku. Keď som si chcel potom zapáliť cigaretu, zapálila sa mi ruka, pozrite…“ vyhrnul si rukáv a ukázal im ružové zápästie a predlaktie. Našlo sa aj pár pľuzgierikov.
Vlado stíchol. Chalani sa zahľadeli na Krauza, či je spokojný, alebo si ešte s Vladom podebatujú. Krauz si pretrel spotené čelo a z tlačiarne si vybral list papiera.
„Chalani, choďte jeden vedľa k Robovi a pošlite mi kolegu sem.“

Chosé prišiel a prijal ponúknutú stoličku.
„Počúvaj,“ navrhol mu Krauz. „Tak znova a pomaly, Vladko. Bola streda minulý týždeň.“
„No.“
„Niečo krátko poobede.“
„No.“
„Peťa ste čakali pred školou, on zdrhal cez telocvičňu, ale vy ste túto fintu už poznali a počkali ste si ho na sídlisku.“
„No.“
„Potom ste ho zatiahli do lesíka za faru.“
„No.“
„Potom ste ho zmlátili palicami.“
„No.“
„Akými?“
„Tam rástli také tenké prúty…“
„Ako ste ho zmlátili, myslím stál, alebo pobehoval medzi vami…?“
„Nie. Prehli sme ho cez peň a dvaja ho držali a ostatní ho švihali.“
„Nekričal?“
„Chvíľu, potom sme mu zapchali ústa.“
„Čím?“
„Ničím, iba tak dlaňou.“
„Dobre, Peťo mal školskú tašku, čo ste s ňou spravili.“

„Tam sme ju pohodili do trávy k stromu.“
„Dobre. Tiekla mu krv?“
„Ešte nie, až potom, keď mu Robo jednu vrazil.“
„Kedy?“
„Keď sme ho priviazali.“
„Dobre. Takže ste ho zbili palicami alebo prútmi a potom…“
„No, Robo rozhodol, že to bolo iba prvé kolo našej odplaty…“
„Odplaty za čo?“
„Za to, že nás nabonzoval tomu farárovi a že nás ten druhý farár zmlátil.“
„Takže Peťo sa s tými farármi poznal?“
„Áno. Sledovali sme ho. Chodil k nim do kostola skoro stále.“
„Dobre, vrátime sa do toho lesíka… povedal si, že bitka bolo iba prvé kolo odplaty.“
„Nó, a Robo rozhodol, že bude nasledovať aj druhé kolo, a priviazali sme ho ku stromu, ale začal volať o pomoc, tak mu Robo jednu vrazil a zaliala ho krv. Rozbil mu nos a načal hornú peru.“
„Koľkokrát ho ešte udrel?“
„Ani raz. Iba aby mu zavrel hubu, a keď neprestal vrieskať, tak mu Jojo podal vreckovku a Robo mu ju natlačil do úst, a už bol ticho.“
„Výborne, čo bolo potom?“ Krauz si stále písal.
„No, podal som Robovi fľašu a on mu oblial tenisky.“
„Odkiaľ si mal tú fľašu?“
„Ani neviem, z ktorého auta sme vytiahli benzín… nosíme ho Robovmu strýkovi do pivnice, má tam toho plné sudy a kšeftuje s tým.“
„Vieš adresu?“
„Nie, ale viem, kde to je, viem ten dom ukázať.“
„Tak nezabudni, kolegov to bude iste zaujímať. Vráťme sa k tomu stromu.“
„No… Robo ho oblial a škrtol zapaľovačom.“
„Prečo?“
„Chcel ho upáliť.“
„Ako to vieš?“

„Povedal to už pred týždňom a všetci to počuli. Povedal, že s ním skoncujeme raz a navždy a neostane po ňom ani popol. Povedal nám, že keď bonzoval farárom, bude aj fízlom a musíme sa ho zbaviť. Povedal nám, že ho zapálime a zdrhneme a že na to nikto nepríde a bude sranda. A mne dal za úlohu zohnať trochu benzínu.“
Aj detektívi onemeli nad takou srandou.
„Prečo ho nezapálil?“
„Lebo niekto za nami zahulákal, a keď som sa obzrel, zbadal som toho farára v čiernom. Jednu bitku sme už dostali, o druhú som nestál, tak som zreval na ostatných a zdrhali sme.“
„Vzal niekto z vás jeho tašku?“
„Srali sme mu na ňu. Mali sme čo robiť, aby sme sa nepozabíjali v tej vysokej tráve. Aj tak som drbol do potoka až po koleno…“

„Do akého potoka?“
„Tam… krížom cez lesík tečie taký malý potok.“
„Aj Peťo do neho padol?“
„Nie. Vlastne… áno, keď sme ho vliekli ku stromu, tak sa trochu namočil. Takže by ani dobre nehorel.“
Krauz si šúchal čelo a musel zavrieť oči. Nie preto, že by mu bolo zle, už mu nebolo zle, už necítil, už bol niekde inde.
„Teraz sa sústreď, niečo sa ťa spýtam. Povedal si, že si zbadal toho farára. Ale keď ste dostali za farou bitku, povedal si, že boli dvaja, jeden menší a jeden väčší. Ktorého si zbadal v stredu?“
„Nóó… ako to mám vedieť? Keby stáli vedľa seba, to by bolo iné, ale takto… neviem.“
„Nevidel si mu do tváre?“
„Nie, mal takú blbú kapucu a bol celý čierny.“
„Dobre, vrátili ste sa potom na to miesto?“
„Nie.“
„Nikto?“
„Ja nie a ani chalani nehovorili. A to by povedali.“
„Našiel by si ten strom?“

„Jasnačka!“
Krauz sa zahľadel na Chosého. Ostatní ani nepípli.
„Ešte niečo, Vladko… ako ste sa dávali dokopy, keď ešte Peťo pre vás pracoval?“ spýtal sa Chosé.
Krauz sa tľapol po čele.
„No, Robo mu dal mobil. Mal ho používať iba na volanie s nami a zakázal mu ho ukazovať doma alebo v škole. Peťo to dodržiaval.“
„A mal ho pri sebe aj v stredu?“
„Mal! Aj som Robovi povedal, aby mu ho vzal, ale Robo povedal, že až potom, a keď nás vyplašil farár, tak sme mu ho už nevzali, takže ho určite mal pri sebe.“
„A číslo vieš?“
„Mám ho v mobile.“
„Kde máš mobil?“
Ukázal bradou na stôl. Chosé ho vzal a potom ho rýchlo položil.
„Kurva! Pôjde na daktylky?“
„Nie! Nemá súvis. Inak by sme ho len tak nenechali na stole!“ ohradil sa domáci detektív.
Chosé ho teda vzal.
„Pod akým menom ho máš?“
„Peter, krpec.“
Chosé si naťukal Petra krpca a podal mobil Krauzovi. Poznačil si číslo. Potom si nalial minerálku. Chvíľu na seba s parťákom iba tak čumeli. Napokon Krauz rozhodol.
„Poďme za vaším šéfom. Tohto už nechajte na pokoji, chalani. Vyzerá to tak, že si ho predsa len zoberieme k nám hore.“
Vladkovi poskočilo obočie a vyzunkol pohár minerálky na ex.
„A ešte na niečo som si spomenul, teraz, keď vidím mobil… Asi hodinu-dve potom, ako sme sa vydýchali, tak Robo volal Peťovi na mobil, aby držal hubu, inak si to zopakujeme, ale nedovolal sa. Najprv vyzváňal a potom ho niekto vypol. A odvtedy sme sa mu už nedovolali. Neviem, či je to dôležité, asi nie…“
U šéfa okresnej kriminálky sa dohodli, že Vlada Póku si zoberú a urobia s ním previerku výpovede a poukazuje im všetky miesta, o ktorých im rozprával. Šéf nenamietal. Mali dosť

procesných úkonov s ostatnými členmi partie a Vlada môžu dorobiť aj neskôr.
Keď odchádzali, Krauza na chodbe zastavil detektív z kancelárie.
„Richard… si fakt dobrý, to bola perfektná ukážka taktického výsluchu.“
„Nie ja, ale vy, chlapci. Vy ste perfektní. Bez vás by sme nezmohli nič. Ďakujem za spoluprácu. Mne osobne je jasné, že jedine to, čo objasnia okresní detektívi, môžu potom byrokrati hore prehodnocovať a vyhodnocovať a zaraďovať do tabuliek a počítať percentá a chvastať sa na televíznej obrazovke. Bez vás, chlapci okresácki, si neviem predstaviť ani našu robotu na kraji. Ešte raz… díky, a čaute!“

54

Do roboty prišiel May or, šéf krajskej kriminálky, krajský riaditeľ a ozval sa aj viceprezident. Sobota-nesobota, prišli.
Vlada Póku vypočul vyšetrovateľ ako svedka celej udalosti, ale upozornil Krauza, že keď všetko zadokumentujú písomne a jeho výpoveď sa potvrdí, bude ho musieť obviniť zo spolupáchateľstva viacerých trestných činov. Sám sa priznal, že Peťa bil palicou a priniesol benzín, a to boli závažné fakty.
Vlado im všetko poukazoval, lebo mu to vopred neprezradili. Našiel Petrov dom, našiel aj faru a našiel aj strom v lese. Tráva už nebola povaľaná a stopy nenašli skoro žiadne, pretože medzitým stále pršalo. Ale za stromom predsa len niečo našli.
Burger sa zohol, zastonal, jednou rukou si chytil kríže a druhou zodvihol premočený konopný špagát.
„Ešte ho tam na chvíľu vráť, urobím pár záberov,“ povedal mu technik a miesto činu odfotografoval. Až potom uložili štyri kusy špagátu do igelitového vrecka. Špagát bol evidentne prerezaný a pred príchodom záchrancu bol omotaný okolo Petrových rúk.
To bol dôkaz, že Vlado neklamal. A ďalší dôkaz sa našiel vo vedľajšej kancelárii na piatom okrese. Ešte jeden zo zadržaných

vagabundov sa rozhodol spievať a porozprával všetko tak ako Vlado.
Už mali dvoch očitých svedkov. Už nikto nepochyboval, že v prípade nastal kardinálny obrat. Dostali sa pár hodín pred zmiznutie chlapca a ostávalo už iba zistiť, čo sa dialo po príchode muža v čiernom.
Petrovu školskú tašku stále nemali.
Blížila sa polnoc, keď sa unavení detektívi zišli u Mayo-ra v kancelárii a namiesto, aby frflali nad dodžubaným víkendom, slušne zdravili, lebo na sedačke sedela celá generalita.
„Páni," začal Mayor, „upokojte sa, prosím, ďakujem, tak začneme. Odovzdávam slovo pánu viceprezidentovi."
„Nie, nie! Akoby som tu nebol, len pokračuj, Šaňo."
„Krajský?"
„Nie, nie! Len pokračuj!"
Mayor spýtavo pozrel na riaditeľa kriminálky. Iba pokrútil hlavou.
„Tak ideme na to! Chcem sa vám všetkým poďakovať. Všetkým, čo ste ochotní aj v sobotu prísť do roboty napriek tomu, že zápasíme s nadčasmi a musíme šetriť, kde sa dá," Mayor akoby náhodou pozrel smerom na sedačku, ale všetci funkcionári mali práve vtedy veľa roboty a nikto nič nepočul, „aj tak sú na oddelení vrážd ľudia, ktorí do práce prídu. Možno sa vám to bude zdať smiešne, ale ja som na to hrdý. A teraz, Richard, kde si? Sadni si sem bližšie k plániku a máš slovo."
„Díky, šéfe. Situácia vyzerá nasledovne. Zistenia z pitvy o príčine smrti Petra Mikuša a o tom, akému násiliu bol pred smrťou vystavený, začínajú do seba zapadať a podlá mňa majú inú výpovednú hodnotu než na začiatku týždňa. Predtým sme si mysleli, že to spáchala jedna osoba, teraz vidíme, že si jednotlivé stupne násilia medzi sebou delí viac osôb. Niektoré verzie už môžeme vylúčiť, naopak, dostali sme sa k novým otázkam, na ktoré musíme hľadať odpoveď. Výsluchy svedkov nám objasnili prítomnosť cudzej osoby na mieste činu. Kaderník Boris priznal, že tam bol a narazil Petra na kontajner. Zatiaľ mu veríme, že to nebol cielený útok, ale skôr náhoda a skratová

reakcia. Hovorili sme s jeho ošetrujúcim lekárom, a ten otras mozgu potvrdil. O podiele viny na Petrovej smrti nech rozhodne vyšetrovateľ, ale zistenia z pitvy nepreukážu, že zomrel iba na následky zranení spôsobených pri kontajneri, takže Bo-risovo obvinenie bude asi problematické. Možno mu neskôr našijeme neposkytnutie pomoci, uvidíme. Ale jeho výpoveď nám pomohla v tom, že už vieme, ako vznikli posledné zranenia tváre pred smrťou a prečo boli vo vý-

vratkoch dva zuby. Otázkou ostáva, kde je tretí zub, lebo pitva nám jednoznačne preukázala, že Petrovi chýbajú tri. Ďalej… z výpovede Vlada Póku vieme, ako vznikli podliatiny na chrbte. Sú to dorzálne až dorzoventrálne pruhy…“ krajský riaditeľ sa nahol k riaditeľovi kriminálky a niečo sa ho spýtal, ale ten iba pokrútil hlavou, „od bitia palicami. Už vieme, kto a kedy ich spôsobil. Vieme aj, kto a kedy rozbil Petrovi hornú peru a nos a prečo mal opuchnuté viečka. A konečne už vieme, prečo mu tenisky a spodná časť nohavíc smrdeli od benzínu. A čo je najdôležitejšie… dostali sme sa tesne k nemu. Sme už v lesíku chvíľu predtým, než zmizol, a na miesto činu nám vstupuje neznáma postava v čiernom. Celkové hodnotenie… áno, v poriadku, vieme už veľa, ale… to podstatné ešte len stojí pred nami, takže ja by som nejasal a nerobil predčasné uzávery a… navrhujem, aby sme sa išli domov vyspať!“
Mayorovi vypadla ceruzka, Burger špárajúci sa v zuboch si skoro vyrazil trojku vpravo hore a driemajúci Cho-sé sa pri slove vyspať prebral, lebo o tom sa v robote málokedy hovorilo. Ostatní tiež spozorneli.
„No ako… vyspať?“ zaprotestoval krajský riaditeľ. „Veď sme kúsok od objasnenia celého prípadu! Čo to tu splietate, Krauz! Vy si neuvedomujete, že táto vražda vzbudila nebývalú pozornosť verejnosti, že médiá nás sledujú, každý náš krok? Okrem toho som povedal, že do dvoch týždňov chcem mať prípad uzavretý! Ako mám predstúpiť pred novinárov?“
„V tom je ten problém, pán riaditeľ.“
Mayor sa postavil a snažil sa paralyzovať obe strany.

„Páni, páni… upokojme sa. Je sobota večer, každý je unavený, ale to nie je dôvod…“
Ale Krauz už bol v švungu.
„Iba dopoviem. Ja viem, že táto vražda vzbudila nebývalý záujem verejnosti, a my robíme všetko pre to, aby sme vraha našli… aj v sobotu v noci, ale prečo by mali médiá sledovať každý náš krok? Kto ich tak podrobne informuje o našom postupe a prečo? Prečo by nám tempo vyšetrovania mali diktovať médiá? My sme kriminálka, narábame s utajovanými skutočnosťami a pracovnými postupmi, skôr by som od nadriadených prijal trochu viac lojality než informovania médií. A čo sa tých termínov týka… ja som detektív, a nie murár. Ten možno vie, koľko metrov múru vymuruje zajtra a možno aj pozajtra… ja ani netuším, ako sa mi bude prípad vyvíjať hoci len po výsluchu najbližšieho svedka, takže určite neviem, či tento prípad do dvoch týždňov objasníme, alebo nie. Pre mňa sú také termíny nezmyselné. A nakoniec… že sme iba kúsok od objasnenia celého prípadu… to asi ťažko. Sledujte ma. Máme číslo Petrovho mobilu. Volali sme už trikrát a skúšame to každú hodinu. Číslo je nedostupné, mobil je vypnutý alebo vybitý. Už sme kontaktovali našu osobu u mobilného operátora, cez víkend nemá prístup do databázy, ale v pondelok budeme vedieť lokalizáciu mobilu a kto z neho volal naposledy. Ďalej nevieme a ani netušíme, kde je tretí zub, pokiaľ ho nenájdeme, nemáme dôkaz, kde Peter bol po odviazaní od stromu. Nemáme jeho školskú tašku a predpokladám, že by sme ju mohli nájsť u vraha alebo u osoby, ktorá nás k nemu privedie. Okrem toho ani netušíme, prečo pár dní pred vraždou jedol iba pečivo a konzervy. Kde teda bol a kto ho kŕmil týmto svinstvom? A v konečnom dôsledku… identifikovali sme osoby, ktoré Petrovi ubližovali a bili ho, ale stále sme sa nedostali ani o kúsok k osobe, ktorá ho pohlavne zneužila a ublížila mu najviac. Jediné, čo máme, je postava v čiernom stojaca niekde v tráve… za týchto okolností, prepáčte, ale… čo tu chcete robiť dnes v noci?“
A bolo ticho.

„Fúha!“ zašomral Burger.
„Má pravdu!“ nezašomral Chosé.
Petra Pergnerová bola ešte primladá na hrdinstvo, a tak na Krauza sprisahanecky žmurkla a ukázala mu vztýčený palec. Nie prostredník, palec. Aj ostatní pokyvkávali hlavami.
„Ale veď páchateľov tu máme ako na tácke!“ rozčúlil sa krajský riaditeľ. „Čo by ste ešte chceli? Bili poškodeného? Bili! Boli s ním poslední v kontakte? Boli! Tak ich obviní-me, a je po vtákoch! Zato, že si vymysleli nejakú magickú postavu v čiernom? To len svedčí o ich zákernosti a že sú vopred dohodnutí! Ja to vybavím so šéfom vyšetrovačky a ešte dnes v noci vyhodíme uznesenie!“

„Mne sa to nezdá také jednoduché,“ zašomral Krauz.
Krajský riaditeľ zaťal päste a chcel vstať. Viceprezident ho zastavil a vstal namiesto neho.
„Richard,“ tykali si už roky, „ja to vidím v dvoch polohách. Vo vecnej a takpovediac politicko-spoločenskej. Vo vecnej rovine si doma, vieš, čo máš robiť, rob to a dôveru nadriadených máš ty a aj celé toto oddelenie, to vám dúfam zdôrazňovať nemusím. Čo sa týka tej druhej stránky, to nechaj na nás. Verejnosť musí byť informovaná a prezentácia našej roboty pred médiami je výlučne v našej kompetencii. Pán Mayor, rozhodnite sa, ako chcete. Páni, my odchádzame.“
Odišli.
„Ty sa chystáš do civilu?“ spýtal sa Chosé parťáka, keď sa za šéfstvom zavreli dvere.
„Nie, iba ma serie. Ja nie som nejaký učeň za sústruhom, aby mi tu nejaký veľmajster dával idiotské termíny na zapnutie alebo vypnutie stroja. Ja sám najlepšie viem, ako ma každá neobjasnená vražda štve, a robím, čo môžem, aby ich bolo čo najmenej a aby…“
„A tým by som dnešnú poradu ukončil, drahí priatelia!“ zaúradoval Mayor. „Richard, naozaj nechceš zajtra pokračovať?“

„Nie. Potrebujeme si oddýchnuť a popremýšľať. V pondelok ráno na to znova nabehneme.“
„Vybavené! Odchod, všetci! Prajem príjemnú nedeľu!“
Na chodníku pod levmi sa ho Chosé pokúsil nahovoriť na jedno chladené.
„Jumbo by nám ešte nalial.“
„Nie, Sylvia ma aj tak dorazí, povedal som jej, že idem iba na chvíľu. Už má toho plné zuby, cítim to. A ja asi tiež. Nestarneme, brácho?“
Chosé chvíľu pozoroval jeho vzďaľujúci sa chrbát, pokrčil ramenami a vykročil do uličiek pod hradom.
A tešil sa.
„Asi áno…“ zašomral si popod nos a vyhrnul si golier, lebo začalo popŕchať.
Peter sa prebral v aute. Ležal na korbe nejakého malého nákladiaka medzi vrecami s cementom a prázdnymi vedrami s náčiním. Ležal na balíkoch jutoviny a ruky mal pevne zviazané za chrbtom. Hrozne to bolelo. Auto sa natriasalo a ruky mu neustále hobľovali dobitý chrbát. Štípal ho a mal pocit, že mu horí. Puchli mu viečka a oči slzili. Nad sebou mal plechovú klenbu. Asi nejaký pickup, ale takýto ešte ne-opravoval. Motor haproval, jeden valec vynechával, to počul úplne jasne.
Pokúsil sa prevaliť na bok, aby odľahčil chrbát, ale auto prudko zabočilo a hodilo ho späť. Chcel zavolať na vodiča, aby ubral, ale zistil, že nemôže. Ústa mal prelepené páskou.
Odrazu sa zotmelo. Okienko na zadných dverách zmizlo. Všade iba tma. Auto zastalo. Zadné dvere sa pomaly otvorili.

\-S\J
„Richard, hodil by si ma do Petržky? Idem za Janou a chceme si aj štrngnúť, nechcem ísť autom.“
Krauz odložil noviny, zložil nohy z konferenčného stolíka a pozrel na hodiny na stene.
„Jasnačka, miláčik. Prečo si mi to nepovedala skôr?“
„Lebo sa nebavíme!“
„Ále… srdiečko! Ty sa nebavíš, ja stále! Ľúbim ťa!“

„Och, ty! Veď keby som ťa ja nie, tak už som dávno za horami…“ a konečne mu od piatka dala pusu.
Sylvia trucovala celé nedeľné doobedie a aj trochu poobede, ale večer sa už nedalo. Nikdy sa im nestalo, že by sa nerozprávali celý deň alebo viac dní. Rýchlo po svadbe pochopila, že to nemá význam a že to už iné nebude.
Odviezol ju k spolužiačke a veľkodušne sa ponúkol, že si ju aj vyzdvihne. Stačí iba zavolať na mobil.
Jana bola pekná a čerstvo rozvedená, a tak ho Sylvia ani neťahala hore. Iba mu pod jej barakom dala druhú pusu a sľúbila, že taxík volať nebude, že si zavolá jeho.
„Nevadí ti, že máme babskú jazdu?“
„Nijéé…“
Trochu ju to aj štvalo.
Krauz vyrazil a zahol nie na most, ale hlbšie do sídliska. Ani nevedel prečo. Odparkoval, vystúpil a zapálil si.
Ľudia sa tmolili a po dvojiciach, ale aj jednotlivo vchádzali do kostola. Krauz sa pozrel na hodinky a zistil, že je o desať minút šesť. Večerná omša sa asi začína o šiestej. Ešte raz si potiahol a odhodil ohorok do kanála. Vykročil a s ostatnými vošiel.
Kostol bol plný. Všetky lavice boli obsadené a ľudia sa tlačili aj v uličkách medzi nimi. Krauz ostal stáť pri murovanej miske s vodou. Každý pred ním do nej namočil prsty a prežehnal sa, tak si namočil aj on a prežehnal sa. Dokonca si spomenul aj na modlitbu… V mene Otca i Syna i Sucha svätého… amen. Oprel sa o múr a čakal.
Muž pri oltári sa otočil, roztiahol ruky a vzhliadol k nebesiam.
„Pochválen buď Ježiš Kristus…“ oslovil veriacich.
„Na veky, amen,“ odpovedal mu zbor a ozvena sa niesla priestorom ako magické fluidum.
„V mene Otca…“ farár sa prežehnal a všetci ho nasledovali.
„Drahí veriaci, vítam vás na dnešnej omši. Budeme spoločne chváliť slovo Božie v našom chráme.“
Omša začala. Vysoký muž v bielom rúchu čítal zo svätého písma a potom rečnil o porozumení a modernej dobe zaťaženej iba mamonom a ľudskou zlobou. Ľudia si občas kľakli, tak si

rýchlo klakol aj on, potom sa prežehnávali, tak sa prežehnal aj on, potom vstávali a spievali, tak vstal a otváral ústa… ale nemohol odtrhnúť oči od kňaza.
Bol veľmi vysoký a chudý. Pekne rečnil. S istotou. Pred oltárom sa pohyboval suverénne a bolo cítiť, že je tu doma a nič ho neprekvapí. Okolo neho pobehovalo pár chlapcov v dlhých sukniach a obsluhovali ho. Bol k nim milý a na jedného, čo rozlial trochu vína sa namiesto zamračenia usmial. Bol k nim veľmi milý.
Krauz sa pretlačil von a trochu sa poprechádzal. Zašiel aj dozadu za kostol, našiel vysoký múr oddeľujúci faru od lesíka, ale bola tma a nechcel sa vyváľať v blate, a tak sa vrátil. Obišiel faru spredu a na bočnom parkovisku našiel veľký modrý tranzit. Plechová skriňa na kolesách. Na dverách bol nápis Pamiatkový ústav. Auto bolo špinavé, akoby prišlo zo stavby. Cementový prach ho zmenil na šedú skriňu a Krauzovi pripomenulo ich služobné na policajnom dvore. Cez okno vodiča videl iba ovládaciu páku a volant, žiadne písomnosti, ani nič podozrivé. Zohol sa a skontroloval zadné tlmiče. Auto sedelo dosť nízko, asi bolo naložené stavebným materiálom. Nazrel aj cez zadné okienko, ale vnútri bola iba tma.
„Stoj! Ani sa nehni!“
Krauz sa pomaly obzrel. Muž mu zasvietil baterkou priamo do tváre.

„Jeden podozrivý pohyb a pustím psa… a volám políciu!“
„Načo?“
„Na zlodeja! Dobre si si to vymyslel… takto pekne v prítmí, keď sú všetci na omši…“
„Nevymyslel. Ja som policajt, nemusíte nikoho volať…“
„To by mohol povedať každý!“
„A nesvieťte mi do očí a… okrem toho, nepoznáme sa?“
Muž sklonil lúč a podišiel bližšie.
„No jasné! Kapitán Zamko, vojenská polícia na dôchodku.“
„Zase vy? Dobrý večer! Sľúbili ste, že sa zastavíte.“

„Ak budem v úzkych a budem niečo potrebovať… zatiaľ som v širokých a nič nepotrebujem.“
„Aha.“
Spoza nohy mu vykukol dlhosrstý jazvečík a podozrievavo sa zahľadel na zlodeja.
„To… tohto ste chceli na mňa poštvať!?“
„No a? Keď môže byť potme každá krava čierna, prečo by nemohol byť každý pes obranár?“
„Tiež pravda.“
Muži si podali ruky. Kapitán na dôchodku zhasol baterku.
„Občas sa takto s Bobinom tmolíme nočným sídliskom… by ste sa čudovali, čo všetko sa tu deje!“
„Nečudoval. Ja s tým robím denne.“
„Vy iba vraždy, ale… napríklad už pol roka nám pred domom niekto pravidelne vyrezáva do lavičky sprosté slová. Nemohli by ste sa na to pozrieť?“
„Načo, ja poznám všetky sprosté slová.“
„Myslím ako… vypátrať toho vagabunda!“
„Aha. Tak to by asi nešlo.“
„Jasné, vy ste machri z kriminálky.“
„No… asi tak.“ Chcel mu podať ruku na rozlúčku a odporúčať sa, ale niečo mu napadlo. „A tam u vás v baraku, nič nové? Myslím v súvislosti s Mikušovými a tak.“
„Aha! Cchcete si zo mňa urobiť plateného informátora, čo?“
„Nie! To by som si nikdy nedovolil. Ja na to nemám. Jedine zadarmo.“
„Nič.“
„Tak vás pozvem na pivo.“
„To je niečo iné… mám niečo pre vás. Mikušová stále plače!“
„Tak pridám aj vodku.“
„Síce plače stále, ale ja niečo viem, čo ona nie. Ja som Peťa videl.“
„Pridám aj mesačný plat a odznak vzorného vojaka z Frýdku Místku.“
„Tam som bol, kašlem vám na odznak! A plat si tiež nechajte, ja mám dôchodok lepší než vy váš plat aj s nadčasmi!“

„Lebo ste armáďak! Armáda bola na tom vždy lepšie než my.“
„Lebo nemáme posratého ministra. Vie sa nás zastať!“ Krauz prikývol. Niečo na tom bolo. „Ale vážne, pán… pán… ja vlastne ani neviem vašu hodnosť!?“
„Kapitán Krauz.“
„Ka-pi-tááán! Najkrajšia hodnosť na svete! Tých hviezd!“ neodolal a objal ho. Bobino zavrčal. „Ale vážne, ste kapitán?“
„Som, môžem vám ukázať služobák.“
„Netreba, verím vám! Tak keď sme teda kapitáni, tak vám to poviem iba tak, grátis! Ja som nad tým naším Peťom, chudáčik, rozmýšľal… no… keď ste minule odišli a… spomenul som si na niečo. Asi pred dvoma týždňami, možno troma, som bol s Bobinom takto vonku a zamotal sa mi do kríkov a zaliezol som preňho. Nejaká fenka to tam musela obšťať, lebo nie a nie ho dostať von a… odrazu som ich zbadal…“
„Ich? Bolo ich viac?“
„Dvaja. Peťa som spoznal podľa bundy a toho chlapa vedľa neho som dobre nevidel, lebo mi zavádzali kríky, ale bol vysoký, veľmi vysoký, určite dospelý chlap, a viedli sa za ruku. Ten chlap bol celý v čiernom… akoby mal dlhý čierny dolomán, či čo, a keď sa lúčili, pohladkal Peťa po hlave, tľapol ho po zadku a posotil domov. Chvíľu za ním čumel a potom odišiel…“ Krauz našpúlil pery. „A… na akú vzdialenosť ste ich videli?“
„Na takých… dvadsať metrov.“
„A tľapol ho po zadku?“
„No… po chrbte alebo po zadku… to máte jedno!“

3ÍY7

„Ani nie, ale… bol to Peťo?“
„To určite!“
„Počuli ste, čo si hovorili?“
„Nie, šepkali.“
„A toho muža by ste poznali?“
„Nie, nevidel som mu do tváre… iba si pamätám, že bol veľmi vysoký a chudý… skoro dva metre.“

Krauz sa pekne poďakoval a rozlúčili sa. Sledoval ich, ako pokračujú vo večernej obhliadke terénu, a občas si na podozrivé kríky posvietili baterkou.
Začalo pršať. Zase. Krauz sa vrátil k svojmu autu, ale kým nasadol, ešte raz sa obzrel. V prítmí žiarili okná kostola ako svätojánske mušky a lampy pouličného osvetlenia okolo parku pred kostolom dodávali scenérii atmosféru Vianoc. Všade pokoj a ticho, iba dážď monotónne bubnoval na kapoty áut.
S hrôzou si uvedomil, že Vianoce sú o štyri týždne, a on ešte Sylvii nič nekúpil, hoci po iné roky už mal začiatkom decembra po problémoch. Ak bolo niečo, čo nenávidel viac ako ľudskú hlúposť, tak to boli vianočné nákupy robené týždeň pred sviatkami.

57

Prehodil si ho cez plece, akoby bol z polystyrénu, a niesol ho dole po schodoch. Svietil si baterkou a Peter nič nevidel. Ani do tváre mu nevidel. Na hlave mal kapucňu a plášť až po zem. Peter zacítil vlhký vzduch a pach čerstvo kopanej zeminy. Išli dlho a stále dolu po schodoch.
Položil ho na veľkú drevenú debnu. Zapálil petrolejku, zložil si kapucňu a odlepil mu ústa.
„Dobrý večer, pane! To ste vy?“ spýtal sa Peter.
„Prepáč, potrebujem trochu tvojej krvi…“ a udrel ho hranou ruky do nosa. Krv sa opäť pustila. Peter zaručal od bolesti.
„Krič, len krič, sme aspoň sto metrov pod zemou, tu ťa nikto nebude počuť, takže kričať môžeš, vlastne… musíš! Je to krásne, keď chlapci kričia…“
Chytil ho za nos a čerstvo vytekajúcou krvou si potrel dlaň. Priložil si ju k tvári a hlboko vtiahol. Oči sa mu zavreli a slastne vdychoval pach krvi. Nozdry mu vibrovali ako plemennému žrebcovi.
„Prepáč, ja za to nemôžem…“ povedal Petrovi a prehol ho cez debnu.
Peter cítil ako mu odzadu sťahuje nohavice.
„Bože, odpusť!“ povedal muž a zvalil sa Petrovi na chrbát.
Peter mal pocit, že od bolesti omdlie.

Petrovi zazvonil mobil. Zvonil dlho. Muž skončil, prehľadal mu rifle a mobil vypol. Chcel ho šmariť od zlosti o stenu pivnice, ale rozmyslel si to a mobil schoval v záhyboch plášťa. Petra hodil do studne, tak ako bol, zviazaného a s nohavicami na členkoch. „Večer prídem," sľúbil.

58

V pondelok sa nič zvláštne nestalo, iba prišla Chosého dcéra.
Krauz si bol istý, že niečo také sa môže stať iba v romantických románoch od Pilcherovej, ale zažili to na vlastnej koži.
Chosé totiž nikdy žiadnu dcéru nemal.
Po porade sedeli v kancelárii a zvažovali, čo ďalej. Nech celý prípad rozoberali z ktorejkoľvek strany, vždy sa dostali iba späť ku kostolu a tušili, že sa mu jednoducho nevyhnú. Akademická pôda a kostoly, to bola vždy horúca téma. Mali obavu, aby niečo neprepískli a aby sa na nich nezosunula lavína senzáciechtivých novinárov a rozzúrených funkcionárov.
Zazvonil telefón a Burger sa predstavil.
„A tu je vrátnica, ahojte chlapci, Edo, počúvaj, Fischer tu má stránku, takú mladú…"
Burger prikryl dlaňou slúchadlo a spýtal sa: „Chosé, ty máš na dnešok predvolanú nejakú stránku?"
„Nie."
„Tak ju máš dole na vrátnici."
„Nemám."
„Dedo volá, že je tam."
„A teraz čo mám robiť?"
Chosé už stál s novinami pod pazuchou pri dverách, keď ho Burger oslovil a evidentne ho zdržoval.
„Choď si vybaviť tie noviny a ja ti po ňu skočím…" ponúkol sa Kuky, lebo aj tak musel zabehnúť na prízemie do podateľne.
Tak sa stalo, že keď sa Chosé vrátil, dievča už sedelo na tvrdej stoličke uprostred kancelárie a všetci na ňu čumeli ako na zjavenie.
Chosé si umýval ruky a po očku ju sledoval. Všetci po očku sledovali jeho.

„Slečna, tak ešte raz, ale vážne…“ zaodŕhal Krauz, „povedali ste, že sa voláte…“
„Nina Pechová.“
„A vaša matka je…“
„Nina Pechová, zubárka v Malackách.“
„A váš otec je…“
„Jozef Fischer a robí tu na oddelení vrážd.“ Chosému vypadlo mydlo, buchlo o umývadlo a dopadlo na koberec. „Aste si istá?“
„Áno. Mama mi to konečne prezradila.“
„A prišli ste…“
„Aby som mu povedala, že sa nemusí báť, nič od neho nechcem a mama tiež nie, ale do očí by som sa mu rada pozrela… tatkovi, robí tu, alebo nie?“
Chosé si utrel ruky a sadol si za stôl. Zbadala ho, premerala si ho, oči jej spočinuli na čiernych vlasoch a španielskych fúzikoch. Vstala, podišla bližšie a prižmúrila oči. „Mama mi vás popísala iba raz, ale…“ premerala si ostatných, „taký tu nie je… okrem vás. Vy ste Jozef Fischer, však?“
„Som, slečna.“
„Nina.“
„Som Jozef Fischer, ale s tým otcovstvom to zatiaľ nebudeme preháňať. Čo keby ste mi to najprv trochu vysvetlili, slečna… a sadnite si!“
„My vás necháme,“ navrhol Burger a vstal. „Nie, nie! Len to nie! Tento vtip musí mať aj nejakú pointu a vy ste na ňu zvedaví rovnako ako ja, tak tu len pekne ostaňte a budete mi svedčiť, že som sa na konci smial a že som ju neprizabil, ako bude iste tvrdiť na súde…“
„Nebudem. Zasmejem sa s vami. Ak vás po súdoch nevláčila moja mama doteraz, ja určite nebudem. Možno si na ňu aj spomeniete, pred sedemnástimi rokmi začínala ako zubárka vo fakultnej tu za rohom a ubytovňu mali hore na Drevenej. Mala izbu na prvom poschodí v rohu a raz ste odtiaľ vyskočili z okna, keď riaditeľ s vrátničkou robili večernú raziu. Vytkli ste si členok a mama vás v parku na lavičke ošetrila a obviazala a smiali ste sa na tom ešte týždeň.

Mama… vtedy bola brunetka, vysoká skoro meter osemdesiat, ak by sa nezavŕtala do zubov, určite by sa stala modelkou. Páči sa…“ a podala mu fotografiu.
Chosé stuhol. Čumel na fotografiu. Zamyslene si hladkal fúziky. Nina si nenútene sadla.
Prvý to nevydržal Krauz. Vyprskol a oboma dlaňami si zakryl ústa, aby sa nerozrehotal. Burgerovi sa to nepodarilo a rozrehotal sa. Kuky sa zvalil do kresla a mlátil sa do stehien. Jediný, kto nestratil glanc, bol Vaňa, šikovne natrel jeden sendvič syrom, prehodil ho plátkom šunky, na vrch položil vňatku petržlenu a s úsmevom ho podal návšteve.
„Slečna Fischerová, nech sa páči, s plným žalúdkom sa zoznamuje lepšie než s prázdnym. Nielen s frajerom, aj s tatkom.“
Návšteva slušne poďakovala, usmiala sa a nenútene si odhryzla.
„Tak moment, moment! Čo to tu hráte!? Aká slečna Fischerová!? A… mohli by ste láskavo vypadnúť!?“ ohradil sa Chosé.
„Už nie, už je neskoro,“ zaprotestoval Burger. „Už to chceme vidieť až do konca!“
Chosé iba zaškrípal zubami a fľochol po dievčati.
„Koľko máš rokov!?“
„Šestnásť, a študujem tu na zdravotnej. Mama sa nikdy nevydala, ten debil, čo s nami žil, ju iba mlátil a nadával jej do ku… a nadával jej, lebo chorobne žiarlil, a keď sme sa ho zbavili, mama už nechcela. Počkala, kým ma zoberú na strednú, a všetko mi povedala.“
„Poslala ťa za mnou?“
„Nie, nevie o tom, že som tu, vlastne som jej musela sľúbiť, že za vami nikdy nepôjdem.“
„No ešte že vieš dodržať sľub!“
„Ale bola som zvedavá. Nemusíte mať strach, my nič nepotrebujeme a nebudeme vás obťažovať, pán Fischer, iba som chcela vidieť na vlastné oči, či ste naozaj taký fešák, ako vás opisovala mama,“ dojedla a Vaňa jej podal servítku.

Utrela si prsty, zvrtla sa a bravúrne ju umiestnila do koša.
„Trochu hrám basket…“ vstala a oslovila Kukyho. „A teraz by ste ma mohli aj odprevadiť dole, keď ste ma sem priviedli… audiencia sa evidentne skončila.“
Stála uprostred kancelárie a všetky oči ju hypnotizovali. Na šestnásť bola mimoriadne vyvinutá, vysoká a štíhla s rolákom vydutým tam, kde vydutý má byť. Vlasy čierne ako uhoľ jej padali až na chrbát. Tmavá pokožka bola opálená aj v zime. Južanský typ… presne ako niektorí toreadori…
„Ešte si sadni…“ zaodŕhal Chosé. „Ak… ak by to aj bola pravda… čo nie je!! Ale ak by… tak prečo sa mi Nina nikdy neozvala?“
„Vraj ste sa rozišli a ju onedlho preložili…“
„Ale… rozišli… a potom? Veď vedela, kde pracujem!“
„Nechcela to tak. Nasilu. Ak to nemalo byť spontánne, tak nasilu vás nechcela. Vychovala ma sama, núdzu sme nikdy nemali, dedo bol riaditeľ chemičky, o peniaze nikdy nešlo. Ani teraz nejde. Mohli by sme už ísť?“ spýtala sa Kukyho.
Chosé vstal. Kuky vyskočil a bol veľmi ochotný. Chosé ho zmrazil pohľadom.
„Poďte so mnou, slečna,“ vzal ju pod pazuchu a vyviedol von.
Chlapi v kancelárii iba vyjavené civeli na dvere. „Tak toto keby mi niekto rozprával…“ zalomil rukami Burger.
Krauz nemal slov, iba občas pokrútil hlavou. Konečne sa vrátil Chosé.
„Chlapče, nejako sa ti tá rodina rozrastá,“ načal ho Burger, „včera nová vážna známosť, dnes nová dcéra, zajtra… syn a pozajtra…“
„Chalani, je to celé volovina! Hádam ste jej neuverili, ja…“
„My nemusíme, ide o to, či ty.“
„Je to celé volovina,“ šomral si nepresvedčivo Chosé, ale nespúšťal oči z fotografie.
„Mám nápad!“ snažil sa pomôcť Krauz. „Zavoláme ju späť. Ja ju chytím, Kuky jej rozbije nos, odoberieme jej krv, ty, kompl, dáš dobrovoľne a v labákoch ju porovnajú… DNA nám prezradí všetko! Ak je to podvodníčka, zavrieme ju za psychický útok na

verejného činiteľa a ešte jej našijeme aspoň osem ďalších paragrafov.“
„A ak nie je?“ zastal sa jej nádejný otec. „Tak máš prúser, kámo! Rovno môžeš ísť do banky, zobrať si hypotéku a doplatíš jej Sunar za posledných šestnásť rokov!“

Vošiel Mayor.
„Chlapci, robte, čo môžete, ale bezo mňa, volala mi žena, dcéra si asi zlomila v škole nohu, idem za nimi do nemocnice, ak by som nestihol fajront, Rišo, vezmi to za mňa! Krista jeho… s dcérami je len kríž, čo čumíte ako telce, prečo sa rehocete!?“
Okrem toho sa v pondelok nič zvláštne nestalo. Iba zatkli farára.
„Ako to spravíme?“ spýtal sa Kuky, keď už pol hodiny stáli s autami na parkovisku pred kostolom a nikto sa nevedel rozhýbať.
Krauz iba sedel a fajčil.
„Tebe sa to nezdá?“ spýtal sa ho Chosé. Fotografiu peknej brunetky mal v ruke a občas po nej hodil očkom. Videl ju už každý v aute, dlho kolovala a ozývali sa iba pochvalné vzdychy, ale napokon mu ju museli vrátiť.
„Neviem…“ zafrflal Krauz.
„Ak by boli problémy…“ ponúkol sa Kuky, ale sám tomu neveril. Na takom mieste, ako je kostol, by problémy byť nemali.
„Tak poďme na to!“ rozhodol Krauz a vystúpil. „Pôjdem iba ja s Chosém, Kuky a Vaňa, choďte dozadu k lesíku, keby niekto vybehol z fary, Edo, ty ostaň pri autách a počúvaj vysielačku.“
Muž kľačal pred oltárom a modlil sa. V poslednom čas sa iba modlil. Keď tresli masívne vchodové dvere, vstal a pomaly sa otočil. Dvaja muži v civile podišli bližšie a ostali stáť pri poslednom rade lavíc.
Vysoký muž v čiernom rúchu sa zvrtol a pomalým, dôstojným krokom zamieril za oltár. Videli, ako prešiel dverami. Nezavrel ich za sebou.
Krauz a Chosé vykročili za ním. Nebežali. Akosi podvedome cítili, že muž neuniká, iba ich volá.

Stál v sakristii a za jeho chrbtom sa týčil mohutný kríž s umučeným človekom. Stál a čakal. V ruke držal školskú tašku. Vošli a zostali stáť. Nikto nepovedal ani slovo. Muž sa nahol k malému oltáru pod krížom a sfúkol sviečku.
„Čakal som vás. Som pripravený.“
V kancelárii sedel aj vyšetrovateľ. Všetci sedeli a počúvali. „Volám sa Peter Michalica. Zabil som Petra Mikuša. Všetko je to moja vina. V stredu poobede som ho našiel v lesíku priviazaného o strom, vzal som ho na miesto, ktoré vám nemôžem a nesmiem ukázať, a tam som ho týral. V pondelok skoro ráno som ho v polovedomí previezol do centra mesta a chcel som fingovať autonehodu, preto som ho vyhodil na ulicu. Okoloidúce auto ma zdržalo a Peter sa medzi tým odplazil do priechodu, kde ste ho našli, a ja som musel ujsť. Ako dôkaz vám dobrovoľne odovzdávam jeho školskú tašku. Pokiaľ viem, tak tomu hovoríte corpus de-licti. Viac k celej veci nemám čo povedať a budem hovoriť až po porade so svojím právnikom. Prosím, aby ste vyrozumeli otca Fabiána, je to náš právnik, a o ostatné sa postará on. Dám vám na neho číslo. To je všetko, páni.“
Bol vysoký, aj keď sedel. Sedel vzpriamene a dôstojne a v tvári mal zmučený výraz. Veľa norí prebdel a ešte aj schudol. Bol nezdravo bledý, ale hlas mal pevný a odhodlaný.
„Jedna otázka, pane, Peter Mikuš bol pred smrťou opakovane pohlavne zneužívaný, znamená to, že ste homosexuál a ešte k tomu aj úchylák?“ spýtal sa Krauz. Iba sklonil hlavu. „Ja… už nechcem odpovedať.“
„Dobre, je to citlivá vec, chápem, tak potom inak, čo ste dávali tých päť dní Petrovi jesť?“
„Ja nebudem odpovedať.“
„Dobre, tak mi povedzte, koľko zubov mu chýbalo, keď ste ho v pondelok skoro ráno viezli do centra mesta?“
„Ja vám nebudem odpovedať.“
„Tak mi aspoň povedzte, koľko bolo hodín, keď ste ho v pondelok ráno viezli?“

„Ja vám nebudem odpovedať. Myslím si, že za daných okolností môžem využiť ustanovenie paragrafu o odmietnutí vypovedať, nie?“
„Až keď budete obvinený,“ zašomral vyšetrovateľ akoby sám pre seba.
„Tak ma už obviňte.“
Vyšetrovateľ zadumane sedel, čítal si poznámky a občas sa zahľadel na páchateľa. Potom sa rozhodol. „Poďte vedľa.“

Pri farárovi ostal iba Kuky a ostatní nasledovali vyšetrovateľa do jeho kancelárie.
„Čo s tým?“ spýtal sa prekvapene, keď dosadol.
„Ja mu to nežeriem!“ vyprskol Krauz.
„Ale má jeho tašku, a to je naozaj vecný dôkaz ako hrom! A priznáva sa! A vie o lesíku a o strome, to sú posledné detaily, ktoré môže vedieť iba páchateľ!“
„To je blbosť! On to nebol!“
„Ale ja ho nemôžem prepustiť! Pochopte! On sa priznáva k vražde, a z toho mala, čo povedal, je zrejmé, že bol s Petrom v kontakte aj v stredu.“
„Ale nevie odpovedať ani na jednu konkrétnu otázku! On ani netuší, prečo sa ho pýtame na zuby, ani netuší, prečo nás zaujíma strava… o mieste Petrovho nálezu v centre mesta vie z televízie, určite tam ani nebol! A nesedí mu ani čas!“
„Dokelu! Musím zavolať prokurátora. Toto musím konzultovať s ním, inak by sme mohli urobiť fatálnu chybu a zas nás roznosia po novinách!“
Prokurátor mal na celú vec jednoznačný názor. Ak sa priznáva a má veci zavraždeného u seba, je to vrah a treba ho obviniť a posadiť do cely. A ak sa detektívom niečo nepozdáva, nech pohnú kostrou a niečo nájdu. Niečo, čo by bolo ozajstným dôkazom jeho neviny.

59

Muž v čiernom prišiel večer, ako sľúbil. Po rebríku zliezol do studne a vyniesol Petra na ramene, akoby nič nevážil. Bol veľmi silný a pružný. Preto Petra znásilnil bez najmenších problémov.

Peter sa ani nebránil. Od straty krvi a od hladu sa mu točila hlava a všetko vnímal iba akoby cez hmlu. Utrpenie mu to aj tak nezmenšilo.
Potom mu rozviazal ruky a otvoril konzervu. Vykydol ju na misku a podal mu ju aj s rožkom.
„Jedz, Peťko, a nehnevaj sa, ja za to nemôžem…“

ÓQ

Prišiel riaditeľ kriminálky a aj krajský a všetci si podávali ruky a všetci všetkým gratulovali.
„Chlapci, dostanete také odmeny! Budú pekné Vianoce, ženy z vás budú mať doma radosť, nebojte sa nič!“ zastrájal sa riaditeľ.
Krauz zavolal Chosého bokom.
„Volal si tomu kamošovi?“
„Myslíš mobilného operátora? Volal, ale bol niekde mimo.“
„Tak poďme to ešte raz vyskúšať!“
Zašili sa do vedľajšej kancelárie a Chosé zavolal. Tentoraz mali viac šťastia.
„Čau! No konečne, zháňam ťa už od rána! Ja viem, máš aj svoju prácu… dobre, už nefrfli… počúvaj, ak ti dám jedno mobilné číslo, zistíš mi imeiko mobilu a kedy a odkiaľ bol posledný hovor? Ja viem… bez papiera by si nemal, potom ti nejakú žiadosť vyrobíme, ale teraz to ponáhľa… áno, ako vždy! Počkám? Dobre, tak zavolaj.“
Čakali. Dočkali sa.
„No… to som ja… píšem si… máš imei prístroja… pomaly, ako si mám naraz zapamätať štrnásť čísiel? Pomaly… dobre, mám… a posledné hovory? Minulú stredu poobede o pol tretej ale hovor sa neuskutočnil… píšem si… a ktorý vykrývač ho bral? Zvonková ulica, to je vykrývač na budove banky, však? Odvtedy je mobil hluchý Dobre. Počúvaj, ešte jedna prosba, teda dve… môžeš nám priebežne kontrolovať imeiko toho mobilu, či doň niekto nevloží svoju kartu? Jasné, okamžite zavolaj, aj keby to bolo o polnoci. A druhá… dám ti jedno meno, potreboval by som vo vašej databáze nájsť číslo jej mobilu… Nina Pechová… samozrejme, že je to do prípadu!

Hádam si nemyslíš, že by sme ťa otravovali so súkromnými banalitami!“
Chosé ešte chvíľu čakal a opäť sa dočkal.
„Díky, čau, sme v kontakte.“
Chosé si skontroloval poznámky.
„Tak brácho… číslo Peťovho prístroja máme, bude ho kontrolovať, a ak tam niekto vloží svoju kartu, máme ho. A ďalšia novinka, hodinu po akcii v lesíku je už Peter v centre mesta. Zvonková je hneď vedľa Kláštornej, kúsok od miesta nálezu mŕtvoly. Volá ho Robo, ale hovor sa neuskutoční, a odvtedy je mobil vypnutý. Za hodinu by ho ten farár nedostal do centra, ani keby veľmi chcel.“
„Tak drž hubu a nekaz im radosť. Chalani z našej kancelárie tomu farárovi neveria presne tak ako my, ale ostatní…“
„Jasné. Čo navrhuješ?“
„Poďme si to ešte raz obzrieť.“
Stáli na rohu Kláštornej a iba fajčili. Krauz ukázal rukou.
„Tam sme ho našli a týmto smerom sme prezreli všetko. Tak poďme nižšie po ulici a pozrieme si to za rohom. Jednoducho musíme zväčšiť kruh.“
„Ale ak zväčšíš kruh hoci len o jednu ulicu, sú to desiatky brán a stovky bytov.“
„Aj tisíce… inú možnosť nevidím. Hodinu po lesíku je Peter už tu niekde a som si istý, že tu ostal celých päť dní. Iné nám neostáva, iba to tu presnoriť.“
„Zavolajme chalanov.“
„Ak nič nenájdeme, zavoláme našich a aj chlapcov z okresu a budeme to tu prečesávať do aleluja, to ti garantujem!“
Tak snorili. Otvárali jednu starú bránu za druhou, prehľadávali dvorčeky a pavlače, nazerali do firiem a… nevedeli presne, čo hľadajú, ale tušili, že keď to zbadajú, tak to spoznajú.
Krauz to spoznal prvý.
Otvorila sa drevená brána a modrý tranzit opatrne vykukol na ulicu. Dal prednosť inej dodávke, pomaly prešiel chodník, a keď schádzal na cestu, zásterky hlasno žuchli o kamennú dlažbu.

Zadok auta sedel nízko nad cestou. Dodávka bola naložená niečím ťažkým.
„Videl si ju?“

„Ktorú? Tú v tom bielom svetríku?“
„Nie! Tú dodávku!“
„Jáájˇ… nie. Prečo?“
„Lebo ja som takú podobnú videl včera stáť odparko-vanú vedľa kostola. Presnejšie, na parkovisku na boku fary. Ten nápis na dverách si pamätám celkom presne… Pamiatkový ústav.“
„Čo si včera robil pri fare?“
„Sylvia mala babskú jazdu a ja som ju bol odviezť a… trochu som sa flákal.“
Chosé chvíľu postál a potom drgol ramenom do kolegu.
„Tak na čo čakáme, poďme ich navštíviť!“
V drevenej bráne pre autá boli aj menšie dvere pre chodcov. Namiesto kľučky iba závora. Vošli a ocitli sa na stavebnom dvore. Kedysi to bol dvor medzi pavlačami, teraz to bol stavebný dvor a z každej strany sa do výšky týčilo lešenie. Kopy piesku, hučiaca miešačka a v rohu maringotka na kolesách. Z komína sa dymilo.
Vyšli po schodíkoch, zabúchali a čakali. Nikto nič, a tak vošli. Načakali by sa. Mladý chalan mal na ušiach slúchadlá, do rytmu kyvkal hlavou a kontroloval nejaké stavebné výkazy. Až nadskočil, keď mu Krauz položil ruku na rameno.
„Prepáčte, zamyslel som sa. Faktúry, výkazy… však to poznáte! Tak môžeme ísť, pani Verešová dnes nepríde?“
„Určite nie. A určite nie sme tí, ktorých čakáte,“ a legitimovali sa.
„Tak potom pardon! Mali prísť z magistrátu a od nás z podniku pani Verešová, mali si prísť pozrieť nové chodby a rozhodnúť, kam až pôjdeme a či to už nezastavíme.“
„A… čo?“
„Našli sme nové chodby a niektoré idú tak hlboko a tak ďaleko, že sa bojíme o statiku budov nad nami.“
„Ale my… aj tak nerozumieme.“

„No, pred dvoma rokmi tu začala nejaká firma s rekonštrukciou celého objektu. Mali smolu, našli podzemné chodby, celú sieť katakomb. Vedú na sever pod Teologickú fakultu a pod kláštor. Našli aj cenné vykopávky a staré hroby z pätnásteho storočia. A to je nočná mora každej stavebnej firmy. Podľa zákona museli nález ohlásiť a podľa zákona museli stavbu zastaviť a prišli sme my. Argchelogický prieskum ukázal, že je to celý komplex chodieb, ktorý využívali mnísi na pochovávanie svojich nebožtíkov, ale aj ako skladištia a únikové cesty v prípade obliehania mesta. Ale niektoré chodby sú také zavalené, že pri ich odkrývaní sa rúca nadložie, a celá táto časť je husto zastavaná a treba rozhodnúť, kam až môžeme ísť a kde treba odkrývacie práce zastaviť. Dnes čakám ľudí z magistrátu a zajtra prídu nejakí experti a statici všetko preskúmajú. Ja som inžinier Zeman, vediem to tu.“
Konečne si podali ruky. Ponúkol im stoličky a aj ich utrel od prachu. Krauz si vybral zápisník.
„Takže ak som dobre rozumel, na sever je Teologická fakulta a kláštor…“
„Už len teológia, a v bývalom kláštore študenti bývajú. Obe budovy sú prilepené na náš objekt a teraz sme zistili, že aj prepojené podzemnými chodbami. Ale… ešte ste mi nepovedali, prečo ste tu.“
„Aha… za rohom sme minulý týždeň našli mŕtveho chlapca a…“
„Viem, viem! Čítam o tom každý deň v novinách. Hrôza, moja sestra má presne takého galgana, neviem si predstaviť, že by sa synovcovi niečo také stalo. Hrôza!“
„Iste… a vyšetrujeme po okolí…“
„My sme podozriví?“
„Nie! To nie, iba bežná rutina. Takže sa vrátime k tým študentom teológie.“
„Dobre. Bez nich by to nešlo, sú pracovití ako včeličky.“
„Moment! Oni… tu pracujú?“
„Brigádnicky. Keď sa vedenie seminára dozvedelo, čo tu robíme a čo sme našli, ponúkli nám pomoc a pár vybraných študentov,

ktorých baví história, nám poslali na výpomoc. Ja som bol proti, viete, s brigádnikmi nemám dobré skúsenosti, sú to flákači a nemajú za nič zodpovednosť, ale títo sú z úplne iného cesta. Dnes už nebanujem, že som ich vzal, a malo to aj iný význam. Provinciál seminára nám za našu ochotu priniesol staré mapy a nákresy a mnohé chodby sme objavili iba vďaka nim.“
„A… vy máte aj nejaký zoznam tých študentov?“
„Samozrejme! Museli prejsť školením o bezpečnosti práce a každý deň tých, čo prídu na brigádu, musím viesť

v stavebnom denníku, inak… ak by sa im niečo stalo, úrad bezpečnosti práce by ma zbavil funkcie stavbyvedúceho, a dokonca v prípade smrteľného úrazu by to malo aj súdnu dohru… ale to vy predsa viete najlepšie.“
„Vieme, vieme, pýtali sme sa iba pre poriadok, či dodržujete predpisy… a mohol by som ich zoznam vidieť?“
„Jasné! Nech sa páči.“
Krauz išiel meno po mene. V strede strany sa zastavil a povedal: „Boha!“
„Niečo zaujímavé?“ spozornel stavbyvedúci.
„Nie, iba sa mi naprášilo do očí… kolega, zober to za mňa,“ a naozaj si začal žmoliť oči.
„To viete, stavba… samý cement a rozdrvená omietka…“ ospravedlňujúco sa usmial Zeman.
Chosé si tiež prečítal zoznam. Poskočilo mu obočie, ale Boha vynechal.
„Keby sme chceli zoznam pracovníkov na celej stavbe?“
„Žiadny problém.“
Mladý stavbyvedúci bol pedant.
„Tu je!“
„A ešte jedna otázočka… keby sme chceli fotokópie?“
„No, kopírku tu nemám, ale… mám fax. Stačí?“
„Perfektné!“
Stavbyvedúci odokryl igelit a pod ním sa ukázalo malé čisté miestočko. Na ňom stál fax. Zeman urobil kópie a rýchlo fax

pozakrýval. Asi už mal svoje skúsenosti s citlivou elektronikou a prachom na stavbách.
Slušne sa poďakovali a zberali sa na odchod.
„Skoro by som zabudol," tresol sa Krauz do čela, „aké tu používate autá?"
„Jeden modrý tranzit a jednu favoritku. Tie sú tu vo dvore. Ostatné z podniku len dovážajú materiál a pendlujú."
„A tie dve tu aj parkujú?"
„Áno."
„A chlapci zo seminára na nich môžu jazdiť?"
„No… nevidím to rád, ale ak tu mám frmol, tak tých, čo majú oprávnenie, používam aj ako šoférov."
„A pozreli by ste mi v stavebnom denníku stredu pred dvoma týždňami, ktorí chlapci tu brigádovali?"
Pozrel. A aj im denník ukázal.
„A ktorý z nich jazdil?" Aj to im ukázal z prevádzkovej knihy.
„A túto nedeľu? Včera?"
„V nedeľu nerobíme."
„Zvláštne…"
Krauz si s Chosém vymenili spýtavé pohľady. „Ak vám poviem, že som váš modrý tranzit videl včera večer pri jednom kostole na sídlisku?"
„To je niečo iné! Za ochotu, s akou som sa stretol s vedením školy, som im dovolil občas použiť náš tranzit, aby si niečo previezli aj v nedeľu, aby mi neblokovali vozidlo cez pracovný čas. Majú riadne vypísanú jazdu a aj podpísanú. Podpisujem to v piatok, poprípade v sobotu, keď sme tu a vždy si skontrolujem kilometre. Včera… počkajte, pozriem sa… tu to mám… áno! Tento jazdil." Prečítali si meno. „A kedy sem tí študenti vlastne chodia?"
„Po škole, vždy o pol druhej."
„Tak to by bolo všetko. My už pôjdeme. Ďakujeme a dovidenia, pán stavbyvedúci a… máte tu perfektný poriadok v papieroch, to sa len tak nevidí. Len pokračujte, ani netušíte, ako ste nám pomohli."
Vyšli von a cestou k autu sa Chosé spýtal: „Nezbalíme ho?"

„Nie. Ja dúfam, že sa chytí sám.“
Krauz šoféroval a Chosé vyvažoval auto. Iba tak sa tmoli-li starým mestom. Nikam sa neponáhľali. Už… sa nikam neponáhľali.
„Ja ho skopem do modra!“
„Ale, Chosé, a prečo? Niečo ti poviem, kompl. Predstav si, že Nina je naozaj tvoja dcéra.“
„Nie je!“
„Dobre, dóóbre… iba si to skús predstaviť… aj ty by si to pre ňu spravil.“
Chosé nasrdene sklopil zrak.
„Aby som ti pravdu povedal, ale iba tebe, ani mi to nedá takú námahu… si to predstaviť… že je moja…“ jachtal Chosé.
„Mne budeš hovoriť! Ja viem, aký je to pocit, ja ich mám dve. A teraz pozor, príde otázka: čo všetko by si bol ochotný urobiť pre svoju dcéru, keby sa dostala do maléru a naozaj, ale ozaj naozaj by ťa potrebovala?“

J123.

61

Stratil pojem o čase. Ležal stále v úplnej tme. Už ani nepočítal, koľkokrát ho udrel a koľkokrát ho znásilnil. Prosil ho, ale on sa iba ospravedlňoval.
Peter ležal na dne studne na vatovanom stavbárskom kabáte a ruky mal vzadu prelepené páskou. Aspoň že už nepoužíval ten bolestne sa zarezávajúci motúz.
Opäť si spomenul na dobrého pána farára Michalicu a na jeho slová o Božej milosti. Povedal mu, že Božiu milosť si môže vyprosiť iba modlitbou. Peter to za posledných pár dní vyskúšal nespočetnekrát, ale Boh akosi nechodil. Asi bol príliš hlboko a nevedel si k nemu nájsť cestu. A tak iba trpel a dúfal, že Boh jeho prosby predsa len vyslyší.
Nemal čo robiť, a tak to skúsil znova. Ruky nemohol zopnúť k modlitbe tak, ako ho to učil pán Michalica, mal ich pevne zviazané za chrbtom, ale aj tak sa pokúsil spojiť dlane. Išlo to

veľmi ťažko, ale napokon sa mu to podarilo. Peter si bol istý že je jedno, kde ich má človek zopäté, hlavné je, či myslí svoje pokánie úprimne. Tichučko si začal odriekať modlitbu.
„Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje, príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja…“
Je toto jeho vôľa? Pán Michalica mu povedal, že každého hriešnika raz stihne spravodlivý trest. Čím sa on previnil, že ho pán Boh takto trestá? Naozaj je za krádež autorádia takýto krutý trest? Alebo… za to, že klamal mame o tej päť-stokorunáčke? To zato?
Mamička…
Keby tu teraz bola, povedal by jej pravdu a poprosil by ju o odpustenie. A keby mu odpustila, možno by sa jeho
– **J95**

utrpenie skončilo. Pán Michalica povedal, že ľudia by si mali odpúšťať. Aj Ježiš, ten, čo visel ukrižovaný v jeho spálni, odpustil všetkým, čo ho bili a mučili. Aj Peter by odpustil… keby ho pustil a poprosil o odpustenie, isto by mu odpustil… keby ho už prestal mučiť.
Na schodoch začul kroky a matné mihotavé svetlo dopadlo až na dno studne.
Prerezal pásku a kázal mu kľaknúť si a rukami a ústami robiť to, čo mu prikáže. Peter sa rozplakal a poprosil ho… namiesto odpovede ho udrel, z nosa sa mu pustila krv a v ústach zacítil niečo tvrdé. Vypľul zub. Mužovi v čiernom sa štrbinka v hornom rade veľmi páčila a tešil sa, že to tento raz to bude oveľa dráždivejšie. Viac ho už neudrel, aby mu neomdlel ako minule.
Peter sa dusil, ale on iba tlačil a Peter skoro spadol dozadu a ledva sa stihol oprieť rukami o zem a… nahmatal prázdnu konzervu. Keď muž v čiernom začal ručať, Peter ju šmaril za seba, kde tušil studňu. Ani nebolo počuť, ako žuchla na vatovaný kabát.
Keď páska povolila, zápästia mal celé dorezané. Štrbavé veko konzervy napokon pomohlo. Už vedel, že ho čaká asi štvormetrová kolmá stena z kameňa, ale rebrík ostal hore.

Postavil sa na špičky a nahmatal škáru. Podvihol sa a jednou teniskou sa snažil zaprieť. Išlo to. Posunul sa o kúsok vyššie. Nič nevidel. Iba prsty mu hovorili, kadiaľ má ísť.
Pošmykol sa a spadol. Letel to tmy. Dopadol nečakane tvrdo a udrel si hlavu. Asi by sa mu zatmelo pred očami, ale tma bola aj tak všade.
Skúsil to znova, ale ešte predtým si vyzliekol bundu, aby mu neprekážala. Dlhú košeľu, akú videl na miništrantoch, si zasunul do riflí. Tričko už nemal. On mu ho roztrhal, keď ho chytila zúrivosť a z úst mu išli sliny. Keď sa ukojil, dal mu namiesto trička košeľu. Bola teplejšia než tričko a Peter pekne poďakoval.
Spadol znova. Udrel si rameno. Dlane ho pálili.
Peter sa nevzdával.
Spadol.
Nevzdával sa.
Plazil sa, ale už nevládal.
Dlane mal rozodraté do krvi a drobné kamienky pod kožou sa zlepili krvou a trhali vlákna svalov jedno za druhým. Malo by to bolieť, ale nebolelo. Nohy ho z posledných síl vyniesli z pivnice na chodbu a odtiaľ do mrazivej noci. Posledný úder, čo dostal do brady, mu zalomil hlavu, zabolel v zátylku a vyslal teplú vlnu do chrbta a do ramien. Spadol na schodoch a bradou vrazil do kameňa. Potom stratil vedomie. Keď sa prebral, cítil sa ťažký. Teplo sa z tela vytratilo. Prestával sa cítiť. Najprv ruky, potom nohy… potom celý chrbát.
Chcel vstať, ale spadol. Bol už na ulici, ale chcel ísť ešte ďalej. Ďalej… preč od neho… od diabla… preč od… preč…
Plazil sa, ale už naozaj nevládal.
Začal sa dusiť. Zlomený nos upchala krvná zrazenina a do úst mu z pažeráka vystrekli vývratky Pomiešali sa s krvou a vytvorili hustú kašu. Trochu vytieklo, ale veľká hrča ostala v hrdle a dusila ho…
Kašľal a snažil sa vytlačiť hrču von a nadýchnuť sa, ale… nešlo to! Nešlo to! Dávil a ručal. Stále mal plné ústa a keď sa mu aj podarilo kúsok vypľuť, ústa sa opäť zaplnili.
Nevidel.

Viečka mal naliate krvou a zlepené. Cez tenké škáry sotva rozoznával obrysy domov.
Nič ho nebolelo. Už ho nič nebolelo.
Mechanicky zaberal striedavo rukami a striedavo nohami. Sunul sa vpred ako veľký zakrvavený plaz. Doplazil sa ku kontajneru na konci tmavej ulice v starobylom centre Nášho Mesta. Vzoprel sa na lakťoch a z posledných síl sa snažil zachytiť kovového držadla. Vtedy ju zbadal. Konečne! Záchrana!

62

Chosé vybral mobil a vyťukal číslo. Chvíľu čakali a bola to mrazivá chvíľa. Krauz mal pocit, že sa už nikdy neskončí, ale potom sa ozval. Mobil zapípal a pípal čoraz hlasnejšie. Marek nechápavo civel z jedného na druhého, potom ho vylovil a vyvalil oči.
„Marek, odkiaľ máš ten mobil?“ spýtal sa Krauz.
„Vy kurvy vyjebané,“ zreval a vrhol sa na nich.
Stavbyvedúcemu skoro vypadli oči. Také slová od seminaristov nepočul, ani keď niektorému padla tehla na nohu.

Chytil sa sám. Krauz mal pravdu.
Trvalo to iba do stredy do druhej poobede. Volal kamarát od mobilného operátora. Chosé položil a ticho povedal.
„Ten debil tam vložil svoju kartu. Berie ho vykrývač na Zvonkovej a stále telefonuje. Mám jeho číslo.“
Išli na dvoch autách. Na Zvonkovej zastali a na stavebný dvor prišli peši. Tentoraz neklopali a vtrhli priamo k stavbyvedúcemu. Nemal slúchadlá, a keď sa mu do maringotky vovalilo päť odhodlane sa tváriacich mužov, iba vstal a zápasil s nutkaním zodvihnúť ruky.
„Pán stavbyvedúci, poznáme sa, viete, kto sme. Nemám čas niečo vysvetľovať, iba ma počúvajte a urobte, čo vám poviem. Prišli študenti?“
„Áno.“
„Máte ich zapísaných v denníku?“
„Práve som ich zapísal.“

„Ukážte,“ Krauz skontroloval mená a d’obol prstom do jedného riadku. „Tento… jazdí, alebo je tu na stavbe?“
„Nikto nejazdí.“
„Zavolajte nám ho… nie, vykuknite z maringotky a zakričte na nejakého robotníka, aby ho poslal sem k vám.“
„Dobre.“
Stavbyvedúci sa vyklonil a zahulákal: „Héj… Imro! Pošli Mareka, toho zo seminára!“
Chlapi sa pritlačili k stene pri dverách. Stavbyvedúci si mimovoľne sadol. Aj tak mu to chceli poradiť.
Vošiel a hneď si ich všimol, ale strčili doňho a ocitol sa v strede maringotky. Zarazene pokrútil hlavou.
„Ste normálni?“ spýtal sa prekvapene.
„My áno, ale myslím si, že ty nie, chlapče.“

63

Keď ho odvádzali a podopierali, iba zamumlal: „Môj chlapec… milený… odpusť!“ A všetkým sa ešte viac zhnusil. Oni totiž netušili, koho tým myslel.

Farára Michalicu previezli z cely do policajnej kancelárie. Sedel vzpriamene a počúval. Nepovedal ani slovo. Ani brvou nehol. Ani keď sa dozvedel, že skutočného páchateľa už chytili.
Dozvedel sa, že ho aj tak budú stíhať za spolupáchateľstvo a o jeho zotrvaní vo väzbe rozhodne neskôr sudca.
„Váš synovec Marek Michalica vyrastal sám bez rodičov od tej nešťastnej nehody, keď váš brat s manželkou havarovali. To na veci nič nemení. Je to smutné, ale… nemení. Vy ste vedeli, že je chorý Už ako mladistvý bol trikrát stíhaný za ublíženie na zdraví, ruvačku a napadnutie učiteľa. Už vtedy ste vedeli, pán Michalica, že je psychicky labilný a že má sklony k násiliu a nekontrolované správanie pri pohľade na krv. Učitelia vám to hlásili týždeň čo týždeň a vy ste ho iba kryli. Tušili ste, že raz skončí vo väzení, a preto ste sa rozhodli schovať ho pred spravodlivosťou do seminára namiesto do liečebne. Vy ste mu to vybavili. A práve to z vás robí spolupáchateľa. Možno ani nie

tak v tomto konkrétnom prípade, ale pred Bohom určite. Pred ním ste zodpovedný za všetko, čo Marek spáchal. To, že je váš synovec, vaša krv, vaša jediná rodina, vám nedalo právo nechať ho medzi normálnymi ľuďmi, aby páchal také ohavnosti! Zodpovednosť padá na vašu hlavu a ja som chcel, aby ste to vedeli. Marek všetko priznal a ukázal nám aj tú jamu. Jej steny sú červené. Červené od Petrovej krvi, a ja chcem, aby ste ju videli a aby ste s týmto obrazom pred očami žili až do svojej smrti, lebo aj my musíme."
Krauz pred neho otrčil zväčšenú fotografiu, ktorú až doteraz skrýval za chrbtom. Michalica nestihol zavrieť oči. Zrúkol a zosunul sa zo stoličky.

64

Blížili sa Vianoce. Chlapi z oddelenia vrážd zháňali darčeky. Aj Krauz sa konečne odhodlal.
Spolu s Chosém sa vypýtali od šéfa, že skončia skôr. Pred vchodom na policajné riaditeľstvo čakala Chosého urastená čiernovláska, a keď vyšiel, dala mu pusu. Krv jej nakoniec ani neodobrali. Chosé testom DNA aj tak nikdy neveril.
Krauza čakala Sylvia, tá mladšia, a tiež mu dala pusu. Už sa s Ninou pár dní poznali a Nina už bola aj u nich, a keď si pri krájaní chleba zaťala do prsta a ticho zasyčala… kurvaajstýmbohajehotam… aj Krauz si bol istý, že testy DNA sú zbytočné.
Hanzelovi volali z centra pre registráciu čakateľov a oznámili mu, že našli vhodné srdce pre manželku. Hanzel sa rozplakal a chalani skoro tiež. Všetci mu to nové srdce srdečne priali a netrpezlivo čakali, ako dopadne transplantácia. Hanzel už nemal dovolenku, ale s papierovaním si nikto zo šéfov nerobil ťažkú hlavu. Jednoducho ho nechali sedieť pri manželkinej posteli a na rannom rozdelení chalani hlásili robotu aj za neho a aj ju spravili.
Navštívili aj pani Muráňovú, ako sľúbili, a priniesli jej pár fliaš vodky, nech aj ona má Vianoce. Chceli jej kúpiť nový vozík, ale keď zistili koľko stojí, rozhodli sa pre vodku.

Mayorova dcéra si nohu nezlomila. Bol to iba výron, ale sadru jej pre istotu na dva týždne aj tak dali.
Vaňa sa napchával a Kuky mu kradol tlačenku. Všetko išlo vo vybehaných koľajach.
Vlastne, ešte niečo sa udialo.
Deň pred Vianocami vošiel do vraždárskej kancelárie kaplán policajného riaditeľstva. Usmial sa, roztiahol ruky a zadeklamoval: „Drahí veriaci, prišiel som vám zavinšovať šťastné a veselé vianočné sviatky, hojnosti, pohody a Božieho požehnania…“
Nikto sa ani nepohol. Zamračene po sebe zazerali. Krauz zaodŕhal a skočil mu do reči.
„Pán kaplán, Boha nám sem neťahajte… keď som sa ho pred pár dňami pýtal, prečo musel zomrieť Peter Mikuš, nevedel mi odpovedať, iba zarazene civel do zeme.“
„Aha… viem…“ a tiež sa zahľadel do zeme. Podávanú ruku mu nikto nestisol. Tak iba mlčky pokýval hlavou.
„Viem… chápem! Tak… ja radšej pôjdem ďalej,“ povedal a smutne zavrel dvere.
Vraždári si posadali. Krauz si vyložil lakte na stôl a pevne zovrel dlane. Ostatní mlčali, a tak ani on nič nepovedal. Každý si v duchu preberal to, čo mu najviac utkvelo v pamäti z posledného prípadu.
Vaňa nejedol, Kuky nevtipkoval… nikto nič nevravel, iba mlčali. Mužom občas asi dobre padne, iba tak si pomlčať.
Prípad Petra Mikuša bol nakoniec prekvalifikovaný z vraždy na ublíženie na zdraví a sexuálne zneužívanie a Marek namiesto do väzenia putoval do psychiatrickej liečebne. Ale život je už raz taký.
Aj tak prišli Vianoce a rodiny boli opäť spolu.
Ani Peter Mikuš neostal sám, lebo na Štedrý deň v podvečer sa Karol vrátil z Viedne a spolu s Evou priniesli na jeho hrob malý vianočný stromček a dlho, veľmi dlho iba tak stáli.
Aj ich rodina bola opäť spolu.
;“Mestská knižnica
1 A..H. Škultétyho *Jssonského **835***

§8Ct il **Tisovec**

Z dennej tlače…
Vatikán
Na jar roku 2007 poslala Konferencia biskupov Latinskej Ameriky pápežovi Benediktovi XVI. list, v ktorom ho upozorňovali na skutočnosť, že od konca druhej svetovej vojny po súčasnosť bolo v ich krajinách zaznamenaných 15 000 prípadov sexuálneho zneužívania maloletých detí kňazmi a inými hodnostármi katolíckej cirkvi. V liste sa ďalej uvádza, že 1500 prípadov si vyžiadalo odborný lekársky zákrok a zásah psychológov. O smrti sa v liste nehovorí nič… to by už bola vražda.
Informácia uverejnená v dennej tlači
Los Angeles
V lete roku 2007 zaplatila biskupská rada v USA 64 miliónov dolárov mimosúdne vyrovnanie šesťdesiatim štyrom poškodeným rodinám v Kalifornii, ktoré ohlásili sexuálne zneužívanie svojich maloletých detí kňazmi a cirkevnými hodnostármi. Predišli tak súdnemu procesu, ktorý mal odhaliť… (Čo vlastne mal odhaliť, keď tie deti už odhalené boh?)
Informácia uverejnená v dennej tlači
Boston
Na jeseň roku 2004 odsúdil súd v Bostone 72-ročného kňaza Jonathana B. za pohlavné zneužívanie troch maloletých chlapcov k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výške 12 rokov…
Informácia uverejnená v dennej tlači
Praha
Pražský biskup Karel Bican (55) dával nemravné návrhy mužovi, ktorému pomáhal pri návrate z väzenia. Muž sedel za mrežami pre vydieranie. Biskup Československej husitskej cirkvi Bican sa mu po prepustení na slobodu postaral o bývanie a prácu. Za odmenu žiadal od svojho chránenca sex.
Informácia uverejnená v dennej tlači
Rím

Pápež sa nemusí zodpovedať v kauze sexuálneho zneužívania detí. Má totiž imunitu. Hlava katolíckej cirkvi čelí obvineniu so sprisahania s cieľom utajiť sexuálne zneužívanie troch chlapcov seminaristom, keď ešte ako šéf Kongregácie nariadil, aby biskupi nahlásili prípady sexuálneho zneužívania detí iba Vatikánu a nie polícii. Kongregácia pre náuku viery na čele s vtedajším kardinálom Josefom Rat-zingerom potom viedla s vinníkom tajný proces bez vedomia vyšetrujúcich orgánov.
Informácia uverejnená v dennej tlači
Vatikán
Pápež Benedikt XVI. vo svojom inauguračnom prejave okrem iného uviedol, že zásadu celibátu považuje za základ mravného princípu hodnostárov katolíckej cirkvi a počas jeho pontifikátu na ňom nemieni nič meniť.
Informácia uverejnená v dennej tlači
…a z Biblie
Ježiš Kristus povedal… nechajte maličkých ku mne prísť…
Evanjelium podľa Mareka 10,13-16, Matúša 19,13-15, Lukáša 18,15-17.

Dominik Dán HRIECH NÁŠ KAŽDODENNÝ
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2008.
Editorka Mária Štefánková
Zodpovedný redaktor Vlado Pisár
Návrh obálky Dodo Dobrík
Zalomenie ALIAS PRESS, spol. s r. o., Bratislava
Tlač KASICO, a. s., Bratislava
10 987654321
ISBN 978-80-8085-522-2
www.slovart.sk